

Giới thiệu Kiêu Ngạo Và Định Kiến

Một mô típ quen thuộc vẫn được bạn đọc đón nhận nồng nhiệt, đó là tác phẩm Kiêu Ngạo Và Định Kiến, một câu chuyện ngôn tình hay nhất của Thu Tiểu Cửu nói về bản chính kịch:

Draco Malfoy nói với gia khẩu vị quá nặng: “Lẽ nào nhà Longbottom đã nghèo đến nỗi không mua nổi một đũa phép bảy Galleons mới sao?”

Phoenix Longbottom: “Đũa phép mới trong tay cậu cũng chỉ có thể chứng minh nhà Malfoy nhiều hơn nhà Longbottom bảy Galleons thôi, cậu cảm thấy chuyện này rất đáng tự hào sao?”

Bản châm chọc:

Neville Longbottom: “Em gái mày! Malfoy!”

Draco Malfoy: “Chính là em gái kỳ quái của mày!”

Thật ra đây là chuyện về một vị tiểu thư Longbottom ở Slytherin mỗi ngày cố gắng phấn đấu học tập.

Thật ra, truyện này cũng có thể gọi là

(HP chi em gái kỳ quái của người!)

(HP chi M nhà B)

(HP chi Longbottom chống lại)

(HP chi Malfoy, xin anh dịu dàng chút. . .)

. . . Vân vân. . .

Nhân vật chính: Phoenix Longbottom, Draco Malfoy | Nhân vật phụ: Neville Longbottom, nhóm ba người, Cedric | Cái khác: HP, Slytherin

Bạn đang đọc truyện *Kiêu Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cặp Song Sinh Nhà Longbottom

Nhà Longbottom có một cặp sinh đôi, ở quý tộc thuần huyết thường rất hiếm khi sinh đôi, vì vậy khi con trai và con dâu của bà Longbottom đều bị Tử thần thực tử tra tấn, mất đi lý trí, phải ở bệnh viện Thánh Mungo trải qua quãng đời còn lại, bà Augusta Longbottom liền đem tất cả hi vọng của nhà Longbottom đặt trên người cặp sinh đôi này.

Chỉ là, trong cặp sinh đôi nhà Longbottom khi em gái Phoenix bộc lộ phép thuật lần thứ ba thì anh trai Neville vẫn không có chút phản ứng nào đối với phép thuật, khiến gia đình Longbottom không thể không thừa nhận một vấn đề nghiêm túc bày ra trước mặt bọn họ.

“Có lẽ Phoenix là lựa chọn tốt hơn Longbottom.” Algie Longbottom, cậu của Neville và Phoenix đề nghị.

Bà Longbottom nhìn gian phòng bọn nhỏ đang ngủ trên lầu, khuôn mặt luôn khôn khéo nghiêm túc cũng hiện ra một chút bất đắc dĩ: “Nhưng Algie, Phoenix không có chút nào giống một Gryffindor, nó lại giống như một Ravenclaw.” Các đời nhà Longbottom xuất thân đều là Gryffindor sao có thể có một người thừa kế là Ravenclaw được?

Bà dừng một chút, nhìn Enie Longbottom, vợ của Algie, đang yên tĩnh ngồi lắng nghe ở một bên, nói tiếp: “Enie, ta không có ý gì đâu.”

“Đương nhiên, con hiểu.” Enie xuất thân là Ravenclaw gật đầu: “Không thể không thừa nhận, Phoenix quả thật rất thích hợp vào Ravenclaw, con bé thích đọc sách như vậy!”

Đúng, vấn đề nghiêm trọng của nhà nhà Longbottom là người thừa kế tiếp theo của bọn họ là Neville Longbottom không hề có phản ứng với phép thuật hay Phoenix Longbottom phép thuật bình thường rất thích đọc sách có khả năng được phân vào Ravenclaw.

“Có lẽ chúng ta nên tăng cường huấn luyện Phoenix.” Algie dĩ nhiên càng thích yên tĩnh ngoan ngoãn nhưng không mù quáng theo cháu gái: “Không thể không nói, Phoenix học Bề quan bí thuật rất tốt, ít ra về điểm này nó có thể trở thành người thừa kế hợp lệ của gia tộc Longbottom.”

“Nó tất nhiên được di truyền từ ba nó.” Giọng bà Longbottom trở nên sắc bén, còn có chút run rẩy: “Frank từ nhỏ đã rất ưu tú, học Bế quan bí thuật rất giỏi!”

Mọi người chợt im lặng, bọn họ đều mong vợ chồng Longbottom còn ở bệnh viện Thánh Mungo trở lại.

“Ta muốn mời Minerva đến đây một chuyến.” Bà Longbottom rất nhanh trở lại như cũ: “Có lẽ bà ấy có thể tác động Phoenix một chút.”

Bà Longbottom và Minerva McGonagall đều xuất thân từ Gryffindor, tuy không phải học sinh cùng lứa, nhưng tình hũu nghị duy trì rất lâu —— nguyên nhân do nhà Longbottom là người trung thành ủng hộ hội Phurụng Hoàng.

Cùng lúc đó, trên lầu hai nhà Longbottom, một cặp sinh đôi cũng đang nhỏ giọng trò chuyện.

“Neville! Bà nội vẫn chưa ngủ, cậu Algie cũng còn ở đây! Anh chạy đến rất dễ bị phát hiện!” Phoenix nhìn anh trai Neville của mình đang ngồi bên giường lo lắng nói nhỏ. Sau khi bọn họ bảy tuổi thì không ngủ chung phòng, hiện tại hai anh em vừa qua sinh nhật chín tuổi.

Neville nhìn em gái đang lo lắng, trong lòng mềm nhũn, vẫn rầu rĩ không vui nói: “Phoenix, ngày mai bà nội lại muốn dẫn anh đến bệnh viện Thánh Mungo.”

Lần đầu tiên Phoenix bộc lộ phép thuật là sau khi thăm vợ chồng Longbottom điên điên khùng khùng ở bệnh viện Thánh Mungo, nên bà Longbottom cứ như vậy mà suy diễn, hi vọng Neville cũng có thể bộc lộ phép thuật giống như vậy —— nhưng rốt cuộc chỉ càng làm đầy lòng Neville thêm thống khổ, cũng e ngại đối với ba má.

“Chỉ là đi thăm ba với má thôi mà.” Quả nhiên sự chú ý của Phoenix bị dời đi, nó an ủi: “Không phải lần trước má còn cho anh một cây kẹo que vị máu sao?”

“Đó là do bị nhiều người liếm qua!” Neville oán giận nói, mặt tròn trịa nhũu chung một chỗ, mấy nốt tâng nhang linh tinh đều ẩn vào các nếp nhăn.

Phoenix không nói tiếp, quả thật, đi bệnh viện Thánh Mungo thăm ba má chẳng phải chuyện vui vẻ gì —— dù cho ba má đều là anh hùng trong miệng của mọi người.

Nhìn kết cục của anh hùng, nhìn cuộc sống bây giờ của họ. Phoenix có chút trào phúng khi nghĩ đến.

Neville ở bên kia thấy em gái không nói tiếp, thuận tay cầm lấy bức ảnh trên tủ đầu giường của nó, đó là bức ảnh tân hôn của vợ chồng Longbottom mà bà Longbottom khen thưởng cho Phoenix sau khi nó hoàn thành huấn luyện.

Trong ảnh, vợ chồng Longbottom đứng trên lớp cỏ xanh, Frank Longbottom đang ôn nhu nhìn vợ, Alice Longbottom đỏ mặt, dịu dàng nở nụ cười xinh đẹp, một chút cũng không nhìn ra bọn họ là những Thần Sáng ưu tú.

“Khi đó má cười thật dịu dàng.” Neville tự lẩm bẩm: “Bà nội nói anh giống má, Phoenix, anh cũng muốn có một tấm hình, nhưng cái gì anh cũng không làm được.” Giọng nó dần trở nên chán nản.

“Đó là nguyên nhân chúng ta phải đến Hogwarts.” Vì Neville tâm trạng Phoenix cũng trở nên sa sầm, nó suy nghĩ một lúc, chỉ có thể an ủi: “Bây giờ học và sau khi mười một tuổi học cũng không có gì khác nhau.”

Có lẽ Phoenix không giỏi an ủi người khác, Neville để khung ảnh trong tay xuống, lưu luyến nhìn một lần cuối, hôn lên trán Phoenix: “Ngủ ngon, Phoenix.”

Phoenix trở lại giường: “Anh hai ngủ ngon.”

Rạng sáng hôm sau, Phoenix vừa thức dậy, đã nhìn thấy bà nội mặc áo choàng phù thủy màu xanh lá ngay ngắn đang ngồi trên ghế sofa, cái nón chim kền kền yêu thích của bà để một bên, lúc này trên gương mặt nghiêm túc lại có chút bất mãn.

“Bà nội, chào buổi sáng!” Phoenix thử thăm dò một chút.

Bà Longbottom gật gật đầu, ánh mắt lại cố gắng nhìn Neville đang nhồi nhét miếng thịt hun khói, gia tinh Coco bên cạnh đã bắt đầu không chịu được.

“Coco không phải là gia tinh tốt! Cậu chủ Neville không ăn xong đúng thời gian! Đều là lỗi của Coco!”

Phoenix nhúu nhúu mày, nói: “Coco, trở vào bếp đi!”

Coco mở to đôi mắt màu xanh lam ướt nhẹp nhìn Phoenix, chào một câu: “Chào buổi sáng cô chủ Phoenix.” Nói xong, nó vươn ngón tay, “Dùng” biến mất khỏi phòng khách.

Cùng lúc đó, Neville ăn điểm tâm xong, lau miệng, đứng lên đi qua chỗ bà Longbottom, lễ phép dừng lại.

Bà Longbottom hừ lạnh một tiếng, mang theo mũ phù thủy, kéo Neville ở phía sau có chút lảo đảo đi ra cửa.

“Phoenix, cứ ăn điểm tâm trước, chút nữa mẹ Enie của cháu sẽ dạy cháu một chút lễ nghi hàng ngày.” Bà nói xong, kéo Neville đến trước cửa trang viên, dùng phép di chuyển đi mất.

Bố cục của trang viên Longbottom nhiều năm qua chưa từng thay đổi, lúc bà Longbottom còn trẻ, đã từng đi theo thời đại thay đổi bố cục một lần, hơn năm mươi mấy năm sau, loại thẩm mỹ này trở thành lạc hậu, tuy rằng có gia tinh tỉ mỉ quét dọn, nhưng mắt đi nam nữ chủ nhân trang viên đã giống như phủ lên một tầng u ám mục nát.

Phoenix ăn điểm tâm xong, ngồi trên ghế sofa ngắm vườn hoa diên vĩ ngoài cửa sổ, nhờ có phép thuật, chúng gần như nở hoa suốt cả bốn mùa. Phoenix tất nhiên biết, hoa này được trồng khi ba má nó kết hôn, bởi vì má tên là Alice tượng trưng cho hoa diên vĩ, nên ba nó mới trồng đủ loại hoa diên vĩ trong vườn nhà Longbottom.

Nghĩ đến đây, nó lại có chút khổ sở.

Khi nó còn nhỏ, từng cố gắng đem theo một bó hoa diên vĩ khi đi thăm ba má.

Lúc đó nó nghĩ dù họ không còn nhớ gì, nhưng chắc cũng không quên tình yêu của bọn họ từng được mọi người chúc phúc chứ?

Nhưng rất nhanh nó liền thất vọng, khi má nó nhận lấy hoa diên vĩ thì cứ cố gắng nhét toàn bộ chúng vào trong miệng của mình. Phoenix tận mắt thấy bà nhai nát đóa hoa xanh tím, sau đó “phì, phì” phun ra, vừa khóc vừa cười oán giận nói cái này không ngon.

Tối hôm đó, sau khi nó trở lại trang viên liền bộc lộ phép thuật lần đầu tiên.

Đội sau khi bà Longbottom giúp nó bình tĩnh lại, đón tiếp nó chính là khuôn mặt tươi cười của mỗi người nhà Longbottom.

Cậu Algie thậm chí còn ôm nó, nói nó quả nhiên là số một.

Có Merlin mới biết, khi đó trong lòng của nó cực kỳ khổ sở, cũng sau khi bộc lộ phép thuật lần đầu tiên, nó cũng không tiếp tục mong tưởng có một ngày ba má sẽ bình thường trở lại.

“Chúng ta bắt đầu chứ Phoenix?” Giọng của mẹ Enie cắt đứt hồi tưởng của Phoenix, nó quay đầu lại nhìn gương mặt dịu dàng của mẹ Enie gật gật đầu.

So với bà nội nghiêm túc, hay cậu Algie có chút kích động và vội vã, nó lại thích mẹ Enie luôn trầm tĩnh và yên ổn ngồi lắng nghe này hơn.

Phoenix theo mẹ Enie lên thư phòng phía đông trên lầu hai, Enie thuộc nhà Ravenclaw, bà rất thích phòng sách của nhà Longbottom, mặc dù có một số sách chỉ dành cho người trong dòng họ xem, nhưng những quyển sách không có hạn chế còn lại cũng đủ để hấp dẫn bà.

“Phoenix, thư phòng này làm ta nhớ lại phòng sinh hoạt chung của nhà Ravenclaw.” Enie nhớ lại: “Phòng sinh hoạt chung của Ravenclaw cũng có một thư viện nhỏ, thuộc về nhà Ravenclaw.”

Mỗi phù thủy khi nói đến nhà của mình đều rất tự hào, ngay cả Hufflepuff cũng không ngoại lệ.

Phoenix gật đầu, thành thật nói: “Mẹ Enie, mong mẹ tin tưởng con, con muốn vào Ravenclaw hơn bất kỳ ai.”

Gương mặt Enie lướt qua một tia không tự nhiên, bà hắng giọng một cái, để Phoenix ngồi đối diện mình, bắt đầu chương trình học hôm nay.

“Phoenix, bắt đầu từ hôm nay, con phải học để có đủ tư cách trở thành quý tộc thuần huyết.”

Enie và Phoenix ở trong thư phòng đến ba giờ chiều, đến khi Phoenix hỏi xong vấn đề cuối cùng của nó, họ mới xuống lầu uống trà chiều.

Không thể không thừa nhận, so với bài giảng của bà Longbottom — phù thủy nhà Slytherin đều là phù thủy xấu, Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cũng từng ở đó, Slytherin còn có rất nhiều Tử thần thực tử, người tra tấn ba má cũng từng học ở Slytherin. Phoenix càng thích phương pháp tập trung bài giảng vào Ravenclaw của mẹ Enie hơn.

“Bà nội nói, Slytherin là nhà tà ác nhất.” Phoenix nhìn Enie, có chút chần chờ nói: “Nếu như vào Slytherin, chính là kẻ gian ác.”

Enie nhíu nhíu mày: “Đó là cách nói của mẹ, nhưng còn Phoenix, con nghĩ như thế nào?”

Nó nghĩ như thế nào? Phoenix nghe hỏi như vậy không khỏi có chút cao hứng, từ nhỏ được bà Longbottom nuôi lớn, không thể không thừa nhận, bà Longbottom là một người chuyên quyền độc đoán, ngoại trừ gia tinh trong nhà, cũng chỉ có mẹ Enie hỏi ý kiến của nó.

“Theo con được biết, hình như đa phần các gia đình thuần huyết đều vào Slytherin? Cũng có một ít vào Ravenclaw và Hufflepuff, Gryffindor là ít nhất — chỉ có Longbottom, Potter, và... Weasley.” Phoenix do dự chút mới nói, coi như bọn họ cùng thuộc một phe, nhưng nhà Weasley thật sự không giống phù thủy, bọn họ quá gần gũi với Muggle, ngay cả bà Longbottom cũng không thích người nhà Weasley.

“Ta nhìn Arthur lớn lên, điên điên khùng khùng! Ôi, Merlin!” Bà Longbottom từng nói như vậy.

Enie dùng ánh mắt cổ vũ Phoenix nói tiếp.

“Đúng là Slytherin không phải tốt nhất, đúng là ba má bị Tử thần thực tử xuất thân từ Slytherin làm trở nên điên khùng, nhưng cũng không thể nói Slytherin đều là người xấu.” Nó nói tiếp, nó đã thắc mắc vấn đề này từ rất lâu: “Ý của con là, Gryffindor cũng có Sirius Black là người xấu đó, hẳn bán đứng cả nhà Potter, đương nhiên, cũng sinh ra anh hùng. Con có xem một quyển sách, trong sách nói chúng ta không thể mù quáng phân ra người tốt người xấu trong vòng luân quần này, cũng giống như không thể mù quáng cho rằng phù thủy lai kém hơn phù thủy thuần chủng.”

Enie bị suy nghĩ của Phoenix làm hoảng sợ, nó thật sự là một cô bé chín tuổi sao! Bà đã sớm biết Phoenix không phù hợp vào Gryffindor, vì nó không có sự sôi nổi của Gryffindor, cũng không có dũng khí của Gryffindor. Bà vẫn cho là Phoenix thích hợp với Ravenclaw, ít ra từ trước đến giờ là vậy, nhưng bây giờ xem ra, có lẽ bà đã nghĩ sai rồi.

Enie không dám thảo luận tiếp với Phoenix, toàn bộ trang viên đều có bà Longbottom, những lời này rất nhanh sẽ truyền đến tai bà ấy, tuy bà hi vọng Phoenix có thể áp ụ suy nghĩ này, nhưng tất nhiên, bây giờ không phải lúc thích hợp để thảo luận về nó.

“Được rồi, cháu yêu.” Bà cắt ngang chút bối rối của Phoenix: “Lát nữa, chúng ta sẽ đến xem chút gia phả còn lại hiện nay của gia tộc thuần huyết, nó sẽ có ích cho con sau này.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Neville Bộc Lộ Phép Thuật

Tối đó bà Longbottom dẫn Neville trở về, mặt mày cậu bé chín tuổi mệt mỏi, buồn bã ỉu xiu ngồi ở bàn ăn dài lối thời kiểu Tây Âu, ngay cả Coco làm món gan ngỗng rán kiểu Pháp thơm ngon mà nó thích cũng không làm nó thấy hứng thú.

Bà Longbottom không nói một lời ăn bữa tối của mình, Phoenix lo lắng nhìn anh hai, nhưng nó biết, đối với người luôn tuân theo quy củ như bà Longbottom thì bây giờ chắc chắn không phải là thời cơ tốt để nói chuyện.

Ăn cơm tối xong, nó kéo Neville lên lầu, nói là biết thêm kiến thức mới, muốn trao đổi với Neville.

Bà Longbottom nhìn cháu gái rõ ràng đang nói dối, thờ dài, một mình ngồi ở phòng khách vắng vẻ, chỉ có Coco ngẫu nhiên xuất hiện rót thêm nước trà cho bà.

Phoenix vừa lên lầu, liền vội vã hỏi: “Neville, anh làm sao vậy?” Bình thường tuy Neville từ bệnh viện Thánh Mungo trở về tâm trạng không được tốt, nhưng chưa từng tệ giống như bây giờ.

Neville nhìn gương mặt đẹp đẽ tinh xảo của em gái, bỗng dưng mũi đau xót, cảnh tượng ở bệnh viện Thánh Mungo hôm nay cũng không nói ra được.

“Không có việc gì.” Nó khịt khịt mũi, cố gắng làm cho nước mắt nghẹn lại trong hốc mắt: “Chỉ là tâm trạng anh không tốt lắm —— chuyện này bình thường mà Phoenixie.”

Phoenix hoang mang nhìn Neville, nó đương nhiên biết anh hai đang nói dối —— bọn họ là anh em song sinh, có một loại tâm linh tương thông giữa cả hai.

Neville ngồi trước bàn học của Phoenix, vì khiếu thẩm mỹ lối thời của bà Longbottom, nên phòng ngủ này thật không giống phòng ngủ của một thiếu nữ quý tộc —— toàn bộ màu chủ đạo của căn phòng đều quá u ám, tất cả đều là nâu đỏ và xám.

“Giống như phòng của một bà cô lỡ thì không ai lấy.” Neville trầm nghĩ, nhưng tất nhiên, với nó thì Phoenix là nhất.

Lúc này, mặt mày cậu bé ỉu rũ ngồi ở bàn học bằng gỗ lim, trông nó như kiệt sức, cực kỳ mệt mỏi.

Phoenix ngồi ở một bên, chỉ lặng lẽ chống cằm mà nhìn, nó hiểu rất rõ anh Neville —— tuy rằng bà nội và bác Algie đều cho rằng Neville có chút bất tài, là một cậu bé tự ti, nhu nhược, nhưng nó lại nhìn ra hằng ngày anh hai đều rất nỗ lực, có thể thấy được sự kiên trì âm thầm của anh ấy, Phoenix cảm thấy sự kiên trì đó mới là đáng quý nhất.

Neville rất thích căn phòng của Phoenix, nơi này có một mùi thơm nhẹ, rất thơm, dù nó hoảng loạn, khổ sở cỡ nào, chỉ cần Phoenix lặng lẽ ngồi ở một bên cũng có thể giúp nó bình tĩnh lại.

Chuyện ở bệnh viện Thánh Mungo hôm nay thật sự không có gì hay —— hoặc phải nói là rất tệ.

Hôm nay nó và bà nội đi thăm ba má, tình trạng của ba cũng không tệ, ông thậm chí còn có thể bình tĩnh ôn hòa chào hỏi nó. Neville rất vui, bà nội thì ở văn phòng của lương y bên khoa tâm thần của bệnh viện Thánh Mungo nói chuyện, Neville ở lại tán gẫu với ba xong thấy sắp đến giờ nên muốn đi tìm bà nội, nói cho bà biết hôm nay ba đã nhận ra mình.

Nhưng bệnh viện Thánh Mungo hôm nay hình như có hoạt động lớn nào đó, rất nhiều phù thủy trưởng thành tới tới lui lui trong bệnh viện, Neville đi có

chút gấp, lúc nó đi ngang qua sân cỏ trên một cái đường nhỏ thì đụng ngã một thằng bé tóc màu bạch kim.

Neville lập tức cảm thấy có lỗi, nó vội đưa tay muốn đỡ đôi phương dậy.

Thằng bé bị đụng ngã lúc đầu có chút sững sốt, sau đó hất tay của nó ra, chậm rãi tự đứng lên, phui phui chiếc áo phù thủy gần như không dính chút bụi nào, sau đó kéo thật dài, giống với giọng của Phoenix khi nói chuyện với quý tộc giống nó: “Tên?”

Cậu ta dùng từ thật không lễ phép. Đó là suy nghĩ đầu tiên của Neville, nhưng nó vẫn trả lời: “Neville Longbottom, vừa nãy lỡ làm cậu ngã, thật xin lỗi.” Nhờ có Phoenix nên ở phương diện giao tiếp của nó cũng có thể miễn cưỡng cho qua ải.

Đôi phương có đôi mắt màu xám xanh, giống như màu trời âm u của London, nhưng thằng bé này có gương mặt rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn cả Phoenix. Neville thấy thằng bé giống như đang nghiêng răng, trong mắt đều là chán ghét.

“Thì ra là Longbottom.” Giọng của thằng bé chậm chậm, mang theo một chút khinh bỉ: “Hai người điên ở khoa tâm thần kia là ba má mày hả? Tất nhiên, những đứa trẻ không có ba má đều thiếu dạy dỗ ở phương diện nào đó, đúng không?” Cậu ta mỉm cười ác ý, lúc đó Neville quả thật rất muốn đấm nát mũi của nó.

Đáng tiếc, tay nó còn chưa kịp nắm thành quyền, thằng bé mắt màu xám xanh đã giơ đũa phép lên — tuy rằng chỉ là đũa phép đồ chơi, nhưng đối với một đứa hoàn toàn không biết phép thuật như Neville mà nói cũng đã đủ để uy hiếp rồi.

Mặt nó đỏ lên, khuôn mặt nhìn đôi phương, lần đầu tiên nó cảm nhận được tầm quan trọng của phép thuật.

“Longbottom, tao giả sử mày có thể giao tiếp như người bình thường.” Thằng bé có cái cằm nhọn, trên mặt có chút trẻ con, nó cao ngạo hất cằm, giống như đang nghĩ lát nữa sẽ dùng cấm tấn công đôi phương như thế nào: “Hôm nay ba tao là khách quý, nhà tao tài trợ cho bệnh viện Thánh Mungo, phòng bệnh của ba má mày thậm chí là giường đều do nhà tao quyên tặng. Vậy mày muốn dùng nắm đấm nhỏ không hề có chút uy hiếp của mày làm gì đây?”

Neville đứng tại chỗ, viên mắt đã đỏ lên, nó cảm giác nước mắt như muốn trào ra — nhưng Phoenix đã nói, con trai không thể khóc, nó là anh hai, càng không thể khóc.

“Há, ngài Longbottom đáng thương.” Đôi phương dường như rất yêu thích vẻ mặt của nó lúc này, thằng bé cảm thán một câu, đi đến cạnh Neville, dùng thân thể có chút yếu của mình đụng mạnh vào nó một cái — đây được coi là chuyện làm Neville vui nhất hôm nay, thân hình nó to hơn thằng bé kia nhiều, thằng bé kia không đụng ngã được nó, ngược lại còn đứng không vững.

“Hừ.” Đôi phương gần như dùng mũi để phát ra âm thanh này, Neville vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Trước nay, khi người ta nói tới ba má của nó, đều nói là: “Ồ, vợ chồng Longbottom, những Gryffindor vĩ đại, anh hùng tham gia chiến đấu, là niềm tự hào của chúng ta.”

Nhưng hôm nay, dù thằng bé kia có ý xấu, hay nó cố tình, nhưng chuyện nó nói không sai chút nào — vợ chồng Longbottom ưu tú, vĩ đại, vì tiêu diệt chúa tể hắc ám mà bị thương, bây giờ chỉ là hai người điên, quên cả con cái của mình, rất đáng thương hại.

Neville rầu rĩ không vui, lát sau, nó quay qua nói với Phoenix: “Hôm nay anh gặp phải một thằng rất đáng ghét, bộ dạng của nó giống như một con chuột, Phoenix, không phải bà nội nói qua sinh nhật sẽ mua cho em một con thú nuôi sao? Mua một con chuột đi.”

Phoenix biết tâm trạng anh hai đã tốt hơn, tuy rằng nó còn muốn làm cho tâm trạng Neville trở nên tốt hơn nữa, nhưng lại không thể không từ chối: “Ồi, Neville! Anh biết rõ là em muốn một con mèo mà! Mèo tai cụp Scotland!”

Rất nhiều năm sau, khi thằng bé đáng ghét kia trở thành em rể của mình, Neville mới nhớ kẻ cho Phoenix nghe xung đột trong lần đầu gặp gỡ.

Phoenix lúc này đã trở thành một người đẹp tiêu chuẩn đang ung dung vuốt mái tóc quần dài màu nâu đậm của mình — động tác cực kì giống chồng của cô, sau đó chậm rãi nói: “Neville, anh thật là ngốc! Nhà của Draco lúc đó tặng tiền cho bệnh viện Thánh Mungo nói để nghe một chút là quyên tặng, thực ra chính là nộp phạt. Anh ấy có gì đặc ý chứ?!”

Có điều, đó là chuyện của nhiều năm sau, những ngày tiếp theo của hai anh em đều bình thường không có xảy ra chuyện gì, Neville vẫn chỉ có thể đọc một số sách không liên quan đến phép thuật, còn Phoenix thì lại học lễ nghi với cô Enie, tiếp xúc một chút với chuyện làm ăn của gia tộc nhà Longbottom, thậm chí bà Longbottom còn ngầm ám chỉ để nó xem những sách phép thuật được lưu truyền đến nay của một số gia tộc.

Nhưng mà, sau sinh nhật mười tuổi của Neville và Phoenix không lâu, một chuyện bất ngờ xảy ra.

Phoenix nhớ đó là một ngày cuối tuần vào tháng chín, ông cậu Algie và mẹ Enie ở lại uống trà trưa với bà Longbottom xong, nó thì ở trong phòng xem cuốn Hogwarts một lịch sử. Không biết xảy ra chuyện gì, nó nghe được tiếng bước chân dồn dập, giống như là của cậu Algie, Phoenix thấy chắc là ông ấy vọt vào phòng ngủ của Neville.

Nó ngây người một chút liền nhớ lại, lúc Neville bảy tuổi, cậu Algie từng cố gắng trấn nước Neville ở ngoài cầu cảng để làm thức tỉnh phép thuật của nó, có điều kết quả là suýt nữa làm Neville chết đuối! Sau khi chuyện đó xảy ra, cậu Algie đã kim nén lại rất nhiều, ít ra là không có làm thêm hành động quá đáng nào.

Vậy hôm nay — nghĩ đến đây, Phoenix lập tức đứng lên, đi tới phòng ngủ của Neville ở hướng Tây.

Nhưng đã muộn, nó vừa đẩy cửa vào liền nhìn thấy anh hai đang bị trút ngược ra bên ngoài cửa sổ, nước mắt lưng tròng, khuôn mặt đỏ bừng lên, giống như một phút sau sẽ vỡ ra. Mà cậu Algie cường tráng đang cố gắng dùng tay nắm lấy cổ chân Neville — Phoenix cảm thấy ông ấy dường như sắp không giữ được nữa!

“Ôi Merlin ơi!” Phoenix có cảm giác lúc đó nó như mất hết lí trí, nó hét rầm lên, mà cũng vào lúc đó, cậu Algie không giữ được nữa, đành cố gắng thu tay về, nhưng ông thất bại!

“Không!” Phoenix không kìm chế được hét to, nó nhìn thấy Neville rơi xuống, nó chạy nhanh đến bên cửa sổ, nhưng lại nhìn thấy một cảnh tượng khác.

Neville không có trực tiếp ngã xuống bậc thang đá màu xanh trong vườn hoa như nó tưởng tượng — Merlin phù hộ — Phoenix nhìn thấy thân thể Neville sắp đụng vào bậc thang đá màu xanh thì lại nảy lên, giống như mặt đất là một miếng thạch hoa quả vậy, sau đó Neville bị đẩy lùi, bay qua vườn hoa diên vĩ đang nở rộ, cuối cùng ngã mạnh ở trước cửa lớn.

Hai chân nó mềm nhũn, cả người không còn chút sức lực nào.

“Nó không có chuyện gì! Không có nguy hiểm đến tính mạng!” Giọng mẹ Enie truyền từ đằng xa đến, kèm theo tiếng cười của cậu Algie.

Phoenix rốt cuộc không nhìn được nữa, hai tay ôm lấy mặt, vừa khóc vừa cười run run vai: Aiz, đúng vậy, anh mình suýt chút nữa té chết, nhưng người thân của nó giống như cảm thấy vui với tràng bội lộ phép thuật buồn cười kia của anh nó.

“Anh Neville rất có thể bị té chết!” Phoenix giận dữ nhìn cậu Algie đang cười, đáng về ông há miệng cười khúc khích giống như là một Gryffindor ngu ngốc! Dững cảm cỡ nào, thông minh cỡ nào! Phoenix nghĩ đến.

“Nhưng mà nó không sao, đúng không?” Cậu Algie dường như cho rằng mình vừa làm một chuyện rất cao cả, ông sờ sờ bộ râu rậm rạp của mình, giống như cảm thấy Phoenix suy nghĩ quá nhiều.

Bắt đầu từ lúc đó, Phoenix liền quyết định không để ý đến cậu Algie nữa — tuy rằng không quá thực tế, nhưng trong ba tháng, nó tuyệt đối không nói chuyện với người có ý đồ muốn làm tổn thương anh hai! Dù là cậu Algie cũng không!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tin Trúng Tuyển Và Hẻm Xéo

Neville chỉ ở bệnh viện Thánh Mungo hai tuần thì trở về nhà, tuy rằng nó té gãy chân trái và cổ tay phải, hơn nữa còn có một ít nội tạng bị lệch vị, nhưng chỉ cần không phải phép thuật hắc ám, phù thủy bị thương dùng trị liệu vật lí luôn luôn hiệu quả.

Trừ việc đến thăm Neville bốn năm lần thì sinh hoạt hằng ngày của Phoenix vẫn như cũ.

Dựa vào hai năm học tập từ mẹ Enie nó biết được, trong giới phù thủy quý tộc thuần huyết, bảy tuổi là lúc bắt đầu tiếp xúc với giới quý tộc — ít ra với đa số quý tộc Slytherin mà nói là như vậy.

Nhưng trên thực tế, bà Longbottom chắc chắn không thể tổ chức tiệc mời những người mà bà cho là đại diện cho cái ác và “phù thủy hắc ám”, vậy nên Neville và Phoenix không quen biết với phần lớn các gia tộc thuần huyết — dù bọn họ đều biết là nhà Longbottom thuộc Gryffindor có một cặp sinh đôi.

Còn những gia tộc thuần huyết thuộc Gryffindor chẳng hạn như — nhà Potter chỉ còn lại một đấng cứu thế không rõ tung tích, còn nhà Weasley? Bà Longbottom tình nguyện khiêu vũ cùng một con quỷ khổng lồ cũng không muốn nó tiếp xúc với một nhà mà theo bà là “điên điên khùng khùng”, “không có văn hóa quý tộc”.

Nên dù có tên tuổi quý tộc, nhưng trong mười một năm nay, Phoenix chỉ có thể học tập nghi lễ trên lí thuyết với mẹ Enie, gần như không có cơ hội thực hành.

Sau khi Neville bội lộ phép thuật, chương trình học hằng ngày của nó liền xuất hiện chút thay đổi — chủ yếu là bài học dường như nhẹ nhàng hơn. Đối với điều này mẹ Enie có chút áy náy nhìn nó.

Thật ra cũng rất dễ đoán được, ít ra Phoenix có thể dễ dàng đoán ra. Neville đã bội lộ phép thuật, sẽ không phải là một á phù thủy, hơn nữa tỉ lệ được chọn vào Gryffindor của Neville cao hơn nó, dựa vào điều đó bà Longbottom tự nhiên sẽ hướng về Neville nhiều hơn.

Không thất vọng sao? Nói không thì là giả, tuy rằng không thích Gryffindor, nhưng Phoenix đã thầm quyết định, nếu Neville thật sự là một á phù thủy, nó nhất định sẽ gánh vác cái trách nhiệm thuộc về anh ấy. Nhưng sau khi nó nỗ lực trả nhiều cái giá như vậy, bà nội lại không do dự chọn Neville vừa bội lộ phép thuật, trong lòng Phoenix vẫn có chút khổ sở.

Tuy rằng bà nội rất nghiêm khắc với Neville, nhưng bà cũng rất thương Neville. Phoenix đã sớm biết điều đó, cho nên khi bị bỏ qua một bên như vậy, nó cũng không quá thất vọng — chỉ là dường như cảm thấy có chút đau lòng thôi.

Bài tập của Phoenix trở nên ít hơn, nhưng Neville lại bị tăng thêm — ít nhất đã rất lâu rồi nó không có chạy qua phòng của Phoenix lúc nửa đêm, bình thường sau khi thẳng bé làm xong bài tập đều sẽ trực tiếp nằm nhoài trên bàn sách trong phòng ngủ thiếp đi.

Trong lúc hai anh em không nhanh không chậm học tập, họ đều đã qua sinh nhật mười một tuổi.

Phoenix cảm giác được bắt đầu từ giữa tháng bảy, tính tình bà nội liền trở nên có chút nóng nảy, mà nhiều hơn là lo lắng bất an.

Bà Longbottom thật sự rất lo lắng, tuy rằng Neville đã bộc lộ phép thuật, nhưng những đứa trẻ bình thường đều sẽ bộc phát nhiều lần, còn Neville sau lần đó vẫn không có chút phản ứng nào.

Bây giờ bà vô cùng lo lắng Neville sẽ không nhận được giấy báo trúng tuyển của Hogwarts — vốn là bà muốn nhân cơ hội giáo sư McGonagall đến nhà Longbottom làm khách để hỏi thăm một chút về danh sách học sinh nhập học, nhưng giáo sư McGonagall vốn đồng ý đến chơi lại nói năm nay có một đứa trẻ khá đặc biệt sẽ nhập học, nghi hễ này các giáo sư ở Hogwarts đều bận rộn, bà ấy thật sự không cách nào đến nhà Longbottom được.

Nỗi lo của bà Longbottom không kéo dài quá lâu, ngày thứ hai sau sinh nhật của Phoenix và Neville, lúc bà Longbottom và Neville, Phoenix đang ăn sáng thì một con cú từ ngoài cửa sổ bay vào, để lại hai lá thư màu trắng được niêm lại bằng mực đỏ. Con cú lập tức quay đầu lại ngậm miếng ruột nướng yêu thích của Neville rồi bay đi.

“Hừ, đây là nguyên nhân vì sao anh thích Trevor hơn.” Thằng bé nhỏ giọng oán hận một câu, Trevor là quà cậu Algje cho nó sau lần nó bộc lộ phép thuật — một con cóc màu xanh.

Bình thường bà Longbottom tuyệt đối không cho phép có người được nói chuyện trên bàn ăn cơm, nhưng hiển nhiên hôm nay tâm trạng của bà rất tốt.

Lúc Phoenix tự giác cầm lấy lá thư thuộc về mình mở ra thì bà Longbottom cũng tự nhiên cầm lấy lá thư thuộc về Neville — thằng bé có chút không vui chu chu cái miệng, tất nhiên nó cũng muốn xem.

Lá thư Hogwarts gửi, ở phía trên có huy hiệu của Hogwarts, trên tấm giấy da nặng chịch, màu đỏ trên tấm khiên là một con sư tử màu vàng, màu xanh là hình một con ung màu đồng, màu vàng để một con chồn đen và xanh để một con rắn màu bạc càng thêm vẻ thiêng liêng.

Nội dung thư trúng tuyển được viết bằng mực xanh biếc:

Kính gửi cô Longbottom,

Chúng tôi lấy làm hân hạnh thông báo rằng cô đã trúng tuyển vào Học viện Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts. Vui lòng xem danh sách đính kèm về toàn bộ sách và trang thiết bị cần thiết.

Khóa học bắt đầu vào ngày 1 tháng 7, chúng tôi đợi cú của cô chậm nhất là ngày 31 tháng 7.

Phó hiệu trưởng

Minerva McGonagall

Phoenix dám dùng quà sinh nhật lần thứ mười một của nó, con mèo tai cụp Scotland đáng yêu kia để đánh cược, nó đã nhìn thấy bà nội luôn giấu kỹ tâm tư đã thờ phào nhẹ nhõm, còn theo bản năng mà vỗ vỗ ngực.

Bà Longbottom lập tức đem lá thư của Neville trả lại cho nó, Neville lập tức vui đầu vào xem.

“Vậy,” Bà Longbottom buông dao nĩa trong tay xuống, hắng giọng một cái, rồi nhìn cháu trai và cháu gái ngồi hai bên trái phải của mình: “Giữa tháng tám bà sẽ dẫn hai đứa đến Hẻm Xéo mua một ít dụng cụ học tập.”

“Đúng vậy!” Phoenix hưng phấn đứng lên: “Đũa phép!” Nó cực kì mong có được một cây đũa phép của mình.

Phoenix nhắc tới đũa phép, bà Longbottom không nhanh không chậm nói: “Nói đến đũa phép, bà không thể không nhắc đến ba má các cháu.”

Sắc mặt hai anh em phút chốc đều trở nên trắng bệch.

“Họ là niềm tự hào của nhà Longbottom.” Nhắc đến con trai và con dâu, bà Longbottom rõ ràng rất tự hào: “Bà rất hi vọng các cháu có thể sử dụng đũa phép của ba má các cháu — nó đại diện cho một loại thừa kế, đúng không?”

“Nhưng mà —” Phoenix có chút ngập ngừng nói: “Cháu có xem trong sách nói là, mỗi người thích hợp với một loại đũa phép khác nhau, như vậy mới có thể giúp họ tùy ý sử dụng phép thuật của mình. . .”

Phoenix lập tức bị bà Longbottom cắt ngang, bà nhíu mày liếc cháu gái, lần đầu tiên cảm thấy con bé đọc sách có chút quá nhiều, so với Phoenix luôn tự có chính kiến của bản thân, thì Neville luôn luôn nghe lời lại làm người ta yêu thích hơn. Từ sau khi con trai và con dâu xảy ra chuyện, bà Longbottom đối

với tất cả đều sinh ra một loại cảm giác lo được lo mất, bà thích có thể nắm tất cả mọi chuyện trong lòng bàn tay.

“Đúng vậy, Phoenix.” Bà thừa nhận: “Nhưng sử dụng của ba má hai đứa không phải càng có ý nghĩa hơn sao?”

Phoenix trở nên trầm mặc, Neville lẩm bẩm một câu, không nói gì.

“Đáng tiếc, đứa phép của Alice đã bị bẻ gãy trong trận chiến.” Bà Longbottom vô cùng tiếc nuối nói: “Vậy nên, chỉ có Neville được vinh hạnh này, nó sẽ sở hữu đứa phép từng thuộc về ba nó.”

Phoenix nỗ lực phối hợp với bà nội, biểu hiện chút đau lòng tiếc nuối, đáng tiếc nó chỉ mới mười một tuổi, tất nhiên, nó thất bại, nó không kìm nén được khi biết được mình sẽ có một đứa phép mới mà nhảy nhót.

Về phần Neville? Dưới ánh mắt uy hiếp của bà nội, nó đành gật gật đầu.

“Vậy, nếu cháu đã kiên trì như vậy, đồng thời thực tế cũng không cho phép cháu không kiên trì ——” Bà Longbottom nói chuyện vô cùng dài dòng: “Phoenix, giữa tháng tám cháu sẽ có một cây đứa phép mới.”

“Đây là vinh hạnh của cháu.” Phoenix cười híp mắt, khoe mắt cong cong như trăng non, nó thề, lúc này nó là thật lòng!

Sau hôm đó, tuy hằng ngày hai anh em đều học tập khô khan tẻ nhạt như cũ, nhưng chúng đều rất chờ mong hành trình đến Hẻm Xéo —— dù sao chúng thật sự ít khi được đến đó, con nổi dỗi đối với phù thủy đều rất quý báu, nhà Longbottom đặc biệt như vậy, vậy nên bà Longbottom cũng không hi vọng cháu trai và cháu gái của mình xuất hiện trong bất kỳ trường hợp không quan trọng nào.

“Anh đã có Trevor, xem ra không thể có thêm một con cú!” Neville nhắc đến chuyện này bằng giọng tiếc nuối.

“Em cũng có Villa, nhưng mà nghe nói Hogwarts có nhà nuôi cú, chúng ta có thể nhờ nó gửi thư.” Phoenix gọi con mèo tai cụp Scotland của mình là Villa, con mèo tai cụp này vô cùng kiêu ngạo, rất thích hợp với cái tên này.

“Anh có xem danh mục sách, những quyển sách đó đều phải học xong trong một năm sao?” Neville lại hỏi.

“Ai biết được.” Phoenix ngược lại không đặc biệt quan tâm chuyện này, nó đã nghiên cứu “Hogwarts một lịch sử” rất lâu, nếu muốn đến đó ở bảy năm, đương nhiên phải nắm rõ tất cả thông tin của Hogwarts —— nó cũng có khuyên Neville xem quyển sách này, dù sao khả năng nó và Neville không ở cùng một nhà rất cao —— trừ khi hai đứa nó đều vào Hufflepuff, có điều đây thật sự là một ý nghĩ kinh khủng. Thế nhưng Neville lại không quá hứng thú với những thứ này, nó vừa nghe em gái nhắc đến quyển sách đó liền bắt đầu oán giận đồng bài tập nặng nề của mình, tất nhiên, nó cũng chỉ dám toát ra bất mãn đối với những bài tập đó trước mặt Phoenix.

“Phoenix, em có biết làm sao để phân nhà không?” Neville hỏi vấn đề đã quấy nhiễu Phoenix rất lâu.

“Trong sách không có viết.” Phoenix cầm sách trong tay, có chút lo lắng: “Em có hỏi mợ Enie, mợ nói nên để có chút hỏi hớp.”

“Có khi nào ——” Mặt Neville trở nên có chút trắng: “Có khi nào bắt chúng ta đi giết rồng không?” Gần đây nó đang đọc đến sách viết về rồng.

Phoenix nghe vậy rất không thực nữ lờm một cái: “Hừ, chú ý kỳ quái như vậy. Dừng sẽ diệt rồng có thể được vào Gryffindor, Neville, nếu sau này anh trở thành hiệu trưởng, anh đương nhiên có thể làm như vậy.”

“...” Neville nghiêng đầu qua chỗ khác, có nhiều lúc em gái thực sự rất không đáng yêu!

Lúc hai anh em còn đang suy đoán này nọ, sau bữa cơm chiều vào một ngày giữa tháng tám bà Longbottom cuối cùng cũng bày tỏ, ngày mai sẽ dẫn chúng đến Hẻm Xéo mua sách và dụng cụ.

“Ngao ngẩn theo sau lưng bà, không được chạy loạn.” Bà Longbottom lướt qua Neville đang ăn bánh pudding, sau đó ánh mắt khóa lại trên người Phoenix.

Phoenix nhìn bà nội, không tình nguyện gật đầu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Coco làm xong điểm tâm, lần đầu tiên Neville không tập trung ăn, cứ liếc nhìn đồng hồ treo tường. Cuối cùng, khi kim đồng hồ chỉ chín giờ, bà Longbottom mặc áo choàng phù thủy màu xanh lá từ trên lầu đi xuống, lần này bà không có đội cái nón chớp cao có gắn con kèn kèn mà mình yêu thích.

Chắc là sợ Hẻm Xéo đông người chen lấn làm rơi mất cái nón? Phoenix liếc nhìn bà nội suy đoán.

Họ dùng lò sưởi trong nhà để đến quán Cái Vạc Lửng, mọi thứ đều thuận lợi, sau khi huấn luyện lâu như vậy, ngay cả Neville cũng biết làm sao không làm mất khí chất khi bước ra từ lò sưởi —— tuy rằng nó vì quên lấy bàn chải phủi đám tro bụi dính trên áo choàng của mình mà bị bà Longbottom mắng cho một trận.

Đầu tiên họ đến tiệm quần áo của phu nhân Malkin mua ba bộ áo choàng hằng ngày, bà Longbottom cứ khẳng khẳng mua thêm vài bộ cho Neville.

“Neville hay vứt đồ bừa bãi, còn thường làm ngã đồ vật, ta nghĩ nó cần thêm một bộ.” Lúc bà Longbottom nói những lời này thì thước cuộn của phu

nhân Malkin đang đo khắp người Phoenix, Phoenix mắt tập trung phụ họa thêm một câu: “Bà nội, cháu cho là nên mua thêm một bộ dành cho nữ.”

“Phoenie!” Neville đỏ mặt, nó tức giận trừng mắt nhìn em gái một cái.

Phoenix le lưỡi một cái, lúc này phu nhân Malkin đã thu cuộn thước lại. Phải chờ một chút mới có thể lấy quần áo, sau khi bà Longbottom dẫn Phoenix và Neville mua sách ở tiệm Phú quý và Cơ hàn xong thì dừng lại ở ven đường.

“Chúng ta còn cần một ít nguyên liệu cho môn Độc dược.” Bà nhìn Neville và Phoenix đang phấn khởi, chuẩn bị đi đến tiệm dược liệu.

“Bà nội, đứa phép!” Phoenix không nhịn được nói ra, nó đã thấy cửa hàng đứa phép của cụ Ollivander ở phía trước.

Bà Longbottom dừng chân lại, liếc nhìn cháu gái, có chút không tình nguyện gật đầu: “À, đúng rồi, suýt nữa ta quên mất, Phoenix cần một đứa phép, vậy ——” bà lấy bảy Galleons trong túi đưa cho Phoenix: “Cháu tự đi mua đứa phép cho mình đi, bà dẫn Neville đi mua nguyên liệu cho môn Độc dược cho hai đứa.” Tiệm dược liệu và tiệm đứa phép trong Hẻm Xéo nằm ở hai con đường khác nhau.

Phoenix gật đầu, vọt vào cửa hàng đứa phép của cụ Ollivander như một con gió.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngao Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Mua Đứa Phép Cùng Malfoy

Phoenix đẩy cửa tiệm đứa phép Ollivander ra, đó là một cánh cửa gỗ có chút cũ, vốn được mạ vàng, trải qua nhiều năm, chỉ còn lại vài vết loang lổ.

Nó nhớ vừa rồi đứng ở đường đối diện nhìn thấy được dòng chữ: Ollivander, nhà sản xuất đứa phép uy tín từ năm 382.

Nghĩ vậy, nó vì sự lỗ mẫm vừa rồi của mình mà hối hận. Phoenix rất tôn thờ những vật có lịch sử lâu dài, giống như nó thích xem những miêu tả về lịch sử pháp thuật trong cuốn Hogwarts một lịch sử vậy.

Cửa hàng của cụ Ollivander vừa nhỏ vừa cũ kỹ, tấm kính trước cửa hàng dường như đã rất lâu không được lau chùi, ánh mặt trời căn bản không thể chiếu vào, từ kính màu tím đã phai trên đệm mềm lè loi bày một đứa phép trông đối lập so với cửa hàng chỉ có một băng ghế cũ ở phía ngoài, mấy ngàn hộp đựng đứa phép gần như muốn đựng tràn nhà.

Phoenix đứng thẳng người lên, nó háng giọng một cái, hỏi: “Xin hỏi, có ai ở đây không?”

Tiếng của nó vừa phát ra, thì dường như nghe được một giọng nam không rõ, giọng nói đó như mang theo thần chú thôi miên, vô cùng nhẹ, lại có chút trôi chảy: “À, đúng, ta rất vinh hạnh, cô Longbottom.”

Một cụ già có mái tóc hoa râm bỗng dung chui ra như vậy, Phoenix theo bản năng hít vào một cái, có điều rất nhanh liền trấn tĩnh lại —— cụ già này có con ngươi màu trắng bạc, giống như dường như không có con ngươi vậy.

“Chào ông” Phoenix chào lại.

“Một quý tộc.” Cụ có chút khoa trương nhử nhử mày: “Phi thường —— Slytherin.” Cụ nói xong đem một cái thước cuộn ra quấn lên vai Phoenix —— cái thước cuộn này hiền lành hơn thước cuộn của phu nhân Malkin nhiều, Phoenix thầm nghĩ.

Sau khi nghe cụ Ollivander đánh giá, nó nhử mày, Slytherin? May mà bà nội không có tới, nếu không bà lại tức điên.

“Cháu thuận tay phải, hay tay trái?” Cụ Ollivander hỏi tiếp.

“Tay phải ạ.” Thật ra có rất nhiều gia đình quý tộc có lịch sử lâu đời đều huấn luyện người thừa kế sử dụng đứa phép bằng cả hai tay, nhưng nhà Longbottom không có quy tắc như vậy —— họ là thuần huyết, nhưng còn kém rất rất xa gia tộc lâu đời như gia tộc Black và gia tộc Malfoy.

Cụ Ollivander cũng không có nói tiếp với Phoenix, cụ bắt đầu tự lẩm bẩm: “Ồ, thật kỳ diệu. Ta còn nhớ ba của cháu, một Thần sáng rất ưu tú, am hiểu thần chú, không thể không thừa nhận đứa phép của ba cháu lúc đó phản ứng rất mạnh —— mười hai tác, gỗ Trần, lõi lông đuôi bạch ki mã, kiên cường và thánh thiện, đúng không?”

Nghe cụ nói đến tên của ba mình, Phoenix có chút không thích ứng —— Kiên cường? Thánh thiện? Tất nhiên rồi, bọn họ bị trúng nhiều lời nguyện Hành hạ như vậy, chỉ là không có nói ra điều gì làm tổn hại đến thân phận thôi. Giọng của nó khô cằn, nó nghe thấy mình không có cảm xúc nói: “Đúng vậy ạ.”

Sau khi cụ Ollivander nghe xong ngẩng đầu nhìn thoáng qua nó, giống như có chút kinh ngạc vì sự lạnh nhạt của nó, sau đó cụ lại cúi đầu, lần này cũng không có nhắc đến má của nó, xem ra người làm ăn đều có chút đầu óc —— không giống như những người xem không hiểu ánh mắt của người Gryffindor. Phoenix tưởng chỉ có trong mấy buổi trà chiều, những bà lão lớn tuổi kia đều lải nhải nhắc đến tên ba má của nó, giống như không ngừng xát

muối lên vết thương của nó.

“Đưa nhò rất đặc biệt.” Cụ Ollivander xoay người, bắt đầu lục lại tìm đũa phép: “Cháu có một người anh, vậy cậu Longbottom đâu rồi?”

“Anh ấy sẽ sử dụng đũa phép của ba.” Phoenix nói: “Gỗ Trăn, lõi lông đuôi bạch kì mã, cháu nghĩ rất thích hợp với anh Neville, anh ấy rất phù hợp với phẩm chất như vậy.”

Cụ Ollivander lấy ra một cái hộp, vừa ra hiệu cho Phoenix xem thử vừa nói: “Phẩm chất rất ưu tú, nhưng ta vẫn đề nghị cậu ấy nên có một đũa phép thuộc về mình.”

Phoenix tiện tay vung một cái, “Rầm” một tiếng, một dây hộp đựng đũa phép ngã xuống, nó sợ hết hồn, có chút đỏ mặt nhìn cụ Ollivander.

Cụ Ollivander không thêm đề ý đến đồng bừa bọn kia, cụ lại xoay người lấy ra một chiếc hộp khác, như vật quý đưa cho Phoenix: “Cái này? Gỗ hoàng cầm, lõi lông đuôi kỳ lân đen, rất thích hợp với các cô gái.”

Phoenix nhận lấy, cẩn thận chừng chút một vung vẩy, lần này được hơn một chút, đem miếng nhung lót màu tím bên trong tủ kính nhấc lên một chút.

Nó cảm thấy cụ Ollivander dường như hưng phấn hơn, cụ lại vui người lục lại đồng hộp, trong miệng còn tự lẩm bẩm: “À đúng, sao ta không nghĩ tới chứ! Vốn phải như vậy, nhưng là vừa đối lập, rất giống lại kỳ diệu.”

Nói, cụ lấy ra một hộp đựng đũa phép màu nâu, bên trong là một đũa phép màu nâu lẳng lẳng nằm trên khăn đỏ.

“Mười tác hai, gỗ Sồi, lõi lông bạch kì mã.” Cụ đưa đũa phép cho Phoenix, hưng phấn nói: “Thử một chút xem, cô Longbottom.”

Phoenix lần thứ hai vung đũa phép trong tay lên —— cảm giác lần này không giống như những lần trước, nó cảm giác có một luồng khí ấm áp chảy qua toàn thân, lúc này toàn thân như tràn ngập sức mạnh, nó thấy đầu đũa phép phát ra ánh sáng ấm áp, dịu dàng.

“Là nó sao?” Phoenix quay đầu hỏi cụ Ollivander.

“Đúng rồi.” Cụ mắt không thấy con người kia của cụ Ollivander lúc này cười đến híp mắt: “Ta nghĩ nó đã chờ cháu rất lâu —— đều là lông đuôi của một con bạch kì mã, ta đã làm ra hai cây đũa phép, một cái đã bị người khác mua từ hai mươi năm trước, một cái còn lại đến ngày hôm nay.” Nói đến đây về mặt của cụ dường như rất bi ai: “Ta nhớ họ đều làm người ta giết mình, nhưng vẫn mời họ kiên trì quyết định.”

Phoenix cảm thấy đó là cụ Ollivander đang nói với chủ nhân của đũa phép kia, nhưng nó cũng hiểu được, đối phương chỉ tự nhủ với mình.

“Vậy, cảm ơn cụ.” Nó trả tiền, cẩn thận cất đũa phép, bỏ vào trong bao ẩn hình đũa phép của mẹ Enie đưa cho.

“Tạm biệt cháu.” Đối phương khôi phục lại giọng kỳ ảo kia, Phoenix đóng cửa lại, liếc vào trong tiệm thì phát hiện cửa hàng đũa phép đã khôi phục lại cảnh trống không, giống như cụ Ollivander chưa từng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngao Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4.2

Nó đang muốn lấy đũa phép của mình ra nhìn lại một chút thì một giọng nói chậm rãi kéo dài làm phiền nó.

“Này, cậu tới đây mua đũa phép à?”

Phoenix quay đầu, cách nó hai bước là một thằng nhóc tóc màu bạch kim, áo choàng trên người cậu ta là loại rất tốt, dưới ánh mặt trời dường như hiện ra ánh hào quang —— đáng đáp chắc là người nhà Malføy. Nhìn đến màu tóc dấu hiệu đó, Phoenix thầm nghĩ.

“Đúng vậy.” Nó vừa bắt đầu bực bội tại sao đối phương lại bắt chuyện với mình thì nhờ vào ánh mắt chưa kịp thu về mà hiểu được, thì ra cậu ta nhìn ra áo choàng của nó là loại chỉ có quý tộc mới có thể mặc, nhưng tất nhiên, chưa từng tham dự tiệc trà hay vũ hội nào của nhà Longbottom làm vị thiếu gia Malføy này có chút nghi ngờ.

Thằng bé cầm nhon, da dẻ nhợt nhạt, cậu ta có đôi mắt màu xám xanh rất đẹp, sống lưng thẳng tắp, cảm hơi hắt lên, ánh mắt hờ hững lướt qua áo choàng của Phoenix —— trên tay con bé không có đũa phép, nhưng lại từ trong tiệm bán đũa phép Ollivander đi ra, vậy chỉ có thể dùng bao ẩn hình đũa phép. Draco Malføy suy đoán, bao đựng đũa phép quý như vậy thường chỉ có quý tộc mới có thể sử dụng.

“Tôi là Phoenix Longbottom.” Nó tự giới thiệu: “Còn cậu là?”

Dường như là cái họ Longbottom này kích thích đến thằng nhóc này, Phoenix thấy khuôn mặt cậu ta hơi vắn vẹo một chút, sau đó lại nhanh chóng hắt

cầm lên một tí: “Cô Longbottom, Draco Malfoy.” Cách dùng từ của cậu ta khá xác xược.

Thì ra là họ Longbottom chán ghét này. Phoenix tưởng là do Slytherin và Gryffindor bất hòa nên nó chỉ cười cười, gật đầu với đối phương một cái rồi xoay người, giống như không định tiếp tục nói chuyện.

Nhưng mà ngài Malfoy đây dường như không muốn như vậy, cậu ta kéo dài giọng điệu không đến nơi đến chốn kia hỏi: “Vậy, cô Longbottom, anh của cậu, ngài Neville Longbottom sao không cùng cậu đến mua đũa phép?” Lúc cậu ta nói đến “Neville Longbottom” giọng điệu rõ ràng có chút ác ý.

Phoenix nghe thế, đánh giá lại cậu ta, nó đột nhiên nhớ lại thằng nhóc giống con chuột mà Neville đã nói một năm trước —— thái độ của nó trở nên thận trọng hơn.

“Anh hai định dùng đũa phép của ba, nên không cùng tôi mua đũa phép mới.” Nó giải thích.

“Hóa ra là như vậy,” lần này đối phương trả lời rất nhanh, trong tròng mắt màu xám xanh của cậu ta lóe lên một tia châm biếm, còn có chút hưng phấn, giống như một kẻ tội tệ muốn làm chuyện xấu: “Lẽ nào nhà Longbottom đã nghèo đến nỗi không mua nổi một cây đũa phép bảy Galleons mới sao?”

Phoenix lý trí tự nói với mình, không cần để ý đến tiểu thiếu gia quý tộc tẻ nhạt cực kỳ chán ghét này, nhưng miệng nó lại không khống chế mà phản kích: “Đũa phép mới trong tay cậu chỉ có thể chứng minh nhà Malfoy nhiều hơn nhà Longbottom bảy Galleons thôi, cậu cảm thấy chuyện này rất đáng tự hào sao?”

Dường như đối với sự phản kích của nó, Malfoy cảm thấy rất kinh ngạc, gò má cậu ta ửng đỏ nhàn nhạt —— điều này làm cho khí sắc của cậu ta trở nên tốt hơn một chút, thế nhưng không đợi cậu ta mở miệng, Phoenix đã nhanh chóng hỏi: “Như vậy có thể vì tôi ít hơn cậu bảy Galleons mà giải thích một chút nghi hoặc của tôi được không? Từ khi nào mà thiếu gia Malfoy đã sa sút đến phải đứng ở bên đường bắt chuyện với người đi đường như vậy chứ?”

“Cậu ——” Malfoy tức điên, nó tròn to đôi mắt màu xám xanh, môi giật giật, giống như muốn nói cái gì đó, nhưng lúc này Phoenix lại nhìn thấy bà Longbottom và Neville đi đến.

Nó lớn tiếng gọi “Bà nội”, không để ý đến phía sau chạy đi, bỏ lại Malfoy đang tức điên ở phía sau.

Ôi Merlin! Tiểu thiếu gia tóc màu bạch kim căm ghét nhìn bóng người đã chạy xa: Khó trách tại sao bà lại ghét người của Gryffindor như vậy, nhìn tên Longbottom lỗ mãng liều lĩnh nó gặp một năm trước, lại nhìn con bé Longbottom miệng lưỡi bén nhọn này đi!

Trong nháy mắt Draco mất hứng thú đi thưởng thức cây Nimbus 2000, hôm nay ba đến Hẻm Xéo xử lý một số chuyện, mà nó đi theo, chính là để thưởng thức chổi bay mà mình chưa thể mang đến Hogwarts —— Lucius hứa khi Draco học năm thứ hai sẽ mua cho nó cây chổi này.

Lúc này vì một đám hỗn huyết thấp hèn cãi nhau ở trước tủ kính xem chổi nên Draco chỉ đứng xa xa bên đường đối diện chờ bọn chúng bỏ đi —— sau đó, nó gặp phải vị tiểu thư Longbottom không hề hiền lành kia.

“Ta cho rằng con sẽ đi xem cây Nimbus 2000 chứ, Draco.” Lucius Malfoy xử lý xong công việc có chút giật mình phát hiện con trai mình chỉ đứng ở đối diện tiệm bán chổi nhìn từ xa.

“Đương nhiên không.” Trên mặt Draco lúc này đã không còn đỏ ửng, nó giương cái cằm nhọn lên nhìn Lucius: “Xưa nay một Malfoy không bao giờ nói cho người khác biết khát vọng của hắn.”

Lucius nhìn lướt qua con trai, từ chối cho ý kiến về lời giải thích của nó —— nửa tiếng trước nó còn phản khởi muốn nhìn xem cây Nimbus 2000, chỉ là ở Hẻm Xéo, nó tự có cách đạt được điều mình muốn.

Cùng lúc đó, Neville đã trở lại trang viên Longbottom có vẻ hơi lo lắng.

Nó đương nhiên nhận ra màu tóc dấu hiệu và chủ nhân của mái tóc. Bây giờ cuối cùng Neville cũng chẳng phải sợ nhớ này nọ —— trước đây nó luôn vút bừa bãi, nhưng bây giờ nó cố gắng ghi nhớ mỗi chuỗi sự kiện, vì nó muốn bảo vệ em gái.

Nó cẩn thận đánh giá một chút gương mặt vui vẻ của Phoenix, xem ra cuộc nói chuyện với Malfoy không tốt rồi, không ai hiểu rõ tính Phoenix hơn Neville, thoạt nhìn ngoan ngoãn khéo léo, nhưng nếu chọc nó mất hứng, cái miệng kia nhất định sẽ không tha cho ai.

Nghĩ vậy, nó yên lòng, hỏi thăm đến đũa phép mới của Phoenix.

Phoenix liếc nhìn bà Longbottom, thấy bà không có phản đối nó nói cho Neville, nên yên tâm nói trong phòng khách, giữa chừng bà Longbottom cầm đũa phép lên nhìn, dường như rất hài lòng với chất liệu.

“Gỗ Sồi, đại diện cho hoàn mỹ.” Bà nói: “Ta nghĩ Phoenix, có lẽ cháu sẽ vượt trội trong lớp Bùa chú.”

“Hả, thật sao?” Con bé hơi kinh ngạc: “Cháu còn tưởng rằng nó đại diện cho kiên định và không bao giờ phản bội chứ!” Nó không nói ra những lời tự nhủ kia của cụ Ollivander, dù sao bà nội cũng sẽ không muốn có một cháu gái Slytherin mang tính cách Ravenclaw.

“Đó là hàm nghĩa đằng sau của đũa phép.” Bà Longbottom vô tình nói: “Toàn thế giới phù thủy có nhiều cây đũa phép gỗ Sồi như vậy, nhưng có bao nhiêu cái có thể trung thành với mình, mãi mãi không bao giờ phản bội đây?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tàu Tốc Hành Hogwarts

Tháng tám đến nhanh chóng, sau khi Coco giúp Phoenix thu thập hành lý xong thì rung rung nước mắt đảm bảo sẽ chăm sóc tốt cho bà Longbottom, xin cô chủ Phoenix không cần lo lắng.

Vậy, chính là ngày mai. Phoenix nhìn vé xe lửa trên bàn học, xuất phát lúc mười một giờ tại sân ga số Chín-ba-phần-tư ở nhà ga Ngã Tư Vua.

Nó hít một hơi thật sâu, cổ găng kiềm chế tâm trạng nôn nóng, bất an và chờ mong của mình.

“Phoenix?” Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền đến, là Neville. Phoenix đứng lên mở cửa cho Neville, xem ra Neville cũng khăn trương giống nó.

Thằng bé mặc áo ngủ bằng tơ màu xanh đậm, gần đây nó có chút mập, hai má phúng phính hồng nhuận, giống như một quả táo. Lúc này hai tay nó vô thức xoa vào nhau, nó ngồi bên mép giường của em gái, nhỏ giọng lầu bầu: “Phoenix, anh không ngủ được.”

“Em cũng vậy.” Phoenix vuốt vuốt tóc, nghi hè này nó không có cắt tóc ngang vai như cũ, nên mái tóc quăn màu nâu đậm đã dài đến eo, bình thường nó đều cột lên, chỉ là bây giờ sắp đi ngủ nên nó xả tóc ra —— mỗi đứa con gái đều yêu thích bộ dạng của mình lúc xả tóc mặc váy.

Neville có chút lo lắng nói: “Anh nghe bà nội và cậu Algie nói họ sợ anh sẽ bị phân vào Hufflepuff.”

“Hufflepuff? Nghe nói Hufflepuff đối xử với mọi người rất tốt.” Phoenix suy nghĩ một chút nói rằng: “Em cảm thấy đó là một lựa chọn rất tốt —— nếu không nói đến tính cách của bà nội.” Nó cảm thấy anh hai ở đó chắc chắn sẽ rất ung dung vui vẻ, người của Hufflepuff đều rất rộng rãi, đúng không?

Neville nhìn nhìn em gái, không nói gì.

Phoenix cười cười, giống như cảm thấy rất thú vị vì anh hai của mình âm thầm kháng nghị, nó cầm lấy bức ảnh ba má để trên tủ đầu giường, đưa cho Neville: “Khi nào đến trường, em sẽ để anh giữ.”

Quà tặng bất ngờ này làm Neville lập tức quên mất lời nói lúc nãy của Phoenix, nó nhận lấy bức ảnh, đặt ở trước ngực: “Vậy còn em?”

“Em?” Cô bé tóc màu nâu đậm nháy mắt với anh hai nó một cái: “Lúc đến trường sẽ để cho anh giữ, lễ Giáng sinh và nghi hè chúng ta sẽ cùng giữ, được không?”

Sau khi thỏa thuận xong hai anh em đều cảm thấy có chút buồn ngủ, Neville chúc ngủ ngon xong liền trở về phòng ngủ của mình.

Chín giờ ngày hôm sau, Coco làm phép cho hành lý của Neville và Phoenix nhẹ hơn để họ dễ mang đi, cậu Algie và mẹ Enie cũng đến trang viên Longbottom để tiễn Neville và Phoenix.

“Phoenix, dù con được phân vào nhà nào, cũng phải viết thư cho mẹ Enie nhé.” Mẹ Enie có một mái tóc dài màu vàng nhạt, đôi mắt dịu dàng màu xanh của mẹ lấp lánh tia sáng hiền từ. Chóp mũi Phoenix đau xót, gật gật đầu.

Nó cảm giác được hình như mẹ Enie khẽ thở dài, lập tức đối phương khẽ hôn lên trán nó một cái.

Neville bên cạnh thì không được may mắn như vậy, nó bị cậu Algie tàn nhẫn vỗ vào vai ba lần, lại bị giọng nghiêm túc của cậu bảo phải chăm sóc kỹ lưỡng cho em gái Phoenix.

Phoenix nhìn về mặt của anh hai, gương mặt tròn tròn của thằng bé nghiêm túc mà căng ra, lúc cậu Algie nói đến từ “Người đàn ông” thì nó theo bản năng ưỡn ngực lên.

Sau màn tạm biệt ngắn ngủi, bà Longbottom mang theo hai đứa nó độn thổ.

Bọn họ xuất hiện ở sâu trong một ngõ nhỏ ở nhà ga Ngã Tư Vua, bà Longbottom sửa sang lại quần áo, dẫn hai đứa nó đi về phía trước.

Trong nhà ga Ngã Tư Vua có rất nhiều Muggle, sau khi Phoenix bị dòng người đông đúc ở đây đụng ngã lần thứ ba, Neville kéo tay em gái nắm chặt.

Bà Longbottom cũng phàn nàn: “Ôi! Một năm lại một năm, ta nhớ năm đó nơi này cũng không có đông đúc như vậy!”

Tất nhiên, tỉ lệ phù thủy và người dân Muggle vẫn là vấn đề lớn mà Bộ Pháp Thuật lo lắng.

Ngoại trừ bà Longbottom mặc áo choàng phù thủy ở ngoài, Phoenix và Neville đều thay quần áo Muggle, cũng bởi vì như vậy, chỉ có bà Longbottom thu hút nhiều sự chú ý.

“Thật là không có lễ phép!” Bà tức giận nói, vừa nãy có người tiến đến gần bà, đồng thời hỏi bà có phải là diễn viên đóng phim.

Diễn viên? Cũng không phải nghề nghiệp cao quý gì. Phoenix nghĩ, nó nhếch miệng, nhìn bà nội đang nổi giận đùng đùng, cảm thấy rất thú vị.

Lúc bọn họ đến giữa sân ga số chín và số mười thì đã gặp rất nhiều đứa trẻ đang đến Hogwarts và người thân, bà Longbottom chỉ vào giữa sân ga số chín và số mười nói rằng: “Ta nghĩ hai cháu nên tự thử một lần, đây hành lí của các cháu, sau đó chạy thẳng, đừng nghĩ gì khác.”

Phoenix nhìn bức tường thật dày bên kia, cương quyết đứng sau Neville.

“Ồ, đúng, anh là anh hai. . .” Rõ ràng Neville có chút khiếp đảm, nó cố gắng động viên mình: “Nên phải đi trước.”

Nói xong, nó đẩy xe đẩy trong tay chạy đi, trong nháy mắt lúc nó sắp va vào tường, Phoenix thấy anh hai giống như đi xuyên qua tường, Phoenix kinh ngạc kêu lên một tiếng, tiếng kêu của nó làm kinh hãi đến bà Longbottom đang vui mừng, bà gật gật đầu với cháu gái mình, nói: “Tới lượt cháu, Phoenix. Thử một lần, lần sau chúng ta sẽ độn thổ trực tiếp vào nhà ga.”

Cháu gái này của bà xưa nay không biểu hiện cảm xúc của bản thân, nó luôn che giấu rất tốt. Vậy nên lúc này Phoenix chần chừ khiến bà Longbottom lần nữa tìm lại được uy quyền của bậc trưởng bối.

Phoenix nhắm mắt đẩy xe chạy vào, trong nháy mắt lúc nó đang chạy, con mèo Villa của nó kêu nhỏ một tiếng, như động viên chủ nhân —— cũng trong nháy mắt lúc con mèo kêu một tiếng, Phoenix xuyên qua bức tường.

Nó mở mắt ra, nhìn thấy một thế giới khác.

Đầu máy xe lửa màu đỏ tỏa ra hơi nước màu trắng, tiếng chim cú và tiếng trò chuyện của mọi người làm cho sân ga trở nên rất ồn ào, Neville đứng cách Phoenix không xa, tất nhiên nó cũng bị tình huống này làm cho không biết làm sao.

Bà Longbottom ra hiệu cho hai đứa nó bước lên xe lửa, nơi này thật sự quá âm ỉ, nên bà không thể không từ bỏ giọng trầm ổn bình thường, bà Longbottom hơi lớn giọng nói với hai đứa nó: “Toa trước xe lửa là dành cho quý tộc, nhưng phần lớn đều là Slytherin.” Lúc bà nói lời này những phù thủy đi ngang đều liếc nhìn bà một cái.

Ý của bà Longbottom đã rất rõ, Neville gật gật đầu, nó chuẩn bị cùng em gái tìm một toa xe yên tĩnh —— về phần toa trước? Ồi, những người đó toàn là Slytherin độc ác!

Cuối cùng Neville và Phoenix tìm được một phòng trống ở giữa xe lửa, bọn họ cất hành lí xong, Phoenix đem Villa từ trong lồng ra đặt lên đùi mình —— con mèo nhanh chóng nhảy lên vai Phoenix, dùng lưỡi liếm liếm lỗ tai của chủ nhân, Phoenix cười khanh khách.

Đột nhiên, Neville đứng lên, nó đánh giá khắp nơi một lần, sau đó đỏ mặt nói: “Chắc anh để quên Trevor ở chỗ bà nội rồi!” Nói xong nó kéo cửa ra chạy đi mất, Phoenix chỉ kịp thấy cái đầu của anh hai lao đảo chạy đến chỗ của bà nội.

Neville đi không lâu, cửa lại bị kéo ra lần nữa, người đến là một cô gái, cô bé mang theo một cái rương to, thân thiện cười với Phoenix: “Xin hỏi chỗ này có thể ngồi một người nữa không?”

Cô bé này có một mái tóc dày màu nâu, giống như đã lâu không chải, tùy ý xõa trên vai, lúc cười sẽ để lộ hai cái răng cửa lớn, chỉ là nụ cười này rất thân thiện.

Phoenix lắc đầu một cái, ra hiệu có thể ngồi xuống.

Villa liếc nhìn người mới vào, “Meo ~” một tiếng, càng rúc vào trong mái tóc của Phoenix.

Cô bé có chút ao ước liếc nhìn con mèo trắng đáng yêu kia, nó đem cất mấy cái rương xong, ngồi đối diện Phoenix: “Minh là Hermione Granger, học sinh năm nhất.”

Granger? Phoenix cố gắng nhớ lại phù thủy thuần huyết có họ này không, nhưng không nhớ được gì: “Minh là Phoenix Longbottom.”

Granger dường như phát hiện ra sự lúng túng của Phoenix, nó tự giới thiệu trước: “À, ba má mình đều là người bình thường, chính là gọi là. . . Muggle.”

Thì ra là như vậy. Phoenix lễ phép cười: “Nhà Longbottom là thuần huyết.” Nó nói câu này giọng điệu rất bình thường, khiến Granger tự tin hơn, con bé nhìn con mèo trên vai Phoenix.

“Minh không có mang theo vật nuôi, nhưng có mua một con cú để ở nhà, để ba má có thể liên lạc với mình.” Granger giải thích.

Phoenix gật gật đầu: “Vật nuôi của mình là con mèo này.” Nó vỗ Villa đang ngủ gật trên vai mình một cái: “Nó là Villa, có điều bình thường nó thích được gọi là tiểu thư Villa.” Lúc này con mèo màu trắng mở mắt ra, lại “Meo ~” một tiếng, “Anh của mình là Neville đi tìm con cóc của anh ấy, hình như

anh ấy để quên nó trước khi lên xe lửa.”

Lúc đó, Neville chạy vào, sắc mặt rất đỏ, tay chân có chút luống cuống nói với em gái: “Không có ở chỗ bà nội, anh gần như đã hỏi từng toa, nhưng không có ai thấy Trevor!” Lúc này nó vốn còn tâm trí để ý trong toa có thêm một cô bé nữa.

Phoenix nhìn anh hai, giới thiệu với Granger: “Đây là anh trai sinh đôi của mình, Neville.”

Granger hiểu ý cười cười: “Mình là Hermione Granger. Hai người dường như không giống lắm.”

“À, mình giống ba, còn anh ấy giống má.” Phoenix không muốn nói tiếp chuyện này, nó đứng lên, muốn giúp Neville đi tìm Trevor, nhưng hành lí đều để ở đây —— Phoenix nhìn Granger, đối phương lập tức nói: “Mình sẽ chờ ở đây.”

“Cảm ơn.” Phoenix giao tiểu thư Villa cho Granger, nhìn ra được cô bé này luôn muốn có một con mèo.

Bọn họ bắt đầu tìm lên từ những toa xe ở phía sau, thái độ của đa số người đều không tệ lắm, nhưng đều nói không có nhìn thấy con cóc màu xanh nào.

Bộ dạng Neville thoát nhìn vô cùng khổ sở, đúng lúc này, Phoenix kéo cửa một toa ra, bên trong có hai người tóc đỏ, cả hai giống nhau như đúc —— bọn họ dường như đang bàn tính trò đùa gì đó.

Hai cái Weasley. Phoenix nhú nhú mày, hỏi: “Xin hỏi, hai người có thấy một con cóc không? Anh Neville làm mất một con cóc.”

Một trong hai đứa tóc đỏ nhú mày: “Không có.”

Một đứa khác nhanh chóng nói tiếp: “Neville? Cặp sinh đôi nhà Longbottom?”

“Đúng, em là Phoenix Longbottom, anh ấy là Neville Longbottom.” Phoenix nói xong, Neville lại gật gật đầu hỏi thăm cặp sinh đôi nhà Weasley một lần nữa.

“George ——”

“Fred ——”

“Chúng tôi đều họ —— Weasley.” Câu cuối bọn họ đồng thanh nói.

“Vây, cảm ơn lần hai.” Phoenix gật gật khóe miệng, đối phương lại nói.

“Nói đến cóc ——” George nháy mắt một cái với người kia.

“Thằng Ron em trai của chúng tôi —— cũng là học sinh mới năm nay, nó có một con chuột, Scabbers.” Người còn lại nói tiếp.

“Có lẽ, con cóc đã đi tìm Scabbers! Con chuột luôn ngủ không bao giờ tỉnh lại kia!” Hai người nói xong cùng bật cười ha ha.

Lần đầu tiên Phoenix cảm thấy cậu Algic có thể xem như một Gryffindor bình thường, ít nhất cậu không có thói quen một nói một đáp với người khác, dù là bào thai song sinh cũng không có nói như vậy! Ít nhất nó và Neville chưa bao giờ làm vậy!

“Cảm ơn.” Phoenix kéo Neville xoay người đóng cửa lại, bọn họ chỉ vừa mới đi qua mấy toa xe đã gặp phải học sinh mới Ron Weasley mà cặp sinh đôi Weasley đã nhắc đến, trên đầu gối của cậu ta thật sự có một con chuột, mà cậu ta đang giờ đùa phép, giống như định làm gì đó với con chuột này.

“Không, chúng tôi chẳng thấy con cóc nào cả.” Sau khi Phoenix hỏi, chính là thằng nhóc tóc đen ngồi bên cạnh Ron Weasley trả lời —— thằng bé còn xấu hơn cả Neville, cặp kính đã cũ lung lay đeo trên mắt, nhưng đôi mắt màu xanh lục kia quả thật rất đẹp.

Thằng nhóc hơi cúi đầu, để lộ vết sẹo sau tóc trên mái —— hình tia chớp. Phoenix hít sâu, Neville bên cạnh cũng kêu lên một tiếng, lần này Neville mở miệng nhanh hơn Phoenix, nó hỏi: “Bò là Harry Potter phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lễ Phân Loại Bất Ngờ

Cho đến lúc bọn họ trở về toa, Phoenix vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình —— Neville nhìn sắc mặt của em gái, rất thức thời không nói câu nào, mặc dù nó vẫn rất lo lắng không biết Trevor đang ở đâu.

Ôi, đúng vậy, sau khi nó gặp được ngài Potter “Đứa trẻ vẫn sống” “Đáng cứu thế” kia, nó liền cảm thấy có chút thương xót —— xem tình hình lúc này,

đã có rất nhiều người nhận ra đáng cứu thế kia, chắc chắn bọn họ đang rất vội muốn đi chiếm ngưỡng hào quang của cậu ta, nhưng mà Phoenix cảm thấy, cậu ta vừa ốm yếu, cặp mắt kính cũ và bộ quần áo rộng thùng thình kia cho thấy cuộc sống của cậu ta cũng không sung sướng gì, nhưng nó đáng cực là, không có bao nhiêu người chú ý đến điểm đó, bọn họ chỉ để ý danh tiếng của cậu ta, đơn giản là họ cho rằng cậu ta là anh hùng đã tiêu diệt Chúa tể Hắc ám! Aiz, nhìn bộ dạng hiện tại của anh hùng đi, ngay cả người bạn xuất thân từ gia đình Weasley nghèo khó bên cạnh cũng ăn mặc đẹp hơn cậu ta. Phoenix trào phúng khẽ cong khóe môi.

Nó trở về toa của mình, Granger đang chơi đùa với tiểu thư Villa, sau khi biết được Neville không có tìm được con cóc, cô bé chỉ lấy làm tiếc nhún vai, nhưng sau khi biết được bọn họ đã gặp được đáng cứu thế Harry Potter, cô bé đột nhiên tròn to mắt, lập tức nói: “Mình biết cậu ta! ‘Sự hưng thịnh - suy thoái trong lịch sử pháp thuật Hắc ám’, ‘Lịch sử pháp thuật hiện đại’, còn có ‘Pháp thuật quan trọng ở thế kỉ hai mươi’ đều có nhắc đến cậu ta! À, là lúc mình nghĩ hè có mua một số sách cơ bản và sách khác để tham khảo.” Đường như muốn giải thích tại sao mình biết nhiều việc như vậy, Granger vừa ngượng ngùng vừa kiêu ngạo nói.

Phoenix không để ý đến chút ngượng ngùng đó, tâm trạng của nó có chút không tốt, chỉ hờ hững phụ họa: “Đúng, trang bảy trăm tám mươi chín đến trang tám trăm chín mươi chín trong ‘Sự hưng thịnh - suy thoái trong lịch sử pháp thuật Hắc ám’ đều có nhắc đến cuộc chiến, chỉ là giọng điệu không giống nhau, có thể tác giả bỏ sung phân tích cuộc chiến sau khi sắp xếp nội dung, nhưng mình cũng không thích giọng văn trong ‘Lịch sử pháp thuật hiện đại’, khuynh hướng của Clay Kebo quá chủ quan, sách lịch sử này cũng không phải lúc nào cũng đúng.”

Phoenix quay đầu nhìn về phía cửa sổ, nó không nhìn thấy mặt Granger đỏ lên trong nháy mắt.

“Hai bồ muốn được phân vào nhà nào?” Hermione đã thay đồng phục Hogwarts, cô bé im lặng một hồi thì vui vẻ trở lại: “Mình hi vọng là Gryffindor, trong sách nói nơi đó là tốt nhất, giáo sư Dumbledore vĩ đại cũng tốt nghiệp từ đó, Ravenclaw cũng không tệ.”

“Người nhà Longbottom đều vào Gryffindor.” Phoenix trả lời.

“Vậy thì tuyệt thật!” Granger ngưỡng mộ nói, dường như cô bé còn muốn nói gì, nhưng tiếng cãi nhau và la thảm thiết của một đứa con trai cách đó không xa truyền đến cắt ngang cuộc nói chuyện của tụi nó.

Phoenix kéo cửa toa ra, thò đầu ra ngoài dò xét, cách đó không xa, nó nhìn thấy một cái đầu màu bạc kim - thì ra là thằng nhóc chết tiệt nhà Malfoy, chả trách lại ồn ào như vậy. Nó liếc nhìn hướng đi của bọn họ, hình như là toa của đáng cứu thế?

Lẽ nào Tử thần thực tử tiên nhiệm cũng muốn tạo quan hệ tốt với đáng cứu thế? Nó cười lên vì ý nghĩ này của mình, quay đầu lại nói với Neville và Granger: “Là người nhà Malfoy.”

Neville rõ ràng có chút sợ hãi đối với cái họ này, nó ngậm miệng lại, còn Granger —— có lẽ cô bé cần đọc thêm nhiều sách nữa mới biết cái họ này có nghĩa gì.

Quảng đường còn lại, bọn nó hàn huyên những chuyện không quan trọng, khi sắc trời dần tối, xe lửa bắt đầu giảm tốc độ, Phoenix bảo anh nó thay đồng phục, lúc nó không tỉnh ngượng đem tiểu thư Villa nhốt lại trong lồng sau xe, xe lửa ngừng lại.

Bọn nó theo dòng người xuống tàu, đi đến một cái sân ga vừa nhỏ vừa tối, có một ngọn đèn lơ lửng trên đầu bọn nó, Phoenix vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một dáng người cao lớn, người đó hướng về phía bên này kêu to: “Học sinh năm nhất theo ta!”

“Bác ấy cao thật!” Granger cảm thán một câu.

“Người lai không lờ.” Phoenix suy đoán, có điều nó chỉ nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, Granger “Hả?” một tiếng không thấy nó trả lời cũng không tiếp tục hỏi.

Tụi nó đi theo người dẫn đường Hagrid xuống một chiếc thuyền nhỏ, ngồi cùng thuyền với tụi nó còn có một cô bé tên là Susan Bones, cô bé Susan này có nụ cười vô cùng hiền lành, Neville ngồi bên cạnh vẫn luôn đỏ mặt.

Thuyền bắt đầu chậm rãi tiến về phía bên kia hồ, phía trước liên tiếp truyền đến các loại âm thanh tán thưởng, sau đó, Phoenix cũng bị cảnh đẹp trước mặt làm kinh ngạc đến không thể thốt nên lời —— trước mắt nó, là một tòa lâu đài kiểu tháp nhọn sừng sững ở vách núi, trong đêm tối cả lâu đài như nhẹ nhàng tỏa ra ánh sáng màu cam, mỗi cánh cửa sổ đều giống như những chấm nhỏ xinh đẹp trang trí cho lâu đài.

“Đây chính là Hogwarts.” Phoenix che miệng lại, muốn ngăn cản âm thanh ghen ngào sắp thốt ra, đây là nơi ba má nó đã ở bảy năm.

Thuyền nhanh chóng dừng lại ở bờ bên kia, tụi nó xuống thuyền thì Neville kinh ngạc kêu lên “Trevor!”, thì ra là con cóc của nó đã xuất hiện.

Tụi nó băng qua một cái đường hầm trong núi đá, đi ngang qua một bãi cỏ bằng phẳng ẩm ướt, sau khi tụi nó leo lên hết các bậc thềm đá, tất cả học sinh mới đứng trước một cửa gỗ lớn, lão Hagrid dùng nắm tay to của mình gõ gõ lên cửa, quay về phía những học sinh mới chỉ cao đến eo lão nói rằng: “Chúng ta đến rồi.”

Cửa lập tức mở ra, một bà phù thủy mặc áo choàng màu xanh ngọc bích đứng ở đó, Phoenix nhận ra đó là giáo sư McGonagall —— quần áo trên người bà đều khá giống với bà Longbottom, có lẽ điều này làm cho hai người càng có nhiều quan điểm chung.

Giáo sư McGonagall nghiêm túc nhìn lướt qua mỗi một học sinh mới, Phoenix để ý thấy ánh mắt bà nhìn nó dịu dàng hơn một chút, trong lúc nghỉ hè, nó đã gặp giáo sư McGonagall hai lần, nó vô cùng kính trọng vị giáo sư nghiêm túc này.

Giáo sư McGonagall đưa tụi nó vào một gian phòng rất nhỏ, Phoenix nghe được rất nhiều tiếng nói chuyện từ bên ngoài truyền vào, nó có chút thất thần, đợi đến lúc nó lấy lại tinh thần thì giáo sư McGonagall đã giới thiệu xong bốn nhà, cũng nói cho tụi nó biết vài phút nữa lễ phân loại sẽ bắt đầu.

Phoenix liếc nhìn cánh cửa gỗ —— dù thế nào, tụi nó cũng không bị bắt đi giết rồng. Nghĩ vậy, nó trừng mắt nhìn Neville, có chút ý đùa cợt, nhưng đáp lại nó là một đôi mắt màu xám xanh kêu ngao.

Dường như đối phương vô cùng coi thường khịt mũi hành động này của nó, đứng ưỡn lên, chỉ dùng khóe mắt liếc nhìn Phoenix.

Phoenix lờm một cái, cảm thấy có chút nhàm chán, liền quay đầu sang hướng khác, lúc này nó cảm thấy có người hô hấp trở nên dồn dập.

Đang lúc đó, đột nhiên có nhiều con ma màu trắng nhẹ nhàng bay ra từ mặt tường, bọn họ bắt đầu nói, những học sinh mới có người đã bắt đầu hét lên, đối với những phù thủy sợ hãi cái chết muốn mang hình hài một con ma để tồn tại vĩnh viễn nó cũng không sợ hãi gì, sau khi nó nghe một con ma mập mạp mặc đồ tu sĩ cổ vũ những học sinh mới xong, liền nghe thấy âm thanh bắt đầu lễ phân loại.

Cửa gỗ tự động mở ra, tụi nó đi qua cửa đại sảnh đường, tiến vào một phòng ăn rộng rãi.

Vô số ngọn nến bay lơ lửng trên trần, trần nhà được phủ phép như bầu trời bên ngoài, vô cùng đồ sộ. Bốn cái bàn ăn thật dài đặt trong sảnh, trên đài cao phía xa là một loạt nam nữ phù thủy ăn mặc khác nhau, có lẽ là những giáo sư ở Hogwarts.

Granger ở phía sau Phoenix đã bắt đầu giảng cho người bên cạnh nghe về phép thuật được sử dụng trên trần nhà, Neville phía trước thì cả người căng thẳng, gần như co tay co chân lại.

Giáo sư McGonagall đặt xuống trước mặt tụi nó một cái ghế bốn chân, và đặt một cái nón phù thủy hình chóp cũ nát và vtu nhiều chỗ lên ghế.

Phoenix kinh ngạc nhìn cái nón nứt ra một đường như miệng của con người, sau đó bắt đầu hát —— hát một bài về lịch sử hình thành của Hogwarts và bốn nhà.

Nhưng mà khó nghe thiệt. Lúc cái nón ngừng lại, Phoenix bĩu môi, giáo sư McGonagall lúc này đang cầm một cuộn giấy da dài, nói với tụi nó: “Im lặng, ta gọi đến tên ai thì bước lên đây đội nón lên.”

Ôi, nó còn tưởng sẽ có chút thi thố gì đó chứ. Ánh mắt Phoenix nghi ngờ đánh giá cái nón, nó phải làm sao để thuyết phục cái nón hiểu được Ravenclaw là thích hợp nhất với nó đây?

Lúc này lễ phân loại đã bắt đầu.

“Hannah Abbott!” Một cô bé sắc mặt hồng hào đi lên, chốc lát sau, cái nón hét to: “Hufflepuff!”

“Susan Bones!” Là cô bé ngồi chung thuyền với nó lúc này, cái nón nhanh chóng hô: “Hufflepuff!”

Những người ngồi bên bàn ăn nhà Hufflepuff vỗ tay hoan hô.

Sau đó lại có người được phân đến Ravenclaw, Gryffindor và Slytherin.

Phoenix cảm thấy phong cách vỗ tay của Slytherin dường như nhỏ hơn các nhà khác nhiều, nó nhìn thấy rất nhiều người lớn hơn đối với hành động gật đầu chào của những học sinh mới ngay cả đầu cũng không nhúc nhích.

Hermione Granger được phân vào Gryffindor, Phoenix nhìn cô bé chạy về phía bàn ăn cuối cùng, còn vẫy vẫy tay với nó. Nó miễn cưỡng cười đáp lại.

Draco Malfoy tất nhiên được phân vào Slytherin, cái nón còn chưa chạm vào tóc của nó đã hô lên.

Nhưng đến phiên ngài Potter, cảnh tượng trở nên yên tĩnh, Phoenix nghe được rất nhiều người xì xào bàn tán, đồng thời đánh giá sắc mặt tái nhợt gầy yếu của thằng bé tóc đen.

Lần này chiếc nón phân loại trầm mặc rất lâu, mới hô: “Gryffindor!”

Đương nhiên là Gryffindor rồi. Phoenix bĩu môi, nó nhìn bàn ăn nhà Gryffindor hào hứng la lên, sau đó Ron Weasley cũng vào Gryffindor.

Sau đó chính là Neville.

Lúc anh nó ngồi trên ghế, gương mặt hồng hào tròn trịa bắt đầu trở nên trắng bệch, chiếc nón phân loại hô: “Gryffindor!”

Nó thấy Neville thở phào một cái, sau đó lại lo lắng nhìn nó, rồi đi đến bàn ăn cuối cùng, Granger chừa một chỗ cho anh nó.

Giáo sư McGonagall gọi tên nó, Phoenix đi lên đó, cầm cái nón đội lên đầu.

Nó đang lo nghĩ cho cuộc sống của Neville ở Gryffindor thì bỗng nhiên nghe có người hỏi nó: “Lo lắng cho anh của mi sao? Thật là một cô bé tốt.”

Nó nghe ra đây là giọng của cái nón, “Ông có thể biết cháu đang nghĩ gì à?” Nó hỏi trong lòng.

“Đúng vậy.” Giọng của cái nón tràn ngập ý cười, làm cho nó thả lỏng hơn, nhưng cái nón liền nói những lời giống như cụ Ollivander, thăm than một tiếng, trong lòng nó căng thẳng, cái nón bắt đầu nói: “Muốn vào Ravenclaw? Ôi, nó thật sự thích hợp với mi sao?”

“Tất nhiên rồi.” Nó nghĩ trong lòng.

“Không, không, không, tri thức không phải cái có để mi trốn tránh hiện thực, Ravenclaw cần là học sinh thật sự muốn tìm kiếm tri thức. Gryffindor tất nhiên không hợp với mi, tuy rằng gia tộc Longbottom đều là Gryffindor. Ô, việc kỳ diệu như vậy ta đã hai mươi năm chưa gặp qua, nhưng mà ta nghĩ mi sẽ hợp với nơi đó.”

“Không! Phân cháu vào Ravenclaw đi!” Trong lòng Phoenix dường như đã biết cái nón sắp nói gì, nó cầu xin, nhưng chiếc nón phân loại đã hô lên: “Slytherin!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngao Và Định Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cuộc Sống Ở Slytherin

Phoenix tháo chiếc nón phân loại ra, nó cảm thấy toàn bộ đại sảnh dường có chút yên lặng —— vậy nên một tiếng “Phoenie” của Neville và câu cảm thán “Một Slytherin Longbottom” của cặp sinh đôi nhà Weasley càng trở nên chói tai.

Nó cảm giác được có rất nhiều người đang len lén đánh giá nó, điều này làm đầu nó có chút hỗn loạn. Phoenix đi đến bàn ăn nhà Slytherin, lát sau, tiếng vỗ tay vang lên, nhưng vẫn có chút kỳ lạ.

Ánh mắt Phoenix lướt qua Draco Malfoy ngồi ở phía trước, cậu ta mở to đôi mắt màu xám xanh nhìn chằm chằm nó, cứ như lúc này nó đã ếm bùa Độc đoán lên chiếc nón phân loại vậy.

Lúc giáo sư McGonagall đọc cái tên phía sau dường như có chút lấp bắp, có vẻ bà cũng khó mà chấp nhận thực tế như vậy.

Phoenix ngồi xuống, từ đầu đến cuối không có nhìn về phía bàn ăn nhà Gryffindor. Tâm trạng nó rối bời, nhưng vì thân phận thuần huyết của mình mà thờ phào nhẹ nhõm —— nó ngồi ở giữa bàn ăn, không trước không sau, bên trái là một cô bé học sinh năm nhất tóc màu cọ, hình như tên là Daphne Greengrass. Mà bên phải hình như là một cô bé máu lai, tên là Dominica Ford, cô bé có mái tóc xoăn ngắn màu đen, làn da hơi ngăm, cô bé thân thiện cười với Phoenix.

Phoenix cảm thấy dường như ai đó đã thả một tảng băng xuống dạ dày nó, ép nó không thở nổi.

Lễ phân loại nhanh chóng kết thúc, trong nháy mắt, trên bàn xuất hiện đủ loại đồ ăn. Phoenix tùy tiện ăn một cái bánh ngọt và salad trộn rồi thôi.

“Cậu đang giảm cân sao?” Nữ sinh tóc xoăn đen Dominica hỏi, cô bé đang cố gắng cắt một miếng sườn dê.

“Không. Chỉ là mình cảm thấy có chút căng thẳng.” Phoenix hớp một ngụm nước bí đỏ, nói.

Đối phương hiểu, cười cười với nó. Phoenix không biết nên đáp lại như thế nào.

“Longbottom nói chuyện với một kẻ máu lai.” Greengrass ở bên trái nó hừ lạnh.

“Tôi nghĩ cậu nên quen với việc này đi.” Phoenix liếc nhìn đối phương, dù nhà Longbottom không phải là đại quý tộc như nhà Malfoy, nhưng địa vị không khác biệt so với nhà Greengrass.

Phoenix làm mặt lạnh nhìn cô bé tóc màu cọ, âm thầm thở dài —— lại có thể là Slytherin, có nằm mơ nó cũng không nghĩ tới.

Sau khi tất cả dùng xong tráng miệng, bàn ăn lại trở nên sạch sẽ.

Lúc này một vị lão phù thủy râu tóc bạc phơ mặc áo choàng màu tím đứng lên, bắt đầu nói rõ về thời gian của một số hoạt động.

Phoenix cảm thấy lúc hiệu trưởng Dumbledore nói “Không nên lên lầu bốn, trừ khi muốn chết thảm”, bầu không khí của Gryffindor dường như sôi nổi hơn. Nó kỳ quái liếc nhìn lão phù thủy râu tóc bạc phơ phía xa, ông ấy xác định cách nói này không phải là một loại cổ vũ đối với Gryffindor sao?

Hát xong bài ca của trường tại nó liền theo huynh trưởng trở về phòng sinh hoạt chung của Slytherin.

Phòng sinh hoạt chung của Slytherin nằm ở trong hầm của lâu đài, tại nó đi tới trước một cổng vòm, huynh trưởng Marcus Flinders lạnh lùng quét mắt qua đám học sinh mới, nói: “Mặt khẩu là thuần huyết.”

Sau khi vào trong hầm, màu sắc chủ đạo liền biến thành bạc và xanh lá, màn che dày nặng rủ xuống tới thảm lông mềm mại, đèn thủy tinh treo phía trên sáng vừa phải, không làm người ta cảm thấy chói mắt, ngọn lửa xanh lửa đỏ đang cháy trong lò sưởi, bảy tám ghế salon bằng da lột nhưng quay xung quanh lò sưởi, vô cùng ấm áp.

Đá cẩm thạch tinh xảo trên tường có khắc quy tắc của Slytherin, Phoenix còn chưa xem xong thì nghe thấy có âm thanh từ ngoài cổng vòm truyền vào, nó lấy lại tinh thần, lập tức nhìn thấy một người mặc áo choàng đen đang đi vào —— Severus Snape, chủ nhiệm nhà Slytherin, giáo sư Độc dược của Hogwarts.

Về mặt của giáo sư Snape rất u ám, giống như trên đời này không có gì dễ vui vậy. Chỉ là nó cũng không thể tưởng tượng ra đáng về vui cười hào hứng của giáo sư Snape —— nghĩ vậy, nó rung mình một cái, mà ánh mắt của đối phương cũng kịp quét tới, Phoenix lập tức cứng đờ.

Dường như trong chớp lát, nó nghe được người đàn ông kia hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người đi ra.

Tiếp đó lựa chọn thủ lĩnh năm nhất cũng không có gì đáng ngạc nhiên, lúc tiểu thiếu gia Malfoy kiêu ngạo hất cằm lên khiêu khích nhìn Phoenix thì Phoenix vô cùng bình tĩnh quay mặt sang chỗ khác —— tiểu lưu manh hay so đo.

“Cậu quen biết người nhà Malfoy à?” Sau khi ánh mắt hung hăng của tiểu thiếu gia Malfoy quét qua hướng này bốn, năm lần, Dominica không nhịn được hỏi.

“Ai cũng vậy thôi, chỉ cần phát hiện ra kẻ thù thì đều vô cùng nhạy cảm.” Phoenix ngáp một cái, một đến muốn nhũn ra! Hôm nay nó thật sự không còn sức để đấu võ miệng với vị thiếu gia này.

Nó và Dominica ở chung một phòng, dường như đối phương rất kinh ngạc, Phoenix đem hành lý đi cất, sau khi soạn đồ xong nó hài lòng nói: “Đây thật sự là một sự sắp xếp không thể hợp lý hơn, mình cũng không muốn đối địch với bạn cùng phòng của mình bấy năm.”

Dominica tính cách rộng rãi lại có chút nam tính bắt đầu cười ha hả, Phoenix nhìn nó nhếch miệng cười, lộ ra hai cái răng, vậy càng tốt, Phoenix ghét nhất là những quý tộc khi cười đều che miệng lại.

Bạn cùng phòng Dominica của nó mang dòng máu lai, má xuất thân từ Slytherin, ba là một Muggle làm chuyên gia tài chính gì đó —— có lẽ là công việc giống các yêu tinh ở Gringotts. Cô bé còn có một người chị, nhưng là Muggle, thành viên trong gia đình vô cùng đơn giản.

Sau khi tụi nó chúc nhau ngủ ngon, Phoenix mặc váy ngủ nằm trên giường, nó mở to mắt lần qua lần lại nhiều lần cũng không ngủ được, nó tự nhủ nhiều lần với bản thân cuộc sống ở Hogwarts bắt đầu rồi, nhưng nó càng hiểu rõ trong tương lai gần, ngày mai hoặc là ngày kia, hoặc là một tuần sau, nhất định sẽ có một lá Thư Sấm đang chờ nó.

Mong là bà nội không tức giận quá. Nó lạc quan nghĩ, cuối cùng nhắm mắt lại.

Cuộc sống ở Hogwarts bắt đầu bước vào quỹ đạo, Phoenix trải qua cũng không tệ.

Sau tiết thứ nhất của buổi sáng đầu tiên Neville liền đi tìm Phoenix, sau khi biết cuộc sống ở Slytherin của em gái mình không tệ thì cũng yên tâm.

“Ron nói với anh, Slytherin sẽ treo ngược những người mà họ không thích lên trong phòng sinh hoạt chung.” Neville lo lắng nói.

“Ồ, đúng, nếu như anh tin tưởng trí tuệ của Weasley.” Sau khi Phoenix biết anh hai và Weasley đã làm quen với nhau, bắt đầu lo lắng cho tương lai của anh nó —— nghĩ vậy liền cảm thấy buồn cười như cái suy nghĩ phải giết rồng trong buổi lễ phân loại của Neville.

“Trừ phi giáo đường (giáo dục + bồi dưỡng) của Slytherin trở nên giống Gryffindor.” Phía sau tụi nó đột nhiên truyền đến một giọng nói chậm rãi, mang theo trào phúng, không có ý tốt.

Phoenix lập tức bước lên che chắn cho anh nó, nhìn Malfoy và hai kẻ tùy tùng, Goyle và Crabbe —— hai kẻ mà theo Phoenix thì ngoại trừ chiều cao và trí thông minh thì giống như quỷ khổng lồ, về phần chiều cao? Có lẽ sau này cũng giống quỷ khổng lồ thôi.

“Nghe trộm sau lưng người khác?” Malfoy ở khắp nơi, cậu ta không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để châm chọc Potter và nó, nếu như cậu ta châm chọc Potter vì đồ kị, vậy nó thì sao? Lễ nào thiếu gia Malfoy cũng muốn có anh trai? Nó bị suy nghĩ của mình chọc cười.

“Tôi chỉ có lòng tốt muốn nhắc nhở bạn học Longbottom tiết sau là tiết Lịch sử Pháp thuật.” Cậu ta bình tĩnh hơn trước nhiều, Phoenix nhún nhún vai, tỏ vẻ biết rồi.

Giáo sư Binns dạy Lịch sử Pháp thuật là một con ma, cách giảng của ông làm người ta cảm thấy buồn ngủ, nhưng Phoenix lại thích cách giảng của ông.

“Trong đó không có bất kỳ tình cảm chủ quan nào, có thể giúp chúng ta hiểu được lịch sử thật tốt.” Lúc thức dậy nó vô cùng hưng phấn nói, đoán chừng nó là học sinh duy nhất ở Hogwarts đồng ý với cách giảng của giáo sư Binns.

“Điều kiện tiên quyết là mình phải hiểu được nó.” Dominica ngủ cả một buổi chiều, lúc tỉnh lại bên gò má còn có một dấu đỏ.

Phoenix cũng có thiên phú về Bùa chú, ít ra nó có thể khống chế được chiếc lông chim, nhưng nó cảm thấy đó là do đũa phép của nó, bởi vì biểu hiện của nó ở lớp Biến hình cực kỳ tệ, tệ đến nó không dám nhìn giáo sư McGonagall —— đến cuối tiết mà diêm của nó không có một chút thay đổi gì cả, nó nghe thấy Weasley nói ít ra diêm của cậu ta còn sáng lên một chút.

Về phần môn Thiên văn và môn Thảo dược nó có chút hiểu biết, dù sao nó cũng đọc qua rất nhiều sách trong phòng sách nhiều năm.

Chỉ có tiết Phòng tránh Nghệ thuật Hắc ám và tiết Độc dược là làm nó ấn tượng nhất.

Cái mùi tòi gay mũi trong chiếc khăn quần đầu của giáo sư Quirrell đã để lại ấn tượng sâu sắc cho toàn bộ đám học sinh năm nhất, trở về phòng sinh hoạt chung của Slytherin sau tiết Phòng tránh Nghệ thuật Hắc ám, tất cả mọi người đều lấy nước hoa ra xịt. Đương nhiên, kết quả cuối cùng là làm cho khứu giác của tất cả đều mất cảm giác. Còn tiết Độc dược thì ——

Có lẽ do lời mờ đầu của chủ nhiệm quá êm tai, vô cùng cảm động, hoặc do ảo choàng đen pháp phối vô cùng khí phách, hay do ánh mắt lạnh lẽo làm người ta run rẩy, mà nó cảm thấy chắc chắn là giáo sư Snape và Potter có thâm thù đại hận với nhau!

Ba vấn đề kia thật sự không khó, nhưng toàn bộ Gryffindor chỉ có Granger trả lời được, cơ bản là toàn quân bị diệt.

Đến lượt Potter, Phoenix nhìn thấy cậu bé tóc đen bị làm khó đến đỏ mặt không nhìn được thay cậu ta tìm một cái cớ, dù sao cũng sống ở thế giới Muggle nhiều năm như vậy, làm sao có thể chuẩn bị bài trước đây? Về phần danh hiệu của cậu ta —— chủ nhiệm Snape, hay là ngài thử hỏi cậu ta một chút vấn đề liên quan đến vết sẹo đi? Không chừng cậu ta còn có thể trả lời được.

Có lẽ do Potter không trả lời được ba vấn đề kia, nên cả tiết về mặt của giáo sư Snape đều âm trầm —— dù Phoenix chưa bao giờ thấy ông ấy tươi cười lần nào.

Nhưng rất nhanh, chủ nhiệm của nó liền chú ý đến nó, bởi vì nó bắt cặp với Neville.

“Hừ, xem nào, một cặp Longbottom.” Lúc bóng dáng màu đen kia đến gần, Phoenix phát hiện được chân Neville bắt đầu run rẩy, nó bình tĩnh chắn ở phía trước, muốn bảo vệ anh nó.

“Đúng là anh em tình thâm.” Ông ấy cảm thán một câu, cách đó không xa Malfoy cười nhạo một tiếng.

Độc dược chữa mụn nhọt là một thứ thuốc màu xanh nhạt, về phần thực hành Phoenix tự nhận có thể dễ dàng vượt qua, dù Neville liên tiếp phạm sai lầm, nhưng mà chỉ cần tự tay cắt tất cả các nguyên liệu, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng do giáo sư Snape nóng lòng muốn trừ điểm Gryffindor nên không có khen tui nó, chỉ âm trầm quét mắt qua nó, sau đó nói: “Ta nghĩ đây phải là hai người cùng làm, Longbottom, Gryffindor bị trừ mười điểm vì sự lười biếng mi.”

Phoenix nhìn qua Neville, mặt Neville bắt đầu trở nên trắng —— thật ra nó rất muốn an ủi anh hai, đài ngộ của anh đã tốt hơn Potter rất nhiều rồi đó, tuy rằng cùng bị trừ mười điểm, nhưng Gryffindor không sợ hãi chút nào, xem ra bị giáo sư Độc dược trừ điểm đã trở thành chuyện vô cùng bình thường.

“Vi có thể giúp Longbottom trở nên tự lập ——” nói đến đây, cả đám Slytherin bắt đầu cười lớn, Phoenix mím chặt môi, hung hãn tròn mắt nhìn Malfoy đang cười lớn nhất, nó muốn thu lại câu nói cảm thấy đài ngộ của Neville tốt hơn kia!

“Cô Longbottom và Malfoy một nhóm.” Câu này lập tức đình chỉ Malfoy đang cười to, Phoenix cũng không phản chấn lên được bao nhiêu, nó lo lắng nhìn Goyle đang ngây ngô cười bên kia —— thân ái, cậu chung nhóm với Neville, còn có thể bình an trải qua mỗi tiết Độc dược sao?

Sau khi hết tiết Malfoy lập tức bắt đầu đến châm chọc nó, nhưng Phoenix lại vì số lượng từ ngữ của đối phương mà cảm thấy lo lắng, dường như đầu vô miệng không phải là việc mà vị thiếu gia này thường làm, sự độc miệng của cậu ta so với chủ nhiệm khác biệt một trời một vực giống như là chất nhầy của một con sên và nọc độc của rắn độc vậy.

“Tôi nghĩ, cậu nên phụ đạo thêm kiến thức độc dược cho ngài Goyle.” Sau khi Malfoy dừng lại, Phoenix đề nghị, còn về bản thân cậu ta có lẽ nên thêm một lớp ngôn ngữ vào thời khóa biểu.

“Cậu muốn ra lệnh cho một Malfoy?” Đối phương trừng to đôi mắt màu xám xanh.

“Không, tôi chỉ không muốn Slytherin bị trừ điểm chung với anh hai tôi thôi.” Phoenix trả lời Malfoy một cách thỏa đáng, cậu ta có chút miễn cưỡng gật gật đầu, nó lại nói tiếp: “Hơn nữa cậu là người duy nhất được giáo sư Snape khen ngợi.”

Nhìn bóng lưng vô cùng đắc ý của Malfoy, Phoenix bĩu môi, thật ra độc dược của nó cũng chuyển sang màu xanh nhạt mà! Nhưng mà cuối cùng cũng chỉ được một điểm Chấp nhận được. . .

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thư Sấm Và Diggory

Bắt đầu từ khi bị phân vào Slytherin thì Phoenix đã sớm biết nó nhất định sẽ nhận được thư Sấm từ bà nội, vậy nên trước khi nhận được lá thư đó nó đều ngồi ở cuối dãy bàn, định vừa nhận được lá thư sẽ lập tức đem nó đi ra ngoài.

Chia sẻ lá thư đó với các thành viên khác trong nhà cần phải có dũng khí rất lớn.

Nhưng hôm đó lúc nhận được lá thư này, nó mới biết, dù có chuẩn bị tâm lý kỹ hơn nữa, nó vẫn không chịu nổi những lời chỉ trích gay gắt của bà nội.

Buổi sáng hôm đó cũng bình thường như những buổi sáng khác, lúc lúc một con cú ngâm một lá thư màu đỏ bay về hướng bàn ăn nhà Slytherin, Phoenix lập tức đứng dậy, nhanh chóng cầm lấy lá thư Sấm, vội vàng chạy ra ngoài, vừa mở thư Sấm ra — loại thư này nếu không mở ra thì tiếng sẽ càng lớn.

Lúc nó chạy đến dưới cái cây lớn bên cạnh hồ Đen, đúng lúc bà nội mắng từ “Bại hoại gia phong” đến “Là sỉ nhục của dòng họ”, Phoenix dựa lưng vào cây, cảm thấy viên mắt bắt đầu cay cay, lúc này bà Longbottom đã nhắc đến ba má đang ở bệnh viện Tháng Mungo của nó.

—— “Frank và Alice đau lòng đến dường nào! Con gái của họ xấu xa cỡ nào mới bị phân vào Slytherin! Họ thật sự đã sinh ra một ác ma!”

Lúc bà nội nói những lời này có nghĩ đến cảm nhận của nó không? Nếu như nó mở lá thư này ở bàn ăn Slytherin thì sao, bảy năm tiếp theo nó sẽ bị toàn bộ người ở Slytherin cô lập. Không không không, có lẽ đây chính là mục đích của bà nó? Thà để nó bị cô lập chứ không để nó kết bạn với Slytherin?

Nhận thức được điều này Phoenix vô cùng đau lòng, nó cảm thấy vết thương trong lòng đau như bị kim đâm, không ai biết rõ tầm quan trọng của ba má đối với nó hơn bà nội, tất cả nỗ lực của nó đều vì muốn ba má được về vãng. Nhưng dường như bà nội cảm thấy, được phân vào Gryffindor mới là vinh dự, nếu không phải Gryffindor, tất cả nỗ lực của nó đều không là gì cả.

Nó thật sự muốn xé lá thư này làm hai, nhưng nó lại không có năng lực đó. Nó đã nhiều lần muốn đứng trước mặt bà nội phản bác như vậy, nói ra suy nghĩ của mình — như nó đã tưởng tượng ra nhiều lần. Nhưng nó không dám, còn nó bây giờ — Phoenix lập tức nức nở, e là bây giờ nó đã không còn tư cách đứng nói chuyện trước mặt bà nội.

Slytherin thật sự tượng trưng cho hắc ám sao? Nhưng Phoenix lại cảm thấy, bạn học của nó, hoặc là gia thế hơn người, còn không thì được nuông chiều từ nhỏ — giống như Malfoy vậy, ngay cả khả năng châm chọc người khác cũng không được lưu loát! Hay là Parkinson thỉnh thoảng sẽ liếc nó một cái, nhưng lúc nó giúp Slytherin được cộng điểm sẽ thừa nhận Lịch sử Pháp thuật của nó giỏi! Hay là Malfoy dù không qua lại với Gryffindor, nhưng cậu ta luôn kiên trì giúp Goyle và Crabbe học bổ túc.

“Ai nói Slytherin là hắc ám?” Nó khóc thút thít nhẹ giọng phản bác, cố gắng muốn ngăn lại âm thanh của lá thư.

Cuối cùng, phong thư cũng cháy thành tro, nhưng Phoenix lại không muốn trở lại lâu đài.

“Ai?!” Sau khi khóc giọng có chút khàn, nó cầm khăn xoay người.

Sau cây trống rỗng, không có ai cả — chẳng lẽ là sóc? Phoenix thờ nhẹ một cái, nó không muốn có ai nhìn thấy bộ dạng chật vật lúc này của mình.

Sáng nay là tiết Lịch sử Pháp thuật mà nó thích nhất, nhưng chắc là giáo sư Binns sẽ không phát hiện có ai vắng đầu nhỉ?

Phoenix nằm trên cỏ, ánh mặt trời làm cho cơ thể lạnh lẽo khi khóc lúc nãy của nó trở nên ấm áp hơn — như cái ôm của mẹ Enie. Nghĩ đến đây, nó có chút buồn, mẹ Enie thuộc Ravenclaw, sẽ bài xích nó giống như bà nội sao?

“Ôi, xin lỗi!” Cảm giác có người giẫm lên áo choàng của mình, Phoenix dùng tay che ánh nắng mặt trời lại, mở mắt ra nhìn sang bên cạnh, ngược ánh sáng, là một bóng dáng cao cao gầy gầy.

Nó lắc đầu một cái, ngồi dậy: “Không sao.”

Liếc nhìn huy hiệu màu vàng và đen, thì ra là Hufflepuff.

Đối phương ngồi xuống bên cạnh nó, hỏi: “Quấy rầy sao?”

Giọng nói vô cùng êm tai, đầu óc Phoenix thanh tĩnh lại, nó lắc đầu một cái: “Không có gì.”

“Cedric Diggory, học sinh năm ba.” Nụ cười của Diggory có chút ngại ngùng, nhưng lại khiến Phoenix nhanh chóng nghĩ đến ánh mặt trời — nó vẫn cho là chỉ có những nhân tài ở Gryffindor mới phù hợp với từ này.

“Phoenix Longbottom, Slytherin năm nhất.” Bình thường những nhà khác đối với Slytherin đều không thân thiện, người này chào hỏi với nó là vì không nhìn rõ huy hiệu của nhà sao?

“Là em!” Diggory rõ ràng có chút kinh ngạc.

“... À, là em.” Lẽ nào nó cũng nổi tiếng như Potter sao?

“Chính là cô bé cảm thấy giáo sư Binns giảng bài hay.” Đối phương nhanh chóng giải đáp nghi vấn của nó.

Phoenix cảm thấy trên trán xuất hiện vài vạch đen, nó nhớ Dominica từng nói, Hufflepuff là nhà bát quái, quả thật không sai. . .

“Em còn tưởng rằng anh sẽ nói, là Longbottom bị phân vào Slytherin đây mà!” Nó nhún nhún vai, có chút miễn cưỡng tự mình đánh trống lảng.

Diggory có chút lúng túng, anh sờ sờ đầu, cuối cùng lắp bắp nói: “Nhà Diggory luôn giữ thái độ trung lập.”

Trung lập? Đúng là một cách làm sáng suốt. Phoenix không nói gì, nó không biết nên nói cái gì với vị đàn anh dịu dàng này —— dù nó cảm thấy là nói cái gì thì đối phương dường như cũng chẳng chú ý đến. . .

Cuối cùng, nó ngây ngốc nằm trên cỏ cả buổi sáng, mà Diggory thì lại đọc Lịch sử Pháp thuật suốt buổi sáng.

“Anh cũng thích Lịch sử Pháp thuật sao?” Cuối cùng nó cũng tìm được một đề tài.

“Chỉ là. . . Phải kiểm tra thôi.”

“Em đi ăn cơm trưa đây.” Nó quyết định lập tức tạm biệt, bầu không khí thế này thật sự quá lúng túng.

“Vây, tạm biệt nhé Longbottom” Đối phương lại nở nụ cười, vẫn dịu dàng như vậy, giống như không biết giận dữ, có phải Hufflepuff đều như vậy không? Nó cảm thấy anh hai thật sự nên vào Hufflepuff.

“Anh có thể gọi em là Phoenix.” Nó quyết định thể hiện một chút thiện ý, dù sao tại nó cũng hòa bình trải qua một buổi sáng đúng không?

“Phoenix, em cũng có thể gọi anh là Cedric.” Đối phương đứng lên, vẫy vẫy tay với nó, Phoenix đột nhiên cảm thấy mặt có chút nóng, chắc là ánh mặt trời lúc này quá ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thư Sấm Và Diggory (2)

Phoenix xoa xoa cặp mắt chưa xốt, còn chưa về đến phòng sinh hoạt chung đã bị Neville chạy đến kéo tay áo.

“Phoenie, em không sao chứ?” Nó nhìn thấy hai mắt sưng đỏ của em gái, bỗng nhiên không biết nên nói gì —— nó cũng biết, bình thường bà nội ghét Slytherin đến mức nào.

Phoenix cảm thấy vừa rồi khó khăn lắm mới ổn định được cảm xúc sau khi nhìn thấy ánh mắt thăm thiết của anh hai đều uống công, nó cố gắng khịt khịt mũi, nói: “Không sao. Em đang định đi ăn gì đó. Lúc sáng chưa ăn gì cả.”

“Bà nội, bà ấy ——”

“Chính là những câu nói đó, Neville, trông anh lợi hại hơn em nhiều, những câu bà nội từng nói với anh đều đem ra nói đến em khóc nè.”

Nghe vậy, Neville mới yên tâm, có lẽ là chỉ trích một chút, từ nhỏ đến lớn nó đều nghe bà nội lảm nhảm những lời đó, nó vỗ vỗ vai em gái: “Đi ăn nhanh đi, anh đi tìm Hermione lấy lại sách đã, sau tiết Bùa chú anh liền đi tìm em, lúc sáng thức trễ nên không có ăn điểm tâm.” Nó giải thích.

Sau khi Phoenix trở về chỗ ngồi bình thường của mình, nó còn cho rằng sẽ bị ít nhất một trong hai người Parkinson hoặc là Malfoy cười nhạo một chút, không ngờ Malfoy lại đang nói chuyện phiếm với Zabini, còn Parkinson không có gì làm đang ngồi trò chuyện “Hoa hoa nữ phù thủy” với Greengrass —— nhưng mà tuổi của họ có thể đọc loại tạp chí đó sao?

“Hôm nay thật sự kỳ lạ quá.” Cho đến tiết Độc dược, Phoenix vẫn không thể tin vào cái sự thật này.

Trong tiết Độc dược, thiếu gia Malfoy trước giờ luôn thích chỉ huy người khác làm việc lại tự tay cắt rễ cây dương xỉ, còn bảo nó chỉ cần khuấy độc dược chính xác là được rồi?!

Dominica quan tâm liếc nhìn bạn tốt, tuy rằng không trực tiếp bộc lộ ra, nhưng vẫn có thể nhìn ra nó đã khóc.

“Longbottom! Dừng lại!” Giọng nói vênh vác đặc ý từ sau lưng truyền đến, Phoenix lập tức thu lại lời vừa nãy, Malfoy sao có thể đổi tính được chứ.

Nó lập tức khởi động hệ thống phòng ngự của mình, có chút đề phòng nhìn Malfoy ở phía sau.

Gi? Còn có Zabini? Nó quét mắt nhìn thẳng bé da ngăm bên cạnh Malfoy, đối phương lại cười khanh khách nhìn nó.

Chẳng lẽ dòng họ Zabini đã sa sút đến nỗi phải núp sau lưng Malfoy sao?

“Khụ!” Malföy ho khan một tiếng, liếc liếc Zabini.

Ánh mắt Phoenix dừng lại trên người Zabini lần nữa: “Có việc gì sao?”

“Là như vậy, tôi và ——” Malföy chợt ho khan một tiếng, Phoenix thấy Zabini lần nữa hắng giọng một cái nói: “Tôi nghĩ là, mỗi một cô gái đều nên có một ít sách làm đẹp.”

“... Hả?”

Zabini đưa sách trong tay cho Phoenix, nói: “Vội lại, tôi có vinh dự gọi cậu là Phoenix không?”

Phoenix nhìn thấy Malföy lại giơ tay che miệng ho một cái. Giống như là làm chuyện xấu hơn bị cảm.

“Có thể.” Trước giờ nó chưa bao giờ từ chối thiện ý của người khác, “Vậy tôi cũng có thể gọi cậu là Blaise sao?”

“Đó là vinh hạnh của tôi.” Đối phương chớp chớp mắt nhìn nó, sau đó bị Malföy lôi đi.

Phoenix cúi đầu nhìn quyển sách, lại có thể là “Năm mươi thần chú giúp nữ phù thủy chăm sóc sắc đẹp”, bình thường bà nội không bao giờ cho nó xem loại sách này.

“Con gái vẫn là nên đẹp bên trong!” Bà Longbottom chính là sùng bái phong cách phóng khoáng của Gryffindor, tuy rằng trên người bà ấy hoàn toàn không có chút phong cách đó.

“Cậu nói, vừa rồi Blaise chớp chớp mắt với cậu là tán tỉnh sao?” Từ trong miệng Dominica thốt ra câu làm kinh hãi —— nếu như để bà Longbottom nghe được, nhất định nó sẽ nhận được thêm một lá thư Sấm nữa.

Aiz, được một Slytherin tán tỉnh! Nó có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của đối phương, Phoenix cúi đầu lật sách, phủ nhận: “Không, mình nghĩ động tác đó là thói quen của cậu ta đối với con gái.”

“Cũng có lí.” Dominica xoa xoa cằm, đồng ý.

Ánh mắt của Phoenix dừng ở một thần chú được đánh dấu, là thần chú xóa bỏ bọt mắt, nó lấy gương ra, thấy được hai mắt to như hột đào của mình.

“... Mình biết tại sao cậu ta đưa quyển sách này cho mình rồi.” Phoenix khẳng định chắc chắn.

“Tại sao?”

“Vi mình làm ảnh hưởng đến thẩm mỹ của thiếu gia Blaise, hơn nữa cậu ta chớp mắt với mình là ám chỉ mình nên chú ý mắt của mình.”

“... Mình lại không nghĩ vậy.” Dominica nghi ngờ quyển sách này thật sự là của Blaise đưa sao? Nhưng bìa sách đẹp như vậy, lại giống với phong cách của Malföy. . .

Phoenix khép sách lại, trở về phòng ngủ, như là nhớ ra cái gì đó liền hỏi: “Gần đây nhiều người bị cảm lắm sao?”

“Khí trời như vậy ai mà cảm được? Chứa sên trong đầu sao?” Dominica là một cục cưng khỏe mạnh, không chút khách khí cười nhạo.

“Nhưng lúc này Malföy ho khan rất nhiều. . .” Phoenix thật sự không có ý muốn nói trong đầu vị thiếu gia kia đều là sên.

Chỗ ngoặt cách đó một bức tường.

Blaise: “Draco thân mến ——”

Draco: “Zabini! Im miệng!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Potter Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Gần đây cuộc sống của Phoenix lâm vào trạng thái khẩn trương vô cùng lo lắng, nguyên nhân không có gì lớn lao, chỉ vì nó thấy trong phòng sinh hoạt chung của Slytherin có dán một cái thông báo, nói là tụi nó sắp học môn Bay, học chung với Gryffindor.

Phoenix có bệnh sợ độ cao, mỗi lần tụi nó lên đỉnh tháp thiên văn quan sát các vì sao Phoenix đều trốn sau lưng Dominica, có điều nó luôn lấy cớ là “Trời

lạnh” hoặc là “Cơ thể dễ bị cảm lạnh”. Là một Slytherin, không ai dễ dàng cho người khác biết nhược điểm của mình.

Nhưng, nó rầu rĩ không vui ngồi trong thư viện, lật quyển “Quidditch qua các thời đại” mới mượn, trong lòng âm thầm oán hận tại sao Bay không phải là môn tự chọn, nó thà chọn Cổ ngữ Rune cũng không muốn học môn này! Chẳng lẽ nó có thể cười chỗi bay vòng quanh Luân Đôn sao?

“Xem ra chúng ta mượn sách giống nhau.” Bên trái nó truyền đến một giọng quen thuộc, Phoenix quay sang liền thấy Granger đang cười, nó uể oải gật đầu, tiếp tục đọc sách.

“Minh nghĩ là những đứa trẻ xuất thân từ gia đình phù thủy sẽ không lo lắng chuyện bay chứ!” Granger nhỏ giọng nói, tránh ánh mắt sắc bén của bà Pince, mấy ngày qua nó ở trong phòng sinh hoạt chung của Gryffindor nghe Seamus kể đủ chuyện của những đứa trẻ lớn lên trong gia đình phù thủy, ngay cả Ron cũng kể chuyện nó cười cây chổi của Percy tránh khỏi một cái máy bay trực thăng không dưới năm lần!

Phoenix nghe xong lời này càng thấy nhức đầu, mấy ngày nay Malfoy cứ ở trong phòng sinh hoạt chung nói chỗi của cậu ta tốt cỡ nào, còn oán hận việc không cho học sinh năm nhất đem chổi bay vào trường, hai cậu ta đến năm thứ hai mới có thể có cây Nimbus 2000. Đương nhiên, điều này làm nó nhớ lại lần đầu bọn họ gặp gỡ — Phoenix cảm thấy dùng từ lần đầu gặp gỡ để nói về cuộc nói chuyện không mấy tốt đẹp kia thật sự giống như một giấc mộng, nhưng nó lại không tìm được từ ngữ nào thích hợp hơn.

Lần đó Malfoy đứng bên đường không phải là để xem cây Nimbus 2000 chứ? Nó chống cằm, rõ ràng là đang suy nghĩ, Granger cũng không quấy rầy nó, tập trung đọc quyển “Quidditch qua các thời đại” trong tay mình.

“Tụi em sắp học Bay sao?” Có người ngồi xuống bên phải nó, Phoenix có chút kinh ngạc quay đầu qua, là Cedric — kể từ sau lần bọn họ hòa bình cùng trải qua buổi sáng đó, khi gặp lại cũng sẽ nói với nhau vài câu, Phoenix nhớ hình như hiện nay anh ấy là Tầm thủ của Hufflepuff?

“Im lặng! Không được nói chuyện trong thư viện!” Rốt cuộc bà Pince nhìn không được, cầm chổi lông gà đi qua, Phoenix nói: “VẬY, có thể đi đến hồ Đen chỉ giúp tụi em chút không?”

Granger bên cạnh cũng ngẩng đầu lên, có chút mong chờ nhìn anh.

Cedric liếc nhìn đồng hồ, gật đầu, ba người đồng thời nhẹ nhàng rời khỏi thư viện.

Nhưng rất nhanh, Phoenix liền hết hi vọng với cách giảng bài, Cedric nhấn mạnh nói bay là một loại cảm giác, bay lên sẽ có cảm giác tự do tự tại thuộc về bầu trời — Phoenix cảm thấy đời này nó không cách nào cầm lấy cây chổi, một đứa sợ độ cao như nó tình nguyện thuộc về con mực trong hồ Đen cũng không muốn thuộc về bầu trời!

Tình trạng của Granger cũng không khá hơn bao nhiêu, dường như cô nàng thiên về kiến thức trong sách, chẳng hạn như sau khi cười chỗi lên phải để hợp với mặt đất một góc mười lăm độ cao thêm chút nữa thì tăng lên ba mươi độ vân vân. Nhưng mà Cedric nghe xong cười nửa phút, sau đó nói với cô nàng, anh không biết.

Sau khi tạm biệt Cedric, Granger hơi ngạc nhiên nói với Phoenix: “Không ngờ cậu lại là bạn với một Hufflepuff năm ba.”

“Anh ấy rất tốt.” Phoenix không phủ nhận.

Granger vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cô nàng biết tuốt càng chú trọng thành tích học tập hơn, đề nghị: “Chúng ta có thể cùng học ở thư viện không? Cậu học Lịch sử Pháp thuật, Bùa chú và Thảo dược học đều rất tốt!”

Thật ra Phoenix rất muốn nói môn Độc dược của nó tuy giỏi, nhưng là do hợp tác với Malfoy, nếu so với Malfoy, dường như nó vẫn còn kém hơn chút, Malfoy luôn biết một ít bí quyết. Nó nhớ đến lời đồn ở Slytherin, hình như giáo sư Snape là cha đỡ đầu của Malfoy?

Phoenix kéo sự chú ý của nó trở lại cái đề nghị của Hermione, một Slytherin và Gryffindor học tập chung với nhau? Nó không cảm thấy đây là một ý kiến hay, nhưng Granger học Biến hình rất tốt, nó nên nhờ cô nàng chỉ bảo nhiều hơn.

“Minh nghĩ chúng ta có thể cùng đọc sách ở thư viện, có điều không nên để lộ quá rõ mối quan hệ giữa chúng ta.” Nó đề nghị: “Có vấn đề gì có thể giúp đỡ lẫn nhau, hơn nữa, mình có thể gọi cậu là Hermione không?”

“Tất nhiên, Phoenix!” Ở Gryffindor mọi người đều gọi tên của nhau, nhưng Phoenix vẫn luôn không cho nó gọi tên, nên Hermione chỉ có thể tuân thủ lễ nghĩa gọi là Longbottom.

Thứ năm nhanh chóng đến, Phoenix ngồi ở chỗ của mình khẩn trương đến muộn ới, nó cố gắng nuốt xuống một miếng bánh pudding, sau đó không ăn thêm được gì nữa.

“Phoenix, cậu đã gầy như vậy, còn cần giảm cân sao?” Blaise ngồi xéo ở đối diện, có chút ngạc nhiên hỏi.

“Không. . .” Phoenix sợ nói chuyện sẽ phun hết những thứ vừa ăn lúc nãy ra, nó miễn cưỡng cười cười: “Chỉ là ngủ không được ngon thôi.”

Lúc này, có rất nhiều cú bay đến, cắt đứt cuộc trò chuyện của bọn họ, Phoenix thở phào nhẹ nhõm, Malfoy lại vô cùng đắc ý tháo kệo mà má cậu ta gửi cho, Phoenix có chút gan tị liếc nhìn một cái, sau đó phát hiện Neville ở Gryffindor hình như cũng nhận được gì đó.

Có lẽ, trong thời gian ngắn bà nội sẽ không quan tâm đến nó nữa. Nghĩ đến đây, tâm trạng nó càng tệ hơn.

“Hình như anh hai cậu nhận được gì đó từ nhà gửi đến, nhưng cậu lại không có.” Không biết từ lúc nào, Malfoy đã cười xấu xa đứng sau lưng nó.

“Có muốn biết là gì không?” Nói xong cậu ta dẫn Goyle và Crabbe đi về phía bàn ăn Gryffindor.

“Malfoy, quay lại!” Phoenix chỉ kịp đứng lên hô một tiếng, nhưng lúc đó Malfoy đã thành công lấy được một trái cầu nhỏ từ tay Neville. Phoenix nhận ra, đó là trái cầu Gọi Nhớ.

Nó thấy Weasley và Potter đều đứng lên, xúc động muốn nện cho Malfoy một trận.

Nhưng giáo sư McGonagall xuất hiện, cuối cùng Malfoy vút trái cầu Gọi Nhớ lên bàn, bực tức trở về.

“Không thể không thừa nhận, trí nhớ của cậu tốt hơn anh cậu nhiều, tạ ơn Merlin, Slytherin không có nhận thêm một Longbottom.” Lúc Malfoy đi ngang Phoenix, giận đùng đùng nói.

Phoenix ở sau lưng Malfoy lờm một cái, nó căng thẳng sắp chết rồi, về việc phản kích lại cứ để qua tiết học Bay rồi tính.

Nơi học bay là phần sân cỏ bên cạnh Rừng Cấm, Slytherin đều tới rất sớm, Phoenix đang nghe Malfoy chê mấy cây chổi bay quá cũ lần thứ ba, Gryffindor mới chậm rãi đi đến — thật ra thì nó cảm thấy Malfoy nói cũng đúng, theo nó, những dụng cụ bay thô sơ lạc hậu như vậy lại tăng thêm độ khó cho môn Bay của nó rồi.

Dạy môn Bay là giáo sư Hooch, bà kêu tụi nó đứng bên cạnh chổi và hô “Lên!”

Sau khi Phoenix hô ba lần với cây chổi không nghe lời của nó, cây chổi mới không tình nguyện bay lên tay nó. Nó thấy rất nhiều người vừa làm một lần đã thành công . .

Neville tốt hơn nó một chút, lúc Neville hô mặt hô lần thứ hai, cây chổi liền bay lên tay nó.

Lúc bắt đầu bay, Phoenix định dựa vào Neville, chuyện nó sợ độ cao chỉ có Neville biết, Neville cẩn thận từng chút bay là trên đất, vừa an ủi em gái: “Chúng ta chậm rãi ở bên cạnh đợi là được rồi.”

Giây phút đó, Phoenix cảm thấy anh nó quả thật là vô cùng tốt!

Nhưng, nơi nào có thiếu gia Malfoy thì đừng mong được yên bình, Phoenix cảm giác có một cơn gió và một bóng dáng xẹt ngang qua bên trái Neville, sau đó liền nghe Neville hô: “Trái cầu Gọi Nhớ của anh!”

Malfoy đã bay cách xa tụi nó đang cầm trái cầu Gọi Nhớ màu đỏ, mái tóc màu bạch kim bóng lờng dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt: “Longbottom, đến đây mà lấy lại!”

Malfoy, không phải cậu muốn khiêu khích Potter sao? Phoenix tức muốn học máu, rõ ràng nó nghe được Malfoy nói mục tiêu của cậu ta trong tiết học Bay là Potter mà!

Nhưng một giây sau, Phoenix cảm giác được chổi của nó đã không khống chế mà bay lên, đâm thẳng về hướng Malfoy với tốc độ kinh người.

Phoenix nhìn thấy Malfoy cũng đang sửng sốt, nhắm mắt lại, buông tay ra, nó mới không muốn đụng vào tên khốn kia!

Nó cảm thấy lúc cả người nó rơi xuống, đi kèm với nhiều tiếng kinh ngạc thốt ra, hình như còn có — “Harry?”

Sao lại là Potter? Nó có chút thắc mắc, nhưng một giây sau, nó cảm thấy có người đang nắm lấy cổ tay nó, Phoenix nghi ngờ mở mắt ra, phát hiện hình như Potter đã cứu nó, sau đó giáo sư Hooch chạy đến, dùng bùa bay thành công đưa nó xuống mặt đất.

“Có sao không? Phoenix.” Potter nói có vẻ vô cùng thân thiết, Phoenix nghe thấy Malfoy bên kia hình như phải đi lao động phạt, trong lòng có chút hưng phấn, cũng không tiếp tục gọi cậu ta là Potter, gật gật đầu: “Harry, cảm ơn cậu.”

Mặt cậu bé tóc đen có chút hồng, tụi nó còn chưa nói xong, đã nhìn thấy Malfoy đang đi tới.

Lúc Malfoy cho rằng tên tiểu lưu manh này định lời khó nghe gì đó, đối phương lại chỉ gật gật môi, hừ lạnh một tiếng đi về phía Blaise.

“Cậu bay giỏi lắm.” Giỏi đến có thể cứu được nó, thật sự làm Phoenix ngạc nhiên.

“Mình cũng không biết. . . Chỉ là đột nhiên. . . Cảm ơn.” Mặt Harry càng đỏ, Phoenix cười cười, vừa rồi cả người nó đổ mồ hôi lạnh, Neville cảm thấy nên đưa em nó đến bệnh thất một chuyến, nó cảm thấy lúc này Harry nắm cổ tay em nó rất có thể làm con bé bị trật khớp.

Sau đó hai nhà tiếp tục hòa bình ở ngoài mặt học chung với nhau, Malfoy cũng không mở miệng nói tiếp. Cổ tay Phoenix bị Harry nắm lúc này đã sưng đỏ lên, Dominica đưa nó đến bệnh thất, đến lúc tụi nó trở về phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin thì Malfoy đang nói với Parkinson đêm nay cậu ta sẽ quyết đấu với Potter.

“Như vậy sẽ bị trừ điểm đó!” Vừa về đến phòng Dominica liền nói, tất nhiên cô nàng vô cùng kinh ngạc về chuyện đó.

“Không, mình nghĩ Malfoy sẽ không đi đâu.” Hôm nay Phoenix cực kỳ mệt mỏi, nó muốn ngủ một giấc thật ngon.

“Tại sao?”

“Quyết đấu không phải cần trợ thủ sao? Nhưng Goyle và Crabbe đều đã đi ngủ, Blaise sẽ không mạo hiểm như vậy, còn lại Parkinson? Cô nàng đại khái chỉ có thể là hết đề gọi Filch và con mèo chán ghét kia đến.” Phoenix ôm tiểu thư Villa, so với Mrs. Norris, tiểu thư Villa thật sự đáng yêu hơn nhiều, ít ra nó cũng không âm thầm đứng ở một góc chăm chú nhìn người khác.

Sáng hôm sau, đối thoại của Phoenix và Dominica liền có kết quả, bởi vì Malfoy có chút giật mình nhìn bàn ăn nhà Gryffindor, mà bên đó Weasley và Harry tuy mệt mỏi nhưng vẫn đang tươi cười.

“Mình cảm thấy mối quan hệ giữa Malfoy và Potter không bao giờ tốt lên được.” Dominica lè lưỡi một cái, nhỏ giọng nói.

“Có lẽ là gần đây vận may của cậu ta không được tốt?” Phoenix suy đoán.

Vận rủi của Malfoy liên tục kéo dài, một tuần sau, Harry lại nhận được một cây Nimbus 2000, đồng thời được đặc cách vào đội Quidditch nhà Gryffindor, trở thành Tầm thủ.

“Đây là công khai làm bậy! Tao phải nói cho ba tao biết!” Thiếu gia Malfoy tức muốn điên lên trong phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin.

Tuy rằng thuộc nhà Slytherin, nó nên vì sự vẻ vang của nhà mình mà lo lắng, nhưng nó vẫn cảm thấy một Potter năm nhất thì có thể làm ảnh hưởng gì đến đại cuộc —— dù sao Slytherin cũng đã đoạt Cúp nhà bảy năm liên tục!

Nên đối với chuyện này Phoenix vẫn duy trì thái độ lạc quan, trên con đường trưởng thành gặp khó khăn thật sự là một chuyện làm người ta cao hứng, nhìn thiếu gia Malfoy gặp khó khăn, thật sự là chuyện vui của cả nước nhà!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Malfoy An Ủi

Ngày tháng sau đó ở Hogwarts của Phoenix yên tĩnh hơn nhiều, đương nhiên, Potter vẫn luôn trải qua những ngày tháng vội vã, giống như cậu ta và Weasley đánh bại quỷ không lồ trong đêm Halloween.

Nó không có nhận được một lá thư từ nhà gửi đến —— hoàn toàn đối lập với Malfoy mỗi ngày đều nhận được kẹo do bà Malfoy tự tay làm.

“Aiz, có gì đâu. Bà Zabini cũng chưa bao giờ viết thư cho tôi.” Blaise cợt nhả an ủi Phoenix.

“Cậu cũng chọc giận bà ấy sao?” Thành tích của Blaise rất tốt, bộ dạng cũng đẹp, khuyết điểm duy nhất có lẽ là yêu quá nhiều cô gái? Nghe nói tối hôm qua cậu ta lại làm một nữ sinh bên nhà Ravenclaw đau lòng.

“Tất nhiên là không.” Blaise xoa xoa cằm, bày ra bộ dạng cố gắng nhớ lại: “Tôi nhớ trước khi khai giảng bà ấy nói sắp cử hành hôn lễ thứ tám thì phải? Có lẽ Giáng sinh này về nhà sẽ gặp được ba kẻ thứ bảy.”

“...” Phoenix quyết định vẫn là nên trở về phòng ngủ đọc “Những phát hiện quan trọng trong Pháp thuật hiện đại”, sau đó đi ngủ có vẻ an toàn hơn.

“Tại sao lại là ba kẻ thứ bảy?” Dominica vẫn tiếp tục bám lấy vấn đề này.

“Bởi vì người đầu tiên chắc có lẽ là ba ruột của Blaise.”

“... Năm thứ ba nhớ nhắc mình đừng chọn môn Tiên tri.”

Sau khi bước qua tháng mười một, khí trời liền trở nên lạnh, Phoenix lấy khăn quàng cổ và mũ nhung của mợ Enie làm cho từ trong tủ ra, là da chồn đỏ, phối hợp với màu tóc của nó vô cùng đẹp.

Nhưng sau khi Phoenix đeo mũ và khăn quàng cổ đỏ đi xem trận đấu giữa Gryffindor và Slytherin về, nó liền hối hận đã chọn màu này.

Nguyên nhân rất đơn giản, Slytherin thua, vì Harry bắt được trái banh Snitch.

Còn Malfoy sau khi tuyên bố năm sau nhất định phải đánh bại Potter liền đem trách nhiệm đổ hết lên người Phoenix.

“Đội mũ đỏ, không chừng ‘đầu thọc’ còn cho rằng cả Slytherin đều cổ vũ cho hắn đấy!” Malfoy đang ngồi giữa cái ghế bên cạnh lò sưởi, Parkinson vô

cùng hưởng ứng lời nói của Malfoy mà tròn mắt nhìn nó.

Lại nữa rồi. Phoenix cũng không nhìn được muốn tròn mắt, nó ngồi trên một cái ghế khác, nhận hồng trà của Blaise đưa cho, uống một hớp rồi nói: “Khi nhìn thấy Potter sắp rơi từ trên chổi xuống, mình còn nghĩ đó là công lao của mình đấy. Không chừng cậu ta thấy một Slytherin đội mũ đỏ mà kinh ngạc đến rơi xuống đó!”

Blaise và Goyle đều bật cười. Crabbe cười đến phun cả miếng bánh ngọt ra, bị Malfoy đập một cái.

Phoenix ngồi một lúc, cảm thấy lò sưởi ấm áp làm nó buồn ngủ, cả người giống như tan ra, nó thả lỏng người một chút, nhẹ nhàng dựa vào ghế.

Lúc hai mí mắt của nó sắp chạm vào nhau, nó nghe có người hỏi nó: “Longbottom, Giáng sinh này cậu về nhà thật sao?”

Người hỏi nó là Malfoy, nhưng cả mắt nó cũng mở không lên, nếu Phoenix còn tỉnh táo, nó nhất định sẽ kinh ngạc vì đối phương lại có thể dùng giọng ôn hòa như vậy để nói chuyện.

Nó lười biếng hừ một tiếng: “Đúng vậy.”

Bên kia im lặng một lúc, lại hỏi: “Nhưng cậu bị phân vào Slytherin.”

Nó nghĩ rất lâu mới hiểu được ý của cậu ta, lập tức tỉnh táo lại. Malfoy đã nhắc nhở nó, có lẽ lễ Giáng sinh này sẽ không vui vẻ gì.

“Ý cậu là sao?” Nó có chút đề phòng nhìn Malfoy, lửa trong lò sưởi ánh lên đôi mắt màu xám xanh của cậu ta.

“Chỉ là tôi muốn nhìn thấy cậu bị gia đình Longbottom đuổi ra khỏi nhà, bị tuyết làm đông cứng, cảnh đó thật sự quá đẹp.” Malfoy lại trở về bộ dạng lưu manh của cậu ta, đứng lên đi về phía phòng ngủ nam sinh.

Có lẽ là do bầu không khí ấm áp nên trong nháy mắt nó chợt yếu đuối, nó cảm thấy Malfoy không thân thiết cũng trở nên đáng yêu hơn, Phoenix gọi người đang chuẩn bị đi lại, hỏi: “Nếu cậu bị phân đến Gryffindor, ngài Malfoy sẽ làm sao?”

Quý tộc tóc màu bạch kim kinh ngạc xoay người, nhìn Phoenix như nhìn một con quái vật, cậu im lặng thật lâu, sau đó lười biếng, chậm rãi nói: “Một Gryffindor Malfoy? Cậu nằm mơ sao?”

“Tôi nói là nếu!”

“Chuyện trường.” Lần này trả lời rất thẳng thắn: “Trừ Slytherin, không có nhà nào thu hút tôi.”

“Tôi là muốn nói, ngài Malfoy sẽ không thất vọng về cậu sao? Chẳng hạn như nói cậu là nỗi nhục của dòng họ?” Phoenix nói xong liền cảm thấy hối hận, có lẽ nó thật sự muốn tìm một người để tâm sự nói ra cảm xúc trong lòng, nhưng người đó nhất định không thể là Malfoy.

Nó hi vọng cậu ta sẽ không trả lời nó, Phoenix ngồi dậy, lò sưởi chết tiệt, đốt cháy luôn cả thần kinh của nó rồi sao?

May mà đã rất khuya, toàn bộ phòng sinh hoạt chung chỉ có nó và Malfoy.

“Không biết.” Không ngờ giọng của đối phương lại bình tĩnh như vậy, bình tĩnh đến làm Phoenix kinh ngạc, không châm chọc khiêu khích, thậm chí không châm biếm, “Biết Sirius Black không? Đó là em họ của mẹ tôi, ông ấy bị phân vào Gryffindor. Mẹ tôi lúc nào cũng nói, nếu không phải cuối cùng ông ta chống đối lại nhà họ Black, dù ông ta bị phân vào Gryffindor nhà họ Black cũng sẽ không từ bỏ ông ấy.”

Sirius Black? Dường như Phoenix có chút ấn tượng, hình như là người đã bán đứng cả gia đình Potter, bây giờ đang ngồi ở trong ngục Azkaban, nó từng nghe bà nội nói, nhưng nó cảm thấy, ấn tượng của nó về người này không chỉ có chuyện đó.

“Đối với những dòng họ thuần huyết, tất cả con cháu đều quan trọng như nhau, chỉ cần không phải là á phù thủy.” Lúc này, Phoenix đột nhiên cảm thấy ánh mắt Malfoy nhìn nó có chút phức tạp, nó bối rối cười cười, chúc đối phương ngủ ngon, sau đó chạy về phòng ngủ.

Dominica còn chưa ngủ, ngày mai có một bài kiểm tra Lịch sử Pháp thuật, chắc là đang cố gắng đọc sách.

Phoenix nằm trên giường, cố gắng nhớ lại cái ánh mắt kia —— giống như là, đồng tình?

Nó đột nhiên ngồi dậy, cậu ta đồng tình cái gì với nó? Phoenix cảm thấy đêm nay đầu óc của nó biến thành quái vật rồi, Malfoy sao có thể đồng tình với Longbottom chứ?

Vướng mắc cái ánh mắt kia của Malfoy nên Phoenix không chú ý tới, đây là lần đầu tiên nó chúc Malfoy ngủ ngon.

Kỳ nghỉ Giáng sinh nhanh chóng đến, Neville và Phoenix đều không ở lại, nhưng mà nghe Neville nói, bên Gryffindor ở lại rất nhiều, ít ra Harry cũng ở lại.

Tất nhiên rồi, nếu nó là cậu ta thì cũng muốn ở lại. Cuộc sống ở đây chắc chắn tốt hơn nhiều so với thế giới Muggle rồi. Phoenix ngồi trên tàu tốc hành Hogwarts thả hồn trên mây, nó vô cùng sợ hãi lần gặp lại này, bà nội sẽ giận dữ mắng nó một trận sao?

Nhưng sau khi gặp lại bà Longbottom mặc áo trùm màu xanh quần khăn quàng cổ da chồn đỏ và đội cái nón chóp cao hình con kền kền, Phoenix mới

biết, nó thật sự hi vọng sẽ bị mắng một trận.

Bà Longbottom lạnh lùng liếc qua cháu gái, sau đó nắm tay cháu trai, hỏi thăm có mệt hay không, sau đó dẫn đi.

Phoenix xấu hổ đứng tại chỗ, nó cảm thấy vào lúc đó, nước mắt của nó không kiềm được chảy xuống —— dù trước giờ nó không thích khóc, không thích.

Nó cố gắng để mình bình thường như cũ, bà nội bắt công với Neville, trước giờ đều vậy, nó cũng quen rồi đúng không? Nó tự an ủi mình.

Mãi đến khi bà Longbottom không chịu được đưa tay ra, ra hiệu cho nó nắm lấy, ý muốn động thổ, tâm trạng Phoenix mới tốt hơn một chút.

Nó cảm thấy dường như từ lúc xuống xe có một ánh mắt cứ theo dõi nó, nhưng nó vốn không có tâm trạng để tìm hiểu.

Neville vừa trở về trang viên Longbottom đã được chào đón nồng nhiệt.

Thật ra cũng chỉ là cậu Algie ôm một cái, sau đó Coco xách hành lý giùm, còn không ngừng lặp lại “Cậu chủ Neville vất vả rồi”.

Nhưng lúc Phoenix đi vào trong sảnh, nó cảm giác được toàn bộ đại sảnh đều yên tĩnh ba giây, cậu Algie luôn thiên vị nó ho một tiếng, thờ ơ nói “Phoenix về rồi à.” Ông ấy thậm chí không gọi biệt danh của nó!

Mợ Enie đứng bên cạnh cười với nó, vẫn dịu dàng như trước.

Mũi của nó gay gay, gia đình trong nhà dè dặt cẩn thận nhận lấy hành lý của nó, giống như trong đó toàn là nọc độc.

Không khí kỳ lạ như vậy khiến nó không cách nào chịu được nữa, có lẽ do từ đầu đến cuối bà nội không nói với nó một câu, nhưng lòng tự trọng của bản thân không cho phép nó cứ lúng túng đứng ở chỗ này như vậy. Phoenix nói một câu “Mệt mỏi” xong liền bỏ lên lầu.

Nó nằm trên giường lớn của mình, nhớ tới lời Malfoy đã nói.

Nếu đúng như cậu ta nói, vậy có khi là một Malfoy còn hạnh phúc hơn so với làm một Longbottom nhiều?

Cho dù trước kia là Tử thần Thực tử thì sao, mỗi sáng Malfoy đều nhận được kẹo do má cậu ta gửi đến, còn nó thì sao? Phoenix vui mặt vào trong chăn, âm thầm khóc nức nở.

Trước đêm Giáng sinh, bà Longbottom dẫn nó và Neville đi thăm ba má tụi nó.

“Ta nghĩ cháu nên tự nói với họ chuyện bị phân vào Slytherin.” Bà Longbottom nghiêm túc nhìn Phoenix, không ngừng quan sát nó, giống như cảm thấy cháu gái ở chung mười một năm đột nhiên biến thành quý khách lạ.

Cũng may Phoenix đã quen với việc bị thăm dò mỗi ngày, nếu không phải mợ Enie an ủi nó, có lẽ nó sẽ thật sự làm theo câu nói kia của Malfoy, chạy ra khỏi trang viên Longbottom.

“Dạ, bà nội.” Nó nhặt nhẹo trả lời.

Nó nói chuyện này cho ba má đang cười hi hi ha ha của nó dưới sự giám sát của bà Longbottom, nhưng tất nhiên, về mặt của họ làm bà Longbottom thất vọng rồi, có lẽ vợ chồng Longbottom căn bản không còn nhớ được Slytherin là cái gì. Dưới cái nhìn của họ, Phoenix còn không hấp dẫn bằng kem đường trong tay họ —— đó là một loại kem mềm ăn vào sẽ bay lên.

Sau đêm Giáng sinh, nỗi bất mãn của bà Longbottom liền đạt đến cực hạn.

Nguyên nhân là do Phoenix nhận được quà từ những người bạn ở Slytherin, là quà của Dominica và Blaise. Gói quà màu bạc và xanh lá dễ dàng nhìn thấy giữa đống quà màu đỏ và vàng.

“Dominica là máu lai, là bạn cùng phòng của cháu.” Nó cố gắng giải thích, nhưng về mặt của bà Longbottom nói cho nó biết, bà ấy hi vọng nó ngu một mình hơn —— Slytherin đều là hắc ám.

“Blaise thường giúp đỡ cháu, cháu không giỏi Biển hình lắm.” Nó quyết định nói sang chuyện khác: “Hermione cũng vậy, cậu ấy thuộc Gryffindor, thành tích ở Gryffindor vô cùng tốt.” Nó cầm lấy sách Biển hình của Hermione tặng đưa cho bà nội xem.

Về mặt bà Longbottom khá hơn một chút, cuối cùng cũng gần như hòa nhã, tuy rằng trước đó bà không có để ý đến Phoenix, nhưng sau khi bà thấy trong quà của nó có một hộp chocolate do Harry Potter tặng, cuối cùng cũng chịu nhìn nó một cái, giống như có ý là rốt cuộc nó cũng làm được một việc tốt.

Phoenix bị cái nhìn này làm tức giận, nó không thể chịu được bà nội không chút kiêng kỵ chán ghét Slytherin như vậy, nó cũng là một Slytherin, trong nửa học kỳ trước, nó tự hào vì nhà của nó!

Lúc Phoenix tháo quà của Cedric, bà Longbottom rõ ràng có chút ngạc nhiên.

“Diggory?” Bà hỏi.

“Đúng vậy.” Phoenix nhớ lại lá thư Sấm kia.

“Hufflepuff truyền thống, cũng có thành viên là Gryffindor, là một dòng họ tốt, kiên định đáng tin cậy.” Bà Longbottom có ý riêng: “Nghĩ hè này chúng ta có thể đến trang viên Diggory chào hỏi.”

Phoenix không nói gì, nó không chịu được những câu nói châm chọc Slytherin của đối phương.

Ngày tháng ở nhà trở nên vô cùng gian nan, dù mẹ Enie nhiều lần khuyên nó sẽ tốt lên thôi, nhưng Phoenix và mẹ đều hiểu rõ, loại vết thương này chỉ có thể càng ngày càng lớn.

“Mẹ Enie, có phải sẽ có một ngày con phải chọn giữa nhà của mình và gia đình không?” Phoenix chớp con mắt màu hổ phách, ngồi trên thảm lông, dựa đầu vào đầu gối của mẹ Enie. Cậu Algie và mẹ Enie không có con cái, nên mẹ Enie vô cùng yêu thương nó.

“Sẽ không có một ngày như vậy.” Phoenix đang cúi đầu nên không nhìn thấy thương cảm trong mắt mẹ Enie.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngao Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Lăn Đầu Tiên Khác Nhau

Sau khi lễ Giáng sinh đầu sôi lửa bỏng qua đi, Neville và Phoenix trở lại Hogwarts.

Phoenix thả lỏng cả người, ngã trên ghế nằm mềm mại trong phòng sinh hoạt chung ấm áp nhà Slytherin —— nó cảm thấy đây là lúc nó thoải mái nhất.

Không lâu sau, đám người Malfoy và Parkinson đi đến, Phoenix không tình nguyện dụi dụi mắt, lưu luyến tạm biệt ghế nằm mềm mại, nó vẫn nên trở về phòng ngủ thôi, còn ở lại đây chắc chắn sẽ cãi nhau.

“Hoan nghênh trở về!” Dominica đã thay đổi kiểu tóc, cắt tóc ngắn như con trai, kết hợp với cách uốn nhẹ, vô cùng dễ thương.

“Cảm ơn quà của cậu.” Cô nàng tặng Phoenix một con thú bông, tiểu thư Villa vô cùng thích món quà của Dominica, mỗi đêm đều ôm món quà kia ngủ.

“Không cần khách sáo, mình cũng rất thích cậu.” Dominica ôm ôm Phoenix, sau đó bắt đầu dọn dẹp quần áo, lại hỏi: “Tiểu thư Villa đâu? Sao không thấy nó?”

“Không biết, thời gian trước nó luôn chạy đi chỗ khác.” Phoenix nuôi con mèo tai cụp Scotland này từ khi nó chỉ là một con mèo con, tình tình khá tốt, vậy nên Phoenix cũng không lo lắng.

Học kỳ sau lễ Giáng sinh có vẻ bình thường hơn nhiều, dường như Malfoy đã đem toàn bộ sự chú ý đặt lên người Potter, thỉnh thoảng sẽ châm chọc Neville, nhưng Phoenix lại không muốn can thiệp quá nhiều.

Sau lễ Phục sinh Phoenix cảm thấy bài tập của tụi nó nhiều hơn, bình thường nó có thể làm xong hết bài tập trong buổi sáng, còn có thể giúp Dominica và Blaise ôn tập Lịch sử Pháp thuật, để họ giúp đỡ môn Biến hình vô cùng tệ hại của nó —— tạ ơn trời đất, cuối cùng nó cũng miễn cưỡng biến vật sống thành vật chết được, tuy rằng không thật sự ổn lắm.

Lại nói, trứng Phục sinh nhận được trong lễ Phục sinh cũng làm cho Phoenix cực kỳ đau lòng, nó nhìn Neville bên bàn ăn nhà Gryffindor nhận được ba cái trứng Phục sinh lớn, chia ra là của bà nội, cậu Algie và mẹ Enie. Nhưng ngoài cái trứng Phục sinh của mẹ Enie tặng nó, hai cái còn lại nhỏ đến đáng thương, vậy nên Dominica phải an ủi nó cả ngày.

“Ít ra còn có đúng không? Mình nhớ năm kia mình lỡ xóa hết số liệu trên máy vi tính của ông ấy, lễ Phục sinh năm đó mình chẳng nhận được gì cả!” Nó đặc biệt dùng giọng khoa trương một chút để an ủi Phoenix.

Sau đó sự chú ý của Phoenix thành công chuyển đến cụm từ “Máy vi tính” mới mẻ này.

Chỉ có tiết Độc dược là xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Thân là cộng sự của Malfoy, nó nhạy bén chú ý tới, vị tiểu thiếu gia luôn được giáo sư Độc dược nuông chiều kia đã liên tục mất tập trung một tuần. Tất nhiên, nó cũng chú ý đến ánh mắt trốn trốn tránh tránh của nhóm ba người bên Gryffindor.

Nhưng trong tiết Độc dược hôm nay, Malfoy thật sự mất tập trung, ánh mắt lạnh lẽo của giáo sư Snape đã quét qua đây bốn lần.

Phoenix rút cuộc không chịu được, chủ động mở miệng: “Giáo sư Snape đã nhìn qua đây bốn lần rồi đó!”

Malfoy lấy lộn rẽ cây dương xỉ thành bạch tiên, hơn nữa trình tự nấu ốc sên cũng sai, vì đối phương không phản ứng gì nên Phoenix đành phải tự mình làm lại.

Nó bắt đầu nghi ngờ người bên cạnh có phải là do Weasley uống thuốc Đa dịch cải trang thành không.

Đến lúc hết tiết Malfoy mới chú ý đến món độc được cần chế, nhưng lúc này Phoenix đã làm xong —— tuy không biến thành màu tím nhạt như thầy Snape nói, nhưng cũng gần được như vậy.

Nó bước lên nộp bài tập, lần này không có được E (Giỏi quá kì vọng), mà chỉ được A (Chấp nhận được) —— đều do Malfoy mất tập trung! Nó đầu đầu môi, có chút không vui.

Những cặp khác còn chưa làm xong, Phoenix lấy sách ra định chuẩn bị bài, nhưng người bên cạnh lại đột nhiên bắt chuyện: “Cậu từng nhìn thấy Rong chưa?”

Malfoy chủ động nói chuyện với nó? Phoenix bắt đầu phân tích thuốc Đa dịch trong lòng, ngoài mặt lại chậm rãi nói: “Cậu muốn nói đến tên của cậu sao?”

Rong? Nó biết ở Romani có rất nhiều Rong, nghe nói anh của Weasley huấn luyện Rong ở Romani?

Đối phương “Hừ” một tiếng, tất nhiên rất không hài lòng thái độ không để ý cười lạnh nói của nó.

Phoenix không quan tâm nhún nhún vai, liền hừ lạnh với nó, nó lại có thể chắc chắn người đứng bên cạnh thật sự là thiếu gia Malfoy.

Nó chú ý thấy cứ chốc chốc, Malfoy lại nghiêng người, nhìn qua bên Gryffindor, nó cũng nhìn theo hướng của cậu ta.

Nhóm ba người đang nghiêm chỉnh đứng chờ? Nó nhú nhú mày, dường như Potter tức giận đến muốn tạt độc được này lên mặt Malfoy —— nó vẫn không quen gọi là Harry. Trừ Hermione cười cười với nó, trạng thái của hai người còn lại thật chẳng ra sao cả.

“Tay của Weasley. . .” Phoenix thấy Weasley đang dùng đôi tay to gấp ba lần bình thường dọn dẹp độc được, hơn nữa miệng vết thương đã nổi mủ xanh.

“Chắc lại muốn đến bệnh thất để chữa rồi.” Lúc Malfoy nói những lời này, ánh mắt chợt lóe sáng lên, Phoenix bỗng nhiên cảm thấy Malfoy đảm nhiệm chức thủ lĩnh năm nhất của Slytherin thật sự xứng đáng —— dù sao toàn bộ Slytherin cũng chỉ có mình cậu ta suốt ngày cứ tìm lỗi của Gryffindor dù thất bại bao nhiêu lần vẫn không nản.

Đến buổi trưa, từ miệng Neville, Phoenix liền đoán được sơ sơ.

“Phoenie, anh nghe Malfoy nói tối nay muốn tìm Harry gây sự.” Khóe miệng Neville còn dính chút bánh ngọt, lẩm bẩm nói.

“Lúc nào mà cậu ta chẳng làm vậy.” Phoenix cũng không quan tâm lắm, về phương diện này nghị lực của Malfoy vô cùng đáng khâm phục.

“Không phải! Cậu ta nói Harry đang nuôi Rong, cậu ta muốn đi bắt bọn họ!” Về mặt của Neville vô cùng nghiêm trọng, giống như rất khẩn trương.

Phoenix nhớ đến vấn đề Malfoy hỏi trong tiết Độc được hôm đó, cảm thấy có lẽ là thật.

“Neville, dù thế nào, anh vẫn nên đi ngủ là được rồi.” Nó cảm thấy Potter chính là một phiền toái lớn, tất nhiên, phiền toái này còn kéo theo phiền toái nhỏ Malfoy, nếu như Neville tham gia trò chơi này, chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Neville buồn bã ừ một tiếng, Phoenix yên tâm về phòng lấy sách để học buổi chiều.

Kết quả đến hôm sau, nó mới biết, Neville căn bản không nghe lời nó!

Nửa đêm hôm qua Malfoy bị giáo sư McGonagall bắt được trên tháp thiên văn, đồng thời Slytherin bị trừ hai mươi điểm. Nhưng mà bên Gryffindor càng tệ hơn, bọn họ bị trừ một trăm năm chục điểm, người khởi xướng tất nhiên là Potter, Hermione và Neville —— Gryffindor đã định là không có duyên với Cúp nhà rồi.

Không những bị trừ điểm mà còn phải lao động phạt, lúc Phoenix nghe được tin này kinh ngạc đến ngây người.

“Anh vẫn đi giúp đỡ họ?” Phoenix cảm thấy anh hai của nó đúng là không thể nói lí, chẳng lẽ anh ấy không phát hiện anh ấy không giống với nhóm ba người sao? Cả năm, sau mỗi hành động lớn của Potter, nó đều cảm giác được có người xúi giục. Đúng, cậu ta là Potter, vậy nên khác với những người khác, có lẽ bạn của cậu ta cũng khác với mọi người, nhưng nó không hi vọng Neville cũng là một trong số đó!

Neville uể oải cãi lại: “Nhưng họ là bạn anh! Hermione thường xuyên giúp đỡ anh!”

“Nhưng em đã nhắc nhở anh, không cần lo những chuyện vô ích của bọn họ.” Phoenix cố gắng để mình tỉnh táo lại, nhưng vẫn không nhịn được mà lớn tiếng: “Anh phải bảo vệ bản thân cho tốt! Năm mươi điểm đó! Cuộc sống ở Gryffindor của anh có thể tốt được sao!” Giọng điệu của nó trở nên chỉ tiếc rên rỉ không thể thép*.

* chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

Neville tức giận đứng dậy, lúc này tụi nó đang ngồi dưới gốc cây cạnh hồ Đen, bóng đêm dần bao phủ, Phoenix ngược nhìn Neville cao hơn mình nửa người — tụi nó là sinh đôi, tâm trạng anh nó ra sao không ai rõ hơn nó.

Phoenix nghe Neville tức giận hét lên với nó: “Phoenix! Em đúng là Slytherin! Chẳng trách bà nội —” nói đến đó chợt im lặng, nhưng đã muộn, lúc đó Phoenix cảm thấy tim nó như ngừng đập.

Người đang đứng trước mặt nó là Neville sao? Nó cố gắng mở to hai mắt, nhưng không kiểm soát được tụi thân.

“Ồ. Đúng vậy. Em gái anh chính là Slytherin, Slytherin độc ác.” Nó trở nên lạnh lùng: “Thật vui là anh có thể sớm nhận ra điều này.”

Nói xong nó xoay người chạy vào trong lâu đài, không kiểm được rơi nước mắt.

Trước giờ bị người khác chỉ trích nó đều không để ý, nhưng sao Neville có thể làm vậy! Rõ ràng nó là vì tốt cho anh ấy, nó cho rằng Neville rất hiểu nó, nó cho rằng lúc nào Neville cũng sẽ ủng hộ nó, nhưng trước giờ nó chưa bao giờ nghĩ, thì ra trong mắt Neville, em gái duy nhất của anh ấy lại thuộc Slytherin.

Nó che miệng nói mật khẩu rồi đi vào, bây giờ đang là giờ nghỉ, nhưng những học sinh lớn hơn đều không có ở đây, trong phòng sinh hoạt chỉ có vài học sinh năm nhất và năm thứ hai.

Blaise đang ngồi chơi cờ phù thủy ở một bên, Phoenix gật gật đầu với Blaise xong liền bỏ vào phòng ngủ, nó muốn viết thư cho mẹ Enie, nó cảm thấy tình trạng hiện tại không tốt lên được chút xíu nào, nó thật sự cảm thấy có lẽ một ngày nào đó nó và Neville sẽ không thể sống chung như lúc trước nữa — dù tụi nó là anh em sinh đôi.

“Phoenix?” Dominica gọi nó: “Anh hai Neville của cậu đang tìm cậu ở ngoài cửa đó, Malfoy cũng ở đó, cậu không ra xem chút sao?”

Phoenix đặt bút xuống, Malfoy ở đó, nhất định sẽ làm khó dễ Neville, nó khẽ cắn răng, cuối cùng vẫn đi ra ngoài.

Quả nhiên, trước bức tượng Medusa, Neville đang bị Malfoy châm chọc đến đỏ cả mặt, cũng không biết cậu ta lại nói gì với Neville.

Hai tên gốc Goyle và Crabbe đứng bên cạnh ngây ngô cười, Phoenix buồn bực vuốt vuốt tóc, gọi Neville một tiếng.

“Phoenie!” Neville lập tức đi qua, không đợi nó mở miệng đã lấp bắp nói: “Lúc này là anh không đúng, anh không có cố ý. Anh không có ý đó, anh nói em là em gái anh, tất nhiên không giống với họ. Phoenie —” về mặt Neville vô cùng lúng túng, hai mắt ướt sũng, giống như nếu Phoenix nói không tha thứ nó sẽ lập tức khóc một trận.

Phoenix có chút mềm lòng, nó nhớ tới lá thư còn chưa viết xong kia, nó cảm thấy có lẽ cũng không nghiêm trọng như vậy, Neville đã giải thích với nó. Neville là anh của nó, từ nhỏ Neville đã muốn bảo vệ nó. Nhớ lại lúc tụi nó còn nhỏ, về mặt Phoenix dịu lại, nó nhận cái ôm của Neville.

“Anh em tình thâm?” Vừa vào phòng sinh hoạt chung, Malfoy đã yên vị trên một cái ghế ở giữa hỏi nó, giọng điệu chói tai.

Phoenix nhớ lại lúc Malfoy làm khó dễ Neville, lập tức phản kích lại: “Cậu ganh tị sao?”

“Một người anh lúc nào cũng trông cậy vào em mình?” Malfoy nhấp một ngụm hồng trà, có vẻ vô cùng tự nhiên — trừ lúc đối mặt với Potter ra thì lúc đối mặt với những người khác, cũng miễn cưỡng coi như duy trì được phong thái của dòng họ Malfoy: “Đúng vậy, ta vô cùng hâm mộ.”

“Hâm mộ cũng không đến lượt cậu!” Phoenix giả vờ nghe không hiểu sự châm chọc của đối phương, nó trở về phòng, sau đó đem cất lá thư, có lẽ nó tạm thời không cần làm một cục cưng bị uất ức, tìm kiếm sự an ủi từ mẹ Enie.

Buổi tối lúc Phoenix mơ màng sắp ngủ, Dominica đột nhiên nói: “Mình và chị có liên lạc với nhau, chị mình nói ở thế giới Muggle, nếu như Malfoy kiên nhẫn với Potter như vậy, sẽ bị nghi là —”

“Là cái gì?” Phoenix hỏi ngược lại.

Nó cảm thấy Dominica hung hăng nuốt nước bọt, Phoenix càng tò mò.

“Nhà Malfoy ba đời đều là đơn truyền.” Đối phương nhẹ nhàng nói như vậy, sau đó không nói gì thêm.

Chuyện đó và ba đời đều đơn truyền có liên quan gì? Phoenix cảm giác não nó như ngừng hoạt động, lẽ nào lao động phạt có thể khiến Malfoy chết ở Hogwarts sao?

Sáng hôm sau lúc Phoenix nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Malfoy trên bàn ăn nhà Slytherin, đột nhiên cảm thấy lao động phạt ở Hogwarts thật sự có thể khiến cậu ta chết ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Lựa Chọn Của Phoenix

Kiểm tra cuối kỳ dường như đơn giản hơn nhiều so với tưởng tượng của nó.

Mặc dù buổi tối trước ngày thi vài bữa nó đều bị Dominica và Blaise kéo đi ôn tập Lịch sử Pháp thuật, làm cho nó không có nhiều thời gian để chăm chút cho môn Biến hình chỉ có thể được điểm A (Chấp nhận được) của nó — tất nhiên, cuối cùng nó cũng từ bỏ.

Sau khi thi xong Lịch sử Pháp thuật, Phoenix bắt gặp Hermione đang thảo luận về đề thi với người khác.

“Bảng Nội quy Hạnh kiểm của Người Sói vào năm 1637 và Cuộc nổi dậy của Yêu tinh mà tui mình học đều vô ích rồi.” Qua một năm, tóc Hermione vẫn rối như cũ, cô nàng có chút ảo não nói tiếp: “Nhưng lúc viết đáp án mình chỉ viết tên của người phát minh ra vạc khuấy tự động, còn viết sai thời gian thi phải?”

Phoenix cảm thấy cô nàng như vậy đã đỡ hơn nó nhiều rồi: “Mình nghĩ thành tích Biến hình của mình chắc chắn xếp chót lớp.”

“Không sao đâu, hộp thuốc lá của Ron còn có ba cọng râu chuột đấy!”

Nghe vậy, Phoenix khổ sở đỡ trán: “Ha ha, thân ái, hộp thuốc lá của mình không chỉ có râu, mà còn có cả đuôi!”

“Vậy thì đúng là quá tệ rồi!” Hermione tròn to hai mắt, bỗng nhiên cô nàng nhớ ra điều gì đó, liền tạm biệt Phoenix: “Harry nói với mình gần đây vết thẹo của cậu ấy cứ đau, mình đã nói sau khi thi sẽ dẫn cậu ấy đến bệnh thất kiểm tra một chút!”

Nói xong, vội vàng chạy đi, Phoenix nhún nhún vai, còn chưa xoay người, sau lưng đã truyền đến một giọng châm chọc không có ý tốt.

“Vết thẹo của ‘Đầu thẹo’ đau sao? Nứt ra hả?”

Sau cuộc thi nó cảm thấy bắt đầu sôi máu, khai hỏa với Malfoy, tức giận nói: “Nếu cậu quan tâm Potter như vậy, có thể gặp trực tiếp để hỏi.”

Malfoy đứng trên cầu thang cao hơn Phoenix hai bậc, lúc này Malfoy đứng từ trên cao nhìn Phoenix, phồng má, không so đo vấn đề vừa rồi với nó: “Longbottom, nghe nói hộp thuốc lá của cậu còn có cái đuôi?”

Vừa nói, liền đụng đến chỗ đau của Phoenix. Nếu không tính thành tích môn Biến hình, nó tuyệt đối có lòng tin tranh vị trí thứ nhất với học sinh nổi trội Malfoy và Hermione, nhưng vì môn Biến hình, nó có thể miễn cưỡng lọt vào top mười đã là tốt lắm rồi — dù sao Ravenclaw tuy không phải giỏi nhất nhưng đều học ổn tất cả các môn.

“Thiên tài không ai là hoàn hảo!” Phoenix sừng sốt cả nửa ngày, nhìn chăm chăm vào cái cằm nhọn của Malfoy, lẩm bẩm một câu — hừm, lần đầu tiên nó nhìn kĩ Malfoy như vậy, đột nhiên phát hiện da của cậu ta còn đẹp hơn da của con gái.

“Thiên tài?!” Cậu ta kinh ngạc nhăn mặt, còn chưa kịp nói gì thì Blaise đã đi ra.

Phoenix vui vẻ hỏi thăm Blaise, theo nó, tuy Blaise có chút trắng hoa, nhưng ở chung với cậu ấy dễ chịu hơn Malfoy, nó với Malfoy nói với nhau chưa được hai câu đã bắt đầu cãi — không biết phong cách của nhà Malfoy biến đâu mất rồi.

Nhưng, rất nhanh đã có chuyện còn quan trọng hơn thành tích của tui nó — tất nhiên, chuyện này có liên quan đến Potter, hơn nữa còn khiến Potter nổi tiếng hơn, vì vậy Malfoy bức bối ngồi tròng lò sưởi cả ngày trong phòng sinh hoạt chung.

“Nghe nói khu vực cấm hỏi khai giảng trên lầu bốn là nơi giữ Hòn đá Phù thủy —” Blaise ngồi ở một bên khoe tin tức cậu ta vừa nghe được từ cô bạn gái bên Ravenclaw.

Dominica hỏi: “Hòn đá Phù thủy? Có khả năng gì?”

“Đó là một sản phẩm do nhà giả kim vĩ đại nhất thế kỉ Nicolas Flamel phát minh ra, có thể tạo ra thuốc Trường sinh bất lão, nó có thể duy trì sự sống lâu dài —” Phoenix còn chưa nói xong, đã bị Malfoy ngắt lời.

“Ngừng ngay, lẽ nào cậu cũng muốn trở thành một kẻ ‘Biết Tuốt’ như con nhò Máu bùn bên Gryffindor sao?”

Lúc này Blaise mới bắt đầu nói tiếp, Parkinson và Greengrass bên cạnh đều sùng bái nhìn Blaise, cứ như cậu ta mới là người bảo vệ được Hòn đá Phù thủy vậy.

“Còn nhớ ‘Nhật báo Tiên tri’ đưa tin lúc khai giảng không? Gringotts bị trộm? Tôi nghi ngờ hằm đó cất giữ Hòn đá Phù thủy, sau đó được chuyển đến Hogwarts, nghe nói để bảo vệ hòn đá này, đã dùng pháp thuật của các giáo sư để thiết kế bẫy. Nhưng giáo sư Quirell thì khác —”

Lời của cậu ta lại bị ngắt, lần này là Parkinson.

“Giáo sư Quirell muốn trộm Hòn đá Phù thủy? Vậy sao ông ấy không hành động sớm hơn, như vậy sẽ có người sớm bắt được ông ấy! Chúng ta cũng không bị ngửi cái mùi đó cả một năm!”

“Có lẽ ông ấy vốn định dùng tôi để đánh bại Hogwarts.” Phoenix trào phúng nói: “Hành động sớm hơn? Vậy ‘có người’ là chỉ ai? Lúc đó Potter còn chưa sử dụng thành thạo thần chú Bay lên.”

Nó nói xong liền bị Parkinson trừng mắt, Goyle và Crabbe lại rất nể tình cười cười.

“Nhưng Potter không bảo vệ được điểm của Gryffindor, Slytherin sẽ trở thành quán quân tám năm liền.” Malfoy nói một chuyện làm tất cả cao hứng lên, vừa dứt lời, về mặt mọi người đều tốt hơn.

Trong trận Quidditch không có Potter, Ravenclaw khiến cho Gryffindor thua toi bởi hoa lá, việc này làm thiếu gia Malfoy vô cùng mãn nguyện.

Có lẽ vinh quang của Slytherin là quan điểm chung duy nhất của Phoenix và Malfoy, tất cả mọi người đều không hèn mà cùng giờ cốc sứ trong tay lên, nếu không phải bên trong là hồng trà chứ không phải rượu thì chắc tụi nó đã cụng ly rồi.

Lúc ăn tối, toàn bộ đại sảnh đường đều là màu xanh lá và bạc, bầu không khí bên Slytherin vô cùng tốt, rất nhiều cô nàng quý tộc đều trang điểm nhẹ, Phoenix chú ý đến ngay cả Parkinson và Greengrass cũng thoa son, mà giáo sư Snape ngồi ở trên kia quanh năm đều mím chặt môi cũng hơi nhướn miệng lên một chút.

Có lẽ bảng điểm sẽ làm về mặt của bà nội tốt hơn một chút. Phoenix có cũng được mà không có cũng được nghĩ.

Đúng lúc này, cả đại sảnh đường đột nhiên im lặng. Phoenix tưởng cụ Dumbledore đến —— tất nhiên, cụ cũng sắp xuất hiện. Nhưng làm cả đại sảnh đường im lặng lại là Potter, lát sau, Gryffindor nhộn nhịp hẳn, ai cũng lớn tiếng nói chuyện.

“Lẽ phép của họ đâu cả rồi?” Phoenix nghe thấy Malfoy hỏi Blaise.

“Sao cậu có thể mong máu bunn hiểu được lẽ phép của quý tộc chứ Draco?” Parkinson háng giọng trả lời, nhưng giọng của họ nhanh chóng bị nhấn chìm.

Cuối cùng cụ Dumbledore xuất hiện thì tất cả mới yên lặng trở lại, cụ mặc áo trùm phù thủy màu đỏ tía —— “Giống như một cái bắp cải! Má mình nói đây chính là phong cách của cụ lúc bà còn học ở đây!” Dominica lặng lẽ bình luận bên tai nó, —— vô cùng phản khởi nói: “Lại một năm nữa trôi qua! Trước khi thỏa thích thưởng thức những món ngon này, phiền các vị nghe ông già này làm nhảm một chút. Đây là một năm vô cùng đặc sắc! Đầu của các con đã đầy hơn năm ngoái một tí, các con có cả một mùa hè đang chờ ở phía trước để dọn sạch đồng rác trong đầu, và làm cho cái đầu mình từ tế lại trước khi năm học mới bắt đầu. Bây giờ, theo như tôi biết, thì đã đến giờ trao Cúp nhà, và điểm số là như thế này: hạng tư, Gryffindor, ba trăm mười hai điểm; hạng ba, Hufflepuff, ba trăm năm mươi hai điểm; Ravenclaw được bốn trăm hai mươi sáu điểm; Slytherin bốn trăm bảy mươi hai điểm.”

Toàn bộ bàn ăn nhà Slytherin bùng lên reo hò, Phoenix cũng vỗ tay theo mọi người, nó không ngăn được nụ cười của mình, vừa nghĩ đến trong bốn trăm bảy mươi hai điểm này có công lao của nó, nó liền cảm thấy cực kỳ vui vẻ, sao lại không chứ? Không thể không thừa nhận, nó cũng học được rất nhiều thứ ở Slytherin.

Nó nhìn thấy bên kia Malfoy và Blaise đang gõ gõ cái cốc xuống mặt bàn ——hờ, một phút trước họ còn nói Gryffindor thiếu lẽ phép đấy! Nhưng mà dù như vậy, Phoenix cũng cảm thấy chuyện này đáng vui biết nhường nào, tụi nó tiếp tục duy trì vinh quang của Slytherin!

Lúc này, cụ Dumbledore lại nói tiếp, lúc cụ nói câu thứ nhất. Phoenix liền có dự cảm không lành. Lần đầu tiên nó nhìn vị Hiệu trưởng râu tóc bạc phơ đứng trên bục cao kia bằng ánh mắt đề phòng.

Cụ nói: “Nhưng mà, những chuyện xảy ra gần đây cũng cần được tính điểm chứ. Cuối cùng, tôi muốn thưởng thêm một ít điểm.”

Toàn bộ đại sảnh đường đều im lặng, im lặng đến không còn một tiếng động nào.

Phoenix thấy cụ tươi cười thưởng cho Ron năm mươi điểm vì đã chơi ván cờ hay nhất Hogwarts, vậy nên Blaise ném đĩa ăn xuống, sau đó lại thưởng thêm điểm cho Hermione vì đã dùng đầu óc suy luận đương đầu với lửa, đối với việc này Phoenix cực kỳ muốn đứng lên khiêu chiến với bạn tốt này của nó —— nếu như vậy có thể kiếm về chừng đó điểm cho Slytherin. Sau đó tất nhiên không thể thiếu Potter, Gryffindor được thưởng sáu mươi điểm vì sự dũng cảm của cậu ta!

Toàn bộ Slytherin đều ngồi ngay ngắn lại, Phoenix nhìn làn sóng hoan hô Gryffindor, hai tay nắm chặt lại thành quyền —— điểm của Gryffindor đã bằng với Slytherin!

“Dũng cảm cũng có rất nhiều loại.” Cụ Dumbledore mỉm cười, “Đối phó với kẻ thù thì cần rất nhiều dũng cảm, giữ vững lập trường của mình đối với bạn bè cũng cần rất nhiều dũng cảm. Vì vậy, tôi thưởng cho Neville Longbottom mười điểm.”

Phoenix đột nhiên ngẩng đầu, nó cảm thấy có rất nhiều ánh mắt bên Slytherin đều nhìn về nó, nhưng nó còn kinh ngạc hơn bọn họ! Neville chẳng nói gì với nó cả!

Nó nhìn Neville đang được Gryffindor tung hứng, lại giống như bị hiện thực tát mạnh một cái, mặt nó vô cùng rát. Nó nghĩ chắc không còn ai lúng túng hơn nó đâu, nếu như là em gái của Neville, lúc này nó nên chạy sang Gryffindor cảm thấy vinh dự vì anh mình, nhưng là một thành viên của Slytherin, nó

nên thăm tàn nhẫn nguyên rủa anh mình.

“Sao có thể là cậu ta. . .” Nó nghe thấy Dominica thở dài, Phoenix cảm giác cổ họng nó thắt lại, nó chặt vật cúi thấp đầu, bây giờ bữa tối đã hiện ra, nhưng toàn bộ Slytherin không ai động đến.

Sau đó, bắt đầu từ thủ lĩnh và huynh trưởng, học sinh bên Slytherin đứng lên từng người, không tiếng động rời khỏi đại sảnh đường, giống như âm thầm kháng nghị.

Phoenix cũng theo họ đi ra ngoài, nó không biết nên dùng vẻ mặt như thế nào để đối mặt với tất cả.

Giống như, dùng vẻ mặt gì cũng không thích hợp cả.

Vừa vào đến phòng sinh hoạt chung, Parkinson giống như bị người ta siết cổ hét lên: “Longbottom! Đều do anh trai tốt của mày! Chết tiệt, thật bất công —— tại sao Hội đồng không khai trừ lão Dumbledore cho rồi?!”

Phoenix chậm rãi ngẩng đầu, trong phòng sinh hoạt chung có rất nhiều người đang nhìn nó, dường như họ đều tán thành ý kiến của Parkinson, trong mắt tất cả đều là phẫn nộ, có người lại chỉ im lặng.

Nó nhìn thoáng qua huynh trưởng Flinders đứng ở giữa, anh ta không có biểu cảm gì —— ít ra không có chỉ trích.

“Tôi cho rằng ——” Nó hắng giọng, mồ hôi lạnh đã ướt cả lưng, nhưng nó vẫn cố gắng làm mình tỉnh táo lại: “Một năm qua tôi đã cố gắng kiếm về rất nhiều điểm cho Slytherin.”

Đáp lại nó là sự im lặng, có vài người nổi giận dùng đũa hít sâu.

“Mà Neville là anh trai của tôi.” Nó nghĩ, có lẽ đây là lúc nó phải thể hiện rõ lập trường của mình, nó vốn không có quyền lựa chọn: “Nhưng một Slytherin như tôi, lại là em gái của Neville Longbottom.”

“Không liên quan đến Longbottom.” Người nói là huynh trưởng Flinders, mà nữ huynh trưởng Hope thì lại thờ ơ lạnh lùng, trước đây nhà họ Hope từng là Tử thần Thực tử, Phoenix vốn cũng chẳng hi vọng vị nữ huynh trưởng này có thể đứng ra nói giúp nó.

Sau khi nghe câu này, nó thờ phào nhẹ nhõm, đứng chung với đám người còn lại, nghe huynh trưởng Flinders phát biểu, đại ý là tiếp tục cố gắng vì vinh quang của Slytherin, để ba nhà kia không còn gì để nói.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều lớn tiếng hô: “Vì vinh quang!”

Phoenix thấy viên mắt của một vài người đỏ lên, vào lúc này, nó bỗng hiểu rõ sự bài xích của bà nội đối với mình —— nó đã là một Slytherin, mà thân phận này đã làm nảy sinh khoảng cách rất lớn giữa nó và gia đình.

Đêm đó nó trần trọc không ngủ được, cuối cùng lúc tiểu thư Villa đi chơi đêm về chui vào trong chăn của nó, trong lòng nó mới thanh tĩnh lại được một chút, cuối cùng nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Rốt cuộc, lúc kết thúc năm học, nỗ lực của Phoenix đã nhận được hồi báo.

Sau khi nó nhận được phiếu điểm, tâm trạng nó giống như đang ngồi trên một cái chổi không khống chế được bay lên bỗng nhiên tốt hơn —— nó lại có thể xếp hạng nhất!

Đang nhìn bảng điểm, rốt cuộc nhiều Slytherin hoan hô, trong ba người xếp đầu có đến hai người thuộc Slytherin, nó xếp thứ nhất, Malfoy và Hermione cùng xếp thứ hai.

“Tôi còn tưởng hộp thuốc lá có đuôi của cậu cao lắm chỉ được A chứ.” Malfoy chưa xốt nói, sau đó liếc nhìn Hermione cũng đang không tốt lắm, lớn tiếng nói: “Tôi vậy mà lại xếp cùng hạng với một đứa Máu bùn. . .”

Phoenix phát hiện Weasley đã tức giận muốn xông qua, nó nhanh chóng đổi đề tài: “Đáng tiếc thật, nhưng Lịch sử Pháp thuật, Thiên văn học và Thảo dược học của tôi đều được điểm tối đa.” Nói, nó cười tươi, nhìn Malfoy thay đổi nét mặt quả là một chuyện vô cùng vui vẻ!

Quả nhiên, vẻ mặt của Malfoy lập tức thay đổi, ngay cả Hermione cũng vọt qua —— tất nhiên không phải vì từ ‘Máu bùn’ kia, nó chắc là như vậy bởi vì cô nàng hỏi: “Lịch sử Pháp thuật được điểm tối đa?!”

Phoenix chớp mắt một cái, nó muốn đi xem thành tích của Neville một chút, bởi vì trên bảng chỉ có tên của mười người xếp đầu.

“Mình nhớ là trong mười mấy năm trở lại đây không có ai đạt điểm tối đa môn Lịch sử Pháp thuật, đây là mình cố tình hỏi giáo sư Binns đó!” Vẻ mặt cô nàng phù thủy vừa ghen tị vừa buồn bã, lặp lại lần nữa câu nói sau khi thi: “Hay là mình thật sự viết sai thời gian!”

Malfoy thì lại càng trực tiếp, sau khi đánh giá Phoenix một hồi, bất bình tức giận nói: “Nhìn dáng vẻ của cậu chắc là đã hút hết trí thông minh của anh cậu từ khi còn trong bụng mẹ?”

“Nhà Malfoy ba đời đều là đơn truyền, sao cậu có thể chắc như vậy!” Phoenix và cậu ta lại bùng nổ ngọn lửa chiến tranh: “Lẽ nào ba đời cũng không thể

vượt qua năm thứ nhất sao?”

Lúc nó cho rằng Malfoy định lấy đũa phép ra, đối phương đột nhiên bình tĩnh lại, đặc biệt ôn hòa nở nụ cười với nó —— Phoenix rung mình một cái.

“Longbottom, chờ xem.” Cậu ta dán vào lỗ tai nó, lại giống như một con rắn âm trầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Linh Hồn Không Trộn Vện

Lúc trở về trong toa chỉ có hai người Neville và Phoenix, trước là Neville vô cùng hâm mộ mà xem phiếu điểm của Phoenix, sau đó có chút lo lắng nói: “Bà nội nhất định sẽ tức giận.” trừ bỏ điểm Thảo được học của nó, còn lại đều chỉ được A.

Phoenix nhìn anh nó, vốn là luôn giấu trong lòng không cách nào nói ra được, bây giờ trong toa chỉ có nó với Neville, có lẽ nó nên chúc mừng Neville? Nhưng nó thật sự không làm được!

“Không đâu, tin em đi. Bà nội nhất định sẽ tự hào vì anh.” Nó cảm thấy giọng của mình khô cạn, giống như lúc sáng thức dậy không có uống nước thấm giọng vậy.

Neville cũng chợt nghĩ tới, nó cẩn thận nhìn nhìn em gái, sau đó vô cùng chán nản phát hiện nó dường như không biết rõ tâm trạng hiện giờ của Phoenix ra sao, cuối cùng nó đổi qua đề tài khác, đây cũng là điều nó rất muốn kể cho Phoenix nghe.

“Phoenix, em có biết lúc Harry ở tầng bốn đã xảy ra chuyện gì không?” Neville nhỏ giọng, cố gắng làm cho bầu không khí trở nên thần bí.

Phoenix đã nghe đủ loại phiên bản về chuyện đó, với lại vì chuyện Cúp nhà, dù Potter từng cứu nó, nó vẫn không thể nào có suy nghĩ tốt về Potter. Phoenix liền nói sơ lại các loại phiên bản, rốt cuộc kết thúc vẫn là: “Tóm lại, Potter đã đánh bại giáo sư Quirell định ăn cắp Hòn đá Phù thủy.”

“Không, anh không nói giáo sư Quirell.” Lúc Neville nói câu này, vẻ mặt có chút khó coi, hai tay không ngừng vịn vào nhau, Phoenix bị câu nói này gọi lên tò mò.

“Vậy là à?” Dù là phiên bản dừng sĩ của Gryffindor, hay là phiên bản thực tế của Ravenclaw, thậm chí là phiên bản bát quái của Hufflepuff —— Tất nhiên phiên bản của Hufflepuff là Potter và giáo sư Quirell yêu nhau giết nhau. . . Nói tóm lại, người đánh cắp Hòn đá Phù thủy chính là Quirell.

“Chuyện này là anh vô tình nghe được Harry, Ron và Hermione nói với nhau.” Trán Neville đỏ đầy mồ hôi hột, giọng nói giống như bị đông cứng, nói: “Harry nói, phía sau đầu giáo sư Quirell ——”

“Phía sau đầu?” Phoenix nhớ đến cái mùi tởm khó chịu sau đầu giáo sư Quirell, nhưng ông ta lại nói, đó là quà của một vị vua Ai Cập tặng.

“Phía sau đầu, có một gương mặt.” Sắc mặt Neville càng trắng, ngay cả Phoenix cũng bị câu nói này làm hết hồn.

Nó không thể tin được, cố gắng nhỏ giọng nói: “Đây đúng là chuyện cười!”

Có lẽ Neville không biết điều này nghĩa là gì, nhưng Phoenix đã từng đọc rất nhiều sách lập tức nhớ ra —— theo như trong sách nói, nếu như xảy ra tình huống như vậy, thì trong cơ thể đó có đến hai linh hồn. Nó nhớ trong “Tìm hiểu về Phù thủy thời Trung cổ” đã từng nói đến một trường hợp giống như vậy, có điều đó là vì người chồng phù thủy muốn người vợ Muggle của mình có thể tiếp tục sống, vì vậy giữ lại linh hồn không trộn vện của người vợ, tự nguyện cho linh hồn bám vào cơ thể hắn.

Trong sách nói, đây là một lời nguyên tàn nhẫn trong Nghệ thuật Hắc ám. Vì một cơ thể không thể chứa cùng lúc hai linh hồn, vậy nên chắc chắn trong đó sẽ có một linh hồn không trộn vện —— linh hồn không trộn vện còn đau khổ hơn Lời nguyên Hành hạ gấp mười lần!

“Không phải! Không phải!” Dường như để chứng minh bản thân không nói dối, Neville nói nhanh hơn: “Harry nói, kẻ bám vào Quirell chính là ‘Người kia’ ——”

“‘Người kia’ ——” Nó lặp lại lần nữa, đột nhiên cảm thấy không khí trong toa lạnh hắt xuống, Phoenix rung mình một cái.

Về mặt Neville giống như muốn khóc, nó cất giọng bí mật này hai ngày, rốt cuộc bây giờ đã có thể kể cho người khác nghe: “Đúng vậy! Chính là ‘Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy’!”

Phoenix không nói gì, nó nhớ trong sách nói, nếu là như vậy, linh hồn của Quirell và ‘Người kia’ nhất định có một cái không trộn vện.

Nó nghĩ, nó biết linh hồn của ai không trộn vện. Nhưng nó sẽ không nói với Neville, anh của nó đã bị dọa đến sắp khóc, có điều nó cũng chẳng khá hơn được bao nhiêu, nó cảm giác hai chân mình đang run rẩy.

“Thuộc hạ của hắn, thuộc hạ của hắn hành hạ ba má phát điên. . .” Lúc nói đến chuyện này, giọng của Neville trở nên mạnh mẽ một chút: “Anh nghe Harry nói, hắn đã trốn thoát. . .”

Phoenix nghe những tiếng đứt quãng đó, đột nhiên ý thức được một vấn đề khác: “Neville, giáo sư Quirell là do cụ Dumbledore mời về phải không?”

“Chắc vậy.”

“Vậy cái mùi tôi kỳ lạ đó, còn cả ——” nó định nói là linh hồn không sạch sẽ kia bám lên, nhưng đột nhiên ngừng lại: “Còn cả nơi không bình thường như vậy, sao cụ Dumbledore không chú ý đến?”

Neville không nói gì, nó hiểu ý của em gái.

Cuối cùng, Phoenix thấp giọng nói: “Neville, nhớ kỹ, anh chưa từng nghe thấy gì cả.”

Anh nó không phải Potter, những thứ mà Potter gánh vác, anh của nó không cần phải bận tâm đến.

Có lẽ, ngay từ đầu cụ Dumbledore đã biết được mục đích của Quirell. Có lẽ, đây chính là một cuộc tranh tài của phù thủy hai phía chính và tà. Phoenix nghĩ đến đây, đột nhiên phần nộ, Hogwarts là trường học! Nhưng vị hiệu trưởng tôn kính của tụi nó lại biến nơi đây thành chiến trường!

Nó vừa tức giận vừa có chút yên tâm, nếu cụ Dumbledore biết hết những chuyện này, hoặc đây có lẽ là một bài rèn luyện dành cho Potter? Dù sao cậu ta cũng là ‘Đấng cứu thế’, hơn nữa còn có thể giết chết Chúa tể Hắc ám từ khi chỉ là một đứa trẻ sơ sinh!

Nghĩ vậy, nó cố gắng bình tĩnh lại, mặc dù có chút lo lắng chuyện linh hồn còn sót lại của Chúa tể Hắc ám. Nhưng mà, dù có lo lắng thì cũng là chuyện của Bộ Pháp thuật, Thần Sáng và cụ Dumbledore.

Suốt đoạn đường còn lại hai anh em đều không nói gì nữa, sau khi Neville nói ra được bí mật đó đã thấy dễ chịu hơn, thằng bé bầm sinh đã lạc quan trong chốc lát đã ngủ, sau khi Phoenix thấy anh nó đã ngủ liền chạy đến toa của Dominica, cô nàng đang nói chuyện cùng vài người bạn Ravenclaw.

“Neville đâu?” Dominica hỏi.

“Đang ngủ, mình qua đây chơi một chút.” Phoenix thấy hình như họ đang liệt kê một cái danh sách, không khỏi có chút tò mò: “Đó là gì vậy?”

“Sách của Muggle.” Một đứa bên Ravenclaw trả lời, vừa dứt lời, thì có chút lạnh lùng, vì có một kẻ Slytherin thuần huyết ở đây.

Phoenix cười cười: “Ha ha! Chỉ cần là sách mình đều thích! Nghi hè này có thể gửi cho mình một ít không?”

“Cậu là người xếp thứ nhất đó.” Một Ravenclaw đẩy đẩy mắt kính, đối với Ravenclaw mà nói, tri thức mới là tất cả: “Tôi là Laurel Hilton ——” cô nàng dừng một chút, nói tiếp: “Ba má đều là Muggle.”

Cô nàng dường như đang quyết định gì đó, Phoenix lại đặt sự chú ý vào cái danh sách kia, đều là những thứ nó chưa từng thấy và cũng chưa từng nghe, chẳng hạn như: “Phê phán tính bản chất”, “Logic nhỏ”, “Phương pháp luận biện chứng mới”.

“Đó là gì vậy? Sách pháp thuật? Lịch sử Pháp thuật?” Nó cảm thấy đầu óc mơ hồ.

“Triết học.” Cô nàng tên Laurel vô cùng phấn khởi nói: “Ba của tôi là giáo sư dạy triết học ở đại học, lúc này chúng tôi đang bàn về định nghĩa ‘Thời gian’, trong những quyển sách đó đều có nhắc đến thời gian.”

Phoenix đột nhiên cảm thấy còn rất nhiều thứ nó cần học, chẳng hạn như trong lời của cô nàng này, đại khái nó chỉ hiểu được ý, nhưng triết học là gì? Còn đại học là cái gì?

Đợi sau khi Laurel giải thích hết những thứ này, Phoenix cảm thán một câu: “Không ngờ những cô gái Muggle lập gia đình muộn như vậy, hơn nữa tuổi thọ của họ cũng không lâu bằng phù thủy!” Theo sự hiểu biết của nó, có lẽ sau năm thứ ba hoặc thứ tư bà nội sẽ tìm một người thích hợp cho nó, điều kiện là nó chưa có người yêu.

“Đúng, mẹ mình nói hôn nhân là chuyện vô cùng quan trọng.” Laurel trả lời: “Mình nghĩ, với các cậu —— ý mình là những người thuần huyết, có lẽ rất khó ly hôn.”

“Hầu như không có.” Phoenix nhớ đến rất nhiều cặp vợ chồng bằng mặt không bằng lòng, quả thực, hôn nhân vô cùng quan trọng.

Đối phương nhún nhún vai, thể hiện quan điểm của bản thân.

“Vậy, nếu được, có thể gửi cho mình một ít sách Muggle không?” Sau khi nó và Dominica ra khỏi toa của Ravenclaw, Phoenix nói: “Xem ra sách của Muggle lại thú vị như vậy.”

Tất nhiên, câu nói này làm Dominica giật mình, cô nàng vẫn cho là Phoenix chỉ nói cho có lệ với đám người Ravenclaw, dù sao cũng không có Slytherin nào cảm thấy hứng thú với Muggle. Ít ra Parkinson từng nói, bài học đầu tiên của tất cả các dòng họ thuần huyết là “Muggle là kẻ ngốc”.

“Đương nhiên rồi.” Dominica đồng ý: “Vậy cậu muốn sách thể loại gì?”

“Lịch sử, hừm, thật ra bình thường Muggle học sách gì ở trường, cậu có thể gửi cho mình một ít sách giống như vậy.” Nó cảm thấy mùa hè này sẽ rất rảnh rỗi, từ khi nó không được vào thư phòng dành cho người thừa kế của nhà Longbottom, những thứ có thể đọc càng ngày càng ít.

Dominica phóng khoáng đồng ý, trong phòng của chị nó có rất nhiều sách đó, hi vọng Phoenix sẽ không bị rối.

Lúc Phoenix trở về toa của mình, tàu đã dừng lại, nó đánh thức Neville, lấy hành lý, cho tiểu thư Villa vào lồng, lúc tàu vừa mở cửa liền nhanh chóng đi xuống.

Đúng như dự đoán của nó, bà Longbottom rất hài lòng về biểu hiện của Neville ở Hogwarts, bà vừa vào phòng khách đã nói với cậu Algie vinh quang cuối cùng cũng trở về với Gryffindor vân vân, thậm chí còn hôn Neville một cái, còn cho một tấm ảnh của ba má —— còn bụi hơn tấm của Phoenix rất nhiều.

Về phần Phoenix, tuy rằng bà cũng rất tự hào vì cháu gái mình xếp thứ nhất, nhưng bà cũng chỉ khen nó một câu, nhưng mẹ Enrie tỏ vẻ kinh ngạc khi thấy nó ba môn đều đạt điểm tối đa: “Lúc ta còn học ở trường, cũng không có thiên tài nào được như vậy.”

Những lời này khiến tâm trạng Phoenix tốt hơn một chút. Có lẽ do thành tích cao của Phoenix, hoặc do biểu hiện của Neville khiến tâm trạng bà Longbottom vô cùng tốt, sau khi bắt đầu nghỉ hè cũng không có phát sinh chuyện gì —— điều kiện là lúc nói đến nhà, Phoenix phải lý trí mà ngậm miệng lại.

Chỉ là im lặng thôi, sau khi nó học xong bữa bịt tai, có lẽ sẽ dễ chịu hơn.

Buổi tối một tuần sau, Dominica gửi cho Phoenix bốn quyển sách Muggle, có một quyển nói về Chiến tranh Thế giới thứ hai của Muggle, Phoenix tính toán năm, chắc là cùng giai đoạn lịch sử với thời của Chúa tể Hắc ám Grindelwald. Mấy quyển còn lại đều là vật lý và hóa học mà Dominica nói trong thư, những thứ này làm đầu óc nó choáng váng cả lên.

Phoenix đổi bìa của tất cả thành “Thần chú căn bản”, định lúc ra ngoài thăm hỏi với bà Longbottom sẽ đem theo đọc.

Nhưng dự tính đó của nó nhanh chóng bị phá hỏng, Phoenix phát hiện nó không thể không xin một ít đũa trẻ Muggle giúp đỡ —— Dominica thì càng tốt, bởi vì những thứ vật lý và hóa học trái ngược lại với pháp thuật, đã thành công hấp dẫn nó.

Sách lịch sử cũng không giống nhau, sau khi xem sách lịch sử của Muggle và sách lịch sử của phù thủy, Phoenix phát hiện vấn đề nó cần nghĩ càng ngày càng nhiều, nó thậm chí nghĩ có lẽ năm thứ ba sẽ chọn môn Muggle học —— nếu môn này có ích.

Sau khi nó viết thư cầu viện Dominica, đối phương nhanh chóng hồi âm lại.

“Phoenix thân mến:

Mình vô cùng bất ngờ khi cậu lại thích đọc những quyển sách kỳ quái này (lúc viết đến đây Donna đánh mình một cái, cô ấy là chị mình), tụi mình hiện đang đi du lịch ở Hi Lạp, cuối tháng tám sẽ về. Donna nói, nếu cậu đồng ý, có lẽ chị ấy có thể giúp cậu giải đáp một số thắc mắc, vào tháng tám sau khi tụi mình về Luân Đôn.

Chúc cậu may mắn.

Nhớ cậu,

Dominica.”

Phoenix vô cùng vui về đồng ý, sau khi nó trả lời lá thư đó không bao lâu, bà Longbottom liền nói với nó và Neville, hè này sẽ dẫn tụi nó đi thăm hỏi những trang viên khác nửa tháng.

“Chúng ta sẽ thăm trang viên Diggory, ta nhớ cháu và cậu Diggory là bạn thì phải?” Bà Longbottom thăm dò hỏi.

Phoenix nhớ đến Cedric, trong đầu lập tức hiện ra ánh mặt trời, còn có anh ấy luôn xoa xoa tóc cười dịu dàng, giống như một con Labrador màu vàng. Nó gật gật đầu.

Cuối cùng, họ quyết định giữa tháng bảy mới xuất phát, bà Longbottom cảm thấy trừ điểm Thảo được học ra những môn khác của Neville rất cần được chỉ dạy thêm, còn Phoenix lại cho rằng, thành tích môn Biến hình toàn O (Xuất sắc) của Cedric có thể giúp thành tích môn Biến hình của nó khá hơn một chút. Chương 13: Linh hồn không trọn vẹn

Lúc trở về trong toa chỉ có hai người Neville và Phoenix, trước là Neville vô cùng hâm mộ mà xem phiếu điểm của Phoenix, sau đó có chút lo lắng nói: “Bà nội nhất định sẽ tức giận.” trừ bỏ điểm Thảo được học của nó, còn lại đều chỉ được A.

Phoenix nhìn anh nó, vốn là luôn giấu trong lòng không cách nào nói ra được, bây giờ trong toa chỉ có nó với Neville, có lẽ nó nên chúc mừng Neville? Nhưng nó thật sự không làm được!

“Không đâu, tin em đi. Bà nội nhất định sẽ tự hào vì anh.” Nó cảm thấy giọng của mình khô cằn, giống như lúc sáng thức dậy không có uống nước thấm

giọng vậy.

Neville cũng chợt nghĩ tới, nó cẩn thận nhìn nhìn em gái, sau đó vô cùng chán nản phát hiện nó dường như không biết rõ tâm trạng hiện giờ của Phoenix ra sao, cuối cùng nó đổi qua đề tài khác, đây cũng là điều nó rất muốn kể cho Phoenix nghe.

“Phoenix, em có biết lúc Harry ở tầng bốn đã xảy ra chuyện gì không?” Neville nhỏ giọng, cố gắng làm cho bầu không khí trở nên thần bí.

Phoenix đã nghe đủ loại phiên bản về chuyện đó, với lại vì chuyện Cúp nhà, dù Potter từng cứu nó, nó vẫn không thể nào có suy nghĩ tốt về Potter. Phoenix liền nói sơ lại các loại phiên bản, rốt cuộc kết thúc vẫn là: “Tóm lại, Potter đã đánh bại giáo sư Quirell định ăn cắp Hòn đá Phù thủy.”

“Không, anh không nói giáo sư Quirell.” Lúc Neville nói câu này, vẻ mặt có chút khó coi, hai tay không ngừng vịn vào nhau, Phoenix bị câu nói này gọi lên tò mò.

“Vậy là ả?” Dù là phiên bản dừng sĩ của Gryffindor, hay là phiên bản thực tế của Ravenclaw, thậm chí là phiên bản bát quái của Hufflepuff —— Tất nhiên phiên bản của Hufflepuff là Potter và giáo sư Quirell yêu nhau giết nhau. . . Nói tóm lại, người đánh cắp Hòn đá Phù thủy chính là Quirell.

“Chuyện này là anh vô tình nghe được Harry, Ron và Hermione nói với nhau.” Trán Neville đỏ đầy mồ hôi hột, giọng nói giống như bị đông cứng, nói: “Harry nói, phía sau đầu giáo sư Quirell ——”

“Phía sau đầu?” Phoenix nhớ đến cái mùi tởm khó chịu sau đầu giáo sư Quirell, nhưng ông ta lại nói, đó là quà của một vị vua Ai Cập tặng.

“Phía sau đầu, có một gương mặt.” Sắc mặt Neville càng trắng, ngay cả Phoenix cũng bị câu nói này làm hết hồn.

Nó không thể tin được, cố gắng nhỏ giọng nói: “Đây đúng là chuyện cười!”

Có lẽ Neville không biết điều này nghĩa là gì, nhưng Phoenix đã từng đọc rất nhiều sách lập tức nhớ ra —— theo như trong sách nói, nếu như xảy ra tình huống như vậy, thì trong cơ thể đó có đến hai linh hồn. Nó nhớ trong “Tìm hiểu về Phù thủy thời Trung cổ” đã từng nói đến một trường hợp giống như vậy, có điều đó là vì người chồng phù thủy muốn người vợ Muggle của mình có thể tiếp tục sống, vì vậy giữ lại linh hồn không trọn vẹn của người vợ, tự nguyện cho linh hồn bám vào cơ thể hắn.

Trong sách nói, đây là một lời nguyên tàn nhẫn trong Nghệ thuật Hắc ám. Vì một cơ thể không thể chứa cùng lúc hai linh hồn, vậy nên chắc chắn trong đó sẽ có một linh hồn không trọn vẹn —— linh hồn không trọn vẹn còn đau khổ hơn Lời nguyên Hành hạ gấp mười lần!

“Không phải! Không phải!” Dường như để chứng minh bản thân không nói dối, Neville nói nhanh hơn: “Harry nói, kẻ bám vào Quirell chính là ‘Người kia’ ——”

“‘Người kia’ ——” Nó lặp lại lần nữa, đột nhiên cảm thấy không khí trong toa lạnh hắt xuống, Phoenix rung mình một cái.

Về mặt Neville giống như muốn khóc, nó cất giọng bí mật này hai ngày, rốt cuộc bây giờ đã có thể kể cho người khác nghe: “Đúng vậy! Chính là ‘Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy’!”

Phoenix không nói gì, nó nhớ trong sách nói, nếu là như vậy, linh hồn của Quirell và ‘Người kia’ nhất định có một cái không trọn vẹn.

Nó nghĩ, nó biết linh hồn của ai không trọn vẹn. Nhưng nó sẽ không nói với Neville, anh của nó đã bị dọa đến sắp khóc, có điều nó cũng chẳng khá hơn được bao nhiêu, nó cảm giác hai chân mình đang run rẩy.

“Thuộc hạ của hắn, thuộc hạ của hắn hành hạ ba má phát điên. . .” Lúc nói đến chuyện này, giọng của Neville trở nên mạnh mẽ một chút: “Anh nghe Harry nói, hắn đã trốn thoát. . .”

Phoenix nghe những tiếng đứt quãng đó, đột nhiên ý thức được một vấn đề khác: “Neville, giáo sư Quirell là do cụ Dumbledore mời về phải không?”

“Chắc vậy.”

“Vậy cái mùi tởm kỳ lạ đó, còn cả ——” nó định nói là linh hồn không sạch sẽ kia bám lên, nhưng đột nhiên ngừng lại: “Còn cả nơi không bình thường như vậy, sao cụ Dumbledore không chú ý đến?”

Neville không nói gì, nó hiểu ý của em gái.

Cuối cùng, Phoenix thấp giọng nói: “Neville, nhớ kĩ, anh chưa từng nghe thấy gì cả.”

Anh nó không phải Potter, những thứ mà Potter gánh vác, anh của nó không cần phải bận tâm đến.

Có lẽ, ngay từ đầu cụ Dumbledore đã biết được mục đích của Quirell. Có lẽ, đây chính là một cuộc tranh tài của phù thủy hai phía chính và tà. Phoenix nghĩ đến đây, đột nhiên phẫn nộ, Hogwarts là trường học! Nhưng vị hiệu trưởng tôn kính của tụi nó lại biến nơi đây thành chiến trường!

Nó vừa tức giận vừa có chút yên tâm, nếu cụ Dumbledore biết hết những chuyện này, hoặc đây có lẽ là một bài rèn luyện dành cho Potter? Dù sao cậu ta cũng là ‘Đấng cứu thế’, hơn nữa còn có thể giết chết Chúa tể Hắc ám từ khi chi là một đứa trẻ sơ sinh!

Nghĩ vậy, nó cố gắng bình tĩnh lại, mặc dù có chút lo lắng chuyện linh hồn còn sót lại của Chúa tể Hắc ám. Nhưng mà, dù có lo lắng thì cũng là chuyện của Bộ Pháp thuật, Thần Sáng và cụ Dumbledore.

Suốt đoạn đường còn lại hai anh em đều không nói gì nữa, sau khi Neville nói ra được bí mật đó đã thấy dễ chịu hơn, thằng bé bầm sinh đã lạc quan trong chốc lát đã ngủ, sau khi Phoenix thấy anh nó đã ngủ liền chạy đến toa của Dominica, cô nàng đang nói chuyện cùng vài người bạn Ravenclaw.

“Neville đâu?” Dominica hỏi.

“Đang ngủ, mình qua đây chơi một chút.” Phoenix thấy hình như họ đang liệt kê một cái danh sách, không khỏi có chút tò mò: “Đó là gì vậy?”

“Sách của Muggle.” Một đứa bên Ravenclaw trả lời, vừa dứt lời, thì có chút lạnh lùng, vì có một kẻ Slytherin thuần huyết ở đây.

Phoenix cười cười: “Ha ha! Chỉ cần là sách mình đều thích! Nghi hè này có thể gửi cho mình một ít không?”

“Cậu là người xếp thứ nhất đó.” Một Ravenclaw đẩy đẩy mắt kính, đối với Ravenclaw mà nói, tri thức mới là tất cả: “Tôi là Laurel Hilton ——” cô nàng dừng một chút, nói tiếp: “Ba má đều là Muggle.”

Cô nàng dường như đang quyết định gì đó, Phoenix lại đặt sự chú ý vào cái danh sách kia, đều là những thứ nó chưa từng thấy và cũng chưa từng nghe, chẳng hạn như: “Phê phán tính bản chất”, “Logic nhỏ”, “Phương pháp luận biện chứng mới”.

“Đó là gì vậy? Sách pháp thuật? Lịch sử Pháp thuật?” Nó cảm thấy đầu óc mơ hồ.

“Triết học.” Cô nàng tên Laurel vô cùng phấn khởi nói: “Ba của tôi là giáo sư dạy triết học ở đại học, lúc này chúng tôi đang bàn về định nghĩa ‘Thời gian’, trong những quyển sách đó đều có nhắc đến thời gian.”

Phoenix đột nhiên cảm thấy còn rất nhiều thứ nó cần học, chẳng hạn như trong lời của cô nàng này, đại khái nó chỉ hiểu được ý, nhưng triết học là gì? Còn đại học là cái gì?

Đợi sau khi Laurel giải thích hết những thứ này, Phoenix cảm thán một câu: “Không ngờ những cô gái Muggle lập gia đình muộn như vậy, hơn nữa tuổi thọ của họ cũng không lâu bằng phù thủy!” Theo sự hiểu biết của nó, có lẽ sau năm thứ ba hoặc thứ tư bà nội sẽ tìm một người thích hợp cho nó, điều kiện là nó chưa có người yêu.

“Đúng, mẹ mình nói hôn nhân là chuyện vô cùng quan trọng.” Laurel trả lời: “Mình nghĩ, với các cậu —— ý mình là những người thuần huyết, có lẽ rất khó ly hôn.”

“Hầu như không có.” Phoenix nhớ đến rất nhiều cặp vợ chồng bằng mặt không bằng lòng, quả thực, hôn nhân vô cùng quan trọng.

Đối phương nhún nhún vai, thể hiện quan điểm của bản thân.

“Vậy, nếu được, có thể gửi cho mình một ít sách Muggle không?” Sau khi nó và Dominica ra khỏi toa của Ravenclaw, Phoenix nói: “Xem ra sách của Muggle lại thú vị như vậy.”

Tất nhiên, câu nói này làm Dominica giật mình, cô nàng vẫn cho là Phoenix chỉ nói cho có lệ với đám người Ravenclaw, dù sao cũng không có Slytherin nào cảm thấy hứng thú với Muggle. Ít ra Parkinson từng nói, bài học đầu tiên của tất cả các dòng họ thuần huyết là “Muggle là kẻ ngốc”.

“Đương nhiên rồi.” Dominica đồng ý: “Vậy cậu muốn sách thể loại gì?”

“Lịch sử, hừm, thật ra bình thường Muggle học sách gì ở trường, cậu có thể gửi cho mình một ít sách giống như vậy.” Nó cảm thấy mùa hè này sẽ rất rảnh rỗi, từ khi nó không được vào thư phòng dành cho người thừa kế của nhà Longbottom, những thứ có thể đọc càng ngày càng ít.

Dominica phóng khoáng đồng ý, trong phòng của chị nó có rất nhiều sách đó, hi vọng Phoenix sẽ không bị rối.

Lúc Phoenix trở về toa của mình, tàu đã dừng lại, nó đánh thức Neville, lấy hành lý, cho tiểu thư Villa vào lòng, lúc tàu vừa mở cửa liền nhanh chóng đi xuống.

Đúng như dự đoán của nó, bà Longbottom rất hài lòng về biểu hiện của Neville ở Hogwarts, bà vừa vào phòng khách đã nói với cậu Algie vinh quang cuối cùng cũng trở về với Gryffindor vân vân, thậm chí còn hôn Neville một cái, còn cho một tấm ảnh của ba má —— còn bự hơn tấm của Phoenix rất nhiều.

Về phần Phoenix, tuy rằng bà cũng rất tự hào vì cháu gái mình xếp thứ nhất, nhưng bà cũng chỉ khen nó một câu, nhưng mợ Enie tỏ vẻ kinh ngạc khi thấy nó ba môn đều đạt điểm tối đa: “Lúc ta còn học ở trường, cũng không có thiên tài nào được như vậy.”

Những lời này khiến tâm trạng Phoenix tốt hơn một chút. Có lẽ do thành tích cao của Phoenix, hoặc do biểu hiện của Neville khiến tâm trạng bà Longbottom vô cùng tốt, sau khi bắt đầu nghi hè cũng không có phát sinh chuyện gì —— điều kiện là lúc nói đến nhà, Phoenix phải lý trí mà ngậm miệng lại.

Chỉ là im lặng thôi, sau khi nó học xong bùa bịt tai, có lẽ sẽ dễ chịu hơn.

Buổi tối một tuần sau, Dominica gửi cho Phoenix bốn quyển sách Muggle, có một quyển nói về Chiến tranh Thế giới thứ hai của Muggle, Phoenix tính toán năm, chắc là cùng giai đoạn lịch sử với thời của Chúa tể Hắc ám Grindelwald. Mấy quyển còn lại đều là vật lý và hóa học mà Dominica nói trong thư, những thứ này làm đầu óc nó choáng váng cả lên.

Phoenix đổi bìa của tất cả thành “Thần chú căn bản”, định lúc ra ngoài thăm hỏi với bà Longbottom sẽ đem theo đọc.

Nhưng dự tính đó của nó nhanh chóng bị phá hỏng, Phoenix phát hiện nó không thể không xin một ít đứa trẻ Muggle giúp đỡ —— Dominica thì càng tốt, bởi vì những thứ vật lý và hóa học trái ngược lại với pháp thuật, đã thành công hấp dẫn nó.

Sách lịch sử cũng không giống nhau, sau khi xem sách lịch sử của Muggle và sách lịch sử của phù thủy, Phoenix phát hiện vấn đề nó cần nghĩ càng ngày càng nhiều, nó thậm chí nghĩ có lẽ năm thứ ba sẽ chọn môn Muggle học —— nếu môn này có ích.

Sau khi nó viết thư cầu viện Dominica, đối phương nhanh chóng hồi âm lại.

“Phoenix thân mến:

Mình vô cùng bất ngờ khi cậu lại thích đọc những quyển sách kỳ quái này (lúc viết đến đây Donna đánh mình một cái, cô ấy là chị mình), tụi mình hiện đang đi du lịch ở Hi Lạp, cuối tháng tám sẽ về. Donna nói, nếu cậu đồng ý, có lẽ chị ấy có thể giúp cậu giải đáp một số thắc mắc, vào tháng tám sau khi tụi mình về Luân Đôn.

Chúc cậu may mắn.

Nhớ cậu,

Dominica.”

Phoenix vô cùng vui về đồng ý, sau khi nó trả lời lá thư đó không bao lâu, bà Longbottom liền nói với nó và Neville, hè này sẽ dẫn tụi nó đi thăm hỏi những trang viên khác nửa tháng.

“Chúng ta sẽ thăm trang viên Diggory, ta nhớ cháu và cậu Diggory là bạn thì phải?” Bà Longbottom thăm dò hỏi.

Phoenix nhớ đến Cedric, trong đầu lập tức hiện ra ánh mặt trời, còn có anh ấy luôn xoa xoa tóc cười dịu dàng, giống như một con Labrador màu vàng. Nó gật gật đầu.

Cuối cùng, họ quyết định giữa tháng bảy mới xuất phát, bà Longbottom cảm thấy trừ điểm Thảo được học ra những môn khác của Neville rất cần được chỉ dạy thêm, còn Phoenix lại cho rằng, thành tích môn Biến hình toàn O (Xuất sắc) của Cedric có thể giúp thành tích môn Biến hình của nó khá hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngao Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Diggory Và Malfoy

Trang viên Diggory khác với trang viên Longbottom, nằm ở tận trong rừng ngoại ô phía Bắc Luân Đôn.

Trang viên nằm trong một khu náo nhiệt, sau khi bà Longbottom mang theo Neville và Phoenix độn thổ đến một con phố đầy nhóc Muggle, một lão thân sĩ mặc trang phục hồi thế kỷ mười tám vội vàng xuất hiện đưa họ ba tờ giấy —— trên đó ghi địa chỉ của trang viên Diggory.

Phoenix đọc xong dòng chữ trên giấy, trang viên lập tức hiện ra trước mắt nó.

Đây là một trang viên mang phong cách kiến trúc thời vua Geogre —— hoặc gọi là một lâu đài cổ nhỏ cũng không sai. Giống như đỉnh của giáo đường Gothic, vươn thẳng lên trời, toàn bộ kiến trúc đều là màu trắng, giống như đang khoe tài lực và sự huy hoàng của nó trong quá khứ. Hoa văn màu ngọc lưu ly trên cửa sổ sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, trước trang viên là một mảnh màu xanh, tất cả cùng với hai cái đài phun nước màu trắng, tượng thiếu nữ trần nửa thân trên, và lâu đài điểm xuyết cho nhau.

Có lẽ, rất lâu trước đây, Diggory cũng là một đại quý tộc. Phoenix thăm nghĩ, dù sao nước Anh vào thế kỷ mười tám, đất đai và lâu đài là đủ nói lên địa vị của một gia tộc, mà trang viên Diggory này nguy nga lộng lẫy như vậy có lẽ đã đủ để giải thích cả quá trình suy yếu của một gia tộc.

“Amos, đã lâu không gặp.” Bà Longbottom cẩn thận mà vội vàng đi tới bắt tay người đàn ông trung niên.

Phoenix và Neville đứng lại, thì ra đây chính là chủ nhân của trang viên này Amos Diggory, tụi nó vội cúi đầu chào.

Ông Diggory vô cùng ôn hòa cười cười, vô ý khoát tay, vỗ vỗ vai Neville, nói: “Đi theo ta nào! Anna Lena và Cedric đã chờ lâu rồi, chúng ta có thể cùng nhau ăn cơm trưa.”

“Vô cùng vinh hạnh.” Phoenix lộ ra nụ cười chuẩn mực, làm ông Diggory cười to một trận.

“Cháu là đứa trẻ Longbottom bị phân vào Slytherin đó? Ta có nghe Cedric nhắc tới.” Giọng của ông vô cùng dịu dàng, không hề khiến người ta cảm thấy bị mạo phạm.

“Đúng ạ.” Phoenix không thèm để ý đến bà nội nó đang nhủ mảy.

“Lịch sử Pháp thuật, Thiên văn học và Thảo dược học đều đạt điểm tối đa, sau khi Anna Lena nghe xong cảm thấy cháu rất giỏi.” Ông vừa đi vừa nháy mắt với nó, có chút cổ quái lại có chút đáng yêu: “Vợ của ta thuộc Ravenclaw, mọi người sau khi biết đều nói ‘Diggory, anh lại có thể cưới được một Ravenclaw! Đúng là một Hufflepuff may mắn!’” nói xong, ông lại bắt đầu cười lớn.

Phoenix hiểu đây là ông ấy đang thăm nói cho nó biết nó không cần để ý đến việc bị phân vào nhà nào, đồng thời, Phoenix cũng phát hiện ông Diggory cực kì yêu vợ của ông ấy.

“Cháu cũng rất muốn xem những quyển sách trong phòng sinh hoạt chung nhà Ravenclaw.” Phoenix nói tiếp: “Trước Lễ phân loại cháu vẫn nghĩ mình sẽ được phân vào Ravenclaw đấy!”

“Chắc do cháu vẫn chưa hiểu rõ bản thân mình.” Người đàn ông trung niên cười nói.

“Đúng ạ, nhưng Slytherin cũng không tệ.” Phoenix quay mặt qua chỗ khác không muốn nhìn về mặt đột nhiên thay đổi của bà nội: “Ít nhất bây giờ cháu rất thích Nhà của mình.”

Cứ vui vẻ trò chuyện như vậy, ba bà cháu và gia đình Diggory cùng trải qua một buổi chiều tươi đẹp.

Bà Diggory là một người phụ nữ vô cùng dịu dàng, không giống với vẻ kiêu ngạo bên ngoài của mẹ Enie, dường như mỗi giây mỗi phút bà Diggory đều đang cười, bà thật sự không giống Ravenclaw, mà giống như một Hufflepuff trung thực.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của Phoenix, bà Diggory nhỏ giọng nói cho nó một bí quyết nhỏ: “Thân ái, bên ngoài có chút trí tuệ, bên trong lại cũng có trí tuệ. Theo một ý nghĩa nào đó, trí tuệ khiến người ta trở nên bất hạnh —— người phụ nữ quá thông minh sẽ khó hạnh phúc.”

Phoenix nhìn ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc vàng của bà Diggory, trong lòng bỗng nhiên rồi tỉnh rồi mù.

Có lẽ trong lòng nó, hi vọng má có dáng vẻ như bà Diggory vậy, thông minh nhưng không để lộ ra, dịu dàng lo việc nhà, đôi lúc tức giận nhưng tính tình hiền hậu, lúc nó tức giận hay đau khổ có thể cười với nó một cái.

Buổi tối, bà Longbottom liền chào tạm biệt, bà và mấy người bạn cũ định đi Bắc Âu một chuyến, nên gửi Neville và Phoenix ở trang viên Diggory.

Suốt cả buổi trưa, Cedric dạy Neville làm sao để nâng cao thành tích môn Bay —— có người nói năm sau anh ta sẽ trở thành Tầm thủ của Hufflepuff, ông Diggory vô cùng tự hào đứng ở một bên quan sát, nói với Phoenix: “Cedric nhất định sẽ là đội trưởng đội Quidditch, dù nó luôn khiêm tốn.”

Con của mình mãi mãi là giỏi nhất, Phoenix gật đầu cười, bà Diggory pha cho họ sáu tách hồng trà nóng, đầu tiên là đổ sữa vào, sau đó là cho thêm trà. Phoenix chú ý tới động tác này, bà Diggory chắc cũng xuất thân từ quý tộc lâu đời.

“Vậy, Phoenix có định tham gia vào đội Quidditch không?” Bà Diggory vừa ngẩng đầu nhìn Cedric đang vui vẻ, vừa hỏi.

Quidditch? Phoenix nhớ đến mấy kẻ to con trong đội banh nhà Slytherin, còn có hai anh em sinh đôi nhà Weasley bên đội banh nhà Gryffindor cứ đánh trái Bludger bay lung tung. Nó rung mình một cái, trước giờ nó không có hảo cảm với mấy trò vận động bạo lực như thế này.

“Thành tích Bay của cháu rất bình thường.” Phoenix uyển chuyển nói.

“Cháu có thể nhờ Cedric dạy cháu, nó rất kiên nhẫn!” Nói xong, ông Diggory liền ngẩng đầu lên gọi: “Cedric, trở về!”

Phoenix nhìn Cedric đáp xuống, lập tức đen mặt —— nó, mới, không, cần, cười, chối!

Neville và Cedric bay trên bầu trời trang viên Diggory cả buổi trưa, đến lúc đáp xuống, cả người Neville đỏ chót, còn có chút tróc da, may mà bà Diggory đã sớm chuẩn bị cho họ hai phần thuốc, sau khi uống xong tinh thần của họ đều tốt hơn nhiều.

Kết thúc ngày hôm đó, Phoenix nằm trong phòng dành cho khách ở trang viên Diggory, tâm trạng đặc biệt hưng phấn ngấm lại ngày hôm nay.

Không có này nọ như hồi nghi Giáng sinh, nó không cần giam mình trong phòng ngủ cổ xưa lỗi thời của mình, mỗi ngày đều không bị cặp mắt rung rung của Coco chăm chú theo dõi như phạm nhân, càng không cần chịu đựng những lời trào phúng của cậu Algie!

Bà Diggory chuẩn bị phòng cho khách vô cùng tốt, rất sạch sẽ, màu xanh lam kết hợp với một ít màu xanh lá mạ, có lẽ do thân phận Slytherin của nó. Căn phòng sáng sủa, giường lớn mềm mại làm Phoenix nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cùng lúc đó, thư phòng trên lầu hai ở trang viên Malfoy vẫn sáng đèn.

Lucius Malfoy đan hai tay vào nhau, tao nhã ngồi sau bàn gỗ từ đàn trạm khắc tinh tế, nhìn người thừa kế nhà Malfoy đang đứng trước mặt mình.

“Hạng hai?” Tất nhiên, giọng của ông tao nhã hơn Malfoy rất nhiều, dường như lực sát thương cũng mạnh hơn, ít ra sau khi nghe câu hỏi này, Malfoy rung mình một cái, có chút xấu hổ cúi đầu.

“Năm sau con sẽ đứng thứ nhất.” Malfoy im lặng một chút, sau đó kiên định nói.

Lucius cười cười không rõ ý, ông ta cong môi, vẻ mặt lạnh lùng, giống như lời hứa này của con trai mình không đáng quan tâm chút nào. Sau đó, ông lại hỏi: “Vậy, ai đứng thứ nhất?”

Cổ họng Draco giống như bị ai đó bóp chặt, giống như đối với cậu nói ra cái họ “Longbottom” này còn khó chịu hơn nuốt phải một con sên: “Phoenix Longbottom” Cậu dừng một chút, nói thêm: “Chính là Longbottom bị phân đến Slytherin.”

“Một Malfoy bị Longbottom đánh bại ——” Lucius chậm rãi nói, giống như mỗi từ nói ra đều cân cân nhắc lâu như vậy: “Vô cùng hiếm thấy, còn thua cả bùn.”

Ông nói xong, sắc mặt Draco trở nên trắng bệch, nhưng cậu cũng không biện giải gì.

Lucius cũng không muốn nghe Draco biện giải, ông lạnh lùng nói: “Năm tháng trước ta đi Đông Âu xử lý chút chuyện, bây giờ, ta đã về —— năm mươi lần ‘Gia huấn nhà Malfoy’.”

Draco gật đầu, chuẩn bị về phòng nhận phạt.

“Chữ nào cũng nhất định phải tao nhã.” Bà của cậu ở phía sau thông thả bỏ sung, sau đó cầm lấy tách sứ hộp một ngụm hồng trà, bên trái của ông đặt một phần tài liệu, trên đó ghi rõ từng việc làm công khai của Phoenix Longbottom.

“Thân ái, đang nghĩ gì vậy?” Narcissa Malfoy từ giá sách ngẫm phía sau Lucius đi ra, bà mặc áo choàng phù thủy màu xanh da trời, mái tóc màu vàng nhạt hơi xoắn, ánh mắt dịu dàng.

Lucius không chút biến sắc cất tài liệu sang một bên, dịu dàng hôn vợ mình một cái: “Một người bạn nhỏ, vô cùng thú vị.”

Narcissa cũng không hỏi thêm, thân là một Black gả cho Malfoy, bà hiểu rõ đạo vợ chồng trong giới quý tộc —— nếu bà muốn biết, bà có thể thông qua cách của mình, hoặc là đợi một ngày chồng bà can tâm tình nguyện nói cho bà biết.

Lucius cũng không nói gì nữa, ông không muốn phá hỏng tâm trạng tốt của vợ mình, bạn học này của Draco làm ông nhớ đến chuyện ba mươi năm trước, còn có cái người đang bị nhốt ở Azkaban.

Về phần tiểu Malfoy tiên sinh? Cậu đang ở trong thư phòng của mình cố gắng chép ‘Gia huấn nhà Malfoy’ đây, đồng thời cố gắng viết từng chữ đều tao nhã rõ ràng, gia huấn này cậu đã thuộc đến có thể đọc ngược —— điều này cũng tạo cho cậu một cơ hội, có thể thăm hỏi thăm một lượt con bé Longbottom tóc màu cọ kìa.

Có lẽ nắn chỉnh là một cách không tệ. Draco hồ hững nghĩ, ít ra Longbottom sẽ không thể cãi lại, nhưng như vậy chép được một khoảng thời gian, cậu đột nhiên có chút không cam lòng phát hiện, cậu tình nguyện lúc này có nó để đầu vô mồm —— lời nói của nó có tính nghệ thuật nhiều hơn Potter.

Lẽ nào Longbottom theo cha đỡ đầu học qua một khóa giống như ‘Ngôn ngữ cũng là một nghệ thuật’ sao? Chép đến cuối cùng, Draco mơ màng nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Sự Kiện Ấu Đả Ở Hẻm Xéo

Phoenix ở trang viên Diggory thu hoạch vô cùng lớn. Đầu tiên, bà Diggory dạy cho nó một vị phụ nhân quý tộc phải làm sao để quản lý trang viên của mình, chẳng hạn như tiếp đón khách, phân công cho gia đình làm việc như thế nào. Những điều này bà Longbottom sẽ không bao giờ dạy nó, có thể là do suy nghĩ không chu toàn, hơn nữa những gia tộc thuần huyết Gryffindor cũng không còn nhiều, như Weasley hoặc Longbottom vốn không cần sử dụng nghi lễ quý tộc. Thứ hai, Cedric giúp đỡ nó rất nhiều trong môn Biến hình —— quy định không được sử dụng pháp thuật ở ngoài trường, theo một ý nghĩa nào đó, chỉ nhằm vào phù thủy gốc Muggle hay phù thủy máu lai, trong trang viên của các gia tộc thuần huyết, luôn có rất nhiều pháp thuật và bùa chú bảo vệ, đồng thời người thừa kế của gia tộc cũng sẽ được tiến hành huấn luyện trong trang viên. Bây giờ Phoenix đã có thể dễ dàng biến những con vật nhỏ thành vật chết (ý là biến thành đồ vật), về phần những con vật lớn thì vẫn cần luyện tập thêm.

Cuối cùng, cũng là thu hoạch lớn nhất trong mùa hè này của Phoenix, nhờ vào sự giúp đỡ của Cedric nó sửa lại một sổ đọc được, có thể giúp nó ức chế

cảm giác sợ khi bay lên trong thời gian ngắn. Tụi nó bỏ thêm Rễ ọt vào độc được ức chế sự căng thẳng bình thường, đây là loại độc được có thể ức chế sự sợ hãi, vô cùng hiếm, sau khi điều chế xong, Phoenix âm thầm dùng Trevor của Neville làm thí nghiệm, nó tận mắt nhìn thấy con cóc màu xanh biếc đó không hề sợ hãi nhảy vào ngọn lửa giả do Cedric biến ra.

“Vậy, bây giờ chúng ta có thể cười chối một chút để cảm nhận bầu trời?” Cedric hưng phấn nói, anh ta có một đôi mắt đẹp màu nâu đậm, Phoenix gần như không cưỡng lại được ánh sáng lấp lờ trong đôi mắt kia.

Nhưng nó nhanh chóng nghĩ đến môn Bay trong năm thứ hai của mình, môn này đến năm thứ ba mới trở thành môn tự chọn. Nó liền từ chối: “Không, độc được này vô cùng hiếm, Rễ ọt cũng rất khó mua, em nghĩ nên để dành nó cho lúc cần thiết.”

Cedric không thể không đồng ý, ở chung hai tuần cậu hiểu rõ có vài chuyện Phoenix có thể thương lượng nhưng có những chuyện lại vô cùng thông minh và kiên định. Nếu không nhờ sự kiên định tình cờ này, cậu thật sự sắp quên Phoenix là một Slytherin.

Cậu nhớ có buổi tối mà vô tình nói với cậu Phoenix là một cô gái tốt, nhìn ánh mắt chế nhạo của má, cậu đương nhiên biết rõ bà đang nghĩ gì —— nhà Diggory tuy rằng không nhất định phải thuần huyết, nhưng trong trường hợp có người thích hợp, họ tất nhiên sẽ nghiêng về huyết thống thuần huyết.

Cedric nhìn cô bé đang đi qua đi lại cẩn thận ghi chép độc được, gương mặt vô cùng xinh đẹp, tuy không đến mức động lòng người, nhưng sau này nhất định sẽ trở thành một tiểu thư quý tộc quyền rũ. Cedric nghĩ đến đây bỗng có chút đỏ mặt, cậu chưa từng liên tưởng Phoenix và vợ của mình sau này lại với nhau, cậu xem cô bé như em gái vậy.

Đúng, em gái, cậu bỗng chắc chắn hơn, từ nhỏ cậu đã hi vọng có một em gái, nhưng việc đơn truyền trong những gia tộc thuần huyết đã trở thành một định luật. Nhìn nhà Malfoy ba đời đơn truyền đi, hoặc có thể không chỉ ba đời? Phoenix lại giống như em gái của cậu, cô bé hoàn toàn y lại vào cậu, lại cũng không phải dựa vào, cậu hi vọng mối quan hệ đó có thể tiếp tục duy trì như vậy, không xen lẫn tình cảm vào đó.

Phoenix vốn không nghĩ đến bà Diggory dạy nó quản lý trang viên quý tộc như thế nào lại có nhiều hàm nghĩa như vậy, mà cũng đúng, tuổi của nó còn chưa nghĩ sâu được như vậy. Còn suy nghĩ của Cedric, nó càng không thể biết được. Nó chỉ cảm nhận được hôm sau, Cedric càng chăm sóc nó hơn, luôn nhường nhịn nó giống Neville, cũng hay giúp đỡ nó.

Nhưng Cedric và Neville không giống, Phoenix ngồi trên xích đu trong trang viên Longbottom, một tay chống đầu đỡ ra. Còn nửa tháng nữa mới đến khai giảng, nhưng nó vừa rời khỏi trang viên Diggory một chút đã bắt đầu nhớ cuộc sống ung dung tự tại ở đó.

Nó không tự chủ được so sánh Cedric và Neville, dù ở phương diện nào Cedric cũng hơn xa, nhưng Phoenix đều âm thầm thêm điểm cho anh mình. Cedric học rất giỏi, ừm, đúng, nhưng Neville học Thảo dược cũng rất tốt! Anh ấy chỉ mới năm nhất đó. Cedric bay rất giỏi, nhưng năng lực học hỏi của Neville cũng rất tốt, bọn họ vui vẻ bay lượn cả một mùa hè đấy! Cứ như vậy, nó cũng không biết tại sao mình lại suy nghĩ lung tung như vậy.

Cuối cùng nó quyết định nói hết những điều này với Dominica, Dominica là máu lai, luôn có nhiều ý kiến khác thường, hơn nữa còn có nhiều từ ngữ mới. Nó vô cùng yêu thích suy nghĩ và chạm cảm giác, đúng là kỳ diệu thật.

Dominica hồi âm rất nhanh, nhưng Phoenix đọc lại lá thư năm lần vẫn không thể hiểu được ý của Dominica —— hoặc nói là lời giải thích của nó, lại không thể không thừa nhận?

Phù thủy nhỏ đang du lịch ở Hy Lạp nói với nó, có lẽ nó đang yêu, đối phương còn cho thêm dấu ngoặc, nói có lẽ là thâm mến tỉ lệ khá cao. Rồi còn an ủi Phoenix, nói nó không cần lo lắng, bản thân Dominica trước khi vào học ở Hogwarts cũng từng cảm mến một người bạn của chị mình. Cuối cùng hẹn Phoenix thời gian đi Hẻm Xéo mua sách mới, còn nói sẽ đưa chị nó theo, vì nó cảm thấy như vậy có thể giúp Phoenix giải quyết một ít nghi ngờ.

Đang yêu? Thâm mến? Phoenix không thể tin trọn to hai mắt, nó chưa từng đọc loại sách này, tuy nó xem qua một số tư liệu lịch sử truyền thuyết của phù thủy —— trong đó cũng không thiếu loại tình yêu này. Nhưng tình yêu này một khi được ghi vào sử sách, không phải đều trở nên bi tráng sao, hoặc là tà ác, thậm chí huy hoàng và vô cùng hiếm thấy.

Nó bắt đầu đếm ngược đến ngày gặp Dominica. Một phần lo lắng vì những nội dung nó không hiểu trong mấy quyển sách Muggle, một phần bị lá thư trả lời của Dominica khuấy nhiễu. Nó bắt đầu cố gắng giảm số lần nghĩ về Cedric, tất nhiên, nó thành công, bởi vì thứ nó học giỏi nhất không phải là Lịch sử Pháp thuật, mà là Bế quan bí thuật di truyền từ Frank Longbottom.

Mãi đến cuối tháng Tám, lúc nó ngồi trong quán cà phê ở Florean với Dominica và chị Donna của Dominica, nó mới nhớ đến nửa tháng trước hình như nó bị chuyện này khuấy nhiễu.

Chị của Dominica là một sinh viên đại học Oxford trong thế giới Muggle, Phoenix dường như có chút ấn tượng với cái tên “đại học Oxford” này, hình như là một khu nhà lớn để học, vì nó từng đọc được trong Lịch sử Muggle.

“Có thể vào được Oxford, giống như là vào được Ravenclaw hoặc Slytherin ở thế giới phù thủy vậy.” Hình tượng của Oxford được nâng lên đáng kể sau khi Dominica giải thích.

Donna biết rất nhiều thứ, còn nói nắn nắn rằng, lưu loát giải thích cho Phoenix những vấn đề vật lý và hóa học mà nó không hiểu, nhưng lúc Phoenix liên kết vật lý, hóa học của Muggle và pháp thuật lại, Donna lại không thể giúp nó.

“Vậy, axit và bazơ thật sự có tác dụng như nọc rắn độc sao?” Phoenix âm thầm nhớ kỹ những điều này, nó cảm thấy không tin nổi, nọc độc rắn thì vô cùng hiếm, nhưng ở thế giới Muggle axit và bazơ lại có thể tạo ra tủy ý.

“Đúng vậy.” Donna cũng có mái tóc màu đen, nhưng xoăn lộn lộn, khoảng chừng hai mươi tuổi, trang điểm nhạt, trông vô cùng quyến rũ, Donna nghĩ một chút, bổ sung: “Ngoại trừ axit và bazơ con người có thể tạo ra, còn nọc độc rắn là từ thiên nhiên, thì lực sát thương của chúng có thể xem như giống nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngao Và Định Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Sự Kiện Ấu Đả Ở Hẻm Xéo

Sau khi Phoenix hiểu được, Dominica nhanh chóng chuyển sang đề tài nó hiểu kỳ. Phoenix cũng không trách Dominica đem bí mật nói với Donna, vì nó tràn đầy hào cảm với người chị bác học và nhiệt tình này. Nhưng sau khi hai người đó càng nói càng sắc bén, Phoenix bắt đầu không ngăn được.

“Không, lúc nhìn thấy anh ấy mình không có đồ mặt! Sao cậu lại nói tớ như một Hufflepuff thế!” Nó bắt đầu phản bác, đồng thời âm thầm xác định vị trí cho Donna, nếu như chị ấy cũng được phân loại, nếu Ravenclaw phù hợp với năng lực của chị ấy, vậy Hufflepuff càng có thể làm cho cuộc sống bảy năm của chị ấy vô cùng vui vẻ!

“Cái gì? Nằm mơ thấy anh ấy sao? Cậu đang nói đùa à?” Bề quan bí thuật của nó vô cùng tốt!

“Viết thư biểu đạt tình ý?” Phoenix gần như muốn hét lên: “Mình nghĩ mình giỏi nhất là viết luận văn! Trước đó, bây giờ, và tương lai đều là vậy!”

Cuối cùng, cả mặt và tai nó đều đỏ, hai chị em Ford mới bỏ qua cho nó.

Phoenix và Dominica dự định cùng đi mua sách mới cho năm thứ hai. Ôi Merlin, giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của tụi nó lại đổi thành Gilderoy Lockhart.

Tuy rằng ông ấy liên tiếp nhận nhiều giải thưởng và huy chương khiến nhiều người kính sợ, nhưng Phoenix lại thấy, từ trong sách của ông ấy chỉ có thể thừa nhận cách hành văn của ông ấy không tệ mà thôi.

Con đường ở Hẻm Xéo người người qua lại đông đúc, Phoenix liên tục bị người ta đụng vào vai.

“Có lẽ mình nên cố gắng cao thêm chút nữa.” Nó cao năm thước ba thốn Anh (1m60), không tính là thấp nhưng cũng không cao, Dominica sau khi trở về từ kỳ nghỉ lại cao thêm một tấc Anh, nhất định là ánh nắng ở Hy Lạp! Nó có chút hâm mộ nghĩ.

“Cao lớn như Bulstrode mới là mục tiêu của cậu sao?” Tất nhiên Dominica không có thiện cảm gì với Millicent Bulstrode cứ ý vào thuần huyết mà ức hiếp máu lai ở Slytherin.

“Thôi cứ để mình tiếp tục bị đụng đi.” Phoenix bĩu môi.

Lực chú ý của tụi nó nhanh chóng bị dời đi.

“Thật nhiều tóc đỏ. . .”

“Một đám Weasley. . .”

Phoenix và Dominica cùng liếc mắt nhìn nhau, trâm miệng một lời cùng nói.

Một nhóm người tóc đỏ đang đứng trước cửa tiệm sách Phú Quý và Cơ Hàn, đồng thời Phoenix còn phát hiện hai bóng dáng quen thuộc.

“A, là Potter và Hermione.” Nó vẫy vẫy tay với Hermione.

Dominica không có hào cảm gì với Gryffindor, nó kéo Phoenix qua một bên, nói muốn mua một ít giấy da và bút lông chim.

“Donna nói chúng ta giống như sống ở thời Trung cổ, vẫn còn dùng giấy da và bút lông chim. Được rồi, mình thừa nhận, Muggle có một ít phát minh quá thật rất tiện dụng.” Cô bé oán giận, móc bóp ra trả tiền.

Lúc tụi nó ra đến trước cửa tiệm sách thì bị nguyên tám biểu ngữ tổ chẳng đập vào trong mắt:

Gilderoy Lockhart sẽ kí tên vào quyển tự truyện “Cái tôi màu nhiệm”, hôm nay lúc 12:30 trưa đến 4:30 chiều.

“Ôi! Cái quần của Merlin!” Phoenix khẽ than một tiếng, nó nhìn dòng người dài ngoằng trong tiệm và Lockhart trên tấm áp phích liên tục thay đổi góc độ tạo dáng cười, nó cảm thấy đầu bắt đầu đau.

“Chúng ta đi dọc theo chân tường, bên kia có một dãy sách, sau đó chúng ta mới từ từ tìm sách.” Dominica đề nghị.

Vậy là tụi nó chen vào dọc theo chân tường bên trái, nhưng mà, Merlin tách tụi nó với đám người hâm mộ Lockhart ra, chứ không làm cho tụi nó tách ra với đám Weasley tóc đỏ và —— Malfoy tóc bạch kim?!

Phoenix tròn to mắt, cái gì đang diễn ra vậy?

Vung vãi trên sàn nhà là giá sách và sách, vạc còn có hai người ông Malfoy và ông Weasley đang ầu ẩu?

“Ồ! Phoenix!” Về mặt Hermione không được tự nhiên lắm, Phoenix phát hiện sau lưng cô nàng còn có một đôi nam nữ, chắc là ba má của cô nàng. Đưa Muggle đến trước mặt ngài Malfoy quả thật không phải là một hành động sáng suốt.

“Hermione.” Phoenix nhẹ gật gật đầu, nó biết nó đến đường như đã cắt đứt trận ầu ẩu này, có điều nó cũng không hối hận.

Theo lễ phép, nó và Dominica đều tự giới thiệu mình một chút.

Tất nhiên, cả hai bên đều biết nó, ít ra ông Weasley biểu hiện rất trực tiếp, ông sùng sốt một chút, như vô cùng quen thuộc vỗ vỗ vai nó: “Longbottom! Ha, cả nhà các người đều là Gryffindor.”

Hừ, một Weasley không biết nói chuyện. Phoenix giận tái mặt, nó cũng nghe được tiếng cười nhạo của ông Malfoy và Malfoy đứng phía sau.

“Tất nhiên, tôi lại là một Slytherin Longbottom.” Nó thờ ơ nói.

Về mặt Hermione lại lúng túng, Phoenix chú ý tới hình như Potter muốn nói cái gì với nó, chỉ là nó nghiêng đầu sang hướng khác không muốn nghe. Đáng cứu thế nói những điều trên trời dưới biển.

“Ngài Malfoy, rất vui được gặp ngài.” Tuy rằng Malfoy không khiến người ta yêu thích, nhưng cách dùng từ có lẽ tốt hơn Weasley nhiều.

Quả nhiên, ông Malfoy với mái tóc dài ngang vai vệt ra một nụ cười quý tộc: “Tiểu thư Longbottom đúng là lễ phép.”

“Cảm ơn.” Nó nói xong câu đó, nhóm người tóc đỏ dường như lại có chút nhốn nháo, nó nhanh chóng nhận ra đó là ông Weasley và tiểu thư Weasley dường như sắp trở thành học sinh mới.

“Vậy, dường như sách của ngài bị rơi?” Nó liếc nhìn đồng sách dưới đất.

“Tất nhiên, không phải ai cũng đều có hai mắt.” Ông sửa lại vạt áo một chút, Phoenix cảm thấy ông Weasley lại muốn xông lên rồi.

Chỉ là ông Malfoy cũng không muốn đấu tiếp, ông nói: “Draco, cảm cho cẩn thận sách của chúng ta.”

Phoenix nhìn thiếu gia Malfoy không tình nguyện cúi người xuống, dùng hai ngón tay nhặt mấy quyển sách mới lên, sau đó không cảm xúc gật đầu với nó.

“Gặp lại sau, cô Longbottom.” Đối phương nói xong, lập tức hất cằm nhón lên, không quay đầu đi ra khỏi tiệm.

“Gặp lại ở Hogwarts, Longbottom.” Rõ ràng pháp thuật của Malfoy không mạnh bằng ông Malfoy, giọng của cậu nhát nhẽo, ai cũng có thể nghe ra cậu không tình nguyện.

“Gặp lại ở Hogwarts.” Phoenix thấy Malfoy không vui liền cảm thấy hài lòng, vì vậy nó còn cố ý cười.

Tất nhiên, đáp lại nụ cười này đối phương chỉ xem thường hừ lạnh.

Sau khi hai lần khỏi màu bạch kim hoàn toàn biến mất, Ron Weasley rốt cuộc cũng sống lại, bắt đầu chia mũ sừng về Phoenix.

“Longbottom nịnh hót Malfoy? Ôi, sao Neville lại có thể có một em gái như vậy?” Ron la to, Hermione cố gắng lôi cậu ta, muốn kéo cậu ta ra ngoài.

Phoenix vừa lựa sách, vừa khinh bỉ nhếch môi cười —— chuyện này cũng không lạ gì với nó, ở Slytherin ngày nào cũng có thể nhìn thấy kiểu cười này: “Weasley, bên trong đầu cậu ngoại trừ củ U ra thì là mũ của nó à? Tất nhiên, nếu cậu muốn hiểu tôi nói gì trước tiên phải biết hai thứ đó là gì.” Đúng lúc này Dominica phát ra một tiếng cười châm biếm.

Nó miễn nguyện nhìn mặt Ron đỏ lên, những người nhà Weasley còn lại đều là về mặt không thể tin được.

“Nếu như em muốn học được kiến thức thật sự ——” Phoenix nhìn cô bé tóc đỏ bên cạnh Potter: “Chị nghĩ có lẽ em nên vào Ravenclaw.”

Nói xong, nó xoay người, ôm sách đi tính tiền.

“Đồ tà ác ——” Phía sau nó truyền đến giọng của Ron hét to.

“Lần sau muốn dùng lời nói công kích tôi, nhớ mua trước một quyển từ điển để mở rộng vốn từ của mình.” Phoenix lạnh lùng nói, nếu không có nó, có lẽ Malfoy và Weasley đã móc đũa phép ra tấn công đối phương.

“Malfoy lại có thể gặp gỡ Weasley.” Trên đường về Dominica cảm khái.

“Kỳ lạ lắm đúng không?” Phoenix miễn cưỡng cười: “Bọn họ cũng sẽ gặp...” Nó đột nhiên dừng một chút, trong đầu hiện lên một tia nghi ngờ.

“Hôm nay Hẻm Xéo chen lấn đông đúc như vậy, sao Malfoy lại cố ý đến đây vào lúc này?” Nó nhú nhú mày.

“Có lẽ do trang viên Malfoy quá buồn tẻ!” Dominica nhanh chóng nói sang đề tài khác, Phoenix cũng bị kem mờ bò thu hút sự chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hamster Malfoy

(Ngụ ý là Malfoy giống chuột Hamster)

Khi Phoenix đến phòng nghỉ, bên trong chỉ có mình Flinders.

“Đi theo anh.” Flinders thấy Phoenix đến, lạnh lùng nói ba từ rồi quay đi.

Phoenix chưa thấy huynh trưởng Flinders tức giận bao giờ, luôn luôn giữ vẻ bình tĩnh, đó mới đích thực là Slytherin thuần huyết.

Phoenix đi theo Flinders đến tầng hầm của tòa nhà ba tầng. Trên đường đi hai người gặp con quỷ nhỏ, Peeves. Peeves rúc rịch chuẩn bị dọa nạt, Flinders ném một ánh mắt cảnh cáo qua, nó liền sợ hãi như gặp phải Nam tước đầm máu vậy.

Peeves cung kính xoay người, bỏ mũ, chào Flinders một cách cung kính. Run rẩy chờ Flinders đi qua.

“Ồ... Làm thế nào mà...” Phoenix lần đầu tiên thấy Peeves ngoan ngoãn như vậy. Cô đã bị nó ném phân trúng đầu mấy lần đó.

“Chỉ cần sử dụng loại chú ngữ khiến u linh sợ hãi thôi.” Flinders nhẹ nhàng nói. “Rất nhiều phù thủy khác cũng hay sử dụng lại ma chú này.”

Phoenix nghĩ đến gia đình Coco nhà mình, nếu như cô tìm được loại ma chú có thể quản lý Coco thì bà nội sẽ không thể dùng Coco để giám thị cô được nữa.

Đừng tưởng cô không biết, bà nội đã để Coco theo dõi cô suốt cả một mùa hè.

Loáng cái, Phoenix và Flinders đã đi qua tầng thứ nhất của tòa nhà. Khi đi ngang qua văn phòng của Lockhart, Phoenix nhìn thấy vài nữ sinh Hufflepull ngăn ngõ ở đó.

“Một lũ không có đầu óc.” Flinders lạnh lùng khinh bỉ. Hắn gõ đầu phép lên một giá trưng bày, ngay tức khắc một lối đi hiện ra.

“Đi thẳng năm bước, rẽ phải bảy bước.” Flinders hướng dẫn.

Phoenix nhớ kỹ. Quả nhiên trong Hogwarts có rất nhiều lối đi bí mật mà cả hiệu trưởng và các giáo sư cũng không biết rõ. Phoenix quan sát Flinders, anh ta tránh cái gì, cô tránh cái đó. Cô gắng không đụng chạm vào bất cứ vật gì.

“Cảnh giác cao cũng tốt. Hãy thả lỏng đi, trong này không có quá nhiều cơ quan.” Flinders vừa nói vừa đi, anh ta không hề quay đầu lại. Phoenix ngăn người, như thể sau lưng anh ta có một con mắt thứ ba vậy.

Đường đi quanh co, đổi hướng liên tục, Phoenix không biết cô được dẫn đi đâu nữa.

Cuối cùng bọn họ dừng lại trước một bức tranh thêu hình người cá. Flinder sờ một cái vẩy trên đuôi người cá, gãi gãi. Bức tranh liền quay ngược lên trên, để lộ một thông đạo.

Người cá trong bức tranh khi bị Flinders chạm vào, nhìn anh ta một cách khuyển rũ. Phoenix nổi da gà, bị Flinders quay lại lờm một cái.

Phoenix cảm thấy anh ta muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy.

Cảm giác này chỉ thoáng qua, Phoenix nhanh chóng chú ý đến căn phòng cô vừa đặt chân vào.

Trong phòng có khoảng hai mươi người, đa số đều là học sinh năm ba, học cùng với cô chỉ có Malfoy và Blaise.

Blaise như thường nở nụ cười tán tỉnh, tiểu Malfoy mặt lạnh nhìn cô sau đó như khinh bỉ, không nhìn nữa.

“Đây là thành viên mới, Phoenix Longbottom, năm hai.” Flinders giới thiệu.

Phoenix cũng phớt lờ, cúi chào.

Mọi người đều đã biết đến Phoenix, một Slytherin Longbottom, đạt hạng nhất năm nhất, cũng biết thực lực của nàng qua trận đấu thủ tịch năm hai, khá xuất sắc. Không có ai có ý kiến gì, trừ đại tỷ Hope.

Hope học năm sáu, cùng tuổi với Flinder. Nghe nói nàng rất am hiểu thuật biến hình. Ấn tượng đầu tiên của Phoenix khi gặp Hope chính là một xà mỹ nhân.

Blaise nói có rất nhiều người theo đuổi đại tỷ Hope vì bề ngoài xinh đẹp, đáng người có lỗi có lỗi. Đại tỷ Hope có một mái tóc dài quăn lộn xoắn màu xanh lá cò rất nổi bật và quyến rũ. Lại thêm da thịt trắng trẻo nõn nà, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều thu hút ánh nhìn.

Hope nhướn mày, chất vấn Flinders: “Flinders, cậu mời một Longbottom?”

Hope biểu cảm như một Thần sáng xông vào hang ổ Thực thần thực tử khiêu chiến.

“Tôi nghĩ tiểu thư Longbottom đã có sự lựa chọn của mình.” Flinders nhìn Phoenix.

"Đúng vậy." Phoenix gật đầu.

Flinders đi lên bục, nhiều quyền da dê giống như cái mà Flinders đưa cô xuất hiện, mỗi người có một quyền. Quyền da dê này phân biệt tên tuổi từng người và năng lực của họ, mọi người cùng ký tên mình đằng sau cuốn sổ.

Đến lượt Hope, cô ta đơn giản chỉ vẽ ngoáy vài nét bút.

“Đây là bí mật chung của chúng ta, nếu ai vi phạm...” Flinders nhìn Phoenix, Malfoy đứng bên cạnh cười nhạo: “Không biết sẽ thế nào, cho đến bây giờ vẫn chưa có ai vi phạm điều lệ.”

Tiếp theo là tự tìm nhóm luyện tập. Phoenix hứng thú lại gần bức tường bên trái được xếp đầy sách. Blaise đến bên cạnh, cao hứng giới thiệu: “Đây đều là phép thuật hắc ám mà mọi người thu thập được, nghe nói còn có cả những cuốn sách đen.”

Phoenix tiện tay lấy một tờ giấy, trên đó ghi lại cách lột da người. Còn ghi chú chi tiết chỗ nào khó lột nhất, lột da vào thời gian nào sẽ khiến nạn nhân đau đớn nhất,...

“Cái này so với Crucio (tra tấn) còn lợi hại hơn nhiều.” Blaise nói thầm: “Theo mình biết, trong phòng này không có ai sử dụng được Crucio.”

Phoenix đọc lại điều kiện thực thi Crucio. Phù thủy bình thường tất nhiên không thể thực hiện mấy loại phép thuật hắc ám này, nó nguy hiểm hơn nhiều so với các loại nguyên rủa thông thường.

Draco không biết mình nghĩ thế nào về Phoenix. Hắn công nhận Phoenix cũng có chút tài năng, ít ra là cô thông minh hơn anh trai rất nhiều. Nghĩ đến Gryffindor Longbottom kia, Draco lại cảm thấy khó chịu.

Nếu tên kia không có người em gái tài giỏi như vậy, có lẽ còn yếu đuối và thảm hại hơn bây giờ nhiều.

Tiểu Malfoy bỗng dưng cảm thấy Blaise lảng tử thấy Phoenix lại giống như ong mật kiếm được mật hoa. Cảm giác khó chịu tức tối vô hình dần dần hiện ra trong Malfoy.

“Luyện tập thôi, Blaise.” Nếu như Draco không hiểu Blaise thì còn tưởng hắn đổi khẩu vị. Mấy hôm trước Blaise còn thề thốt rằng sẽ chinh phục được Hope kia.

Tiểu Malfoy thật sự không ưa đại tỷ Hope này. Chỉ là một Máu lai ti tiện, ý vào túi da kia liền tự cao tự đại.

Việc bài xích Longbottom, các Slytherin thuần huyết còn chưa lên tiếng, cũng không đến lượt hạng Máu lai ti tiện này cho ý kiến. Nếu Longbottom mà không được tham gia vào nhóm thì ả ta càng không có tư cách.

Blaise rất không tình nguyện đi qua. Draco và hắn tạo thành một nhóm luyện tập, cả hai bằng tuổi nhau, thực lực có chênh lệch nhưng không quá lớn. Lần trước thi đấu thủ tịch năm hai, cả hai đều chưa bộc lộ hết thực lực.

Phoenix quan sát Blaise và Draco, Blaise cao hơn hắn nửa cái đầu. Ai cao hơn ai cũng chưa thể nói chắc chắn nhưng, cô nàng thật sự không hiểu tiểu Malfoy đang khó chịu về cái gì?

Phoenix khó hiểu, quyết định không nghĩ nữa.

Thời gian hoạt động cố định của nhóm chiến đấu là mỗi tối thứ sáu, thời gian còn lại, các thành viên đều được tự do ra vào xem sách.

Phoenix tìm thấy một vài lõi nguyên thủ vị, như là rửa người khác liên tục gặp xui xẻo hay chảy máu mũi bất thành hình.

Sau khi nhớ kỹ vài câu chú ngữ đơn giản, Phoenix thấy Flinders và Hope đang đấu với nhau.

Flinders và Hope đều rất lợi hại nhưng so ra thì Flinders nhìn hơn. Flinders sử dụng thần chú không lời còn Hope sử dụng loại cô ta thành thạo nhất, thuật biến hình.

Hope biến một cái ghế thành con mãng xà, chỉ huy nó tấn công Flinders không ngừng nghỉ. Loại phép biến vật không có sự sống thành sinh vật có sự sống và duy trì hoạt động cho nó cần lượng lớn ma lực. Chắc hẳn thành tích môn biến hình của đại tỷ Hope là toàn O.

Nhiều người ra về lúc chín giờ, lúc này trong phòng chỉ còn lại Blaise, Draco và Phoenix. Vì vậy ba người quyết định về phòng.

“Hóa ra Longbottom dùng thành thạo Scourgify nhất.” Malfoy đột nhiên phun ra một câu.

(Scourgify: tẩy rửa, cũng có thể hiểu là cọ rửa, trong đó cũng bao gồm làm sạch, sắp xếp lại.)

“Bởi vì mình phải đọc nhiều sách cho môn Lịch sử pháp thuật nên đầu đầu cũng thấy sách. Hai người biết đấy, thành tích của môn Biến hình của mình rất tệ hại, bù lại cho nó thì Lịch sử pháp thuật phải đạt điểm tối đa. Đó không phải là chuyện dễ dàng gì đâu!” Phoenix lại lấy chuyện hạng nhất để đả kích Malfoy.

Khuôn mặt trắng nõn của Malfoy dần đỏ lên, lan xuống cổ và hai tai. Đôi mắt màu lam đẹp đẽ nheo lại nhìn Phoenix.

Neville từng nói Malfoy giống chuột Hamster, Phoenix thấy vẻ phụng phịu này đáng yêu giống chuột cảnh, nếu béo thêm một chút nữa thì tốt, buột miệng: “Béo một chút nữa là giống con Hamster rồi!”

Blaise: "... ? ? ? ? ?"

Draco: "... ? ? ? ? ?"

Không khí yên ắng quý dị lạ thường, lại là Blaise lên tiếng: “Mình nhớ cậu có một nàng mèo gọi là tiểu thư Villa phải không?”

“Cậu biết tiểu thư Villa?” Phoenix hào hứng khi có người nhắc đến vật nuôi bảo bối của mình.

Draco nghiêng đầu che miệng cười. Blaise đương nhiên nhớ kỹ nàng mèo kỳ quái này. Mỗi lần hân hôn một cô nàng, không biết làm thế nào mà nó luôn ở gần đó, sau đó kêu một tiếng ‘meo...ô..’. Nghe như tiếng kêu ai oán, uất ức, làm như Blaise đã bỏ rơi nó vậy.

Mấy lần như vậy, Blaise hạ quyết tâm điều tra gốc rễ xuất xứ vị tiểu thư Villa này.

"Đương nhiên, nó rất là... có linh tính."

Phoenix cảm thấy câu nói này của Blaise là... cực kỳ miễn cưỡng..

Ba người đã đi đến phòng nghỉ, chúc ngủ ngon và về phòng. Phoenix về phòng mình mới nhớ ra Blaise gặp Villa rồi sao, sao lại cảm thấy Villa có linh tính nhỉ?

Khi Blaise và Draco chuẩn bị ngủ

“Vi sao Longbottom lại đột nhiên nói tới con Hamster?” Draco đứng trước gương hỏi.

“Draco, soi gương đi.” Blaise nhin cười, dùng giọng điệu nghiêm túc nói.

"Làm sao vậy ?" Draco nắm hai bên gương, nhìn kỹ vào trong.

"Thử tức giận xem." Blaise nói với giọng điệu vô cùng nghiêm trọng.

Draco trừng mắt, phình má, sau đó...

"Longbottom chết tiệt!"

Gần như cùng một lúc, Phoenix và Neville đều : " Hất xì... "

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Giáo Huấn Weasley

Những tiết kế tiếp của môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám, giáo sư Lockhart thay đổi liên tục các phương thức giảng bài cũng như phô bày đủ loại tư thế khuyển rũ, các loại áo choàng thời trang... Lần này, Lockhart đưa đến một loại bài tập mới lạ chưa từng có trong lịch sử Hogwarts, sân khấu kịch.

Như lúc này đây, Phoenix như muốn ngã ngửa trong tiếng reo hò hoan nghênh của nữ sinh Gryffindor.

“Nếu mình diễn vai thiếu nữ hiền lành gặp người sói hung ác, giáo sư Lockhart đóng vai dũng sĩ, dũng sĩ điển trai sẽ ôm thiếu nữ chẳng!? Một nữ sinh ảo tưởng nói.

“Lúc này giáo sư Lockhart vừa chớp mắt với mình đấy! Ôi, mình nguyện chết vì đôi mắt ấy!” Một nữ sinh khác lên con.

“Tiết sau nói về người tuyết Tây Tạng, liệu giáo sư có mời mình là nữ chính không nhỉ?” Hermione thần thờ.

Tại sao ngay cả Hermione cũng...

Parkinson hiện giờ lúc nào cũng dán mắt lên người Lockhart, gần như không đoái hoài gì đến Malfoy.

“Thư tình của mình dạo này thật ít!” Blaise hạ một quân cờ xuống, thờ dài ảo não. Phoenix ngồi đối diện, kết thúc ván cờ. Cô đã đánh thắng ba ván rồi. “Quan trọng nhất vẫn là nhân phẩm tốt.” Blaise cười tủm tỉm, tinh thần phấn chấn, như thể chưa từng buồn rầu vậy.

Draco một bên đang học môn Độc được học lại ngẩng đầu tròn mắt. Người hôm qua coi chiếc gối đầu như mặt Lockhart rồi dầy vò đến rách toi tã không phải là hắc u? Lockhart xuất hiện, Blaise lập tức tụt hạng. Blaise còn bỏ không làm bài tập môn Lịch sử phép thuật, chạy đến mặt thất tìm các loại lời nguyền hắc ám nữa chứ.

“Cứ như là hắc đã hạ thuật mê hoặc vậy.” Phoenix phụ họa, cô nói đủ cho ba người nghe, tránh mấy thiếu nữ hâm mộ Lockhart đến điên cuồng kia.

“Hiệu quả cũng thật kinh người.” Blaise dùng quân Hoàng hậu đập nát quân Quốc vương của Phoenix, hắc thắng.

Bọn họ không chơi nữa, bởi sắp tới có tiết Phòng chống nghệ thuật hắc ám.

“Lần đầu tiên mình thấy viết luận văn lại khó như vậy!” Phoenix dùng bút lông gãi đầu, than thở với Dominica. Cô nàng hôm trước tiết lộ đã ưng mắt một anh chàng Ravenclaw, hành tung từ đó luôn luôn xuất quỷ nhập thần. Dominica truyền kinh nghiệm “Phải tạo ‘cuộc gặp gỡ bất ngờ không lường trước’ để gây ấn tượng với đối phương.”

Cô thấy yêu đương ở độ tuổi này là quá sớm, thêm ba năm nữa thì thích hợp hơn.

“Lockhart làm cậu khó chịu sao? Xem ra hắc cũng có chút ít tác dụng.” Malfoy tất nhiên chẳng để mắt đến lượng lớn fan của Lockhart. Lại nói, bài tập hôm nay là viết luận văn ca ngợi dũng khí của hắc trong chương đầu Lang thang với người sói.

“Đúng vậy, cậu còn phải cảm ơn Lockhart ấy chứ.” Phoenix bắt chước ánh mắt của Parkinson nhìn Malfoy, dù là ai cũng không chịu được mà nổ tung óc. Malfoy chẳng lẽ không để ý sao? Blaise và Dominica đều nói đó là ánh mắt thèm khát cực độ.

“Làm luận văn của cậu đi! Mai không chừng sẽ bị T đó!” Draco xù lông nói. Sau đó còn miễn phí thêm một phép “Đụng vào” làm quyển sách độc được cực dày đề đập toàn bộ quân cờ trên bàn cờ phù thủy. Ván cờ cứ thế đi tong.

“Các cậu làm xong rồi ư?” Phoenix hỏi. Dạo này tâm trạng tiểu Malfoy ngày càng thất thường khó đoán, chẳng lẽ hắc đã biết fan của mình đang giảm dần, bỏ sang phe Lockhart rồi sao?

Blaise gạt đầu cười, lấy trong tay áo ra một bức thư tình: “Chỉ cần sửa lại tên người viết là xong.”

Phoenix mở ra, là một bức thư khen ngợi thân thể Blaise cơ bắp cường tráng, nụ cười chói lọi như mặt trời ban trưa,... Quả thực... loại này rất đúng ý Lockhart.

“Xem ra chất lượng thư tình ngày nay càng lúc càng thấp rồi.” Phoenix giả vờ cảm thán. Ở Slytherin một năm, cô lại bị nhiễm mấy cái tật xấu này.

“Thật đáng tiếc, Longbottom lại không có lấy một lá.” Malfoy vòng vèo đá kích.

Tiểu Malfoy đắc ý đi ra để lại Phoenix và Blaise bốn mắt nhìn nhau.

Phoenix đã từng chứng kiến vài nam sinh Gryffindor dùng phép “đánh rơi” để hấp dẫn sự chú ý của đối tượng, sau đó làm anh hùng cứu mỹ nhân thoát khỏi vận mệnh bị va đập. Một vài trường hợp bị giáo sư Snape bắt gặp, trừ điểm, rồi ôm đồ đi gặp Filch báo danh.

Phoenix đột nhiên có ý nghĩ kỳ quái, tiểu Malfoy đây... không phải là... Chắc chắn không phải đâu.

“Đừng để ý đến hắc. Viết luận văn của cậu đi.” Blaise đứng lên, tạm biệt “Còn có một vị tiểu thư xinh đẹp đang chờ mình. Đi đây!” còn tặng kèm một nụ hôn gió.

“Rồi, rồi. Đi nhanh đi!” Phoenix đen mặt. “Đừng rồi, cảm ơn luận văn mẫu của cậu.”

“Đó là đương nhiên.” Blaise đột nhiên ghé sát tai Phoenix thì thầm: “Quên mất! Tiểu thư Villa của cậu đâu? Mấy ngày nay chưa nhìn thấy nó.”

Blaise vẻ mặt nghiêm túc. Thật ra hẳn rất hy vọng con mèo kia không phá đám cuộc hẹn của hắn nữa. Villa là vật nuôi của Phoenix, cô ấy rất cưng con mèo, Blaise ước gì Phoenix quản thúc nó chặt hơn. Tiểu thư kia rất khó cura, hẳn tốn bao thời gian công sức đối phương mới chịu hẹn hò một lần. Nếu Villa xuất hiện lần nữa, hẳn sẽ không nhìn được mà cho nó một phép Deletrius (xóa sạch) đầu.

“Villa? Chắc vẫn còn ngủ trong phòng. Sao vậy?” Phoenix nghi hoặc.

“Không có gì. Chỉ là... mình thấy nếu có tiểu thư Villa ngồi cạnh cậu thì luận văn sẽ sớm được viết xong thôi.” Blaise lại nháy mắt một cái rồi mới đi.

Phoenix cảm thấy tư duy của con trai không thể lý giải theo cách bình thường.

Giữa trưa ngày thứ hai, Phoenix đã hoàn toàn hiểu rõ chuyện Weasley nôn ra ốc sên.

Qua câu chuyện cô nàng Hufflepuff hôm trước kể, Phoenix tin tưởng người nhà Hufflepuff chính là một cái máy phóng đại sự thật. Mọi câu chuyện bạn nghe từ đó chỉ có thể nghe, không thể tin. Câu chuyện về Lockhart chính là ví dụ điển hình nhất, ấy mà các nữ sinh đều rầm rập cho là thật.

Trong phiên bản hư cấu, Malfoy trở thành một Quidditch điên cuồng luyện tập, thiếu nữ quý tộc bị sự nỗ lực của cậu ấy cảm hóa, yêu thích, say mê Draco. Cha Malfoy thành ra là một người tích cực cổ vũ con cái theo đuổi giấc mơ, cũng có phiên bản bị nói là nhà giàu mới nổi thích khoe mẽ.

Phoenix căn bản là không tin, hỏi xem vị thiếu nữ quý tộc ấy là ai thì bị đối phương mạnh miệng gạt đi: “Trọng tâm chính là thiếu gia Malfoy kiên cường, nỗ lực, không ngại khó ngại khổ chứ không phải là vị tiểu thư quý tộc vô danh tiểu tốt kia!”

Phoenix biết rõ, người khiến tiểu Malfoy kích động như vậy, chỉ có thể là chúa cứu thế Harry Potter kia thôi!

Lúc đi ăn cơm trưa, một đám người bắt chước động tác phun ốc sên của Weasley, cả căn phòng đều cười vui vẻ. Blaise vạ năm không đổi, đứng cạnh Malfoy mà vẫn thản nhiên phóng điện khắp căn phòng.

Phoenix cùng Dominica đi ngang qua.

Malfoy nói gì đó, mấy thành viên Quidditch nhà Slytherin đều bật cười. Phoenix không có mấy hảo cảm với những người toàn cơ bắp là cơ bắp này. Đường như đội trưởng Marcus chỉ cần xoay cổ tay thì có thể bẻ gãy cổ cô ngay lập tức.

“Này, Longbottom!” Biểu cảm trên mặt Phenix làm Malfoy hứng thú: “Thế nào, Máu bùn nhà Gryffindor đã đến cầu cứu chưa?”

Goyle ở gần đó nhận được tín hiệu từ Malfoy, liền bắt trước cách nói của Hermione: “Phoenix! Cầu xin cậu! Ron cứ liên tục phun ốc sên!”

Xung quanh truyền đến từng trận cười ha hả. Phoenix nhìn bên Gryffindor, bên đó im lặng, nhìn Slytherin như nhìn kẻ thù không độ trời chung. Mà cũng đúng, hai nhà có hòa thuận bao giờ đâu nhỉ? Có lẽ bây giờ họ rất muốn xông lên cắt lưỡi bẻ cổ Malfoy đi!

Phoenix bỗng dưng bị lôi vào vụ này, đương nhiên phải nói vài câu thanh minh cho mình. Cô giả giọng Malfoy. “Bắt chước cực kỳ giống, Goyle! Ngài Malfoy làm đạo diễn mà, đương nhiên là phải rất xuất sắc. nhưng đạo diễn Malfoy này, sao không đích thân biểu diễn cho mọi người xem cảnh nôn ốc sên đi? Hẳn là cực kỳ đặc sắc!”

Không gian nháy mắt yên tĩnh. Malfoy đen mặt, ánh mắt hung hãn bắn vào Phoenix. Hắn đứng dậy, giọng nói không cảm xúc: “Cậu bệnh vực Weasley?” Draco khoanh tay, đầu hiện đặc trưng của con giông trước bão.

Tiểu Malfoy áu trĩ!

“Không, mình vô cùng trông chờ khoảnh khắc cậu và chiếc Nimbus 2001 đánh bại chúa cứu thế.” Phoenix nói bằng cái giọng của Malfoy khiến câu nói này có vẻ rất gọi đòn.

Malfoy nhũ mày, chậm rãi quay đầu đồng thời hừ lạnh một tiếng. “Chúng ta đi!”.

Blaise đâu? Hắn cùng một nữ sinh năm ba Slytherin vừa đi thảo luận ma chú, đã chóng chuồn rồi còn đâu!

Sau giờ cơm trưa, Dominica lại chạy tới tạo cuộc gặp gỡ bất ngờ với anh chàng Ravenclaw mà cô ấy nói, vì vậy mà Phoenix có thời gian nhàn nhã đi dạo tòa thành. Từ lúc được huynh trưởng Flinders dẫn đi đến cái mật thất bí mật của nhóm chiến đấu, Phoenix chắc chắn trong Hogwarts còn rất nhiều loại mật thất như vậy.

Phoenix đi đến một góc, bỗng nghe được một giọng nói nghe quen quen.

“Nhất định! Oe... Nhất định mình sẽ biến Malfoy thành một con ốc sên!” Câu nói bị ngắt quãng, người nói vừa nói vừa nôn, giọng đã khàn đặc như dịch nhầy của ốc sên, không ai khác chính là Weasley.

Sau đó lại từ miệng cậu ta chui ra ngoài sao? Phoenix chăm chọc.

“Mình chưa bao giờ nghe nói phù thủy máu lai và phù thủy thuần huyết lại có địa vị chênh lệch như vậy!” Là Hermione. Xem ra Malfoy hôm đó nói chuyện rất khó nghe, lại còn đụng đến giới hạn của Hermione. Cô bạn hẳn là rất khó chịu.

“Thuần huyết cũng không nói lên được điều gì! Neville Longbottom! Ờ... Cậu ấy tuy là thuần huyết nhưng ngay cả mấy phép đơn giản cũng không làm được!”

Nghe thấy chính miệng bọn họ châm chọc anh trai mình, Phoenix vô cùng tức giận.

“Phoenix...” Potter phát hiện Phoenix đầu tiên, mặt cậu ta đỏ lên, kêu được tiếng Phoenix rồi cũng lắp ba lắp bắp không nói được gì.

Hermione và Weasley cũng rất xấu hổ nhưng Phoenix không quan tâm, cô đi thẳng đến trước mặt Weasley mới dừng lại.

Tóc đỏ, mặt tàn nhang, chân dài, cầm một cây đũa phép hồng. Phoenix nở một nụ cười tiêu chuẩn Slytherin. Phoenix nghĩ, gia đình Weasley không thích thuần huyết phải chăng vì bọn họ không thể có một cuộc sống đúng nghĩa là quý tộc thuần huyết sao?

“À, sao cậu không nhìn lại bản thân? Một Weasley thuần huyết lại dùng đũa phép tự làm mình nôn ra ốc sên?” Phoenix cười châm chọc, cô không biết rằng biểu cảm này của mình cực kỳ giống Malfoy.

Ron gờ lên đũa phép, lại chần chờ buông xuống. Lúc này Hermione nói sẽ tìm em gái Neville nhờ giúp đỡ vì nghe nói cô ấy biết rất nhiều thứ. Nhưng làm thế nào bây giờ, mình hình như làm cô ấy tức giận rồi, Weasley nghĩ.

“Muốn nhờ mình giúp đỡ?” Phoenix như đọc được suy nghĩ của Weasley, vung lên đũa phép: “Phóng đại tăng lượng!”

Một tia màu vàng bắn vào Ron, Phoenix cười rộ lên: “Giúp xong rồi đó!”

Nói xong, cô vung áo xoay người, để lại ba người chưa kịp hết ngạc nhiên.

Phoenix chưa đi xa, bên trong nhanh chóng tiếp tục: “Ờ...”

“Ron! Cậu một lần nôn ra hai con sên?! A! Con sên này còn lớn hơn con sên lúc trước!” Hermione sợ hãi.

“Nhanh đến phòng y tế!” Potter nhanh trí nói.

Phoenix nâng đũa phép vuốt ve, tâm trạng thư thái.

“Cậu đã làm gì Weasley?” Draco từ góc khuất đi xa, vừa rồi hẳn đã chứng kiến hết từ đầu đến cuối.

Phoenix nhàn nhã nói: “Một phép Engorio (Phình to) và lời nguyên tăng lượng (tức tăng cả về khối lượng lẫn số lượng).”

Phoenix nhẹ nhàng nhếch mép, nụ cười này của cô trông khá đáng sợ. Draco giật mình, hẳn chưa từng thấy Longbottom cười như vậy. Cô trong mắt hẳn luôn làm một người thông dong bình tĩnh, lúc nào cũng có thể công kích đối phương.

“Đi đâu vậy, Malfoy?” Phoenix chuẩn bị về phòng nghỉ lấy thư, buổi chiều có môn Biến hình, không được đến trễ.

Malfoy như biết Phoenix muốn đi đâu, nói: “Đi cùng đường với cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Khai Giảng Năm Hai

người dịch: Chu Muội

Lễ khai giảng năm thứ hai của Phoenix ở trường Hogwarts diễn ra như bình thường. Cô nàng tóc đỏ Ginny Weasley không nghe theo lời khuyên của Phoenix, vẫn đi vào nhà Gryffindor.

Năm nay tân sinh vào nhà Slytherin cũng không nhiều, phần lớn là thuần huyết. Trong đó có một Greengrass, chắc là em gái Daphne Greengrass.

Kết thúc lễ phân loại, thầy hiệu trưởng Dumbledore phát biểu, làm phép xuất hiện bữa tối trong tiếng ồ ngạc nhiên của đám tân sinh. Phoenix tuy rất đói bụng nhưng vẫn nghiêm túc thực hiện đúng lễ nghi trên bàn ăn.

“Đây là bánh mà gia đình mới nghiên cứu ra sao? Loại bánh thịt mới này thật là ngon” Dominica ăn liền hai cái, sau đó giới thiệu với Phoenix.

Phoenix cắn thử một miếng, hương sữa thoang thoảng trong miệng, quả hương cam bên trong độ ngọt vừa phải, đúng là rất ngon.

“Xe ngựa hôm nay thật là kỳ quái.” Dominica ăn xong lặng lẽ nói.

Phoenix cũng thấy như vậy, gật gật đầu: “Quả nhiên là kỳ lạ, lại có thể dùng sinh vật ma pháp không rõ nguồn gốc để kéo xe.”

“Hiệu trưởng hôm nay thật là nổi bật nha!” Các cô không hẹn mà cùng hướng ánh mắt về phía Dumbledore đang nói chuyện. Hôm nay hiệu trưởng mặc áo choàng màu hồng đào, bộ râu bạc vừa dày vừa dài lại thắt một chiếc nơ thật to.

“Phong cách rất độc đáo. “Phoenix bổ sung: “Nhưng giáo sư Dumbledore sẽ không để ý đến mấy thứ này.”

“Mọi người nói thử xem, trong các vị giáo sư, ai có thể nổi bật hơn viện trưởng của chúng ta cơ chứ?” Dominica tinh nghịch nói.

Phoenix đảo mắt nhìn một lượt các vị giáo sư, áo choàng hồng đào của giáo sư Dumbledore vẫn chưa chói mắt nhất, mà là chiếc áo choàng phù thủy màu xanh da trời của phù thủy tóc vàng Lockhart – giáo sư tương lai của môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám, đang liên tục hướng nữ sinh nhà Gryffindor cùng Hufflepuff bày ra nụ cười mê người của hắn.

Phoenix không thấy giáo sư Snape, mọi ánh mắt đều tập trung về Lockhart, không có ai để ý, cũng không thấy nói gì.

“Minh nghĩ, chỉ cần ngắm khuôn mặt vị giáo sư Phòng chống nghệ thuật hắc ám mới này cũng no rồi!” Dominica không thừa nhận cũng không được. Vị giáo sư này rất biết cách phô bày gương mặt sao cho khuyến rũ nhất.

Phoenix uống một ngụm nước bí đỏ, cô không quá chán ghét hương vị này: “Có lẽ năm nay hiệu trưởng Dumbledore muốn kiểm tra toàn bộ nữ sinh Hogwarts, làm thế nào để chống đỡ sự dụ hoặc mê người của nam sắc?”

“Phụt...” Ngồi chéo bên phải Phoenix là Blaise, vừa phun hết nước táo trong miệng ra, chọc Parkinson thét chói tai.

“Không cần lo lắng đâu, Blaise.” Phoenix đánh giá trên dưới Blaise, nghe nói hắn có sức hấp dẫn lớn với các nữ sinh. Nhưng đáng tiếc, Blaise bình thường đều qua lại với Slytherin cùng Ravenclaw, hắn vẫn là thích kết giao với người thuần huyết. “Sự khác biệt giữa hai người là rất lớn.”

Blaise bắt đầu ho khan.

Trong tiếng ho khan còn nghe được một tiếng hừ lạnh không lớn không nhỏ, hơn nữa tiếng “Hừ” này nghe thập phần quen tai, ngoài Malfoy thiếu gia thì còn là người nào nữa?

Cô đảo mắt qua nhìn hắn, thâm ý nói: “Malfoy, mình mới phát hiện ra rằng tóc và làn da của cậu và của giáo sư Lockharts là khá giống nhau.”

Phoenix nhìn thấy mắt của tiểu Malfoy giật mấy cái.

Blaise ho khan càng to, một số người bên Ravenclaw nhìn sang tò mò.

“Longbottom!” Draco cắn răng, kìm nén cảm giác muốn bóp chết Longbottom đáng ghét này. Đợi lát nữa bầu chọn thủ tịch hắn nhất định phải giáo huấn Longbottom kiêu ngạo này một phen!

“Không cần phải cảm ơn đâu!” Phoenix cười có chút giao hoạt. Được rồi, nếu không phải bản chất của thiếu gia Malfoy cũng không xấu, cô cũng không dám nói đùa như vậy.

Trận khiêu khích nhỏ này đối với Phoenix mà nói chỉ là một trò đùa vui, cô không ngờ rằng tiểu Malfoy kiêu ngạo đã nghi nhớ mối thù này. Cuối cùng, hiệu trưởng Dumbledore ra hiệu mọi người hát giáo ca.

Phoenix đọc ca từ một lần, mà Dominica dùng một loại giai điệu trữ tình kỳ quái hiệu chỉnh bài hát.

“Cậu có thể cảm nhận được tâm trạng của mình sao?” Nó chớp ánh mắt, nhìn Phoenix.

“Đương nhiên, dạ dày của mình nói nó đã sắp không nhịn được nữa.” Từ lúc Dominica hát nốt đầu tiên, da gà trên người Phoenix đồng loạt dựng đứng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bầu Chọn Thủ Tịch Năm Hai, Malfoy Trả Thù!

Người dịch: Chu Muội.

Về phòng sinh hoạt của Slytherin, giáo sư Snape đã ở đó.

Huynh trưởng Flinders và giáo sư Snape ra hiệu, các Slytherin tự động đứng thành một vòng tròn, bên trong đủ rộng để thi đấu. Sau đó huynh trưởng Flinders tuyên bố bắt đầu trận đấu tranh đoạt chức thủ tịch.

Tân sinh năm nhất Slytherin không nhiều lắm. Người lợi hại nhất cũng chỉ dùng được một ít nguyên rùa, thần chú, đa phần là sử dụng nắm đấm. Cuối cùng thủ tịch năm nhất là một nam sinh cường tráng cao lớn.

Sau đó chính là trận đấu của năm hai, có người bắt đầu đi vào khiêu chiến Malfoy.

Tiểu Malfoy đứng ở tâm vòng tròn, một tay cầm đũa phép, ánh mắt ác liệt quét qua các Slytherin năm hai.

Slytherin tôn sùng thực lực, người chiến thắng là người nắm quyền. Tiểu Malfoy khá mạnh, kỹ xảo chiến đấu chính xác, tốc độ nhanh, sử dụng chú ngữ thuần thục. Phoenix nhìn thấy vài tia xanh được bắn ra, nhóm người khiêu chiến liền ừ rừ quay về.

Không có ai bị thương, Phoenix gạt đầu, tiểu Malfoy cũng rất tốt bụng mà.

Ngoại trừ những lúc đối đầu với Potter thì Malfoy rất xuất sắc, Phoenix thầm nghĩ.

Lúc này, người khiêu chiến cuối cùng, Blaise mặt tỉnh bơ đi về. Áo choàng của hắn bị Malfoy đốt một lỗ to ở giữa.

Flinders đi lên chuẩn bị tuyên bố thủ tịch Slytherin năm hai, bị Malfoy ngăn lại.

Draco tiến về phía trước, ra hiệu với đám người xung quanh Longbottom.

A, thấy rồi! Tông màu tóc, con mắt hồ phách, bộ dạng như quỷ nửa sống nửa chết kia, không biết tiểu quỷ kia đang muốn cái gì.

Vị trí thứ nhất của Longbottom, lại nhớ đến lời nói của cha, Draco tức giận. Hắn nâng đũa phép, chỉ đích danh Phoenix. “Draco Malfoy hướng Phoenix Longbottom khiêu chiến.”

Phoenix cảm thấy rất nhiều ánh mắt nhìn mình. Chết tiệt Malfoy! Chẳng trách trong bữa tối tên đó lại ‘hiền lành’ như vậy rồi, hóa ra là đợi đến bây giờ để trả thù.

Bị mọi người nhìn chăm chú khiến Phoenix cảm thấy không quen, cô xuất ra đũa phép trong áo choàng, giờ ra. Phoenix nhìn Malfoy, cả hai đều rất nghiêm túc. “Xem ra mình không thể cự tuyệt được rồi!”

Phoenix đứng đối diện Malfoy, nó cảm thấy trận đấu có thể ‘ôn hòa’ một chút thì tốt hơn. Ví dụ như nhượng bộ đám yêu tinh phản loạn một chút, hoặc là chiến tranh người không lồ vì Bộ pháp thuật không thể đền bù mọi tổn thất. Thật ra lựa chọn tình tượng đó cũng không hẳn là sai. (Chỗ này mình không hiểu lắm!)

Nhưng mà, đối phương không cho nàng cơ hội lựa chọn.

Phoenix khó khăn tránh thoát mấy đạo hồng quang, cô nổi giận rồi. Dùng ‘Densaugeo’ (răng mọc dài ra) cùng ‘nướng nóng cháy’ đối với một quý cô! Đây là hành động nên có ở một quý ông sao?

Phoenix đáp trả bằng ‘cát bay đá chạy’, phép này làm cho mọi người xung quanh đều ôm miệng ho khan.

Thấy thời cơ đã đến, Phoenix hung hăng hướng mặt Malfoy quăng một phép ‘thanh như nước suối’. Malfoy trúng chiêu, cả người ướt đẫm, không chút lưu tình trả lễ bằng ‘Expelliarmus’ (giải giới).

"Phép thứ mười ba." Phòng nghị trở nên yên tĩnh.

Malfoy tự nhiên như không dùng Scourgify (tẩy rửa), Phoenix nghe tiếng Malfoy nói rất rõ ràng, hắn chậm rì rì mà nói. (Đoạn này bìa...)

Phoenix đương nhiên hiểu được hắn đang nói cái gì, bọn họ giao thủ đến phép thứ mười ba, dùng các loại hình thần chú tấn công, thế này đối với năm hai là đã đủ.

Malfoy đã trở lại bình thường, Phoenix tiếc nuối sau phép ‘thanh như nước suối’ đã không dùng ‘Immobulus’ (Đông cứng).

"Mình nhận thua." Phoenix thừa nhận.

Malfoy hướng cô thể hiện vốn là như thế, sau đó huynh trưởng Flinders tuyên bố thủ tịch năm hai.

Tâm tư Phoenix đã không còn đặt ở trong trận đấu. Sau khi cùng Malfoy đấu một trận, cô lần đầu tiên cảm nhận được cái thú vị của ma chú. Nếu có người đấu một trận với cô, cô sẽ dùng hết sức để thi đấu.

Sau khi công kích đối phương bằng ‘thanh như nước suối’ nhất định phải dùng ngay ‘Immobulus’ (Đông cứng).

Chẳng lẽ ‘Expelliarmus’ (giải giới) có thể phá giải ‘cát bay đá chạy’ sao?

Mãi tận khi đi ngủ, Phoenix vẫn còn mãi mê nghĩ về các phương pháp công kích.

"A!" Phoenix đang nằm bỗng bật dậy kêu to, đánh thức Dominica đang mơ màng ngủ, mặt hưng phấn hỏi: "Nếu dùng Deletrius (Xóa sạch) cho Malfoy thì sẽ như thế nào?"

"Như vậy, mình sẽ có một bạn cùng phòng mới." Dominica lật người: "Chỉ mong môn Lịch sử pháp thuật của bạn ấy cũng có thành tích tốt như cậu."

Phoenix ghen nói không nên lời, cô hung hăng trừng mắt với Dominica, sau cuối cùng cũng buông tha cho chính mình, tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nhóm Chiến Đấu.

Người dịch: Chu Muội

Ngày hôm sau, huynh trưởng Flinders gọi cô vào một phòng học trống, dùng phép biến hình biến hai thanh ghế dựa thành hai chiếc ghế salon thoải mái, mời Phoenix ngồi xuống.

"Phoenix Longbottom." Huynh trưởng Flinders đột nhiên nghiêm túc, đánh giá Phoenix.

Phoenix nắm chặt tay, lưng thẳng tắp: "Vâng, huynh trưởng."

"Em nắm lý thuyết rất vững, tốc độ né tránh và tốc độ dùng chú ngữ cũng rất nhanh. Trình độ ma lực tuy không phải là xuất sắc nhưng đã tốt hơn các bạn cùng trang lứa rất nhiều." Huynh trưởng Flinders mặt không biểu cảm.

"Cảm ơn đã khích lệ." Phoenix không lạnh không nhạt trả lời.

Huynh trưởng Flinders khá hài lòng với câu trả lời của phoenix.

Khi Phoenix được phân vào Slytherin, hẳn cùng mọi người đều cho rằng chiếc mũ phân loại đã nhầm lẫn. Càng về sau, tất cả đều phải thừa nhận rằng Phoenix chính là một Slytherin hàng thật giá thật. Khuyết điểm duy nhất chính là họ Longbottom, tuy nhiên thân phận thuần huyết đã giảm đi cho cô rất nhiều khó khăn.

"Slytherin có một nhóm chiến đấu" Flinders biến ra một quyển da dê đưa cho phoenix.

Phoenix cúi đầu, xem văn tự ở giữa trang bìa, được trang trí bằng họa tiết hoa lá xung quanh: Nhóm chiến đấu. (Nguyên văn là ‘Quyết đấu kỹ xảo hững thú nhóm nhỏ’.)

Phoenix khẳng định, giáo sư Dumbledore tuyệt đối sẽ không cho phép một nhóm chiến đấu nào tồn tại riêng lẻ mà không có sự kiểm soát của nhà trường. Hơn nữa Phoenix chưa từng nghe nói có kiểu nhóm như vậy.

Phoenix hoài nghi nhìn về phía Flinders.

"Nhà Slytherin đã tự lập nên nhóm chiến đấu này." Flinders giải thích: "Chúng ta chỉ tuyển chọn những người có năng lực. Người trong nhóm có thể khiêu chiến lẫn nhau, trao đổi kỹ năng chiến đấu và phương thức sắp xếp chú ngữ."

Phoenix cảm thấy trong lời nói của Flinders có gì đó không ổn. Flinders tươi cười, tiếp tục nói: "phép thuật, sử dụng càng nhiều thì càng hấp dẫn, không phải sao? Với tôi, mời em gia nhập hội là vinh hạnh của tôi."

Cuốn da dê này ghi những điều luật bắt buộc phải tuân thủ, kèm theo đó là những lợi ích béo bở bởi khi là một thành viên trong nhóm. Phoenix đọc đến ba lần, ngừng đầu trả lời: "Nếu em nói không, sẽ như thế nào?"

"Obliviate (Đổi trí nhớ)." Flinders trả lời gần như ngay lập tức, rành mạch và rõ ràng. Phải, ý của anh ta đã quá rõ ràng.

“Phép ‘Oblivate’ này sẽ tạo ra thương tổn rất lớn, em cũng không thể lấy thành tích môn Lịch sử pháp thuật ra mạo hiểm.” Phoenix vô cùng chân thành, tươi cười hướng Flinders: “Có thể nhận được lời mời của anh, em thật sự là rất may mắn.”

“Nói như vậy, em đồng ý?” Flinders biến ra một chiếc bút lông vũ.

Phoenix nhận lấy bút, ký tên tại trang cuối của cuốn da dê. Cô viết ‘L’ tức đại diện cho Longbottom.

“Thứ sáu, sau bữa tối, đến phòng nghỉ ngơi chờ anh.” Flinders đứng lên, cùng Phoenix bắt tay, cuốn da dê đã biến mất: “Anh nghĩ, em biết nên làm thế nào đối với cô bạn máu lai cùng phòng của em, phải không?”

"Đương nhiên." Phoenix gật đầu. Ai cũng có bí mật và bí mật thì nên được giữ gìn cẩn thận.

Phoenix trở lại phòng nghỉ của Slytherin thấy mấy học sinh năm nhất đang ngồi đó tám chuyện. Nào là về thư Sấm của phu nhân Weasley gửi cho Ron, hay Nhật báo tiên tri đưa tin có ít nhất bảy Muggle đã thấy một chiếc xe bay giữa bầu trời Luân Đôn, trong xe là Chúa cứu thế và bạn của hắn.

Lại nói, lời mời của Flinders làm Phoenix ngạc nhiên. Cảm thấy có chút hứng phấn, lại thấy nghi hoặc. Nếu đây là một âm mưu dành cho cô, căn bản là không cần huynh trưởng Flinders đích thân ra tay, chỉ cần vài học sinh lớp trên là được.

Nghĩ như vậy, Phoenix thấy yên tâm hẳn, mặc kệ như thế nào, đây chính là một cơ hội dành cho cô.

Những tân sinh năm nhất kia không chú ý nhiều tới Phoenix, âm thanh bàn luận to hơn, chủ đề cũng thay đổi liên tục.

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng, hàm chứa sự tức giận đổ xuống.

"Chú ý đến âm lượng của các người."

Phoenix ngẩng đầu, thì ra là tiểu Malfoy. Dễ dàng nhận ra rằng thần kinh hắn hiện không ổn định lắm, phía sau vẫn là hai bóng dáng cao to, Goyle và Crabbe.

Không khí trong phòng lập tức yên tĩnh lại, những tân sinh năm nhất vừa rồi lục tục đứng dậy, yên lặng về phòng.

Sau đó, Phoenix đã bị tiểu Malfoy nã đạn.

"Một Longbottom ở trong phòng nghỉ." Hắn kỳ quái nói.

Phoenix khẳng định, Malfoy lại bị đánh bại dưới tay chúa cứu thế Potter. Phoenix không đáp lại cũng không để ý hắn. Malfoy bước đến ngồi vào chiếc sofa đối diện Phoenix, làm bộ dáng chủ nhà cao cao tự đại.

Phoenix nghĩ đến một phút bại trận hôm trước, ánh mắt dừng ở mái tóc bạc kim chói lọi, cố gắng kìm nén khát vọng mãnh liệt.

Draco bỗng dưng thấy lạnh gáy, một cảm giác tê buốt từ da đầu như bị cái gì đó bắn xuyên qua.

“Tóc và mặt cậu, có nhìn thế nào cũng thấy không khác với bùn là bao!” Draco rất nhanh phát hiện ánh mắt nguy hiểm của Phoenix dừng lại trên đầu mình. Chẳng lẽ nó có hứng thú với mái tóc của mình? Hắn không cho phép!

“Ồi!” Phoenix mặt mày than thở. Nỗ lực bắt chước ánh mắt chan hòa tình cảm yêu thương của di Ainy, cố gắng tưởng tượng con giận dữ của Malfoy giống với người anh trai hiền lành tốt tính, tất nhiên, cô lại đau dạ dày.

“Màu tóc cậu làm mình liên tưởng đến giáo sư Lockhart, buổi chiều hôm đó chúng ta có môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám, không phải sao?”

Malfoy lập tức xù lông trước câu đáp lại qua loa của cô.

Draco nghiêng răng nghiêng liệu nói: “Đầu chim công đang cùng chúa cứu thế Potter ở cùng nhau. ‘Đầu thỏ’ nói người ta muốn lấy chữ ký của hắn, cậu không muốn một bản sao?”

Không đợi Phoenix trả lời, Malfoy lập tức nói: “A! Quên mất, có người có anh trai ở nhà Gryffindor mà, hắn ta nhất định sẽ giúp cậu lấy một bản nhĩ?”

Goyle cùng Crabbe cười rộ lên, giống như là hai con gấu lớn đang run rẩy.

Bọn họ cười thật kỳ cục, làm bộ rất muốn cười to nhưng cố kìm nén lại, nhìn hai cơ thể đồ con đang không ngừng rung rung, bàn tay béo múp che không hết cái miệng vô duyên, để hở đôi mắt ti hí đã gần như là một đường thẳng. Thật là nhảm chán.

Phoenix bĩu môi, làm bộ không biết Malfoy đang trào phúng, cô nghiêm túc nhìn hắn: "Potter? Không, tôi thích loại người ga lăng và nam tính."

Phoenix nói xong lập tức hất áo choàng mạnh mẽ quay đi. Biết tiếng cười phía sau đột ngột dừng lại, phoenix cười thầm sung sướng, nghĩ đến vẻ mặt muôn màu của tiểu Malfoy, trong lòng hả hê một trận.

Đi được một đoạn, cô như nhớ ra gì đó: “Nói đến chim công... Thật là tò mò, trong trang viên nhà Malföy có chim công trắng thật ư?” Cái này là Dominica đoán, từ sau trận xung đột ở tiệm sách Phú quý và cơ hàn, Phoenix liền thắc mắc vấn đề này.

“Bịch” Phoenix đoán một chiếc ghế ở phòng nghỉ đã bị tiểu Malföy ngược đãi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngao Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tại Nạn Môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám!

Người dịch: Chu Muội

Tại phòng học môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám, Phoenix và Dominica ngồi bàn thứ tư, các cô tới hơi chậm nhưng nữ sinh vẫn luôn được ưu tiên ngồi đầu, hoặc là do đây là tiết của giáo sư Lockhart, các nam sinh luôn muốn cách ông ta xa nhất có thể.

Giáo sư Lockhart hôm nay mặc chiếc áo choàng phù thủy màu xanh dương, chất liệu vô cùng tốt, có thể nhìn thấy dòng nước lưu động bên trong.

“Đó là loại tơ lụa tốt nhất ở Phương Đông” Parkinson và Greengrass ngồi đằng sau bàn luận.

Vào giờ, Lockhart bắt đầu nói.

“Ta!” Hắn chỉ vào chính mình trong một bức ảnh, nháy mắt với các nữ sinh: “Gilderoy Lockhart, Huân chương Merlin hạng ba, thành viên của hội Liên minh phòng chống phép thuật hắc ám, năm lần vinh dự được giải thưởng nụ cười khuyến rũ nhất của Tuần san phù thủy. Nhưng, bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó, ta không đuổi nữ thần báo thù đi bằng cách mỉm cười với ả!”

“Nữ thần báo thù ở đâu?” Dominica hỏi.

“Ở một thành phố ở Thái Lan.” Phoenix nói tiếp: “Một thành phố cảng, tỉ lệ xuất khẩu mậu dịch chiếm một phần tư toàn Thái Lan.”

“... Cái gì cơ?” Dominica có cảm giác mình đang nói chuyện với một sinh vật quý hiếm cổ xưa. Cô không thể hiểu nổi Phoenix đang nói cái gì nữa.

“Trong sách của Donna cho mình nói như vậy.” Phoenix cười rộ lên, dáng vẻ lơ mơ ngơ ngác của Dominica thật đáng yêu.

Tiếp theo, cả lớp làm một bài kiểm tra, giáo sư Lockhart nói đây là bài kiểm tra trình độ.

Phoenix tròn mắt nhìn trang thứ nhất, nhận định luôn giáo sư Lockhart này chính là loại người mà thế giới Muggle gọi là “tự luyện”!

Xem ra thời gian lên lớp môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám này bị lãng phí rồi.

“Gilderoy Lockhart thích nhất màu gì? Khát vọng bí mật của Gilderoy Lockhart là gì? Thành tựu lớn nhất của Gilderoy Lockhart cho tới nay là gì?... Món quà sinh nhật mà Gilderoy Lockhart mong muốn nhất là gì?...” Dominica nhắm đọc khá to. Phoenix để ý, càng về sau, sắc mặt của các Slytherin lại càng khó coi. Đây là loại kiểm tra gì vậy?

Cuối cùng, hầu như không ai có thể hoàn thành, ngoại trừ Hermione, điểm tối đa!

Nam sinh hai nhà Gryffindor và Slytherin lần đầu tiên có cùng một biểu cảm, rõ hơn, là có cùng một cái gai chung, giáo sư Gilderoy Lockhart!

Đối lập với nam sinh, toàn thể nữ sinh Gryffindor và đại đa số nữ sinh Slytherin đều gục ngã trước mỗi nụ cười của giáo sư Lockhart. Phoenix còn nhìn thấy Parkinson đem thời khóa biểu môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám lên lút đi ra, đó là thời khóa biểu của giáo viên.

“Là vì màu tóc của giáo sư Lockhart giống với Malföy chăng?” Phoenix nghiêm túc suy luận: “Các Muggle gọi đây là ‘thay lòng đổi dạ’ sao?”

Parkinson có ý với Malföy, toàn bộ Slytherin đều biết.

Dominica đau khổ: “Nhắc tới giáo sư Lockhart là cả người mình nổi hết da gà. Hắn ngay cả con yêu Cornist cũng không đối phó nổi! Mình còn thấy Neville bị xách treo lên trên đèn trùm cơ!”

Phoenix vỗ trán.

À, cái tai nạn vừa mới xảy ra xong...

Vị giáo sư Lochart đầy tài năng và khuyến khích vì muốn ‘làm mẫu’ cho học sinh mà nhờ tay thả tất cả toàn bộ những con yêu Cornist ra ngoài. Chẳng hiểu sao hắn lại là người chuẩn bị đầu tiên, để mặc toàn bộ học sinh trong phòng vật lộn với những con Cornist nghịch ngợm đáng ghét.

Kết quả là toàn bộ sách vở đều bị các Cornist dùng thành đồ chơi tung hứng, ngay cả đĩa phép của Lockhart cũng suýt bị cướp đi.

Ban đầu Phoenix nghĩ định trốn xuống gầm bàn đợi đến hết giờ, nào ngờ Neville lại bị bọn Cornist treo trên đèn chùm.

Phoenix không thể đứng nhìn anh trai bị bắt nạt, đành phải ra tay. Tung vài phép Immobulus (đông cứng) rồi dùng Wingardium leviosa (bay lên) đem Neville hạ cánh.

Hành động đáng khen ngợi này của Phoenix kiếm về cho nhà Slytherin hai mươi điểm, sau đó bị giáo sư Lockhart yêu cầu trợ giúp nhốt các con yêu Cornist vào lồng.

"Con Cornist còn cắt mất một lọn tóc của mình!" Cô oán giận nói.

"Rất có thể bọn Cornist vướng mất mái tóc bìn của cậu đấy!" Tiếng cười đắc ý của Malfoy phát ra từ cửa. Hắn và Blaise đã về phòng và thay xong quần áo.

Phoenix hậm hực, cô vừa vật lộn xong mới mấy chục con Cornist, cả người nhếch nhác vô cùng.

"Mình nhớ quý ngài Malfoy đây là người đầu tiên ôm đầu chạy đi thi phải!" Phoenix cười cợt: "Lúc ấy nên đông cứng cậu rồi để bọn Cornist kéo tóc treo lên đèn chùm mới phải."

"Ha! Trước hết có bản lĩnh phải đông cứng được mình đã." Malfoy đáp trả.

Cuối cùng vẫn là Blaise đứng ra giảng hòa. Blaise ngoắc vai Malfoy nhắc nhở: "Này, cậu nói muốn cho mình xem cái gì vậy?"

Phoenix và Dominica tò mò, nhìn chăm chăm Malfoy.

"Malfoy nói được làm được." Draco nháy mắt thành công với Blaise, biết Phoenix đã tò mò, vậy thì càng không thể để nó biết được. Nghĩ như vậy, tiểu Malfoy hả hê sung sướng.

Bí mật này của Malfoy nhanh chóng được toàn Hogwarts biết đến. Hai ngày sau, mọi người đều rỉ tai nhau chuyện này, Phoenix biết được tin này từ một chị Slytherin năm ba. Hóa ra là cha Malfoy tài trợ loại chổi bay mới nhất 'Nimbus 2001' cho toàn đội Quidditch của Slytherin, đồng thời Malfoy cũng trở thành tâm thủ mới của đội."

"Kỹ năng phi hành của Malfoy quả thực rất tốt." Phoenix thừa nhận: "Không biết hắn ta làm sao được nhận nhưng sự thật là kỹ năng của hắn đứng thứ nhất năm hai."

"Slytherin đều biết là như vậy cho nên chẳng ai nói gì, nhưng Gryffindor thì chưa chắc." Dominica vừa làm bài tập môn Biến hình vừa nói: "Gryffindor vẫn chưa biết gì. Nếu như nghe được tin này, về mặt bọn họ sẽ thú vị lắm đấy."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Phòng Bí Mật Cho Nhóm Chiến Đấu.

Phoenix ngắm mình trong gương, chiếc gương đề nghị cô dựng cổ áo lên, nhìn như vậy sẽ có khí thế hơn. Cô đang định đi đến phòng nghỉ đội huấn luyện trưởng Flinders dẫn đi xem nhóm chiến đấu. Phoenix tham gia vào nhóm là để nâng cao năng lực, mong rằng không phải là dạng kéo bè kéo lũ đi đánh nhau.

“Đi đâu vậy, Phoenix?” Dominica hỏi.

“Tim Lockhart.” Phoenix lấy Lockhart ra đỡ đạn, cô biết Dominica không thích vị giáo sư này.

“Vây chúc cậu may mắn.” Cô nàng vẻ mặt đồng tình nhìn Phoenix, cô thà rằng bị giáo sư Snape phạt lao động còn hơn là phải tiếp xúc chung một bầu không khí với Lockhart kia.

“Không cần lo lắng, mình đã học thuộc danh sách đầu gọi đầu mà Lockhart muốn bán rồi.” Thực ra đây là thứ duy nhất liên quan đến Lockhart mà cô đọc.

Khi Phoenix đến phòng nghỉ, bên trong chỉ có mình Flinders.

“Đi theo anh.” Flinders thấy Phoenix đến, lạnh lùng nói ba từ rồi quay đi.

Phoenix chưa thấy huynh trưởng Flinders tức giận bao giờ, luôn luôn giữ vẻ bình tĩnh, đó mới đích thực là Slytherin thuần huyết.

Phoenix đi theo Flinders đến tầng hầm của tòa nhà ba tầng. Trên đường đi hai người gặp con quỷ nhỏ, Peeves. Peeves rục rịch chuẩn bị dọa nạt, Flinders ném một ánh mắt cảnh cáo qua, nó liền sợ hãi như gặp phải Nam tước đầm máu vậy.

Peeves cung kính xoay người, bỏ mũ, chào Flinders một cách cung kính. Run rẩy chờ Flinders đi qua.

“Ồ... Làm thế nào mà...” Phoenix lần đầu tiên thấy Peeves ngoan ngoãn như vậy. Cô đã bị nó ném phấn trúng đầu mấy lần đó.

“Chỉ cần sử dụng loại chú ngữ khiến u linh sợ hãi thôi.” Flinders nhẹ nhàng nói. “Rất nhiều phù thủy khác cũng hay sử dụng lại ma chú này.”

Phoenix nghĩ đến gia đình Coco nhà mình, nếu như cô tìm được câu thần chú có thể quản lý Coco thì bà nội sẽ không thể dùng Coco để giám thị cô được nữa.

Đừng tưởng cô không biết, bà nội đã để Coco theo dõi cô suốt cả một mùa hè.

Loáng cái, Phoenix và Flinders đã đi qua tầng thứ nhất của tòa nhà. Khi đi ngang qua văn phòng của Lockhart, Phoenix nhìn thấy vài nữ sinh Hufflepull ngẩn ngơ ở đó.

“Một lũ không có đầu óc.” Flinders lạnh lùng khinh bỉ. Hắn gõ đũa phép lên một giá trưng bày, ngay tức khắc một lối đi hiện ra.

“Đi thẳng năm bước, rẽ phải bảy bước.” Flinders hướng dẫn.

Phoenix nhớ kỹ. Quả nhiên trong Hogwarts có rất nhiều lối đi bí mật mà cả hiệu trưởng và các giáo sư cũng không biết rõ. Phoenix quan sát Flinders, anh ta tránh cái gì, cô tránh cái đó. Cô gắng không đụng chạm vào bất cứ vật gì.

“Cảnh giác cao cũng tốt. Hãy thả lỏng đi, trong này không có quá nhiều cơ quan.” Flinders vừa nói vừa đi, anh ta không hề quay đầu lại. Phoenix ngẩn ngơ, như thể sau lưng anh ta có một con mắt thứ ba vậy.

Đường đi quanh co, đổi hướng liên tục, Phoenix không nhớ hết được con đường.

Cuối cùng bọn họ dừng lại trước một bức tranh thêu hình người cá. Flinder sờ một cái vẩy trên đuôi người cá, gãi gãi. Bức tranh liền quay ngược lên trên, để lộ một thông đạo.

Người cá trong bức tranh khi bị Flinders chạm vào, nhìn anh ta một cách khuyển rừ. Phoenix nổi da gà, bị Flinders quay lại lờm một cái.

Phoenix cảm thấy anh ta muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy.

Cảm giác này chỉ thoáng qua, Phoenix nhanh chóng chú ý đến căn phòng cô vừa đặt chân vào.

Căn phòng này...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Buổi Đầu Ở Nhóm Chiến Đấu

Người dịch: Chu Muội.

Ấn tượng đầu tiên của Phoenix là một không gian rộng lớn mang kiểu kiến trúc cổ điển phương tây, lịch sự và trang nhã.

Trong phòng có khoảng hai mươi người, đa số đều là học sinh năm ba, học cùng với cô chỉ có Malfoy và Blaise.

Blaise như thường nở nụ cười tán tỉnh, tiểu Malfoy mặt lạnh nhìn cô sau đó như khinh bỉ, không nhìn nữa.

“Đây là thành viên mới, Phoenix Longbottom, năm hai.” Flinders giới thiệu.

Phoenix cũng phối hợp, cúi chào.

Mọi người đều đã biết đến Phoenix, một Slytherin Longbottom, đạt hạng nhất năm nhất, cũng biết thực lực của nàng qua trận đấu thủ tịch năm hai, khá xuất sắc. Không có ai có ý kiến gì, trừ đại tỷ Hope.

Hope học năm sáu, cùng tuổi với Flinder. Nghe nói nàng rất am hiểu thuật biến hình. Ấn tượng đầu tiên của Phoenix khi gặp Hope chính là một xà mỹ nhân.

Blaise nói có rất nhiều người theo đuổi đại tỷ Hope vì bề ngoài xinh đẹp, đáng người có lỗi có lỗi. Đại tỷ Hope có một mái tóc dài quần lộn xoăn màu xanh lá cọ rất nổi bật và khuyến rũ. Lại thêm da thịt trắng trẻo nõn nà, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều thu hút ánh nhìn.

Hope nhướn mày, chất vấn Flinders: “Flinders, cậu mời một Longbottom?”

Hope biểu cảm như một Thần sáng xông vào hang ổ Thực thần thực tử khiêu chiến.

“Tôi nghĩ tiểu thư Longbottom đã có sự lựa chọn của mình.” Flinders nhìn Phoenix.

"Đúng vậy." Phoenix gật đầu.

Flinders đi lên bục, nhiều quyền da dê giống như cái mà Flinders đưa cô xuất hiện, mỗi người có một quyền. Quyền da dê này phân biệt tên tuổi từng người và năng lực của họ, mọi người cùng ký tên mình đằng sau cuốn sổ.

Đến lượt Hope, cô ta đơn giản chỉ vẽ ngoáy vài nét bút.

“Đây là bí mật chung của chúng ta, nếu ai vi phạm...” Flinders nhìn Phoenix, Malfoy đứng bên cạnh cười nhạo: “Không biết sẽ thế nào, cho đến bây giờ vẫn chưa có ai vi phạm điều lệ.”

Tiếp theo là tự tìm nhóm luyện tập. Phoenix hứng thú lại gần bức tường bên trái được xếp đầy sách. Blaise đến bên cạnh, cao hứng giới thiệu: “Đây đều là phép thuật hắc ám mà mọi người thu thập được, nghe nói còn có cả những cuốn sách đen.”

Phoenix tiện tay lấy một tờ giấy, trên đó ghi lại cách lột da người. Còn ghi chú chi tiết chỗ nào khó lột nhất, lột da như thế nào sẽ khiến nạn nhân đau đớn nhất...

“Cái này so với Crucio (tra tấn) còn lợi hại hơn nhiều.” Blaise nói thầm: “Theo mình biết, trong phòng này không có ai sử dụng được Crucio.”

Phoenix đọc lại điều kiện thực thi Crucio. Phù thủy bình thường tất nhiên không thể thực hiện mấy loại phép thuật hắc ám này, nó nguy hiểm hơn nhiều so với các loại nguyên rửa thông thường.

Draco không biết mình nghĩ thế nào về Phoenix. Hắn công nhận Phoenix cũng có chút tài năng, ít ra là cô thông minh hơn anh trai rất nhiều. Nghĩ đến Gryffindor Longbottom kia, Draco lại cảm thấy khó chịu.

Nếu tên kia không có người em gái tài giỏi như vậy, có lẽ còn yếu đuối và thảm hại hơn bây giờ nhiều.

Tiểu Malfoy bỗng dưng cảm thấy Blaise lăng từ thấy Phoenix lại giống như ong mật kiếm được mật hoa. Cảm giác khó chịu tức tối vô hình dần dần hiện ra trong Malfoy.

“Luyện tập thôi, Blaise.” Nếu như Draco không hiểu Blaise thì còn tưởng hắn đổi khẩu vị. Mấy hôm trước Blaise còn thề thốt rằng sẽ chinh phục được Hope kia.

Tiểu Malfoy thật sự không ưa đại tỷ Hope này. Chỉ là một Máu lai ti tiện, ý vào túi da kia liền tự cao tự đại.

Việc bài xích Longbottom, các Slytherin thuần huyết còn chưa lên tiếng, cũng không đến lượt hạng Máu lai ti tiện này cho ý kiến. Nếu Longbottom mà không được tham gia vào nhóm thì à ta càng không có tư cách.

Blaise rất không tình nguyện đi qua. Draco và hắn tạo thành một nhóm luyện tập, cả hai bằng tuổi nhau, thực lực có chênh lệch nhưng không quá lớn. Lần trước thi đấu thủ tịch năm hai, cả hai đều chưa bộc lộ hết thực lực.

Phoenix quan sát Blaise và Draco, Blaise cao hơn hẳn nửa cái đầu. Nhưng ai cao hơn ai cũng chưa thể nói chắc chắn nhưng, cô nàng thật sự không hiểu

tiểu Malfoy đang khó chịu về cái gì?

Phoenix khó hiểu, quyết định không nghĩ nữa.

Thời gian hoạt động cố định của nhóm chiến đấu là mỗi tối thứ sáu, thời gian còn lại, các thành viên đều được tự do ra vào xem sách.

Phoenix tìm thấy một vài lời nguyên thủ vị, như là rửa người khác liên tục gặp xui xẻo hay chảy máu mũi bất thành linh.

Sau khi nhớ kỹ vài câu thần chú đơn giản, Phoenix thấy Flinders và Hope đang đấu với nhau.

Flinders và Hope đều rất lợi hại nhưng so ra thì Flinders nhìn hơn. Flinders sử dụng thần chú không lời còn Hope sử dụng loại cô ta thành thạo nhất, thuật biến hình.

Hope biến một cái ghế thành con mãng xà, chỉ huy nó tấn công Flinders không ngừng nghỉ. Loại phép biến vật không có sự sống thành sinh vật có sự sống và duy trì hoạt động cho nó cần lượng lớn ma lực. Chắc hẳn thành tích môn biến hình của đại tỷ Hope là toàn O.

Nhiều người ra về lúc chín giờ, lúc này trong phòng chỉ còn lại Blaise, Draco và Phoenix. Vì vậy ba người quyết định về phòng.

“Hóa ra Longbottom dùng thành thạo Scourgify nhất.” Malfoy đột nhiên phun ra một câu.

(Scourgify: tẩy rửa, cũng có thể hiểu là cọ rửa, trong đó cũng bao gồm làm sạch, sắp xếp lại.)

“Bởi vì mình phải đọc nhiều sách cho môn Lịch sử pháp thuật nên đầu đầu cũng thấy sách. Hai người biết đấy, thành tích của môn Biến hình của mình rất tệ hại, bù lại cho nó thì Lịch sử pháp thuật phải đạt điểm tối đa. Đó không phải là chuyện dễ dàng gì đâu!” Phoenix lại lấy chuyện hạng nhất để đả kích Malfoy.

Khuôn mặt trắng nõn của Malfoy dần đỏ lên, lan xuống cổ và hai tai. Đôi mắt màu lam đẹp đẽ nheo lại nhìn Phoenix.

Neville từng nói Malfoy giống chuột Hamster, Phoenix thấy vẻ phụng phịu này đáng yêu giống chuột cảnh, buột miệng: “Béo một chút nữa là giống con Hamster rồi!”

Blaise: "... ? ? ? ? ?"

Draco: "... ? ? ? ? ?"

Không khí yên ắng quý dị lạ thường, lại là Blaise lên tiếng: “Mình nhớ cậu có một nàng mèo gọi là tiểu thư Villa phải không?”

“Cậu biết tiểu thư Villa?” Phoenix hào hứng khi có người nhắc đến vật nuôi bảo bối của mình.

Draco nghiêng đầu che miệng cười. Blaise đương nhiên nhớ kỹ nàng mèo kỳ quái này. Mỗi lần hân hôn một cô nàng, không biết làm thế nào mà nó luôn ở gần đó, sau đó kêu một tiếng ‘meo...ô...’. Nghe như tiếng kêu ai oán, uất ức, làm như Blaise đã bỏ rơi nó vậy.

Mấy lần như vậy, Blaise hạ quyết tâm điều tra gốc rễ xuất xứ vị tiểu thư Villa này.

"Đương nhiên, nó rất là... có linh tính."

Phoenix cảm thấy câu nói này của Blaise là... cực kỳ miễn cưỡng..

Ba người đã đi đến phòng nghỉ, chúc ngủ ngon và về phòng. Phoenix về phòng mình mới nhớ ra Blaise gặp Villa rồi sao, sao lại cảm thấy Villa có linh tính nhỉ?

Khi Blaise và Draco chuẩn bị ngủ

“Vì sao Longbottom lại đột nhiên nói tới con Hamster?” Draco đứng trước gương hỏi.

“Draco, soi gương đi.” Blaise nhin cười, dùng giọng điệu nghiêm túc nói.

"Làm sao vậy ?" Draco nắm hai bên gương, nhìn kỹ vào trong.

"Thử tức giận xem." Blaise nói với giọng điệu vô cùng nghiêm trọng.

Draco trừng mắt, phình má, sau đó...

"Longbottom chết tiệt!"

Gần như cùng một lúc, Phoenix và Neville đều : "Hất xì..."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 22

Những tiết kế tiếp của môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám, giáo sư Lockhart thay đổi liên tục các phương thức giảng bài cũng như phô bày đủ loại tư thế khuyến rũ, các loại áo choàng thời trang... Lần này, Lockhart đưa đến một loại bài tập mới lạ chưa từng có trong lịch sử Hogwarts, sẵn khẩu kích.

Như lúc này đây, Phoenix như muốn ngã ngửa trong tiếng reo hò hoan nghênh của nữ sinh Gryffindor.

“Nếu mình diễn vai thiếu nữ hiền lành gặp người sói hung ác, giáo sư Lockhart đóng vai dũng sĩ, dũng sĩ điển trai sẽ ôm thiếu nữ chẳng!” Một nữ sinh ảo tưởng nói.

“Lúc này giáo sư Lockhart vừa chớp mắt với mình đấy! Ôi, mình nguyện chết vì đôi mắt ấy!” Một nữ sinh khác lên con.

“Tiết sau nói về người tuyết Tây Tạng, liệu giáo sư có mời mình là nữ chính không nhỉ?” Hermione thần thờ.

Tại sao ngay cả Hermione cũng...

Parkinson hiện giờ lúc nào cũng dán mắt lên người Lockhart, gần như không đoái hoài gì đến Malfoy.

“Thư tình của mình dạo này thật ít!” Blaise hạ một quân cờ xuống, thờ dài ảo não. Phoenix ngồi đối diện, kết thúc ván cờ. Cô đã đánh thắng ba ván rồi. “Quan trọng nhất vẫn là nhân phẩm tốt.” Blaise cười tủm tỉm, tinh thần phấn chấn, như thể chưa từng buồn rầu vậy.

Draco một bên đang học môn Độc dược học lại ngẩng đầu tròn mắt. Người hôm qua coi chiếc gối như mặt Lockhart rồi dầy vò đến rách toi tả không phải là hắc u? Lockhart xuất hiện, Blaise lập tức tụt hạng. Blaise còn bỏ không làm bài tập môn Lịch sử phép thuật, chạy đến mặt thất tìm các loại lời nguyền hắc ám nữa chứ.

“Cứ như là hắc đã dùng thuật mê hoặc vậy.” Phoenix phụ họa, cô nói đủ cho ba người nghe, tránh mấy thiếu nữ hâm mộ Lockhart đến điên cuồng kia.

“Hiệu quả cũng thật kinh người.” Blaise dùng quân Hoàng hậu đập nát quân Quốc vương của Phoenix, hắc thắng.

Bọn họ không chơi nữa, bởi sắp vào giờ học rồi!

“Lần đầu tiên mình thấy viết luận văn lại khó như vậy!” Phoenix dùng bút lông gỡ đầu, than thở với Dominica. Cô nàng hôm trước tiết lộ đã ưng mắt một anh chàng Ravenclaw, hành tung từ đó luôn luôn xuất quỷ nhập thần. Dominica truyền kinh nghiệm: “Phải tạo ‘cuộc gặp gỡ bất ngờ không lường trước’ để gây ấn tượng với đối phương.”

Cô thấy yêu đương ở độ tuổi này là quá sớm, thêm ba năm nữa thì thích hợp hơn.

“Lockhart làm cậu khó chịu sao? Xem ra hắc cũng có chút ít tác dụng.” Malfoy tất nhiên chẳng để mắt đến lượng lớn fan của Lockhart. Lại nói, bài tập hôm nay là viết luận văn ca ngợi dũng khí của hắc trong chương đầu Lang thang với người sói.

“Đúng vậy, cậu còn phải cảm ơn Lockhart ấy chứ.” Phoenix bắt chước ánh mắt của Parkinson nhìn Malfoy, dù là ai cũng không chịu được mà nổ tung óc. Malfoy chẳng lẽ không để ý sao? Blaise và Dominica đều nói đó là ánh mắt thèm khát cực độ.

“Làm luận văn của cậu đi! Mai không chừng sẽ bị T đó!” Draco xù lông nói.

“Các cậu làm xong rồi ư?” Phoenix hỏi. Dạo này tâm trạng tiêu Malfoy ngày càng thất thường khó đoán, chẳng lẽ hắc đã biết fan của mình đang giảm dần, bỏ sang phe Lockhart rồi sao?

Blaise gạt đầu cười, lấy trong tay áo ra một bức thư tình: “Chỉ cần sửa lại một chút là xong.”

Phoenix mở ra, là một bức thư khen ngợi thân thể Blaise cơ bắp cường tráng, nụ cười chói lọi như mặt trời ban trưa,...

Quả thực... loại này rất đúng ý Lockhart.

“Xem ra chất lượng thư tình ngày nay càng lúc càng thấp rồi.” Phoenix giả vờ cảm thán. Ở Slytherin một năm, cô lại bị nhiễm mấy cái tật xấu này.

“Thật đáng tiếc, Longbottom lại không có lấy một lá.” Malfoy vòng vèo đá kích.

Tiểu Malfoy đắc ý đi ra để lại Phoenix và Blaise bốn mắt nhìn nhau.

Hừ! Cái này mà cũng lấy ra để châm chọc nhau, Malfoy đúng là tên ngốc.

“Đừng để ý đến hắn. Viết luận văn của cậu đi.” Blaise đứng lên, tạm biệt “Còn có một vị tiểu thư xinh đẹp đang chờ mình. Đi đây!” còn tặng kèm một nụ hôn gió.

“Rồi, rồi. Đi nhanh đi!” Phoenix đen mặt. “Đúng rồi, cảm ơn luận văn mẫu của cậu.”

“Đó là đương nhiên.” Blaise đột nhiên ghé sát tai Phoenix thì thầm: “Quên mất. Tiểu thư Villa của cậu đâu? Mấy ngày nay chưa nhìn thấy nó.”

Blaise vẻ mặt nghiêm túc. Thật ra hắn rất hy vọng con mèo kia không phá đám cuộc hẹn của hắn nữa. Villa là vật nuôi của Phoenix, cô ấy rất cưng con mèo, Blaise ước gì Phoenix quản thúc nó chặt hơn. Tiểu thư kia rất khó cura, hắn tốn bao thời gian công sức đối phương mới chịu hẹn hò một lần. Nếu Villa xuất hiện lần nữa, hắn sẽ không nhịn được mà cho nó một phép Deletrius (xóa sạch) đâu.

“Villa? Chắc vẫn còn ngủ trong phòng. Sao vậy?” Phoenix nghi hoặc.

“Không có gì. Chỉ là... mình thấy nếu có tiểu thư Villa ngồi cạnh cậu thì luận văn sẽ sớm được viết xong thôi.” Blaise lại nháy mắt một cái rồi mới đi.

Phoenix cảm thấy tư duy của con trai không thể lý giải theo cách bình thường...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chuyện Ở Nhà Ăn Và Dạy Đỗ Weasley

Người dịch: Chu Muội.

Giữa trưa ngày thứ hai, Phoenix đã hoàn toàn hiểu rõ chuyện Weasley nôn ra ọc sên.

Qua câu chuyện cô nàng Hufflepuff hôm trước kể, Phoenix tin tưởng người nhà Hufflepuff chính là một cái máy phóng đại. Mọi câu chuyện bạn nghe từ đó chỉ có thể nghe, không thể tin. Câu chuyện về Lockhart chính là ví dụ điển hình nhất, ấy mà các nữ sinh đều răm rắp cho là thật.

Trong phiên bản hư cấu, Malfoy trở thành một Quidditch điên cuồng luyện tập, thiếu nữ quý tộc bị sự nỗ lực của cậu ấy cảm hóa, yêu thích, say mê Draco. Cha Malfoy thành ra là một người tích cực cổ vũ con cái theo đuổi giấc mơ, cũng có phiên bản bị nói là nhà giàu mới nổi thích khoe mẽ.

Phoenix căn bản là không tin, hỏi xem vị thiếu nữ quý tộc ấy là ai thì bị đối phương mạnh miệng gạt đi: “Trọng tâm chính là thiếu gia Malfoy kiên cường, nỗ lực, không ngại khó ngại khổ chứ không phải là vị tiểu thư quý tộc vô danh tiểu tốt kia!”

Phoenix biết rõ, người khiến tiểu Malfoy kích động như vậy, chỉ có thể là vì chúa cứu thế Harry Potter kia thôi!

Lúc đi ăn cơm trưa, một đám người bắt chước động tác phun ọc sên của Weasley, cả căn phòng đều cười vui vẻ. Blaise vạ năm không đổi, đứng cạnh Malfoy mà vẫn thản nhiên phóng điện khắp căn phòng.

Phoenix cùng Dominica đi ngang qua.

Malfoy nói gì đó, mấy thành viên Quidditch nhà Slytherin đều bật cười. Phoenix không có mấy hảo cảm với những người toàn cơ bắp là cơ bắp này. Đường như đội trưởng Marcus chỉ cần xoay cổ tay thì có thể bẻ gãy cổ cô ngay lập tức.

(Trong truyện này tác giả viết đội Quidditch nhà Slytherin đều là những người cơ bắp sức mạnh, không gầy còm như trong phim đâu!! ^^)

“Này, Longbottom!” Biểu cảm trên mặt Phenix làm Malfoy hứng thú: “Thế nào, Máu bùn nhà Gryffindor đã đến cầu cứu chưa?”

Goyle ở gần đó nhận được tín hiệu từ Malfoy, liền bắt trước cách nói của Hermione: “Phoenix! Cầu xin cậu! Ron cứ liên tục phun ọc sên!”

Xung quanh truyền đến từng trận cười ha hả. Phoenix nhìn bên Gryffindor, bên đó im lặng, nhìn Slytherin như nhìn kẻ thù không độ trời chung. Mà cũng đúng, hai nhà có hòa thuận bao giờ đâu nhỉ? Có lẽ bây giờ họ rất muốn xông lên cắt lưỡi bẻ cổ Malfoy đi!

Phoenix bỗng dưng bị lôi vào vụ này, đương nhiên phải nói vài câu thanh minh cho mình. Cô giả giọng Malfoy. “Bắt chước cực kỳ giống, Goyle! Ngài Malfoy làm đạo diễn mà, đương nhiên là phải rất xuất sắc. Nhưng đạo diễn Malfoy này, sao không đích thân biểu diễn cho mọi người xem cảnh nôn ọc sên đi? Hắn là cực kỳ đặc sắc!”

Không gian nháy mắt yên tĩnh. Malfoy đen mặt, ánh mắt hung hãn bắn vào Phoenix. Hắn đứng dậy, giọng nói không cảm xúc: “Cậu bệnh vực Weasley?” Draco khoanh tay, đầu hiện đặc trưng của con giông trước bão.

Tiểu Malfoy ấu trĩ!

“Không, mình vô cùng trông chờ khoảnh khắc cậu và chiếc Nimbus 2001 đánh bại nhà Gryfindore.” Phoenix nói bằng cái giọng của Malfoy khiến câu nói này có vẻ rất gọi đòn.

Malfoy nhủ mày, chậm rãi quay đầu đồng thời hừ lạnh một tiếng. “Chúng ta đi!”.

Blaise đâu? Hắn cùng một nữ sinh năm ba Slytherin vừa đi thảo luận gì đó, đã chóng chuồn rồi còn đâu!

Sau giờ cơm trưa, Dominica lại chạy tới tạo cuộc gặp gỡ bất ngờ với anh chàng Ravenclaw mà cô ấy nói, vì vậy mà Phoenix có thời gian nhân nhả đi dạo tòa thành. Từ lúc được huynh trưởng Flinders dẫn đi đến cái mặt thất bí mật của nhóm chiến đấu, Phoenix chắc chắn trong Hogwarts còn rất nhiều loại mặt thất như vậy.

Phoenix đi đến một góc, bỗng nghe được một giọng nói nghe quen quen.

“Nhất định! Ờ... Nhất định mình sẽ biến Malfoy thành một con ốc sên!” Câu nói bị ngắt quãng, người nói vừa nói vừa nôn, giọng đã khàn đặc như dịch nhầy của ốc sên, không ai khác chính là Weasley. Sau đó lại từ miệng cậu ta chui ra ngoài sao? Phoenix chăm chọc.

“Mình chưa bao giờ nghe nói phù thủy máu lai và phù thủy thuần huyết lại có địa vị chênh lệch như vậy!” Là Hermione. Xem ra Malfoy hôm đó nói chuyện rất khó nghe, lại còn đụng đến giới hạn của Hermione. Cô bạn hẳn là rất khó chịu.

“Thuần huyết cũng không nói lên được điều gì! Neville Longbottom! Ờ... Cậu ấy tuy là thuần huyết nhưng ngay cả mấy phép đơn giản cũng không làm được!”

Nghe thấy chính miệng bọn họ châm chọc anh trai mình, Phoenix vô cùng tức giận.

“Phoenix...” Potter phát hiện Phoenix đầu tiên, mặt cậu ta đỏ lên, kêu được tiếng Phoenix rồi cũng lắp ba lắp bắp không nói được gì.

Hermione và Weasley cũng rất xấu hổ nhưng Phoenix không quan tâm, cô đi thẳng đến trước mặt Weasley mới dừng lại.

Tóc đỏ, mặt tàn nhang, cầm một cây đũa phép hổng. Phoenix nở một nụ cười tiêu chuẩn Slytherin. Phoenix nghĩ, gia đình Weasley không thích thuần huyết phải chăng vì bọn họ không thể có một cuộc sống đúng nghĩa là quý tộc thuần huyết sao?

“À, sao cậu không nhìn lại bản thân? Một Weasley thuần huyết lại dùng đũa phép tự làm mình nôn ra ốc sên?” Phoenix cười châm chích, cô không biết rằng biểu cảm này của mình cực kỳ giống Malfoy.

Ron giờ lên đũa phép, lại chần chờ buông xuống. Lúc này Hermione nói sẽ tìm em gái Neville nhờ giúp đỡ vì nghe nói cô ấy biết rất nhiều thứ. Nhưng làm thế nào bây giờ, mình hình như làm cô ấy tức giận rồi, Weasley nghĩ.

“Muốn nhờ mình giúp đỡ?” Phoenix như đọc được suy nghĩ của Weasley, vung lên đũa phép: “Phóng đại tăng lượng!”.

Một tia màu vàng bắn vào Ron, Phoenix cười rộ lên: "Giúp xong rồi đó!"

Nói xong, cô vung áo xoay người, để lại ba người chưa kịp hết ngạc nhiên.

Phoenix chưa đi xa, bên trong nhanh chóng tiếp tục: "Ờ..."

"Ron! Cậu một lần nôn ra hai con sên?! A! Con sên này còn lớn hơn con sên lúc trước!" Hermione sợ hãi.

"Nhanh đến phòng y tế!" Potter nhanh trí nói.

Phoenix nâng đũa phép vuốt ve, tâm trạng thư thái.

“Cậu đã làm gì Weasley?” Draco từ góc khuất đi xa, vừa rồi hắn đã chứng kiến hết từ đầu đến cuối.

Phoenix nhân nhả nói: "Một phép Engorio (Phình to) và lời nguyện tăng lượng (tức tăng cả về khối lượng lẫn số lượng)."

Phoenix nhẹ nhàng nhếch mép, nụ cười này của cô trông khá đáng sợ. Draco giật mình, hắn chưa từng thấy Longbottom cười như vậy. Cô trong mắt hắn luôn làm một người lạnh lùng, thông dong bình tĩnh.

"Đi đâu đấy, Malfoy?" Phoenix chuẩn bị về phòng nghỉ lấy thư, buổi chiều có môn Biến hình, không được đến trễ.

Malfoy hình như biết Phoenix muốn đi đâu, nói: "Đi cùng đường với cậu."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Chuyện Tình Ở Hogwarts (2)

Người dịch: Chu Muội.

Đến tối, Phoenix đem chuyện của Cedric và Cho Chang ra tâm với Dominica, người nào đó hoàn toàn quên mất mình là một Slytherin...

"Thì ra là Cedric! Brian nói với mình dạo này có một Hufflepuff luôn nhìn trộm Cho Chang!" Dominica bật dậy, vô cùng nghiêm túc thể hiện sự tiếc hận: "Phoenix yêu quý, như vậy chẳng phải là cậu hết cơ hội rồi sao? Cho Chang là mỹ nữ phương đông, còn cậu chỉ là một cô nhóc chưa kịp lớn!"

Phoenix vã mồ hôi! Từ khi Dominica cura được Brian sau nhiều lần 'tình cờ gặp gỡ' thì đầu óc cô nàng này càng ngày càng 'phong phú'!

"Cậu nói chuyện cùng với Brian? Lúc nào mà nhanh vậy?" Phoenix thốt lên ngạc nhiên thành công chuyện chủ đề.

"Nói chuyện chính là nói chuyện." Dominica trèo lên giường Phoenix, đôi mắt đen sáng lấp lánh như những vì sao. "Mình sẽ bắt gọn hắn!"

Trong một khoảnh khắc, Dominica như một nữ vương đầy dã tâm chiếm hữu!

Phoenix tưởng tượng người nào đó xui xẻo, dáng người cao gầy, khuôn mặt ngạo khí Ravenclaw... Thế nào cũng không lường tượng ra hình ảnh anh ta nửa quỳ nửa ngồi dưới đất hôn chân Dominica....

"Ừ... sao cậu lại chọn anh ta?" Gần đây mọi người đều yêu đương nhỉ? Cedric, Dominica, còn có Blaise... Hừ, cái này cũng không thể trách bọn họ...

Dominica có vẻ thuần thực, ghé vào tai Phoenix nói thật chậm: "Chính là lúc đi lướt qua người ấy, tình cờ nhìn thấy người ấy, ngồi cạnh bên người ấy, sẽ cảm thấy tim đập rất nhanh, cảm thấy khẩn trương và hồi hộp."

"À..." Cảm nhận thật là... phi thường. Phoenix bình luận.

"Mình không biết cảm giác này có biến mất hay không? Nhưng mình biết chắc một điều, một khi còn cảm thấy như vậy, mình chắc chắn sẽ nắm chặt hắn không buông!" Dominica nghiêm túc: "Bởi mình chính là một Slytherin!"

Phoenix nằm phịch xuống giường. Đúng vậy! Cô cũng là một Slytherin!

Dominica trở lại giường, quyết định không nói đến chuyện này nữa.

Dominica và cô đều rất rõ ràng là Phoenix không thích Cedric, ít nhất thì đó không phải là mẫu người của cô.

Phoenix cảm thấy chút lẻ loi, mọi người xung quanh cô đều bắt đầu yêu đương, cô thấy có lẽ mình cũng nên xác định một chút cho bản thân.

Không bao lâu sau Halloween sẽ đến, Neville dạo này có chút thất thần. Phoenix ra hiệu cho Neville trong lúc học chung tiết Phòng chống nghệ thuật hắc ám, ý bảo tan học gặp nhau.

Lần này Lockhart không ấn định kịch bản mà phân mọi người thành nhóm nhỏ tự do biểu diễn.

Phoenix, Dominica, Neville và Seamus thành một tổ, quyết định chọn vở kịch 'tuyệt gia tình mê hoặc lũ nhân'.

Phoenix là tuyệt gia tình, Seamus là lũ nhân, Neville phụ trách đọc lời kịch, Dominica là biên kịch.

"Tóc của tuyệt gia tình là màu trắng, Longbottom, cậu nghĩ với màu tóc bùn này có thể đóng vai tuyệt gia tình ư?" Kẻ quấy rối Malfoy lại phá đám, Blaise lại tồn công kéo hắn về.

Nhóm của Malfoy diễn vở ma cà rồng, Parkinson và Greengrass tranh nhau làm công chúa được ma cà rồng yêu.

Đương nhiên, Malfoy chính là con ma cà rồng kia.

"Parkinson hình như cao hơn Malfoy một ít! Bọn họ là ai ôm ai mới đúng đây?" Dominica mắt vẫn nhìn vào kịch bản nhưng miệng không quên kinh bỉ.

Phoenix bĩu môi, không nói gì.

Malfoy công kích nhóm của Potter được ba lần, chán rồi lại chạy sang nhóm cô gây chuyện.

Tiểu Malfoy ấu trĩ khiến người ta bực mình!!! Đồ khó chiều...

"Mình chưa từng nhìn thấy con ma cà rồng nào lại vừa nhỏ vừa gầy như vậy ! Cậu được chọn đóng ma cà rồng chắc là vì cái mặt tái nhợt nhỉ ?" Phoenix thì thầm vào tai Malfoy. Vẫn lí do cũ, Slytherin sẽ không chiến tranh nội bộ trước mặt người ngoài.

"Nhỏ? Gầy? Longbottom, cậu nghĩ ai cũng ‘tứ chi phát triển’ như anh trai Gryffindor của cậu sao ?" Malfoy nhanh chóng phản kích.

"Dù sao cậu cũng không cao bằng anh trai mình ! " Chiều cao hiện tại của Malfoy lại bị Phoenix lấy ra để đá kích. "Chắc chắn. ngay cả cơ bắp cũng kém phát triển ! "

Hai người thì thào thì thầm khiến mọi người xung quanh cảm thấy kì quái.

Lockhart thấy vậy tươi cười mờ ám, bất thành linh tách hai người ra : "Các học trò yêu dấu dễ thương bé bỏng ! Rơi vào bẽ tình yêu thì một phút cũng muốn lại gần nhau, nhưng bây giờ đang trong giờ học, ta hy vọng hai trò có thể tập trung hơn vào bài tập ta vừa giao ! Ta trước kia cũng rất khó xử, các fan của ta luôn... "

Lockhart lại ất đầu lại nhai về mấy vấn đề nhằm chán đến cực điểm. Nhưng ý tứ câu đầu tiên hắn nói khiến Malfoy và Phoenix đen mặt.

"Thật muốn nghiền rùa hắc, dám vũ nhục một Malfoy !"

"Đây là lời mình nói mới phải ! Phải đốt trụ cái áo choàng hắc thích nhất ngay trước mặt hắc. Dám hạ thấp mắt nhìn của một Longbottom !"

"Này ... Draco, Phoenix..." Blaise không nhịn được mở miệng : "Chẳng lẽ các cậu thật sự là..."

"Im miệng! Zabini!" Hai người nào đó đồng thời quát lên!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hai Anh Em Trò Chuyện

Người dịch: Chu Muội

Phoenix vẫn đang mãi đầu mất với Malfoy, một cảm giác ớn lạnh lan tỏa từ đằng sau lưng. Parkinson đang nhìn cô với ánh mắt ‘ta muốn giết người’.

Cô rõ ràng là người vô tội nhất, sao lại phải đi hứng chịu hậu quả cơ chứ? Phoenix không do dự nhìn thẳng Parkinson.

Dominica thấy tình hình căng thẳng, vội tới giảng hòa. Slytherin luôn đoàn kết đúng không, hai người tuy không nói gì nhưng nhìn nhau như muốn bóp cổ nhau thế thì có khác gì đâu?

Parkinson kiêu chảnh ‘hừ’ một tiếng rồi phất áo choàng bay ra sau, tạo dáng rời đi.

Phoenix cũng ‘hừ’ trong lòng. Parkinson thay đổi nhanh thật, hôm trước còn thấy chạy theo Lockhart cơ mà! Hôm nay nhìn cô như vậy còn không phải là vì Malfoy sao?

Nếu Dominica biết suy nghĩ lúc này của Phoenix, cô thật muốn tự vả mặt mình, tức tốc dùng hỏa thư van xin Donna: Chị thân yêu à! Không cần gửi cho Phoenix một tiểu thuyết ngôn tình nào nữa đâu...

Hiện tại, Phoenix một mình kéo Neville đi ra ngoài, đi đến hồ nước Đen, thấy một vỏ rác chắn ngang đường, trực tiếp thiêu cháy nó.

Neville giật mình lùi lại. Em gái ngày càng khủng bố!

Phoenix hít một hơi sâu và dài. Cô cần nói chuyện nghiêm túc với anh trai, không cần những cảm xúc dư thừa ban nãy ảnh hưởng.

“Neville, anh có tâm sự!” Phoenix không hỏi, một câu khẳng định luôn vấn đề.

“... Vì, vì sao em nói như vậy...” Neville có chút lắp bắp, gãi gãi cái gáy.

Phoenix nhớ trong quyển sách tâm lý học Donna gửi có viết, theo bản năng gãi gáy, lảng tránh câu hỏi, mắt không nhìn thẳng đối phương chính là gặp vấn đề khó nói muốn lảng tránh, hoặc là nói dối.

Phoenix nhú mày, Neville gặp vấn đề gì mà lại giấu cô?

“Tối nay có bánh thịt khoai tây nghiền, món anh thích nhất nhưng anh không hề ăn. Hơn nữa bữa tối còn không ăn một chút gì cả!” Phoenix tinh ý nói. Bỏ

qua cả bữa tối, sẽ không tốt cho sức khỏe. Phải nhanh chóng giải quyết vấn đề càng nhanh càng tốt!

Neville cúi đầu, hẳn không ngờ Phoenix tinh ý như vậy, còn để ý hẳn không ăn bữa tối: “Không...Phoenix...Chỉ là... chỉ là.. anh cùng Harry chung một phòng.”

Neville nặn mãi mới ra một câu.

Cái này Phoenix biết. Nhà Gryffindor nam thừa nữ thiếu. Nam sinh nhiều khi năm người một phòng mà nữ sinh mỗi người một phòng có khi còn thừa.

Neville, chúa cứu thế, Weasley và Finnigan cùng một phòng thì phải.

Cô như nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên thốt nhiên: “Neville! Chẳng lẽ Potter làm gì anh sao? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

Neville đầu tiên sững sốt, sau đó đỏ mặt. Hắn vừa lắc đầu lại vừa gật đầu, cuối cùng phủ nhận: “Không! Harry chẳng làm gì anh cả!”

Phoenix không tin lắm, lại càng nghi hoặc thêm, bèn kéo Neville ngồi xuống: “Vây, anh nói cho em biết, sao dạo này anh hay thất thần thế?”

Trong tiết học Độc dược hôm trước, Neville một lúc làm thủng ba cái vạc, giáo sư Snape như sắp sửa bóp chết Neville vậy...

Neville ngập ngừng một lúc rồi cũng nói ra: “Anh.. anh, một lần ngủ muộn, cái hôm Harry bị phạt viết thư cho giáo sư Lockhart ấy. Lúc trở về có cùng Ron nói, nói chuyện...”

“Họ nói cái gì?” Phoenix cũng hơi gấp gáp, dạ dày như bị lộn ngược lại.

Neville lại gần Phoenix, ghé sát tai nhỏ giọng thì thầm: “Harry nói hẳn nghe được âm thanh rất kỳ quái... “Neville hắng giọng cho khàn khàn: “Giết chết người...Xé rách người...”

Phoenix bị Neville vỗ một cái gật mình, lập tức thanh tỉnh, cảm thấy anh trai quá yếu vĩa, chuyện bé xé ra to.

“Em thấy đây giống với trò đùa dai của Peeves hơn. Sắp tới Halloween rồi, có lẽ đây là chiêu mới của Peeves không biết chừng!”

Neville vẫn còn nghi ngờ. Phoenix không muốn mình và người thân có liên quan đến chúa cứu thế một chút nào. Neville chỉ cần là một người bạn cùng phòng bình thường là được rồi.

Phoenix nghĩ ngợi, đe dọa Neville: “Anh nghĩ xem, nếu Potter và Weasley biết anh nghe trộm bọn họ nói chuyện thì họ sẽ cảm thấy thế nào?”

“Anh không có! Chỉ là...” Neville lại đỏ mặt, bà Longbottom đã rất thành công trong việc giáo dục anh em bọn họ tôn trọng người khác dù là trong tiềm thức.

“Cho nên, anh hãy làm như không có chuyện gì cả, như chưa bao giờ nghe được chuyện này!” Phoenix không để Neville nêu ý kiến: “Nếu Weasley mà biết, thì với tính cách của hắn. Bí mật mà chỉ có hắn và Potter mới biết lại bị anh nghe trộm, hẳn nhất định sẽ rêu rao khắp trường cho coi!”

Phoenix ác ý hóa hình tượng Weasley lên một tẹo để dọa Neville. Ban đầu Phoenix chỉ thấy Weasley chỉ thiếu chỉ số thông minh, nhưng càng về sau càng thấy anh chàng này thiếu giáo dưỡng trầm trọng. Hoặc căn bản là nhà Weasley không có dạy dỗ những điều này.

Neville nhớ lại những việc Ron thường làm. Neville biết rõ Ron đối với mình vẫn luôn có chút khinh thường. Nhưng tính cách cậu ta thẳng thắn là vậy...

Suy cho cùng, Neville vẫn là một người hiền lành.

Phoenix sao lại không biết trong đầu anh trai song sinh đang nghĩ cái gì. Cô chỉ hy vọng cùng anh trai vượt qua bảy năm yên bình ở Hogwarts, cho dù chiếc mũ phân loại làm đảo lộn kế hoạch của cô.

“Phoenix, anh sẽ nghe theo em.” Neville rầu rĩ nói.

Phoenix đau lòng, đây chính là quyết định đúng đắn! Cô rất sợ anh trai hiền lành của cô bị tổn thương.

“Hermione là một người tốt bụng.” Phoenix chần chờ: “Neville, anh có thể làm bạn với cô ấy.”

“Hermione.. đôi lúc...” Neville chần chờ, Phoenix cũng hiểu ý tứ của anh trai, thờ dãi:

“Đôi khi nhanh mồm nhanh miệng phải không?” Phoenix buồn cười nói tiếp, tựa vào vai Neville. Neville mười hai tuổi, cao hơn một chút, bờ vai so với lúc trước dày và to hơn rất nhiều:

“Mỗi người đều có tính cách riêng. Anh có bài tập gì không hiểu thì cứ hỏi cô ấy! Em chắc chắn cô ấy rất vui lòng giúp đỡ!” Phoenix hy vọng Hermione có thể trông chừng Neville, ít nhất có Hermione thì mấy nam sinh sẽ không bắt nạt quá giới hạn.

Bọn họ cứ như vậy cho nhau dựa vào, như là hồi nhỏ giống nhau.

Thăng đến Neville bụng “Ừng ực” kêu một tiếng, bọn họ mới đứng dậy đi tìm đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Căn Phòng Bí Mật!

Người dịch: Chu Muội.

Tháng mười vừa tới, ở Hogwarts như gặp phải dịch cúm, toàn bộ học sinh trong trường lần lượt nổi đau đi đâu ồm. Cũng không hẳn là có rất nhiều người bị cảm, đa phần là bị suy giảm sức khỏe, phép thuật cũng vì thế mà không được ổn định.

Phoenix nằm trong phòng y tế ngây người. Cô cực kì tự tin vào sức khỏe của mình, không ngờ rằng tờ mờ sáng nay lại cảm thấy đau đầu dữ dội, cả người nóng ran.

Sau khi Phoenix uống thuốc mà y tá Pomfrey đưa cho, khí nóng trong người bắt đầu ra ngoài qua lỗ tai, cảm giác thật là vi diệu.

Nằm cạnh Phoenix là cô bé Ginny nhà Weasley. Cô nhóc mặt tái nhợt, như thể cả đêm không được ngủ.

Anh trai của Ginny thay nhau đến thăm cô bé, Phoenix nhận thấy cô nhóc lại không muốn gặp họ chút nào, giận dỗi giấu đầu dưới lớp chăn.

Lúc Dominica và Blaise đến thăm Phoenix, Ginny vẫn còn trốn trong chăn.

“Nghe nói cô bé đó thăm mền Potter.” Dominica ghé tai Phoenix nói nhỏ, mắt liên tục liếc về Ginny ra hiệu.

Blaise trong phòng y tế đi đi lại lại. Trên người hắn mặc áo lông dày cộm, nhìn như một chú chim cánh cụt mập mạp. Chắc anh chàng nghe lọt tai câu nói vừa rồi, ‘sát thủ tình trường’ sao có thể chấp nhận được chuyện này chứ. (chuyện Ginny thăm mền Potter đó !)

Dominica và Phoenix nhìn nhau, nháy mắt tình nghịch.

“Blaise, buông tha Weasley đi. Weasley mà cậu cũng muốn thu phục sao?” Phoenix cười tủm tỉm.

Blaise biểu cảm cứng ngắc, rất nhanh lật mặt cười ngọt ngào: “Phoenix thân mến, trong lòng mình chỉ có mình cậu thôi!”

Biết là hắn nói đùa nhưng trong phòng ngoài Weasley thì còn vài bạn học Hufflepull... Ôi, Hufflepull...

Tiếng bước chân ‘bịch, bịch’ quen thuộc dồn dập tới. Đầu Phoenix hình như lại càng đau hơn.

“Zabini! Cậu muốn làm gì với em gái của tôi?!” Neville phần nộ mặt đỏ gay, như thể Blaise mà làm cái gì thì Neville lập tức lao vào cấu xé hắn tan tành.

Phoenix lần đầu thấy Neville tức giận như thế, cô sững sờ, mãi mới lí nhí nói: “Neville à, bọn em chỉ nói đùa thôi...”

Nhìn lại, Blaise và Dominica đã mất dạng từ lúc nào...

Khi vừa nhìn thấy Neville thì thần kì thay, ai đó như được uống được ‘kỳ ức’, tức thì nhớ ra còn bài tập Độc được chưa làm xong.

“Thực sự?” Neville hình như thông minh hơn thì phải, anh trai đang chất vấn cô, phải không?

Là Hermione dạy sao?

“Đương nhiên là thật rồi!”

Neville còn muốn nói gì đó liền bị y tá Pomfrey đuổi ra ngoài vì tội quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi.

Phoenix thở phào, nằm đọc sách cả ngày trong phòng y tế, ăn xong bữa tối, khám lại lần nữa mới được thả về phòng.

Đi dọc hành lang, Phoenix cảm giác không khí trên dưới Hogwarts có chút kì lạ. Cô ngo ngắc nhìn người người lũ lượt chạy lên lầu ba, từng tốp nói chuyện thì thầm, nhắc đi nhắc lại mấy từ ‘hóa đá’ ‘mở ra’ ‘mật thất’.

Cái gì thế này?...

Phoenix chạy theo đám người, lúc cô tới thì học sinh đã quây đông nghịt. Phoenix ở vòng ngoài cùng, quay người lại thấy giáo sư Dumbledore cũng vội tới.

Phoenix nhủ mảy quan sát, Malfoy cười đắc ý với Potter, đám người Potter ai nấy đều căng thẳng, mặt tái nhợt.

Học sinh ồn ào bàn tán về chữ viết trên bức tường.

“Căn phòng bí mật bị mở ra.

Kẻ thù của người kẻ vị, cảnh giác.”

Bên cạnh là con mèo Norris đã bất động, nằm im đó.

Căn phòng bí mật? Phoenix hít một hơi thật sâu tự trấn an, nhanh chóng lục tìm trí nhớ, một trong số những quyển sách cô đọc có nhắc về nó.

Giáo sư Dumbledore yêu cầu các học sinh về nhà của mình, ở yên trong phòng và chú ý an toàn. Phoenix nhìn đồng hồ chữ phát sáng kia thật lâu rồi mới đi theo đoàn về Slytherin.

Trở lại phòng nghỉ, mọi người đều trầm mặc, không khí quỷ dị.

Rất nhiều học sinh về phòng của mình, Phoenix biết chắc họ sẽ viết thư về nhà, hỏi rõ ngọn ngành về chuyện căn phòng bí mật.

Còn cô? Phoenix đương nhiên không thể viết thư cho bà Longbottom, thứ cô nhận lại có khi lại là một bức thư sấm không chừng.

Nhưng cô có việc khác phải làm. Phoenix lật tung giá sách, cuối cùng cũng tìm được quyển “Lịch sử Hogwarts” ở dưới cùng.

Quyển sách này có nói về ‘căn phòng bí mật’ đó!

“Cậu làm cái gì vậy?” Dominica đang do dự không biết có nên viết thư về cho mẹ hỏi về cái mật thất đó hay không?

“Mật thất à...” Phoenix lật đến trang sách cần tìm...

...Salazar Slytherin đã xây nên tòa thành Hogwarts, đồng thời ông ta cũng xây dựng một không gian riêng chỉ dành cho những Slytherin. Chỉ có truyền nhân nhà Slytherin mới có thể mở ra căn phòng đó...

Thông tin quá ít! Truyền nhân nhà Slytherin là như thế nào? Chẳng lẽ toàn bộ Slytherin chỉ có một truyền nhân thôi sao? Nhưng mà trong Hogwarts cũng chẳng có ai họ Slytherin cả?...

“Ôi Merlin!” Dominica chán nản than một tiếng ai oán.

“Trên bức tường có viết ‘căn phòng bí mật đã được mở ra’. Vậy là truyền nhân nhà Slytherin đã xuất hiện. Không phải là chúng ta, vậy sẽ không bị làm sao rồi!” Phoenix nhanh chóng tư duy. Có một nhân vật nguy hiểm ẩn núp trong trường học này!

“Chúng mình không biết cái gì cả, chắc học sinh sẽ không bị nhắm vào đâu!”

“Phoenix, anh trai của cậu...” Dominica nhắc nhở, Neville có quan hệ với chúa cứu thế, mà mọi vấn đề rắc rối thì gần như xoay quanh cậu bé có thân phận đặc biệt này.

“Mình biết, nhưng mà nếu là truyền nhân nhà Slytherin... thì người gặp xui xẻo chính là đám người xui xẻo kia.” Phoenix cười hắc ám khiến Dominica sờn tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Trận Quidditch.

Người dịch: Chu Muội.

Truyện được dịch ở diễn đàn lê quý đôn. Các bạn nhớ vào đây để được đọc chương mới nhất nhé! :!D

Môn Biến hình, Hermione không nhận được, hỏi giáo sư Binns về chuyện căn phòng bí mật.

Câu trả lời của giáo sư Binns cũng chỉ nhiều hơn so với quyển “Lịch sử Hogwarts” một chút.

Dù sao thì Salazar Slytherin và ba người kia tạo nên Hogwarts, phong ấn và che dấu các căn phòng bí mật. Trong căn phòng bí mật có một con quái vật và nó chỉ nghe theo mệnh lệnh của truyền nhân nhà Slytherin.

“Mệnh lệnh của truyền nhân nhà Slytherin...” Dominica thắc mắc tới tận lúc ăn trưa. “Hắn ta đã ra cái mệnh lệnh nào đâu nhỉ?”

Ngoại trừ nhà Slytherin thì ba nhà khác đều rất loạn. Phoenix ngẩng đầu bắt gặp nụ cười gọi đòn của Malfoy, biểu cảm khiêu khích kích động nhà Gryffindor.

Chuyện căn phòng bí mật và con mèo Norris khiến toàn bộ Hogwarts lo lắng bất an. Các phù thủy máu lai thường tụ tập lại với nhau, đương nhiên, tập đoàn fan của Malfoy cũng ngày càng lớn mạnh. Hai phe tỏ rõ lập trường của mình.

“Gia tộc Malfoy là gia tộc thuần huyết, ‘thuần huyết’ như vậy cơ đấy!” Phoenix vừa đi vừa lầm bầm.

Cô nhìn một đám người tụ lại thành một đồng thoi, Malfoy bị vây quanh bên trong, bên cạnh là hai anh chàng cao to Goyle và Crabbe, rồi lần lượt là Blaise, Greengrass, Parkinson, còn có Bulstrode.

Dominica đột nhiên dừng lại, vô cùng thành thực dùng hai tay nhẹ nhàng xoay đầu Phoenix để tầm mắt cô vừa vặn hướng ra cửa sổ.

Là sân thi đấu Quidditch, bốn cột lớn dựng được lên đồ sộ.

“Cậu ta có thể thắng không...?” Phoenix tự hỏi.

Gần đây người ủng hộ Malfoy ngày càng đông, gần như cả Slytherin đều thuận theo hắn.

“Nhưng mà nếu tên đó có thể thì lúc năm nhất đã chẳng đứng cùng hạng hai với Hermione rồi!” Phoenix ảo não, cảm thấy xui xẻo thay cho Hermione.

Dominica trở lại, mang theo thông tin chẳng mấy hay ho: “Ba nhà kia đều bắt đầu bài xích Slytherin rồi!”

Phoenix vẫn tiếp tục đọc ‘Bách khoa toàn thư: Phù thủy Châu Âu thời trung cổ’. Cô uống một ngụm hồng trà cho nhuận giọng, không có vẻ gì là lo lắng trước tin tức này: “Kể cả khi chúng ta không làm gì, họ vẫn sẽ không thích chúng ta!”

Ngay từ đầu, Slytherin đã tượng trưng cho sự tà ác, nhưng cái này có liên quan sao? Mỗi Slytherin đều lấy đó làm niềm tự hào!

Chính vì sự cô lập đó mà các Slytherin lại càng đoàn kết hơn!

Dominica nghe vậy cũng trở lại như bình thường, cô nên quan tâm hơn đến trận Quidditch.

Trong trận Quidditch này lại là Gryffindor đối đầu với Slytherin. Malfoy cần phải ở phòng nghỉ để chuẩn bị, do đó mà Phoenix rất thành thoi. Cô không cần lo cái tên tiểu quỷ kia phát rò nữa rồi!

Sáng thứ bảy, Phoenix, Dominica và Blaise ăn sáng xong xuôi, tâm trạng hào hứng đi đến sân Quidditch.

“Nghe nói Ngài Malfoy cũng tới!” Blaise kể.

“Ông ấy thật coi trọng Malfoy!” Phoenix có chút hâm mộ: “Ngài Malfoy là một trong mười hai thực thần thực từ đúng không? Sao ông ta đến học viện tự do như thế được nhỉ?”

“Này này!” Blaise ra sức ngăn lại: “Cái này, các cậu tốt nhất là đừng nên nói trước mặt ông ấy!”

Dominica và Phoenix nhìn nhau, rồi cùng nhìn lại Blaise, vẻ mặt tò mò.

Blaise làm biểu cảm các cậu đừng biết thì tốt hơn. Hắn ta quay một vòng, chủ đề đã được thay đổi:

“Potter lần này gặp khó khăn rồi! Cả đội Quidditch Slytherin đều dùng Nimbus 2001, Gryffindor hẳn đang rất lo lắng. Chiếc cúp Quidditch là thứ mà mọi nam sinh Hogwarts đều mơ ước. Nó năm nay sẽ lại thuộc về chúng ta thôi!” Blaise nói ý vị thâm tường.

Phoenix không nghĩ là Quidditch lại quan trọng như vậy. Như Neville chẳng hạn, anh ấy nhìn thấy chổi bay chỉ muốn bẻ gãy nó cho rồi.

Dominica phát hiện một vấn đề: “Còn cậu thì sao, Blaise? Sao cậu không tham gia đội Quidditch?”

“Năm sau, năm học thứ ba mình mới báo danh.” Blaise nhún vai: “Mình không cuồng nhiệt như Draco đâu!”

“Cậu ta hẳn là vì Potter nên mới như vậy!” Phoenix trầm nghĩ.

Sau cái đêm con mèo Norris bị hóa đá, Hufflepuff tung ra hai phiên bản truyện, một nói Potter là người mở ra mật thất, cái kia thì cho rằng Malfoy mới chính là truyền nhân Slytherin có khả năng mở ra mật thất.

Malfoy biết mình có lợi thế hơn Potter, mỗi lần chạm mặt nhau thì luôn tỏ vẻ khinh khỉnh hống hách.

Phoenix mỗi lần chứng kiến đều xúc động đến mức không dám nhìn, chỉ đành âm thầm vỗ trán: “Ấu trĩ vẫn hoàn ấu trĩ! Malfoy kia, không phải trung ra bộ mặt tức giận như bị cướp mất thương hiệu như vậy chứ! Dù sao cả hai người đều là hàng giả, có ai là thật đâu mà còn đòi lên mặt...”

Phoenix thờ dài..... haizzz....

“Chúng ta tìm chỗ ngồi đã.” Phoenix không lên khán đài phía trên để theo dõi trận đấu, cô cũng chẳng mấy coi trọng những trận Quidditch. Nếu đây không phải thể diện cho thể diện nhà Slytherin thì cô cũng chẳng thèm đến đâu!

Dominica biết Phoenix sẽ chọn nơi kín đáo an toàn để xem Quidditch, cùng Blaise đi lên tìm chỗ ngồi.

Trận đấu còn nửa tiếng nữa mới diễn ra nhưng học viện đã đến và ngồi kín các khán đài, tiếng tung hô, hò hét âm ỉ.

Trong bốn nhà thì có ba nhà cổ vũ cho Gryffindor, các Hufflepuff còn cổ vũ rất nhiệt tình. Nhà Slytherin thì khác hẳn, thờ ơ, lạnh nhạt nhưng về mặt mỗi người đều có chút khác biệt thường ngày. Ai tình ý có thể nhận ra khí thế mạnh mẽ và ý muốn chiến thắng mãnh liệt trong từng con mắt kia.

Phoenix cảm thấy phép đi banh quanh, cuối cùng vẫn không nhìn được, bắn vài phép ‘khóa lưỡi’ vào vài Hufflepuff ác ý. Đã bị chuyện lung tung thì không nói làm gì, lại còn nhân lúc dầu sôi lửa bỏng đi nói xấu Slytherin các cô thì không thể tha thứ được. Nếu Malfoy ở đây có khi còn chê cô nhẹ tay không chừng.

Mấy Hufflepuff nhát gan nhìn thấy Malfoy còn quay đầu bỏ chạy như chuột nhìn thấy mèo ấy chứ.

Đương nhiên Phoenix sẽ không sợ hãi mà để bị phát hiện rồi, cô đã ám lên mình một bùa ‘xem nhẹ’ làm giảm sự tồn tại của bản thân.

Xử lý xong đám người bát nháo kia, Phoenix kiểm được vị trí tương đối tốt, vừa sạch sẽ lại không bị ai làm phiền. Vừa ngẩng đầu chính là thấy mười bốn người cười chõi bay lần lượt phi ra.

Giáo sư Hooch thổi một tiếng còi đầy uy lực, ba quả bóng bay lên không trung, mười bốn con người trên không bắt đầu di chuyển.

Phoenix vẫn rất chăm chú theo dõi bảy người đội nhà Slytherin, nhưng cô ở dưới thấp, phải ngẩng đầu nhìn lên là rất mỏi cổ. Mười phút sau liền không nhìn nữa, lắc đầu tập thể dục cổ.

Phoenix lơ đãng quét mắt về phía rừng Cẩm. Thời tiết hôm nay rất đẹp, sương mù trong rừng đã tan đi đáng kể. Không rõ lắm, nhưng Phoenix chắc chắn, cô nhìn thấy một gia tinh ở ngoài bia rừng.

Đúng là một gia tinh rồi! Phoenix lại gần quan sát. Chẳng lẽ gia tinh cũng thích xem Quidditch ư? Phoenix bật cười với cái suy nghĩ vớ vẩn của mình.

Trên khán đài vang lên một trận hoan hô ngắn, cùng với đó lại là tiếng kêu ca thất vọng dai dẳng. Rất nhanh sau đó lại là cổ vũ Gryffindor có lên.

Hiện tại tỷ số đang nghiêng về Slytherin. Slytherin 90 còn Gryffindor 30.

Phoenix trong lòng vui mừng. Quay đầu lại, con gia tinh kia vẫn còn ở đó!

Cô đi tới chân khán đài nhà Ravenclaw, nơi cách chỗ con gia tinh gần nhất. Từ góc độ này, Phoenix thấy ngón tay thô dài của nó động đậy. Con gia tinh đang sử dụng ma pháp!

Đây không phải gia tinh của Hogwarts! Vậy nó là từ đâu đến? Nó sử dụng ma pháp để làm gì?

Đang suy nghĩ, trên không trung truyền đến từng trận kinh hô. Phoenix cảm giác không ổn, phép cũng không kịp rút ra, thân thể hoạt động nhanh hơn trí óc chạy lại gần tra hỏi: "Nói! Ai là chủ nhân của người?"

Con gia tinh như bị giật mình kinh hãi, vội vã quanh đầu nhìn Phoenix. Cái mắt lớn tròng lên, tay ôm đầu lắc không ngừng, nói liên tục: "Dobby là một gia tinh không tốt! Nhưng mà cậu Potter đang gặp nguy hiểm! Cậu Potter đang gặp nguy hiểm! ..."

Tiếng reo hò ngày càng vang dội, át luôn cả tiếng của con gia tinh tự xưng là Dobby.

Phoenix không nhìn được nhìn lên, khắp nơi là lá cờ màu đỏ và vàng kim!

Gryffindor thắng!!!

p/s: kẻ tiếp là sản phẩm của Draco. Các bạn hãy chú ý theo dõi nhé!! ^^

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngao Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Phoenix Và Draco (1)

Người dịch: Chu Muội

Gryffindor thắng!!!

Ngay lập tức Phoenix nhìn lại Dobby, nhưng nó đã biến mất rồi. Chẳng lẽ là do nó sao?

Phoenix ảo não quay về, gặp được dominica, bị cô nàng giữ chặt: “Phoenix, cậu có nhìn thấy không? Ở phút cuối cùng rồi Potter lại đâm vào Malfoy!...”

Phoenix đương nhiên không nhìn thấy, mà Quidditch không phải là đâm đánh nhau giành bóng sao?

“Đoạn cuối mình không xem. Sao kết quả lại như vậy? Chúng ta dẫn trước 60 điểm mà?” Phoenix cố gắng làm như bình thường.

“Trái Quaffle tự nhiên đuổi theo phía sau Potter, sau đó trái Snitch dừng lại. Malfoy và Potter cùng bay tới bắt nó, rồi hai người đó không biết thế nào mà cùng nhau ngã xuống.”

Dominica khoa tay múa chân thuật lại, Blaise chắc đã đi tìm Malfoy.

“Potter nghe nói bị gãy mất một cánh tay. Hắn lại vô cùng may mắn, cái tay kia còn có thể giữ lấy trái Snitch.”

“Chúng ta ... thua?” Phoenix không dám tin! Chúa cứu thế, Potter lợi hại như vậy sao?

Các cô trở lại phòng nghỉ, đội Quidditch cũng đang ở đó, tâm trạng cực kỳ kém. Hầu như ai cũng thất vọng hiện tại Malfoy đang ở đâu.

Parkinson nói, lúc trận đấu kết thúc đã không thấy hắn đâu rồi. Có vẻ cô bé cũng rất lo lắng, Draco nghe, chắc là đi đến phòng y tế.

Mọi người ai nấy sắc mặt u ám, một số người lầm bầm trách móc Malfoy.

Phoenix thật muốn đập họ một trận cho thông não rồi bắt đọc hết cuốn ‘Sherlock Holmes’. Giá mà họ có 1/10, à không, 1/100 khả năng như vậy thì đã tốt. Thắng thua đã định rồi, còn ngồi mà tranh cãi được sao?

Phoenix lắc đầu, đi vào phòng mình viết thư cho Donna, nhờ cô ấy mua cho tập Sherlock Holmes còn lại, rồi đến tháp cú mèo gửi đi.

Tháp cú mèo ở phía Tây, từ nhà Slytherin đến đó cũng mất kha khá thời gian.

Cô nhận thấy dạo này xảy ra rất nhiều chuyện: đầu tiên là từ Neville biết được Potter nghe thấy âm thanh kỳ quái, sau đó là chữ viết trên tường và con mèo Norris bị hóa đá, hôm nay lại là con gia tinh Dobby không biết ở đâu đến. Rốt cuộc mấy việc này có liên quan đến nhau không? Đằng sau đó là chuyện gì đang âm thầm diễn ra?

Phoenix nghĩ không ra, đi có chút vội, kết quả ở chỗ rẽ đụng trúng người.

“A! Xin lỗi!” Phoenix bị đụng xấp ngã nhưng cũng là một phần lỗi của mình, cô theo bản năng nói lời xin lỗi.

Đối phương không nói gì cả, Phoenix phủ bụi trên quần áo, vịn tường đứng lên. Ngẩng đầu nhìn ngay đến một bên mặt trắng bệch của Malfoy.

Sắc mặt hắn hơi kém, da đã trắng tái, hai mắt đỏ ngầu. Hắn là vừa mới khóc. Giọng hắn khàn khàn, âm thanh phát ra còn mang theo giọng mũi, tuy vậy điệu bộ cử chỉ vẫn vô cùng kiêu căng.

“Làm sao? Cậu cũng đến để chê cười tôi sao? Longbottom?”

Dáng hắn đứng thẳng tắp, có phần hơi bị cứng. Hai cánh tay giấu trong tay áo nắm chặt, run run.

Phoenix nhớ Ngài Malfoy cũng có đến xem trận đấu, không biết có tức giận tiểu Malfoy hay không?

“Không! Cậu đã làm rất tốt!”

Phoenix vỗ vai Malfoy, vẻ mặt nghiêm túc.

Âm thanh Phoenix nhẹ nhàng, mềm mại, Draco cảm thấy mọi cảm xúc bị đè nén trong lòng sắp bộc phát ra, chiếc mặt nạ hắn đeo bấy lâu sắp bị cô gái trên mặt gỡ xuống.

Thấy Draco không nói gì, Phoenix nói tiếp.

“Malfoy, kỹ năng phi hành của cậu rất tốt! Theo mình, cậu mạnh hơn Potter rất nhiều!”

Phoenix tiếp tục động viên Malfoy.

Cô không hy vọng gì nhiều lắm ở thái độ của Malfoy, nhưng mà.

"Gọi Draco."

Phoenix ngó người nhìn chăm chăm Malfoy. Cậu ta bị ngã hông đầu rồi à?

Draco dường như cũng bị giật mình bởi hai từ hấn vừa thốt ra. Vội sửa lại:

“Longbottom, cho phép cậu gọi tôi là Draco!”

Phoenix nghĩ: "Thế này mới đúng chứ!". Làm cô sợ hãi một phen rồi.

Draco hiếm khi hiền lành như vậy, cô cũng không nên chọc phá hấn.

“Draco, cậu cũng có thể gọi mình là Phoenix!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Ngoại Truyện 1: Draco

Dịch: Chu Muội.

Khoảnh khắc Draco ngã từ chiếc Nimbus 2001 xuống, hấn đã biết mình thua rồi.

Nếu quay ngược lại ba giây trước đó, có lẽ hấn đã bắt được trái Snitch rồi.

Nhưng hiện tại, mọi tiếng hò reo cổ vũ đều dành cho Potter, người được xưng danh chúa cứu thế, Harry Potter_cậu bé còn sống.

Trước mặt, sau lưng, bên trái hay phải, đều hô vang ‘Potter...Potter...Potter...’

À, phía khán đài Slytherin thì im lặng, và buồn bực.

Draco đầu óc trống rỗng.

Hấn không muốn đến phòng y tế, điều đó chỉ khẳng định thêm cho sự thất bại của bản thân. Về Slytherin? Hấn có lẽ không thể đối diện với họ, mọi thứ đều nắm chắc trong tay, thế mà...

Draco trùm mũ kín đầu, lặng lẽ đi ngược dòng người vào bên trong tòa thành. Hấn không muốn gặp ai hết, bây giờ, hấn cần yên tĩnh để suy nghĩ về thất bại của mình.

Từ nhỏ hấn chính là niềm kiêu ngạo của gia tộc Malfoy. Mẹ của hấn, phu nhân Narcissa đều tự tay làm bánh ngọt, kẹo xốp thơm ngon cho hấn, tự mình chuẩn bị từng món đồ chơi ma pháp mà hấn thích chơi.

Lúc Draco tám tuổi, Narcissa luôn thích ôm hấn, cùng hấn uống trà chiều mỗi ngày. Bà luôn luôn kêu hấn bằng cái tên ‘tiểu hoàng tử, tiểu hoàng tử của ta...’. Nhiều khi hấn ngỡ mình là hoàng tử thật, vì người mẹ vĩ đại đã xây dựng cho hấn sẵn một vương quốc Malfoy.

Draco đi lên lầu bốn, Lucius từng nói trong này có một căn phòng bí mật. Nơi này là khu vực cấm học viên qua lại, trong năm học thứ nhất hấn cũng không mấy để ý.

Đến lúc nhìn thấy dòng chữ màu vàng kia mới nhớ lại, bây giờ hấn muốn vào thử xem. Draco trong lòng rất khó chịu, mặc dù vậy hấn vẫn cố nén trong lòng. Một Malfoy không bao giờ thể hiện cảm xúc của mình trước mặt người ngoài, lời dạy của cha hấn đã ngấm vào tận trong xương cốt.

Trước khi vào Hogwarts, Draco luôn xem mình là tâm điểm của sự chú ý, kỳ thực chính là vậy. Là thiếu gia của gia đình đơn truyền thuần huyết Malfoy giàu mạnh, không thiếu người muốn xu nịnh hấn. Pansy, Daphne luôn muốn lấy lòng hấn, nịnh nọt hấn,... Thái độ và hành động của những người xung quanh làm hấn luôn sống trong ảo tưởng như vậy.

Nhưng... Là lúc Longbottom Slytherin kia xuất hiện, người đầu tiên dám không để hấn vào trong mắt? Hay tên Potter may mắn là người sống sót duy nhất khi gặp phải Voldemort cướp đi mọi sự chú ý mà vốn dĩ là của hấn? A! Còn có máu bùn Granger kia nữa...

Draco lấy tay áo lau má. Ồ, hấn không nghĩ rằng cũng có ngày mình sẽ roi nước mắt!

Thắng lợi này đáng lẽ phải là của Slytherin!

Draco đâm mạnh vào tường.

Hấn thừa biết có người nói hấn dựa vào cha mình để vào đội Quidditch. Hấn muốn chiến thắng này hơn bất cứ ai. Draco muốn chứng minh hấn có thực lực, hấn hơn tên đầu sọc kia rất nhiều. Hấn muốn tất cả mọi người phải công nhận tài năng của hấn!

Ha ha... Vậy đó! Cuối cùng hấn lại ngã từ trên chổi xuống! Ngay trước mặt cha hấn...

Draco ảo não vò tóc, vùi đầu vào lòng. Mái tóc vàng kim được chải chuốt khéo léo nay dường như kém đi ánh kim hàng ngày.

Nếu mẹ ở đây, nhất định sẽ ôm hấn vào lòng vỗ về hỏi: “Ai đã chọc tiểu hoàng tử của ta tức giận vậy?”

Mẹ luôn khoan dung và dịu dàng nhất!

Còn cha hấn? Draco tưởng tượng, ngài Lucius sẽ ném cho hấn một ánh mắt xem thường, một biểu cảm lạnh lùng và nghiêm khắc, nhưng ông sẽ không trách móc quá nặng lời. Rồi cuối cùng cha vẫn sẽ tha thứ cho hấn, biết đâu sau đó còn huấn luyện hấn nhiều hơn, dạy hấn cách để không bao giờ thua cuộc thảm hại như vậy nữa.

Draco nghĩ mãi vẫn không ra, Longbottom Slytherin tài giỏi như vậy, đứng thứ nhất năm nhất, lại bị bà Longbottom xa lánh lạnh nhạt. Mẹ nói hấn chính là bảo bối trân quý mà Merlin ban cho gia tộc Malfoy, mọi người con nối dõi đều là bảo bối trân quý nhất của mọi gia tộc.

Trong đầu hấn bây giờ có rất nhiều suy nghĩ, mà cái gì cũng không nghĩ ra.

Draco vung đầu tung ra một phép ‘Scourgify’ chỉnh chu trang phục đầu tóc. Đã đến giờ trà chiều, hấn phải đến phòng nghỉ Slytherin cứu vớt hình ảnh. Điều chỉnh lại phong độ, trạng thái.

Đây mới đúng là Draco Malfoy chứ!

Hốc mắt có chút hồng. Không sao, đi chậm một chút, đến nơi sẽ bình thường lại thôi.

Thế nhưng Draco không ngờ, hấn đi đường đụng ngã Longbottom!

Draco lại nghĩ rằng Phoenix sẽ cười nhạo mình, dù sao thì miệng lưỡi Longbottom này rất sắc bén. Cô không sợ hấn, dù hấn có uy hiếp như thế nào thì cô vẫn đứng vững như vậy.

Không hiểu sao Draco lại có chút vui mừng khi nghĩ như vậy.

Mấy Hufflepuff yếu đuối vô dụng luôn kiêu ngạo mình, ngay cả bọn Pansy cũng phải nhìn sắc mặt hấn mà nói chuyện.

Nhưng Longbottom này thì chưa bao giờ!

Draco không nhịn được phân tích chút xem, cô ta thì có cái gì, gia tộc Longbottom cũng không phải thuộc dạng lớn mạnh!

Draco nhìn Phoenix ‘bò’ dậy, kiên nhẫn đợi cô phủ sạch bụi trên quần áo. Hấn muốn, dù chỉ một lần, có thể giữ lại chút mặt mũi trước mặt Phoenix.

Vì vậy Draco mở miệng nói trước.

“Làm sao? Cậu cũng đến để chê cười tôi sao? Longbottom?”

Thực ra trong lòng hấn chỉ ước cho Phoenix đi nhanh đi. Nếu cô nàng lại nói ra những lời lẽ sắc nhọn đâm vào lòng hấn, hấn sợ sẽ không kiềm chế được mà tổn thương cô. Lúc này hấn không được bình thường, không thể dung túng, bình thân mà đấu võ mồm với cô được.

Nhưng không!

Cô lại nói với hấn.

“Không! Cậu đã làm rất tốt!”

Phoenix nghiêm túc, không một chút nào là qua loa có lệ. Draco biết, cô đang nói thật, đây là lời thật lòng của cô.

Draco đứng ngốc ở đó, đầu óc hấn bất công lần thứ hai trong ngày.

Phoenix tiếp tục nói.

“Malfoy, kỹ năng phi hành của cậu rất tốt! Theo mình, cậu mạnh hơn Potter rất nhiều!”

Trong khoảnh khắc, hắn không kiềm được nói theo bản năng.

“Gọi Draco.”

Nghe thấy giọng nói của chính mình, Draco cũng không hiểu hắn vừa nói gì nữa. Lí trí trong phút chốc trở lại, hắn quả nhiên là ngã hổng đầu rồi. Longbottom đang khen hắn?

Draco lập tức sửa lại.

“Longbottom, cho phép cậu gọi tôi là Draco!”

Draco làm ra như Merlin đang ban ân, đương nhiên hắn biết rõ, Longbottom căn bản là không thèm để ý.

Nhưng mà, có gì đó thôi thúc hắn làm vậy, chẳng hiểu sao hắn lại muốn thân thiết hơn với cô.

Lời khen kia... Longbottom cũng thật biết cách ăn nói...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Phoenix Và Draco (2)

Editor: Chu Muội

Phoenix cảm thấy đáng về yếu ớt của Draco có lẽ là ảo ảnh đi. Hắn bây giờ lại trở về là một tên hồn đản đáng đánh đòn rồi.

“Cậu muốn đi đâu?”

Phoenix chưa theo kịp tốc độ biến hóa của Draco, thành thực giờ lên bức thư tín trong tay: “Đi tháp cú mèo.”

Draco đổi hướng đi, đứng trước Phoenix, ngoảnh mặt lại: “Tôi đi cùng cậu!”

Phoenix bất động.

Draco đi được hai bước, không thấy Phoenix di chuyển, không kiên nhẫn gọi lại.

“Đầu cậu bị người không lồ đập hổng rồi sao, Phoenix?”

Phoenix vẫn không di chuyển, cô dò hỏi.

“Draco, chúng ta lần đầu gặp nhau ở đâu nhỉ?”

“...”

Cô nàng này sẽ không ngu xuẩn đến nỗi cho rằng có người dám giả mạo Draco sao?

Hắn cảm thấy tâm tình mình tốt lên hẳn. Thật muốn búng vào trán Longbottom này một cái.

“Tiệm đũa phép Ollivander!”

Draco lại nhớ ra: “Bảy galleon!”

Là hàng thật! _ Phản ứng đầu tiên của Phoenix.

Đúng là tên hồn đản này rồi! _ Đây là phản ứng thứ hai.

Phoenix bình tĩnh lại: “Cậu cũng đi tháp cú mèo à?”

Phoenix nhớ tới con điều hâu màu trắng quý hiếm của Draco! Lông màu bạch kim sáng bóng sạch sẽ, nét mặt nghiêm nghị uy phong lại ... chuyên dùng

để đưa kẹo. Phu nhân Malfoy cũng rất là sáng tạo...

“Đi thôi!”

Draco không còn kiên nhẫn bước tiếp.

Pansy không đầu lại cô nàng. Hắn muốn tìm hiểu thật rõ Phoenix, chẳng lẽ không có ai có thể dè bẹp cô ta sao?

“Cậu ăn trưa rồi sao?” Phoenix vừa đi vừa hỏi. Đi lên đỉnh tháp rồi lại đi xuống tốn rất nhiều năng lượng.

Draco không trả lời. Hắn nghe Phoenix nhắc đến mới thấy hình như có chút đói bụng. Nhưng là một quý ông sao có thể bàn luận loại chuyện này trước mặt phái nữ, thực không lịch sự!

Hai người đi lên tầng tám, đến tháp cú mèo. Phoenix đi đến chỗ con cú nhà Longbottom, buộc vào chân nó một bức điện tín rồi phi nó đi. Cô vừa quay lại liền phát hiện Draco đang đứng dựa vào tường, sắc mặt trắng bệch thờ hờ hên không ra hơi.

Phoenix nhớ trong sách của Muggle có viết: sau khi vận động quá sức nên uống nước đường. Nhưng với khả năng của cô thì vẫn chưa thể biến đồ vật thành nước đường ngay được.

“Cậu còn đi được không?” Phoenix cảm thấy hơi hận khi đã đưa vị tiểu thiếu gia này lên đây.

Tiểu ấu trĩ đáp lại cô bằng biểu cảm khinh miệt, Phoenix bắt đầu đi: “Nếu lát nữa cậu không đi được thì có thể vịn vai mình mà đi.”

Draco tiếp tục duy trì biểu cảm đáng ghét đó, làm như trên người Phoenix toàn ốc sên nhầy nhụa không bằng.

Phoenix quay đầu, lặng lẽ thu lại lời vừa nói. Coi như cô chưa nói gì đi!

Cuối cùng, đồng chí Malfoy kiên cường tự mình đi xuống, đến nơi đã rất chật vật. hai người dừng lại ở tầng hầm chứa mẫu về tinh vật phía sau phòng bếp.

Phoenix xoa xoa một quả lê, cánh cửa đá bên cạnh liền bật mở.

Bên trong náo nhiệt các loại gia tinh, Draco dừng lại ở cửa, không có ý định đi vào. Gia tộc Malfoy giáo dục: các gia tinh đều là hạ đẳng.

Phoenix kêu chúng lấy một chút đồ ăn, đám gia tinh rất vui sướng, giống như được Merlin ban ân, vô cùng niềm nở, mang đến rất nhiều đồ ăn ngon.

Đám gia tinh biến ra một cái bàn, hai chiếc ghế dựa, thành thực bày vẽ trang trí.

Draco tuy rất đói nhưng vẫn ăn uống từ tốn và tao nhã. Còn Phoenix đầu óc đã sớm nghĩ về gia tinh Dobby cô bắt gặp ở bìa rừng Cẩm.

Phoenix vẫn vẫn một con gia tinh, hỏi: “Có biết gia tinh nào tên Dobby không?”

“Lạch cạch”

Con dao trong tay Draco rơi xuống bàn, âm thanh phát ra không to nhưng đủ để Phoenix chú ý.

Phoenix nhìn lại, Draco mặt mày nghiêm túc, nhìn không ra biểu cảm: “Cậu hỏi cái này để làm gì?”

Phoenix nghe Dominica kể lại chuyện trái Quaffle đuổi theo Potter rồi hắn ta bỗng dưng bắt được trái Snitch. Cô nghi ngờ chuyện có liên quan đến gia tinh tên Dobby. Nếu mọi chuyện sáng tỏ thì kết quả trận đấu Quidditch kia sẽ không được tính, vớt lại chút thể diện cho nhà Slytherin.

Draco lại là nạn nhân trực tiếp của vụ việc này, hắn có quyền được biết.

“Lúc các cậu thi đấu, mình ở dưới đất xem. Phát hiện ở bìa rừng Cẩm có một gia tinh đang dùng phép thuật. Một lúc sau nó biến mất, nhưng nó có nói tên là Dobby, nói Potter đang gặp nguy hiểm, nó muốn... muốn giúp đỡ Potter.”

Sắc mặt của Malfoy hiện giờ có thể so sánh với giáo sư Snape khi Neville làm nổ một lúc ba cái vạc rồi!

Phoenix nghĩ Draco hẳn không thể bình tĩnh được nhưng hắn lại nói.

“Ăn đi!”

Draco cầm lấy chiếc dao ở trên bàn, tiếp tục tao nhã ăn như cũ, cậu nhóc đang cố gắng vờ như không có gì.

Cha Lucius nói cho Draco biết, Dobby không phải là gia tinh chính của gia tộc Malfoy. Nhưng nó đã đi theo gia tộc Malfoy vài thế hệ, cũng biết được nhiều bí mật của nhà Malfoy. Kể từ lúc cha hắn lên đứng đầu gia tộc thì cũng không coi trọng nó nữa. Nhà Malfoy không thể giải phóng tự do cho nó, không biết có thể giết chết nó được không nhỉ? Hắn dự định báo chuyện này cho cha biết, cha tự khắc sẽ có cách xử lý.

Draco rửa mặt lau khô miệng, còn rất lịch sự đợi Phoenix ăn xong thì mới dẫn cô đi về.

Hai người vừa vào phòng sinh hoạt, Pansy đang chơi cờ với Millicent vội vã đứng lên hỏi: “Draco, cậu đã đi đâu vậy?” Xong còn tranh thủ lườm Phoenix một cái.

Draco gật đầu cho có lệ, cũng chẳng buồn nhìn bọn họ một cái, đi thẳng về phòng.

Phoenix cũng biết xong việc rồi, đi về phòng mình. Đang chuẩn bị rẽ, bất ngờ nghe thấy tiếng của Malfoy.

“Phoenix, ngày mai gặp lại!”

Vẫn là bộ mặt cao ngạo, bộ dáng kiêu căng hách dịch nhưng Phoenix cảm thấy hắn bớt đi một phần địch ý, thêm 2 phần thân thiện với cô.

Ảo giác???

Dù sao thế này cũng tốt, cô thấy yên tâm hơn so với Malfoy khổ sở mất hồng hồng kia.

Lời tác giả:

Draco bắt đầu là chính mình, nhưng dù sao vẫn còn là tiểu quý mà ~

Nhưng do chịu ảnh hưởng của Phoenix nên tính tình cũng bớt hung hăng một chút ~

Kỳ thực nghĩ kỳ thi nhà Slytherin không thể không kiêu ngạo, không thể không đoàn kết. Dưới ảnh hưởng của giáo sư Dumbledore, toàn bộ học viện đều bài xích nhà Slytherin. Cho nên nhà này chỉ có thể dùng năng lực và gia thế để chèn ép lại các nhà khác mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: 30: Colin Creevey Bị Hóa Đá!

Editor: Chu Muội

Ngày hôm sau, Phoenix đi vào đại sảnh ăn sáng, phát hiện không khí vô cùng quái dị.

Mọi người đều rất tập trung ăn cơm, không ai nói chuyện với nhau cả.

Xảy ra chuyện gì đây?

“Phoenix! Chỗ này!”

Malfoy... À, là Draco...

Sao hôm nay hắn nhiệt tình đột xuất vậy?

Draco vẫn tay gọi Phoenix, Phoenix rung mình.

Phoenix đi cùng Dominica, cô đánh mắt sang cô bạn cùng phòng, ý nói sẽ ngồi cùng Dominica.

Draco nhìn Dominica không vui, nhăn mày. Cả ngày ở cùng máu bùn, chuyện này vui vẻ đến thế ư?

Nhưng mà Malfoy sẽ không bao giờ so đo mấy việc râu ria này với người hắn coi là bạn. Hắn bảo Goyle ra chỗ khác, rồi bá đạo nói với Dominica như thế ban on: “Ngồi đây đi!”

Phoenix ổn định chỗ ngồi xong xuôi, Parkinson bấy giờ mới cất được tiếng: “Các cậu, các cậu... khi nào...?”

Phoenix cười mà quái: “Từ ngày hôm qua, Parkinson.”

Phoenix hài lòng quan sát khuôn mặt cô nàng nào đó đen kịt, u ám.

Không khí nhà ăn vẫn rất quỷ dị, ngay cả Blaise trắng hoa hàng ngày cũng chịu ngồi im ăn sáng.

“Có chuyện gì xảy ra à?” Phoenix nhỏ giọng hỏi.

Blaise ngay lập tức hỏi lại.

“Bạn biết Colin Creevey không?”

Hình như cô có nghe qua cái tên này rồi, chỉ là quá mơ hồ, không nhớ rõ:

“Nhà Gryffindor? Hay là Hufflepuff?”

Draco ngồi một bên cười phớt xuy một tiếng. Hắn ăn xong rồi, đang cầm khăn ăn chắc định lau miệng. Hắn cầm khăn che miệng, để lộ đôi mắt xanh dương đang đầy ý cười, cái mũi cao thẳng, khăn ăn xanh dương nhạt tôn lên nước da trắng của hắn.

Draco cười rất thoải mái, chậm rãi nhìn Phoenix, có vẻ như rất hài lòng.

“Năm nhất Gryffindor. Có ai nhớ tới hắn chứ? Một tên... máu bùn!”

Bốn chữ cuối cùng, Draco trầm giọng, thể hiện rõ ràng là hắn rất không ưa loại phù thủy này.

Phoenix nhú mày, không đồng tình lắm, kín đáo nhắc nhở Draco: “Chúng ta đang ăn sáng đây!”

Draco nhún vai, vậy hắn không nói nữa.

Blaise cung cấp thêm thông tin: “Chính là người luôn đi theo chụp ảnh Potter ấy. Hắn bị hóa đá rồi!”

Phoenix kinh ngạc: “Còn chưa tới mùa cô Mandela đâu!?”

(*: không hiểu ý, nguyên văn là đây: "Mandela thảo còn chưa tới thành thực mùa đâu!")

Draco lại nói:

“Chỉ là một tên...”

“Draco!” Phoenix trầm giọng. Bên Gryffindor, Hermione đang mãi mê nói chuyện với Weasley, thật may quá!

“Creevey đã bị hóa đá rồi!”

“Được thôi!” Draco chán nản nhìn cô một cái, cũng không nói gì nữa, nhưng hắn vẫn không nhịn được làm bầm: “Biết đâu Potter bị làm phiền, khó chịu nên mới nóng tính hóa đá hắn thì sao?”

“Nghe có vẻ có lý nhì?” Mỗi khi nói đến chuyện của Potter thì IQ của Draco bỗng nhiên giảm bằng 0 thì phải?

“Một Gryffindor mở ra mặt thất của Slytherin? Nghe giống như giáo sư Snape sẽ tuyên bố ngày mai hắn tổ chức hôn lễ không bằng!”

Những người nghe được câu này đều lặng lẽ không dấu vết len lén nhìn giáo sư Snape, rồi gục đầu xuống nhin cười.

“Thật không thể tưởng tượng nổi!” Parkinson và Greengrass cũng bật cười.

Trưa, Phoenix quyết định đến gặp Hermione. Cô nàng đang rất bận rộn với quyển sách độc được dày cộm và một đồng các loại ống nghiệm và nguyên liệu trên bàn. Vừa thấy Phoenix thì giật mình suýt nữa làm rơi cả lọ thủy tinh đang cầm.

Phoenix nhìn quyển sách “Độc được tối hiệu nghiệm”, học sinh năm hai mà muốn mượn sách trong Khu vực hạn chế thì cần có chữ kí của giáo viên thì phải. “À! Phoenix... chào cậu. Cậu gần đây thế nào?”

Hermione đã khá lâu không nói chuyện với Phoenix, lần này gặp lại khiến cô bé nhớ tới vụ ốc sên kia, cảm thấy có chút chột dạ.

“Rất tốt!”

Trên mặt Hermione thể hiện rõ sự áy náy không giấu đi đâu được, nhưng Phoenix không mảy đê ý. Không có Hermione hỗ trợ thì cô vẫn còn Cedric phụ đạo cho môn Biến hình, sau này có lẽ còn có thể nhờ Draco ấy chứ.

“Hermione này, mình nghe nói Creevey ở nhà các cậu gặp chuyện...”

Hermione liền ỉu xìu buồn bã: “Đúng vậy, cậu ấy bị hóa đá rồi!”

“Cậu có biết thêm thông tin nào nữa không? Về hung thủ đó! Cậu biết mà, Neville cũng ở Gryffindor...”

Phoenix lo lắng.

“Cậu ... chẳng lẽ cậu nghi ngờ Harry!” Hermione kinh hô một tiếng.

“Không.” Phoenix chưa bao giờ nghĩ như vậy.

“Nếu Potter là hung thủ thì người đầu tiên bị hóa đá sẽ không phải là Norris hay Creevey, mà có lẽ là giáo sư Snapre mới đúng.”

Hermione nghĩ nghĩ một chút, cũng gật đầu với Phoenix: “Đúng vậy nhỉ. Bọn họ luôn... À, ý mình là mình cũng nhắc nhở họ nhiều lần lắm rồi, không thể nói giáo sư như vậy được!”

“Vậy là...” Phoenix rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Cô cho rằng đi hỏi trực tiếp Hermione, cô nàng khá thân với Potter, lại ở gần Neville, còn hơn là nghe ngóng cạnh mấy Hufflepuff loa phóng đại kia. Cô nghe qua loa còn thấy có người bịa rằng Creevey và Ginny tranh nhau hôn mộ Potter, Creevey thua, nên mới bị hóa đá...

Hermione kéo Phoenix vào sâu trong phòng, đứng sát một cái góc tường, cô nàng còn ngó ngó nghiêng nghiêng rồi mới do dự nói.

“Nếu mà Ron và Harry biết mình nói cho cậu... Mà thôi, được rồi. Cậu sẽ không nói với người khác chứ?”

“Đương nhiên rồi.” Cô gật đầu đồng ý.

“Colin bị hóa đá sau khi vào phòng y tế. Lúc đó Harry đang ở trong đó, cậu ấy bị gãy tay vì ngã trong trận Quidditch, sau đó giáo sư Lockhart chữa cho Harry bằng cách làm biến mất xương cánh tay cậu ta!”

Hermione lại buồn bực, cô nàng có vẻ rất thất vọng với vị giáo sư mà mình sùng bái.

Phoenix từ lâu đã biết Lockhart chỉ là cái bao cò, ngay cả con Cornwall cũng không bắt được mà! Hình như lạc đề rồi...

“Sao Colin lại phải vào phòng y tế vậy?”

“Mình nghĩ cậu ta muốn đi xem Harry. Colin bị hóa đá, bên cạnh còn có một chùm nho.” Hermione thờ dãi. “Cả cái máy ảnh của cậu ta nữa. Harry nói giáo sư McGonagall có kiểm tra cái máy ảnh. Colin bị hóa đá là đang trong tư thế chụp ảnh mà!”

“Trong máy ảnh có gì không?”

“Phim nhựa sau máy bị cháy khét.” Hermione đánh cái rùng mình: “Quả thực rất đáng sợ!”

Phoenix nghe Hermione kể xong cũng thấy khá đáng sợ. Cô vội vã kết thúc màn gặp gỡ.

“Mình bây giờ phải đi tìm Neville, nhắc nhở anh ấy phải luôn đi cùng mọi người, buổi tối phải ở yên trong phòng. Cảm ơn cậu. Tạm biệt.”

Lúc Phoenix tìm thấy Neville, cậu ta đang mua một cái ‘mùi hôi huân thiên đại dương hành’ (???), một quả cầu thạch anh tím và một cái đuôi thối.

Phoenix liền đem chúng vứt hết vào cái thùng rác gần đấy.

“Phoenie!” Neville không nề, hắn không hỏi cô vì sao, hắn biết rõ Phoenix không bao giờ tin tưởng mấy thứ này.

“Nếu anh là một Hufflepuff thì em sẽ để anh giữ mấy thứ vô dụng đó!” Phoenix kéo Neville đi. “Anh là một phù thủy thuần huyết đó!”

Phoenix vừa đi vừa dặn.

“Anh lúc này nên ở cùng mọi người, buổi tối cũng đừng ra ngoài. Cần phải chú ý một chút!”

“Phoenie, anh nghe bọn họ nói Malfoy chính là...” Neville nói nhỏ.

“Không phải cậu ta đâu!” Phoenix phủ định ngay lập tức.

Thật là nực cười! Draco? Potter? Phù thủy học năm hai có thể làm ra chuyện như thế ư?

“Colin và Ginny ngồi cùng bàn môn Bùa chú. Anh nghe Seamus nói, cho dù George và Fred an ủi thế nào thì Ginny cũng không thèm nghe, mặt mày trắng bệch.” Neville trầm giọng. “Còn có mấy người Hermione, anh chắc chắn bọn họ đang bí mật nấu ra thuốc gì đó để tránh thoát con quái vật. Đạo này họ toàn đi vào phòng vệ sinh nữ tầng hai thôi!”

Phoenix nhớ tới quyển sách ‘Độc được tới hiệu nghiệm’ trong tay Hermione, nếu những gì Neville nói là đúng... Nhưng mà cô không quản được nhiều như vậy.

“Nhớ kỹ, an toàn của anh là trên hết!” Cô dặn kỹ Neville.

Sự kiện ‘hóa đá’ làm cho nhiều câu lạc bộ phải tạm ngừng hoạt động, ngay cả nhóm chiến đấu bí mật của Slytherin cũng không ngoại lệ. Flinders ở buổi tập trung cuối cùng còn nói hấn hy vọng mọi Slytherin đều an toàn, không ai gặp nguy hiểm.

Phoenix có chút không ổn, song huynh trưởng cho phép được mang một vài thứ về nghiên cứu. Cô đành thuận theo vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: 31: Phoenix Người Lớn!

Editor: Chu Muội

Tháng mười hai rất nhanh đã tới. Vào tuần thứ hai, giáo sư Snape thông báo danh sách học viên ở lại trong dịp Giáng sinh này.

Phoenix vô cùng ngạc nhiên khi biết Draco sẽ ở lại, và tất nhiên hai anh chàng cao to giúp việc bên cạnh hắn cũng vậy.

“Minh nghĩ cậu sẽ về nhà chứ?” Cô đang định về nhà, trong trường học sợ không an toàn.

Draco chơi cờ cùng Blaise vui vẻ nói: “Cha mình cho phép ở lại trường.”

Blaise cười rộ lên: "Cục cưng thật ngoan!"

“Im miệng!” Draco ra lệnh, đồng thời ăn luôn một bình sữa của Blaise.

Không lâu sau đó, bao cô Lockhart tổ chức một câu lạc bộ đấu tay đôi, hắn còn mời giáo sư Snape tham gia cùng.

“Hắn ta nhất định là rất muốn gặp Merlin!” Dominica bình luận.

Thế mà cái câu lạc bộ này lại rất hấp dẫn, thu hút hầu như các học viên. Mười phần thì chắc chín là muốn xem cảnh giáo sư Snape đánh bay Lockhart. Một sự việc xen ngang vào đó làm mọi người xôn xao, Potter có thể nói tiếng rắn.

Phoenix lúc ấy cũng sợ ngây người. Từ trước đến nay, người có thể nói chuyện với rắn chỉ có mỗi Salazar Slytherin!

Sau đó, lời đồn đại và phóng đại xuất hiện dày đặc.

Nick suýt mất đầu và Justin nhà Hufflepuff cũng bị hóa đá, Potter lại ngu ngốc có mặt ở hiện trường vụ án, trở thành nhân chứng duy nhất.

Đó là những thông tin mà Phoenix biết.

Cô mong lễ Giáng sinh đến thật nhanh. Đến cả ma cũng bị hóa đá, cái trường học này hiện tại rất không an toàn!

Nhưng buổi sáng hôm đó, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra!!!

Phoenix vừa ngủ dậy, cảm giác phía dưới ẩm ướt, bụng cũng đau quặn khó chịu.

Cô kéo chăn ra xem, và thất thanh hét một tiếng, rồi không biết nên làm gì nữa...

“Phoenix?!” Dominica vừa nghe thấy tiếng hét của Phoenix, vội vã chạy từ phòng tắm ra ngoài.

Phoenix giờ chắn ra cho Dominica xem, cô nàng vui mừng ra mặt.

“Chúc mừng cậu, Phoenix! Từ giờ đã trở thành người lớn rồi!”

Tiếp theo, Dominica lấy trong vali ra vài gói băng vệ sinh cho Phoenix.

“Đây là Donna chuẩn bị cho mình, chắc cũng đủ dùng đấy! Cậu nên viết thư cho bà nội gửi một chút đến.”

Phoenix chậm chạp xuống giường, cô hiện đang rất xấu hổ. Váy ngủ bê bết máu, chắc cũng phải mua thêm mấy cái váy nữa rồi!

Đợi đến khi Phoenix bước ra từ phòng tắm, Dominica đã giúp cô thu dọn đồng đồ dính máu kia ra.

“Mình khuyên cậu nên ở trong phòng nghỉ ngơi đi. Donna nói lần đầu tiên rất khó chịu, bên ngoài còn lạnh nữa.”

Phoenix nhìn qua ô cửa sổ, tuyết đã phủ một lớp dày, cảm giác bụng lại đau đau.

“Minh đi gọi gia đình đến dọn phòng, cậu có muốn ngủ một giấc không?”

Dominica mặc áo choàng, đội mũ xong xuôi.

“Minh xin phép giáo sư Snape cho, rằng cậu không được khỏe.”

“Còn Neville nữa!” Phoenix bật thốt.

“Nếu anh ấy hỏi mình bị bệnh gì thì nói như thế nào bây giờ?” Giáo sư Snape sẽ không hỏi nhiều, nhưng anh trai Neville thì khác.

“Cậu bảo bà nội chỉ cho hán đi!” Dominica cười tủm tỉm bước ra ngoài.

Phoenix ngồi trên bàn học bắt đầu viết thư. Cô không định trở về nhà, ở lại trường học cũng được, mặc dù có chút nguy hiểm nhưng xem ra hung thủ chỉ hướng đến Muggle. Cô là thuần huyết chắc sẽ không sao.

Phoenix tỉnh dậy đã đến giờ trà chiều. Bụng cô kêu òn ọt, nhưng cả người bủn rủn khó chịu. Đặc biệt là ở bụng dưới, chỉ cử động nhẹ thôi cũng đủ cho cô đau đến mờ mắt.

Phoenix chuẩn bị sơ qua, khoác áo choàng, chuẩn bị đi lấy chút đồ ăn mang về phòng.

“Phoenix? Có khỏe không?” Lúc đi ngang qua phòng sinh hoạt, có người gọi cô, là Draco.

Phoenix nghĩ tới ‘bệnh’ của mình, hơi ngại ngùng, cảm thấy mặt nóng bừng bừng, lắp bắp đáp:

“Ừ... Vẫn khỏe... Còn có thể đi được..”

Draco nghi ngờ. Hẳn hiếm khi thấy Phoenix nói lắp. Hơn nữa mặt cô đều đã đỏ rực hết rồi!

“Cậu nên đến Bệnh thất đi!” Draco đứng lên, định đưa Phoenix đến Bệnh thất để bà Pomfrey khám

“Không! Minh có bị bệnh đâu!” Phoenix vội vã từ chối, phủ nhận.

Draco không nghĩ rằng Phoenix mà cũng sợ khám như thế, nhưng hán đã kịp túm tay cô rồi!

“Cô bạn máu lai cùng phòng cậu khi xin phép có nói như vậy đâu?”

Draco khỏe hơn Phoenix, thuận lợi lôi kéo cô đến tầng hầm Slytherin.

“Hay là ăn chút gì đã!” Phoenix phản kháng lần cuối, chiêu đánh lạc hướng.

“Lát nữa sẽ lấy đồ ăn cho cậu.”

Draco ‘an ủi’ Phoenix. Hán cảm thấy Phoenix lúc này mới giống một cô bé 12 tuổi, biểu cảm lạnh lùng hàng ngày chẳng phù hợp với cô chút nào.

Hai người, một đẩy một kéo, đi qua hơn nửa tòa thành, đúng lúc gặp ba người Potter đang nói chuyện.

Hermione và Harry lập tức lấy ra đũa phép làm tư thế sẵn sàng. Họ nghĩ rằng Malfoy đã tìm được mục tiêu hóa đá tiếp theo, đó là Phoenix.

Lí do, rất đơn giản, hán ghen tị với thành tích của Phoenix!

Hai bên dừng lại, nhìn nhau. Draco nhìn ba người, tức cười vì hành động ngu ngốc của họ.

Phoenix thấy sắp có chuyện xảy ra, mà mình cũng chính là nguyên nhân sự việc, đành lên tiếng.

“Các cậu cất đũa phép đi.” Phoenix thờ dãi, lại thấy đau đau, giọng nhỏ xuống: “Là mình muốn... À không! Ý mình là các cậu không cần lo lắng, không cần đi theo đâu!”

Phoenix và Draco đi rất xa, đám người Harry mới phản ứng lại.

"Phoenix là tự nguyện sao?" Harry hỏi.

"Mình cảm thấy Malfoy rất muốn đem cậu ấy đi... " Ron suy nghĩ mông lung.

"Không thể nào!" Hermione cũng suy nghĩ mông lung: "Chúng ta mới năm hai, mới 12 tuổi thôi!"

Lại nói, Draco thành công đưa Phoenix vào phòng y tế, đưa đến tay bà Pomfrey xong mới đi lấy đồ ăn.

Bà Pomfrey biết chuyện, cũng chúc mừng Phoenix rồi lấy cho cô ít thuốc bổ máu.

"Câu Malfoy đưa cháu đi?" Bà có vẻ rất kinh ngạc, lại rất vui vẻ, sẵn sàng: "Bạn trai cháu thật biết cách chăm sóc!"

"Không phải..." Phoenix nằm trên giường, hữu khí vô lực nhưng vẫn cố sức phủ nhận: "Quan hệ của bọn cháu không phải là như thế..."

Bà Pomfrey lại cười một cái thông cảm 'biết rồi, khỏi nói'. Phoenix biết không thể thanh minh được nữa, chịu thua vùi đầu vào trong chăn.

Draco trở lại rất nhanh, nhưng đến thì Phoenix đã ngủ thiếp.

"Bà Pomfrey, cậu ấy không sao chứ? "

Draco lo lắng nhìn tấm rèm trắng đã được kéo che đi giường bệnh của Phoenix. Cô ấy rời phòng còn chưa được một tiếng.

Bà Pomfrey nhìn Draco không chớp mắt: "Không sao, tiểu thư Longbottom không có bệnh gì cả. Cô bé thành người lớn rồi."

"hả?" Hắn ngơ ngác.

Draco nhận từ chỗ Pomfrey bình thuốc bổ máu.

Một lúc sau, trên làn da trắng nhợt của ai đó cũng hiện một mảng hồng hồng. Draco cuối cùng cũng biết vì sao Phoenix không chịu đi...

Cuối cùng, bạch kim tiểu thiếu gia tái nhợt khuôn mặt nổi lên một tia nhàn nhạt đỏ ửng, hắn rốt cục biết vì sao Phoenix không đến phòng y tế...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: 32: Sự Việc Nước Đa Dịch

Editor: Chu Muội.

Lúc Phoenix tỉnh lại đã là buổi tối, cô mặc xong quần áo, định đi về thì đúng lúc đó Draco bung đồ ăn bước vào.

Cô chợt nảy ra một ý nghĩ: Gia đình Malfoy...

Được thiếu gia Malfoy tận tay chăm sóc thế này, quả thực nên lấy làm vinh hạnh. Parkinson hay Greengrass biết được chuyện này thì sẽ có phản ứng gì đây nhỉ?

Nhưng Draco có vẻ không được bình thường. Hắn tránh ánh mắt của cô, nếu vô tình nhìn thẳng vào nhau, hắn sẽ giật mình mà quay đi.

Draco bị sao vậy? Phoenix ra khỏi Bệnh thất, tập trung suy nghĩ.

Sau đó cô chú ý thấy Draco đi rất chậm, lại hay lén lút nhìn mình, luôn đi phía sau cô, lại còn có vẻ như là... rất cẩn thận tỉ mỉ.

"Mình để Goyle và Crabbe ở đại sảnh, chúng ta ra tìm họ trước." Draco dự định ra đại sảnh đem hai anh chàng về.

Phoenix ngăn lại: "Khoan đã. Lúc này chắc cũng ăn xong rồi, có khi về phòng sinh hoạt sẽ thấy hai người đó ở đấy."

Draco cũng đồng ý, song lại nói với cô có vẻ tiếc nuối: "Bữa tiệc Giáng sinh đã kết thúc rồi. Ngoại trừ mấy tên thiếu năng thì trang trí và thức ăn cũng không tệ, nhưng đương nhiên là vẫn kém trang viên Malfoy rất nhiều."

Phoenix cũng có chút tiếc: "Mình còn nghĩ tối nay sẽ tham gia bữa tiệc, nhưng bà Pomfrey khuyên là nên ngủ nhiều một chút."

Mặt Draco có chút hồng hồng, nói: "Ừ, nên ngủ nhiều một chút."

Phoenix nghi ngờ nhìn chằm chằm vào Draco, hình như càng ngày càng đồ thì phải. Đến lúc hắn ta thẹn quá hóa giận, cô mới thu hồi ánh mắt.

"Longbottom! Phép lịch sự của cậu đâu rồi?" Biết ngay mà!

Phoenix đang định nói cái gì đó, bất chợt trông thấy Percy chặn lại hai người Goyle và Crabbe. Percy đang chất vấn bọn hắn vì sao đã trễ vậy mới về phòng sinh hoạt.

Draco bước đến, đứng vào giữa, nhìn ngược lại Percy, dùng giọng điệu ngông cuồng đáng ghét:

“Hóa ra hai người ở chỗ này, cứ tưởng các cậu ở lại trong đó ăn uống chứ. Tôi đi tìm các cậu suốt, muốn cho hai người xem một vài thứ.”

Phoenix đứng một bên bĩu môi.

Percy bị chọc giận, hấn ý mình cao hơn nhìn xuống Draco.

Phoenix hứng thú nhìn Goyle và Crabbe, hôm nay thật yên lặng a.

“Cậu nhìn cái gì, Phoenix?” Draco đã đem Percy đuổi đi, nhử mày nhìn cái mà Phoenix đang nhìn.

Goyle đeo kính! Cái kính này có chút giống với Potter!

“Này.” Phoenix nói với Goyle, cả người hấn lập tức cứng ngắc. “Cậu đeo kính sao?”

“Tôi không biết chuyện này đấy!” Draco nghi vấn.

“Đề... đề đọc.” Đối phương lấp bắp trả lời.

“Cậu có thể đọc chữ cơ à.” Draco lạnh lùng nói, Phoenix không nhìn được cười.

“Đi thôi, ở đây rất lạnh.” Hấn quay đầu muốn kéo Phoenix đi.

Goyle và Crabbe từ kinh ngạc thành luống cuống sợ sệt.

Phoenix không để ý Draco diu mình đi, chốc chốc lại liếc Goyle một lần. Cái kính kia trông giống của Potter...

“Cậu nên bỏ kính ra đi, trông thật không hợp chút nào.” Phoenix nói.

Goyle lấp bắp: “Ừ... được...”

Phoenix nhớ Neville từng nói bọn Potter thường xuyên chạy tới phòng vệ sinh nữ tầng hai, thêm cả quyển sách ‘Độc dược tối hiệu nghiệm’ trong tay Hermione. Trong cuốn sách đó, nếu Phoenix nhớ không nhầm thì có ghi lại công thức và cách điều chế các loại độc dược mạnh và phức tạp. Trong số đó có Nước Đa Dịch làm biến đổi hình dạng.

Nhóm Potter lại nghi ngờ Draco đến mức này ư?

Phoenix cười lạnh. Potter biết nói tiếng rắn lại nghi ngờ Draco, hấn có bằng chứng gì sao?

Draco thấy Phoenix không đúng, nhớ lời bà Pomfrey nói: “Tiểu thư Longbottom có thể dễ bị lạnh.”

Draco nhìn phía lò sưởi, thấy Goyle và Crabbe chắn trước nó, trầm giọng: “Tránh ra! Các cậu định để chúng tôi chết lạnh à?”

Goyle và Crabbe theo lời tránh ra, đứng bên cái sofa, lại ngồi xuống.

Phoenix làm một phép ‘Accio’ (Triệu hồi), những hộp quà Giáng sinh lạng lẽ hiện lên bàn. Sáng nay vì vụ kính nguyệt kia cô đã quên bém chuyện bóc quà.

“Có muốn ngồi cạnh lò sưởi không?”

Phoenix gật đầu: “Có, cảm ơn!”

Phoenix bước đến ngồi, khéo thay đổi diện Goyle và Crabbe. Cô nhìn họ cười một cái thâm ý, Crabbe đang cầm cốc trà thì trà đổ, Goyle cầm cái kính thì kính rơi. Phoenix nhìn cái kính có chút thương cảm, không biết đã bị gãy vỡ bao nhiêu lần rồi.

Draco vừa vào phòng hấn đi ra: “Bọn họ làm sao vậy?”

Phoenix nhún vai: “Không biết, họ vẫn luôn vụng về như vậy mà!”

Cô mở quà, không ngờ rằng Potter còn tặng quà cho mình, tuy nó cũng chỉ là thôi Chocolate.

Phoenix nhìn Goyle suy nghĩ, lại cười cười.

Ngược lại, Goyle run rẩy một trận.

“Đầu sọc?”

Draco đoạt lấy thỏi Chocolate, cắt ngang tầm mắt Phoenix, không biết sao mà mắt hững hờ:

“Lại không nghĩ đến các cậu cũng có tình bạn hữu nghị này!”

Phoenix nở nụ cười, không hiểu sao tiểu Malfoy hôm nay rất đáng yêu: “Draco, cậu tặng mình cái gì?”

“Khụ...” Đối phương quả nhiên lại đỏ mặt, quên đi luôn cái đề tài kia: “Mình nghĩ, các tiểu thư đều thích trang sức lấp lánh.”

Malfoy đưa cho Phoenix một túi nhỏ gọn mà sang trọng, bên ngoài có kí hiệu của gia tộc Malfoy. Bên trong là một chiếc hộp nhỏ màu đỏ. Phoenix mở nắp, một chiếc cài áo đính ngọc bích xinh đẹp nằm đó. Ngọc bích nguyên chất, dưới ánh nến tỏa ra lam quang. Chiếc cài áo được chạm khắc vô cùng tinh tế, chất liệu bằng bạc nhẵn mịn, bóng loáng. Phoenix bị món quà bất ngờ của Draco làm cho luống cuống, mặt đỏ lên.

“Draco... cái này rất quý giá!”

Goyle và Crabbe đối diện cũng nhìn chăm chăm chiếc hộp đỏ, gật đầu thật mạnh.

Draco cười mãn nguyện, lắc đầu: “Malfoy sẽ không bạc đãi bạn bè.”

Phoenix đành nhận lấy, dự định sinh nhật hắc cũng sẽ tặng món quà quý giá tương tự. Phoenix thích thú đem cài áo lên ngắm nhìn rồi cài lên áo choàng, cười thật tươi.

“Nó thật giống màu mắt của cậu!”

Draco mới chỉ liếc nhìn một cái đã quay phắt đầu đi, đứng dậy rời ghế.

“Nhìn này!” Hắn giơ Nhật báo tiên tri hôm nay lên.

Tờ báo liền bị Goyle và Crabbe giật lấy, mặt hai người trắng bệch, luống cuống.

“Trên báo viết gì vậy?” Phoenix tiếp tục mở quà, có vẻ như lơ đãng hỏi.

“Nhà Weasley làm hỏng ô tô.” Draco lại như bình thường, cười khinh bỉ.

“Weasley lại làm loạn! Cha ta đã kiến nghị khai trừ hắn. Nghĩ mà xem: trông cẩu thả? Hắn đi công tác ở thế giới Muggle, ông ta muốn đến sống với Muggle như thế thì nên đi ngay luôn đi.”

Goyle và Crabbe như muốn nhảy dựng lên rồi.

Phoenix nhẹ nhàng nói: “Bình tĩnh chút! Cậu hỏi Goyle hay Crabbe mà xem, hai người hình như có điều muốn nói.”

Draco thấy hai người đã cứng ngắc: “Có gì muốn nói?”

Crabbe hít một hơi thật sâu, định nói thì bị Goyle cướp lời: "Đũa phép của Arthur Weasley nên bị gãy thêm lần nữa!"

Draco thất vọng bĩu môi, hắn còn tưởng rằng Goyle có thể nói ra cái gì đó hay ho.

Biểu cảm của Draco đã kích thích Crabbe, hắn như đã sắp bùng nổ.

“Làm sao vậy, Crabbe?” Phoenix lên tiếng hỏi hân rất đúng lúc.

“...Ăn nhiều, đau bụng” Crabbe giống như bị ăn cả thùng ốc sên. Phoenix buồn cười, hắn ăn ốc sên quen rồi sao?

“Vậy đi bệnh xá đi, gấp máu bunn nào thì đá một cái!” Draco vô tình nói: “Có người bị hóa đá trong trường học mà bên ngoài không biết gì. Quả nhiên là lão Dumbledore đã phong tỏa tin tức. Cha ta nói để lão làm hiệu trưởng là một sai lầm. Lão cho Muggle vào nhập học, nhưng mà không sao, lão sẽ sớm bị đuổi việc thôi!”

Câu cuối hắn lại nhìn vào Phoenix, rất chi là đắc ý.

Phoenix nhìn Draco, nheo mắt lại: “Draco, cậu biết mình rất không thích từ ‘máu bunn’ này.”

Hắn như rất muốn nói phản bác, lại nghĩ đến cái gì, rốt cuộc một lời cũng không nói.

Bà Pomfrey có nói: “Trong thời gian này tính tình tiểu thư Longbottom có lẽ sẽ không ổn định, dễ tức giận. Và ngàn vạn lần đừng làm cô bé tức giận, đối với sức khỏe rất có hại.”

Draco bức bối, giá mà Phoenix mặt lạnh kia trở lại, hắn có thể cùng cô âm ỷ một trận.

Phoenix thấy Draco rất lạ, mọi chuyện đều chiều theo cô.

Nước đã dịch sắp hết thời gian mà ‘Goyle’ và ‘Crabbe’ vẫn chưa dời đi. Phoenix hào tâm giúp họ một chút.

“Goyle và Crabbe chắc cũng rất muốn biết chuyện về mật thất nhỉ?”

Hai người nào đó gật đầu liên tục.

Draco không kiên nhẫn: “Không phải đã nói qua rồi sao? Ba mươi năm trước nó bị mở ra, lúc đó chết vài học viên. Cha ta chỉ nói thể thôi!”

Phoenix lần đầu nghe Draco kể về chuyện mật thất, giật mình ngạc nhiên: “Chết người?”

“Đúng, là máu bùn.” Hắn giống như cảm thấy nói từ đó ra cũng bản miệng, nhanh chóng uống một hộp nước.

Phoenix không so đo nữa, cô thấy tóc Crabbe dần biến thành xoắn hồng. Goyle cũng nhìn thấy, hai người giật bắn vội quay lưng về phía Draco.

“Lại làm sao vậy?” Đây là lần thứ mấy rồi?

“Bụng không chịu nổi rồi sao?” Phoenix giải vây cho hai người chạy đi.

Cô đã bóc hết quà giáng sinh. Draco tặng chiếc cài áo rất quý, phải giữ cẩn thận. Bà nội tặng mấy bịch băng vệ sinh, cũng có thể coi là quà đi...

Phoenix đứng dậy, đem quà về phòng.

Draco vẫn ngồi ở đó, đắm chiêu suy nghĩ.

"Làm sao vậy?" Cô hỏi.

Draco chỉ đường đi đến phòng nam sinh: “Goyle và Crabbe vừa đi vào đó.”

“Rồi sao?” Cô tiếp tục hỏi.

“Quá rõ ràng!” Draco nghiêm túc: “Hai người vừa nãy là hàng giả.”

Hắn biết rồi! Phoenix cười một tiếng: “Không phải rất thú vị sao! Để cho Potter và Weasley đôi hướng sang Hagrid.”

“Tưởng các cậu là bạn.” Hắn nghi ngờ.

“Nhưng mình không hy vọng hắn nghi ngờ nhà Slytherin, lại còn dùng cách này nữa...”

“À, Draco, tức giận cái gì vậy?” Phoenix chuyển đề tài.

“Biết vậy đã bắt hai tên ngu xuẩn kia nói xấu Weasley nhiều hơn!” Hắn nói rất chậm, còn là rít từng chữ nữa.

Phoenix cười đến gập bụng. Suy nghĩ của tiểu Malfoy thật quá dễ thương mà!

Draco mờ mịt nhìn cô, hắn chẳng hiểu gì cả!

Tiểu hồn đàn Draco thật sự là rất đáng yêu mà!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: 33: Quyền Nhật Kí Của Tom Marvolo Riddle!

Editor: Chu Muội

Đến tận vài tuần sau, Phoenix đều không thấy Hermione trên bàn ăn Gryffindor, cô nàng cũng ở lại Hogwarts dịp giáng sinh này mà?

Theo lời Potter nói thì Hermione không được khỏe, luôn ở trong Bệnh thất. Phoenix muốn đi thăm chút, quan hệ giữa cô với Hermione không tệ chút nào. Lúc Phoenix định vén rèm chắn lên thì Hermione thất thanh ngăn lại.

“Hermione, bạn không sao thật chứ?” Phoenix lo lắng.

“Không sao! Chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, không tiện gặp mặt cho lắm!”

Phoenix cũng không miễn cưỡng: “Ừ, mong có thể sớm gặp cậu.”

-----lê quý đôn----

Kỳ nghỉ lễ nhanh chóng kết thúc, Neville cuối cùng đã trở lại Hogwarts. Một tháng không gặp mặt, Neville dường như béo lên một vòng. Hai người cùng ra hồ nước Đen đi dạo. Mùa đông năm nay kéo dài hơn năm ngoái, giáng sinh đã qua mà tuyết chưa chịu tan.

“Em không được thưởng thức đồ ăn di Ainy nấu rồi! Năm nay di làm bánh táo hương lê là đặc biệt dành cho chúng ta đấy!” Neville rất tiếc khi cô không thể nếm thử món trắng miêng tuyết với này.

“Ước gì di Ainy gửi đến cho em một chút.” Phoenix nuốt nước miếng.

Di Ainy cái gì cũng tốt, trên người luôn tỏa ra khí chất nho nhã của Ravenclaw. Di rất ít khi xuống bếp, luôn nghĩ rằng làm việc với thư từ bút mực mới là đúng. Nhưng tay nghề của di thì miễn chê, Phoenix mấy năm mới được một lần nếm thử đồ ăn do di Ainy nấu, lần này bỏ lỡ đúng là đáng tiếc...

Neville gật gù. Hắn dừng lại, lấy từ trong túi áo choàng một quyển vở dày, trên bìa vở có nhiều mảnh giấy rời rạc được chắp vá lại với nhau.

“Bà nội và di Ainy đều nói em đã lớn rồi. Như vậy Phoenix, đây là quà chúc mừng của anh!”

Phoenix tháo băng tay, tiếp nhận, dè dặt mở ra, cô sợ làm hỏng nó. Đây là quà tự tay Neville làm. Anh ấy từ nhỏ đã rất hậu đậu, nhiều lần tự tay làm quà nhưng đều hỏng hết. Phoenix nghĩ Giáng sinh năm nay sao thư của Neville viết cho cô lại ngắn và ầu ần vậy, hóa ra là dành thời gian làm cái này đi.

“Là sách thảo dược học?!”

Phoenix rất đổi ngạc nhiên, da thịt bàn tay lộ ra ngoài bị lạnh đến tê đơ.

Neville ngại ngùng cười cười: “Anh nghĩ ra từ lâu rồi, Phoenix rất thích thảo dược học mà. Chỉ là... chỉ là bà nội không cho em vào thư phòng, cho nên đành phải viết rải rác mỗi thứ một chỗ, sau đó ghép lại thì bà sẽ không nghi ngờ.”

Phoenix cảm động phát khóc, cô không nghĩ tới Neville lại tận tâm để ý như vậy. Cô kiễng chân, thom chọt một cái vào má Neville.

--- -----lê quý đôn----- ---

Draco và Blaise đi qua cửa sổ, hai người vừa thoát khỏi Lockhart, ông ta lại làm cái về áy náy không dứt khi tước đoạt hào quang của họ.

“Nam thiếu niên luôn muốn trở thành tiêu điểm, khi ta mới đến đã đem lo lắng này ra nói với hiệu trưởng.”

Lockhart vừa sắp xếp lại đồng thư ái mộ của mình, vừa thâm ý nhìn hai người tỏ vẻ thông cảm.

“Đấy, xem các em xem, phải luôn tươi cười thì mới hấp dẫn được phái nữ!”

Blaise duy trì bộ mặt tươi cười, tiến lên đề lại Draco đang rục rịch. Cái bao cò có gắn móc giáo sư cũng không thể tùy tiện làm bừa.

“Tất nhiên, chúng em được thầy chỉ bảo là vô cùng vinh hạnh!”

Blaise hơi cúi người, ra sức đề lại tên nào đó đã sắp không nhận được.

Lockhart cười ha hả, vô cùng đắc ý.

“Đúng vậy, có cậu Zabini và cậu Malfoy ưu tú nhất trong số học sinh năm hai ở đây, cho nên ta mới cố ý giải thích. Xem ra chúng ta khá là hợp nhau, như vậy ta cho phép các em một cơ hội giúp ta xử lý một chút thư từ?” Hắn chỉ vào một đồng thư bên cạnh.

Blaise: ...

Blaise sắp sửa không đỡ nổi người mặt dày này, có nên thả Draco ra cho hắn ta một lời nguyên không nhỉ?

Đúng lúc này, Draco mở miệng vàng:

“Thật là vinh hạnh! Nhưng em và Zabini thời gian này đang bị giáo sư Snape cấm túc hai tuần. Có lẽ ‘đầu...’ ... Potter sẽ thích hợp cho công việc này hơn. Cậu ta có lẽ cần học hỏi từ giáo sư rất nhiều!”

Lấy giáo sư Snape ra làm lá chắn, tên Lockhart mới thu liễm một chút rồi thả hai người đi.

Blaise trên đường không ngừng luyện truyền bá quái các loại chuyện, không thấy Draco đáp lời mới dừng lại, bắt gặp Draco ánh mắt ‘dịu dàng’ nhìn ra cửa sổ.

"Làm sao vậy?"

Draco không chú ý trả lời: "Phoenix là con gái."

Blaise:???? Ai mà chẳng là con gái...

(Editor: Xin lỗi, thực xin lỗi. Đoạn này nguyên văn là 'đại cô nương' nhưng chơi chữ bên trung quốc thì mình chưa tìm được từ nào thay thế...T^T. Ý Draco muốn nói là Phoenix 'lớn' rồi.)

Blaise nhào đầu ra cửa sổ hỏi, mắt dáo dác liếc. Chỉ thấy mỗi Phoenix tóc lá cọ và anh trai Longbottom cạnh hồ nước Đen.

"Cậu đang nhìn Phoenix à?"

"Chỉ là gặp anh trai thôi mà sao phải ra tận đó?" Thiếu gia Malfoy lại bất thành linh ném ra một câu.

Blaise đáp lại:

"Chứ nghĩ sao? nói chuyện trong tòa thành thế nào cũng bị cậu nhìn thấy, sau đó cường chế đem em gái ai đó kéo đi!"

"Chỉ là Slytherin và Gryffindor không thể đứng cùng một chỗ." Draco hùng hồn phản bác.

Blaise uể oải nhìn Draco hết thuốc chữa.

"Thế bây giờ cậu nghĩ cái gì?"

"Nếu như có một Slytherin lên qua lại với Gryffindor thì tốt nhất vẫn nên đặt trong tầm kiểm soát!" Malfoy bỗng dưng trở nên phúc hắc.

Blaise day trán đỡ đầu. Hẳn nhớ rõ mới một tháng trước, hai người này còn xung khắc như nước với lửa, như thế nào một tháng sau tên Malfoy lại trở thành bộ dáng như thế này? Phoenix, rốt cuộc cô đã làm gì thiếu gia Malfoy vậy???

Blaise nhớ đợt lễ Giáng sinh, chiếc cài áo đính đá ngọc bích đó, hẳn định mua tặng cho mẹ. Đến lúc đi mua thì đã bị người khác mua mất. Hôm trước Dominica còn kể Phoenix được tặng một chiếc cài áo y như vậy, hẳn mới biết người nhanh tay hơn là Draco. Là bạn bè, Blaise quyết định phải làm cho Draco nhận ra tình cảm của mình.

Về tới phòng, Blaise lén lút ngó vào một quyển sách, lật vài trang rồi mới dò hỏi Draco.

"Draco, dạo này cậu ít ăn chung với Pansy và Daphne nhỉ!"

"Toàn con gái, tham gia làm gì?"

Draco cởi áo choàng, thay đồ rồi nằm lười biếng trên giường. Draco cũng khá cao, chỉ là rất gầy, nhìn có chút đơn bạc.

"Phoenix cũng là con gái." Blaise nhắc nhở.

"Không." Draco nghiêm giọng, trầm mặt. "Không giống."

Sau đó Blaise lăm nhăm cái gì Draco cũng không nói thêm gì nữa...

Blaise chỉ có thể lặng lẽ đem quyển '101 cách giúp nam phù thủy nhìn rõ lòng mình' cất vào chỗ cũ. Gì mà trăm phần trăm chính xác! Đúng là đồ dờm mà!

--- -----lê quý đôn-----

Hôm sau, Phoenix nhìn Draco bằng ánh mắt không thể tin được.

Đầu tiên, hắn đưa cô một quyển 'bách khoa toàn thư: lễ nghi quý tộc.' Hắn rất nghiêm túc mà nói rằng cô rất cần đọc cuốn sách này.

Tiếp theo, lúc đi học môn Biến hình, hắn luôn lải nhải cái gì mà 'tư thế đáng đi phải chậm rãi uyển chuyển' rồi 'tiểu thư quý tộc chỉ cần mỉm cười để biểu đạt cảm xúc vui sướng là đủ' ...

Cuối buổi học, Draco lại nói đến 'độ cong khóe môi sao cho thích hợp' thì Phoenix đã chịu đủ.

"Chẳng lẽ Hogwarts muốn mở lớp lễ nghi sao?"

Cô thật muốn đập hắn một phát, chiều hôm qua vẫn bình thường. Chỉ một tối không gặp đã biến thành tên nói nhiều rồi.

Draco vừa dọn sách vở vừa gật đầu nghiêm túc: "Đối với Gryffindor thì cái này là rất cần thiết."

Gryffindor thì chẳng bao giờ muốn học lễ nghi cả, cho nên...

Phoenix bĩu môi, chuẩn bị tinh thần lòi co cùng tiểu Malfoy thì cảm nhận được một trận dao động ma pháp. Ma pháp này lại rất quen thuộc.

Cô học Bùa chú rất tốt, cảm nhận ma lực và khống chế nó cũng vượt trội hơn. Cho nên cảm giác này không thể sai được.

Ma lực dao động, đó là... chỗ Neville!

Loại này là ở trong nhóm chiến đấu giống với lúc huynh trưởng Flinders sử dụng hắc ám ma lực.

Phoenix bỏ dở cuộc nói chuyện với Draco, ngược dòng người chạy đi tìm Neville.

"Draco?" Blaise phát hiện sắc mặt của ai đó bỗng dưng đen thui.

"Không nói không rằng cũng không thu dọn sách vở liền chạy theo tên Longbottom!" Draco nghiêng răng nghiêng lợi.

"Biết một quyển ‘Bách khoa toàn thư: lễ nghi quý tộc’ với từng này sách vở môn Biến hình là nặng như thế nào không?"

Blaise: Rốt cuộc là đang ghen hay đang oán giận đây...

"Không phải môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám là được." Blaise cùng Dominica đi về.

--- -----lễ quý đôn-----

Lại nói, Phoenix đã bắt kịp Neville.

"Neville, anh đi đâu vậy?"

Phoenix ngăn lại trước mặt Neville, nhìn đến quyển nhật ký bằng da trâu đen trên tay. Ma lực hắc ám phát ra từ đây.

Rất nhạt, nếu không phải Neville đi ngang qua thì cô cũng không phát hiện ra.

"Anh tìm Ginny." Neville giơ quyển nhật ký: "Môn Biến hình anh ngồi cùng Ginny, cô ấy dễ quên cái này."

"Đúng là Weasley tiểu thư sao?"

Phoenix nghi ngờ có ai đó nghịch ngợm muốn nguyên rửa lung tung.

"Chắc là vậy rồi..." Neville cũng không chắc chắn lắm.

Phoenix cầm lấy cuốn sổ.

"Để em kiểm tra một chút xem nó có bị ếm cái gì lên không. Nếu không Weasley lại nói anh trêu chọc cô ấy."

"Nhưng..." Neville không hiểu em gái muốn làm gì.

"Nếu là của Weasley thì em sẽ nhờ Hermione trả lại."

Nói xong cô đi ngay về phòng. Đây khẳng định là phép thuật cao cấp.

Bởi vì chuyện mật thất mà Slytherin bị nghi ngờ không ít. Có lẽ ai đó muốn dạy dỗ Gryffindor mà chọn người thuần huyết thì cho dù là Neville hay Weasley, họ đều được như ý muốn.

Phoenix trở lại phòng. Dominica vừa mới tắm, trong phòng chỉ có mình cô.

Cô dựng cho mình một lá chắn phòng ngự, sau đó dùng đũa phép cẩn thận mở quyển nhật ký ra.

Quả nhiên không phải là của cô bé nhà Weasley.

Trang giấy đầu bị ố vàng, chữ viết màu đen nhìn rất rõ.

"Tom Marvolo Riddle"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngao Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: 33.2: Hiểu Nhầm Chồng Chết!

editor: Chu Muội

Phoenix ngồi trên giường, ném quyển nhật ký vào một cái rương đồng, ẻm lên một tá ‘Incarcerous’ (trói lại), lại dùng dây thừng buộc chặt, phải dùng ‘Diffundo’ (tách ra) mới có thể mở ra.

Đây là cuốn nhật ký của Tom Riddle, mà Tom Marvolo Riddle là ai?

Chẳng lẽ có người muốn nguyên rủa Riddle? Lại dùng lời nguyên cao cấp như vậy! Người ẻm lời nguyên chắc hẳn là một bậc phù thủy vĩ đại! Nếu như Draco học hỏi từ người này, có thể xử lí Potter nhanh gọn rồi. Phoenix vì chính ý nghĩ này mà hí hửng, đúng lúc đó Dominica từ nhà tắm đi ra.

“Cậu cười cái gì vậy?” Dominica cười gian xảo, theo hiểu biết của cô về Phoenix thì cô nàng này chắc chắn có vấn đề.

Phoenix rất tự nhiên đuổi chân ra, tiện thể đá cái rương vào gầm giường. Chuyện rắc rối này càng ít người biết càng đỡ phiền. Chuyện nguyên rủa nguy hiểm như thế cô cũng không muốn Dominica dính vào.

Sau khai giảng không có thêm học sinh nào bị hóa đá, Draco lại trưng ra vẻ mặt ‘đáng tiếc’. Tuy vậy không khí trường học cũng không dịu đi chút nào, Peeves lại làm mọi người lầm tưởng Potter là ‘người đầu xỏ’ khiến ai cũng sợ hãi Potter.

Nghĩ như thế, Phoenix trở lại mặt lạnh thường ngày, lắc đầu: “Không có gì, có chút chuyện thú vị thôi.”

Dominica nhướn mày ‘đúng vậy không ta?’, Phoenix chỉ có thể dờ chủ đề: “Lễ tình nhân sắp đến rồi, cậu và Brian có kế hoạch gì không?”

Dominica lập tức bị phân tán, cô nàng bắt đầu nói ra rả về chuyện tình của mình.

Phoenix một tai nghe ‘Dominica tình sử’ một tay nhanh chóng hoàn thành bài tập Lịch sử pháp thuật của giáo sư Binns.

“Phoenie, cậu đề ý đến lễ tình nhân lúc nào vậy?” Dominica chợt nhận ra, cười xấu xa: “Chẳng lẽ cậu không có tính toán gì sao?”

Phoenix lờ mờ nâng một cái, không chần chờ mà phủ nhận: “Nếu mình có kế hoạch thì đã sớm bắt đầu hành động. Cậu cho rằng mình có thể có kế hoạch gì?”

Dominica mặc áo ngủ ôm Villa tiểu thư nằm trên giường Phoenix. “Còn tưởng cậu sẽ cầm đũa phép chỉ vào đối phương mà nói: Không theo ta, ta nguyên chết người! cơ”

“Không đúng! Phải là Malfoy mang theo Goyle và Crabbe tiến lên đánh tên đó một trận bầm dập mới đúng!” Dominica đắm chìm trong suy nghĩ, ôm bụng cười khanh khách.

“Cậu nói cứ như mình là đại ca Mafia không bằng!” Phoenix cũng hòa theo.

“Cậu cũng biết cái gì là đại ca Mafia rồi à?!”

Dominica cả kinh, thiếu chút nữa hất tung Villa đi, cô mèo mất hứng chà đạp lên ‘sân bay bằng phẳng’ của Dominica rồi bỏ đi chỗ khác.

Dominica tức giận chân, Phoenix đã phát dục làm cô ghen tỵ đến chết rồi, mà con mèo cái kia lại chà đạp lên nỗi đau của cô nữa. Lỡ nó không phát triển được nữa thì làm sao a!~~

“Đương nhiên rồi!” Nói đến đề tài này, Phoenix tràn ngập hứng thú: “Donna cho mình mượn một quyển sách, kể về một đại ca Mafia Italy yêu một vị tiểu thư, mặt khác lại có mối thù không đội trời chung với gia tộc của cô ấy! Đúng là yêu hận tình thù mà!”

“Và sau đó là nam chính Vesta giết cả nhà nữ chính, rồi cưỡng bức nữ chính, đem cô ấy làm đủ loại XXOO, lâu ngày thâm tình, lại bị nữ chính phản bội, suýt chết. Về sau nữ chính hối hận trở về bên nam chính. Hai người lại happy forever after! ” Dominica một mạch kể hết nội dung.

Phoenix: “Cậu nhớ nhiều thật...”

Dominica bỏ nhào vào Phoenix: “Phoenie! Loại văn học này thực không trong sáng! Donna rõ ràng muốn làm hồng đầu cậu!”

Phoenix nghe vậy không tự chủ mà nhớ lại đoạn ‘nào đó’ miêu tả đoạn ‘thân mật’ của hai nhân vật chính, mặt đỏ lên, cô đẩy Dominica ra: “Cậu cũng có đọc mà, không ít hơn mình đâu!”

Và đó, Dominica đã hoàn toàn quên cái rương dưới gầm giường có chứa cái gì.

Dominica cho rằng: Nếu người Phoenix thích cũng thích Phoenix, hẳn ta sẽ bị Malfoy bắn ‘Avada Kedavra’ vào người; còn nếu hẳn không chấp nhận Phoenix, Malfoy sẽ cho hẳn thưởng thức ‘Crucio’ trước, sau đó mới được ném ‘Avada Kedavra’!

--- -----lê quý đôn-----

Hôm sau, Phoenix lần la dò hỏi Draco xem trong trường có ai họ Riddle không?

Draco trong phòng nghỉ cùng Phoenix chơi cờ, quan sát cô cẩn thận:

“Riddle? Cũng không rõ lắm, có thể là họ thị của gia tộc thuần huyết.”

“Vây... cậu biết Tom Riddle là ở nhà nào không?”

Tom? Cái tên này làm Draco cảnh giác: “Cậu hỏi cái này để làm gì?”

Phoenix nghĩ đến thân phận Draco, cảm thấy nếu nói hết cho hắn biết thì sợ tình hình sẽ loại hết cả lên, vì thế cô chột dạ cúi đầu: “À... chỉ là hỏi chút thôi! Chơi cờ, chơi cờ...”

Phoenix le lưỡi cười xì xòa, động tác nhỏ này bị Draco phát hiện, ai đó không vui mà cày nát đội hình bên Phoenix.

Tom Riddle! Draco chán ghét, vừa nghe đã biết là máu bùn! Phải tra ra bằng được tên máu bùn này ở nhà nào! Người liên quan đến bạn ta phải rành mạch rõ ràng mới được!

Về phòng, Draco hỏi Blaise, hắn cũng chưa từng nghe qua.

“Cậu không muốn phá Potter nữa sao? Đổi đối tượng à?”

Blaise nằm không xa cười hỏi. Hắn nằm nghiêng, duỗi thẳng người, bộ dáng thon dài săn chắc. Nằm ẩn nửa người trong bóng tối giống như con báo đen đầy nguy hiểm.

Draco dùng khăn tắm mạnh mẽ lau tóc, áo ngủ theo cử động như có như không để lộ ra xương quai xanh và vùng ngực đơn bạc. Mái tóc vàng kim bông lên, có chút rối. Tuy vậy vẫn rất thần nhiên buông lời uy hiếp Blaise.

“Cẩn thận ngày mai mình mượn con mèo của Phoenix về đây, để nó quần cậu cả tối, khỏi cần ngủ!”

Blaise liền rùng mình, lập tức đầu hàng: “Đúng thật là chưa từng nghe qua. Nếu muốn để mai mình đi dò hỏi cho!”

Draco gật đầu, Blaise liền chuyển đề tài.

“Nói đến Phoenix, Dominica lúc lái nhái có nói Phoenix tối qua lại ngồi trên giường ngẩn ngơ cười một mình.”

“...Ngẩn ngơ cười một mình?!” Draco hoàn toàn không tưởng tượng được bộ dáng Phoenix ngây ngô cười...

Blaise cũng lộ vẻ mặt ‘không tài nào tưởng tượng được’, lại bồi thêm: “Sao đó nhắc đến lễ tình nhân.”

“Rồi hỏi có biết nam sinh nào họ Riddle không!”

Draco tư duy thần thánh khâu chuỗi các sự việc lại. Không hiểu vì sao hắn muốn ngay lập tức quyết đấu thắng thua với người tên Riddle này nhỉ?

“Này Draco, không cần lo lắng. Cho dù Phoenix có bạn trai, cậu ta vẫn sẽ tìm cậu đấu võ mồm mà.” Blaise thêm dầu vào lửa. “Cậu ta sẽ không hung hăng với bạn trai như vậy! Phoenix dịu dàng, hừ... quả thực là rất tò mò.”

Draco hiếm khi ‘nghĩ nhiều’: Phoenix mặc đồ hầu gái, dịu dàng hiền thực bày nụ cười thân thiết rót cà phê cho một nam giới không rõ khuôn mặt!!!

Ai đó tức giận đắp giường một cái!

Tranh giành với Potter cái gì! Hiện tại hắn muốn đi khiêu chiến tên họ Riddle kia cơ!!!

--- -----lê quý đôn-----

Vài ngày sau, Phoenix tìm ra cách khác. Giáo sư Binns có ghi chép lại về từng học sinh tốt nghiệp ở Hogwarts và các giáo sư dạy ở học viện.

Tuy Binns giáo sư đã già, không nhớ rõ tên học sinh nhưng dù sao đối vs người đạt điểm tuyệt đối ở môn Lịch sử pháp thuật, giáo sư Binns vẫn nhớ được Phoenix.

Lúc này, học sinh đã ra hết, Phoenix lấy cớ có vấn đề muốn nhờ giáo sư Binns giải đáp.

“Học trò Longbottom, là vấn đề gì vậy?”

“Giáo sư, là thế này... Em muốn tìm hiểu một chút, xem những thành tựu mà học sinh tốt nghiệp Hogwarts đã đạt được ... ”

Giáo sư bin sửa sang lại nơ, gật gật đầu: " Thật là một ý tưởng thú vị, ta còn nghĩ sẽ không có ai muốn tìm hiểu chuyện như này. "

Phoenix thấy chuyện này đã nắm chắc rồi, càng không ngừng cố gắng. " Chuyện là, em cần danh sách học sinh và giáo sinh đăng ký sách. Nghe nói giáo sư có ghi lại... "

" Danh sách đăng kí sách ư? "

Giáo sư Binns như đang phiêu dạt trong biển hồi ức, mường theo Phoenix đi vào văn phòng. " Đúng vậy, rất nhiều năm trôi qua, cũng chưa có ai nhắc lại tới nó, từng cũng có một đứa nhỏ rất giỏi, hẳn cũng tìm ta mượn cái này. "

" dạ...?! " Phoenix không để ý lắm.

Giáo sư Binns đưa cho cô một cuốn da dê đã cũ, phủ không ít bụi.

" Ta còn nhớ rõ tên của hẳn, giỏi giống như em, lúc ấy mọi người đều rất thích hẳn. "

Phoenix nhận được cuốn da dê, cảm ơn rồi ra ngoài. Lúc ấy Giáo sư Binns lại nói chuyện tiếp.

" Ta còn nhớ rõ tên của hẳn, Tom, một cái tên rất bình thường, Tom Riddle. Học trò Riddle cũng rất giỏi, giống như em. "

Phoenix dừng lại, muốn hỏi kĩ hơn về người họ Riddle này nhưng giáo sư Binns nó đi nói lại chỉ có mấy từ ‘hắn rất giỏi’ rồi ‘học viên ưu tú nhất Hogwarts’ hay ‘nhân vật nổi tiếng trong trường’ ...

Còn có thể khiến giáo sư Binns nhớ rõ như vậy, nếu không phải người họ Riddle này để trước cô năm mười năm thì với độ nổi tiếng này đã đủ để bẹp chúa cứu thế rồi!

Phoenix vừa đi vừa nghĩ ngợi.

Người này giỏi như vậy sao lại không tìm thấy trong danh sách học giả phù thủy hay trong Bộ pháp thuật nhỉ?

" Phoenix! "

Draco đã ở chỗ này chờ cô rất lâu. Mấy ngày nay Phoenix rất lạ, cô bí mật thực hiện cái gì đó mà không muốn hẳn biết. Loại cảm giác vô lực vô dụng này làm hẳn không thoải mái, bọn họ không phải là bạn bè sao? Vì sao Phoenix vẫn luôn hành động một mình?

Phoenix giật mình, theo bản năng mà đem cuốn da dê nhét vào áo choàng.

Draco có chú ý nhưng làm như không có gì hỏi.

" Cậu còn chưa đi ăn tối sao? "

Cô vung đũa phép lên, phát hiện đã qua giờ dùng bữa tối, hơn nữa lại lo nghĩ về vụ Riddle, dứt khoát lắc đầu.

" Mình còn có việc, không đói bụng. "

Draco bị lời Phoenix làm á khẩu. Hẳn có ý đứng đây chờ cô, kết quả cô nói có việc, không muốn ăn?

" Là người họ Riddle kia sao? " Draco cố gắng nín nhịn.

Chuyện về người họ Riddle không bình thường, cô phòng bị nói dối Malfoy.

“Không phải!”

Đôi khi phủ nhận tuyệt đối lại làm cho người ta nghi ngờ. Draco cũng rất tinh tế, trực giác nói với hẳn, Phoenix nói dối.

Trên đường đi, hai người không nói gì thêm. Nếu Phoenix chú ý thì cô sẽ nhận ra Draco không bình thường, nhưng tâm trí của cô lại đặt trọn vẹn vào cuốn nhật ký da dê của Tom Riddle.

Phoenix rất nhanh đã tìm được chút thông tin từ cuốn da dê mượn từ chỗ giáo sư Binns.

Đồng thời cô cũng thấy rất nhiều dòng họ quen thuộc: Malfoy, Parkinson, Goyle, Crabbe, cả Riddle cũng là học viên nhà Slytherin. Hẳn không phải thuần huyết, họ hẳn không thuộc gia tộc thuần huyết nào cả.

Quá hiểu kì đối với quá khứ, Phoenix không nhận được mở ra rương đồng, lấy ra quyển nhật ký.

Dominica hiện không có trong phòng, cô lấy bút, chấm mực, viết lên trang đầu tiên.

Xin chào, ngài Riddle.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: 34: Hiểu Nhầm Chồng Chết!

editor: Chu Muội

Phoenix ngồi trên giường, ném quyển nhật ký vào một cái rương đồng, ếm lên một tá ‘Incarcerous’ (trói lại), lại dùng dây thừng buộc chặt, phải dùng ‘Diffundo’ (tách ra) mới có thể mở ra.

Đây là cuốn nhật ký của Tom Riddle, mà Tom Marvolo Riddle là ai?

Chẳng lẽ có người muốn nguyên rủa Riddle? Lại dùng lời nguyên cao cấp như vậy! Người ếm lời nguyên chắc hẳn là một bậc phù thủy vĩ đại! Nếu như Draco học hỏi từ người này, có thể xử lý Potter nhanh gọn rồi. Phoenix vì chính ý nghĩ này mà hí hửng, đúng lúc đó Dominica từ nhà tắm đi ra.

“Cậu cười cái gì vậy?” Dominica cười gian xảo, theo hiểu biết của cô về Phoenix thì cô nàng này chắc chắn có vấn đề.

Phoenix rất tự nhiên đuổi chân ra, tiện thể đá cái rương vào gầm giường. Chuyện rắc rối này càng ít người biết càng đỡ phiền. Chuyện nguyên rủa nguy hiểm như thế cô cũng không muốn Dominica dính vào.

Sau khai giảng không có thêm học sinh nào bị hóa đá, Draco lại trưng ra vẻ mặt ‘đáng tiếc’. Tuy vậy không khí trường học cũng không dịu đi chút nào, Peeves lại làm mọi người lầm tưởng Potter là ‘người đầu xỏ’ khiến ai cũng sợ hãi Potter.

Nghĩ như thế, Phoenix trở lại mặt lạnh thường ngày, lắc đầu: “Không có gì, có chút chuyện thú vị thôi.”

Dominica nhướn mày ‘đúng vậy không ta?’, Phoenix chỉ có thể dòi chủ đề: “Lễ tình nhân sắp đến rồi, cậu và Brian có kế hoạch gì không?”

Dominica lập tức bị phân tán, cô nàng bắt đầu nói ra rả về chuyện tình của mình.

Phoenix một tai nghe ‘Dominica tình sử’ một tay nhanh chóng hoàn thành bài tập Lịch sử pháp thuật của giáo sư Birns.

“Phoenix, cậu để ý đến lễ tình nhân lúc nào vậy?” Dominica chợt nhận ra, cười xấu xa: “Chẳng lẽ cậu không có tính toán gì sao?”

Phoenix lườm nàng một cái, không chần chờ mà phủ nhận: “Nếu mình có kế hoạch thì đã sớm bắt đầu hành động. Cậu cho rằng mình có thể có kế hoạch gì?”

Dominica mặc áo ngủ ôm Villa tiểu thư nằm trên giường Phoenix. “Còn tưởng cậu sẽ cầm đũa phép chỉ vào đối phương mà nói: Không theo ta, ta nguyên chết người! cơ?”

“Không đúng! Phải là Malfoy mang theo Goyle và Crabbe tiến lên đánh tên đó một trận bầm dập mới đúng!” Dominica đắm chìm trong suy nghĩ, ôm bụng cười khanh khách.

“Cậu nói cứ như mình là đại ca Mafia không bằng!” Phoenix cũng hùa theo.

“Cậu cũng biết cái gì là đại ca Mafia rồi à?!”

Dominica cả kinh, thiếu chút nữa hất tung Villa đi, cô mèo mất hứng chà đạp lên ‘sân bay bằng phẳng’ của Dominica rồi bỏ đi chỗ khác.

Dominica tức giận chân, Phoenix đã phát dục làm cô ghen tỵ đến chết rồi, mà con mèo cái kia lại chà đạp lên nỗi đau của cô nữa. Lỡ nó không phát triển được nữa thì làm sao a!~~

“Đương nhiên rồi!” Nói đến đề tài này, Phoenix tràn ngập hứng thú: “Donna cho mình mượn một quyển sách, kể về một đại ca Mafia Italy yêu một vị tiểu thư, mặt khác lại có mối thù không đội trời chung với gia tộc của cô ấy! Đúng là yêu hận tình thù mà!”

“Và sau đó là nam chính Vesta giết cả nhà nữ chính, rồi cưỡng bức nữ chính, đem cô ấy làm đu loại XXOO, lâu ngày thâm tình, lại bị nữ chính phản bội, suýt chết. Về sau nữ chính hối hận trở về bên nam chính. Hai người lại happy forever after!” Dominica một mạch kể hết nội dung.

Phoenix: “Cậu nhớ nhiều thật...”

Dominica bỏ nhào vào Phoenix: “Phoenix! Loại văn học này thực không trong sáng! Donna rõ ràng muốn làm hỏng đầu cậu!”

Phoenix nghe vậy không tự chủ mà nhớ lại đoạn ‘nào đó’ miêu tả đoạn ‘thân mật’ của hai nhân vật chính, mặt đỏ lên, cô đẩy Dominica ra: “Cậu cũng có đọc mà, không ít hơn mình đâu!”

Và đó, Dominica đã hoàn toàn quên cái rương dưới gầm giường có chứa cái gì.

Dominica cho rằng: Nếu người Phoenix thích cũng thích Phoenix, hẳn ta sẽ bị Malfoy bắn ‘Avada Kedavra’ vào người; còn nếu hẳn không chấp nhận Phoenix, Malfoy sẽ cho hẳn thưởng thức ‘Crucio’ trước, sau đó mới được nếm ‘Avada Kedavra’!

Hôm sau, Phoenix lần la dò hỏi Draco xem trong trường có ai họ Riddle không?

Draco trong phòng nghỉ cùng Phoenix chơi cờ, quan sát cô cẩn thận:

“Riddle? Cũng không rõ lắm, có thể là họ thị của gia tộc thuần huyết.”

“Vậy... cậu biết Tom Riddle là ở nhà nào không?”

Tom? Cái tên này làm Draco cảnh giác: “Cậu hỏi cái này để làm gì?”

Phoenix nghĩ đến thân phận Draco, cảm thấy nếu nói hết cho hẳn biết thì sợ tình hình sẽ loại hết cả lên, vì thế cô chột dạ cúi đầu: “À... chỉ là hỏi chút thôi! Chơi cờ, chơi cờ...”

Phoenix le lưỡi cười xì xòa, động tác nhỏ này bị Draco phát hiện, ai đó không vui mà cày nát đội hình bên Phoenix.

Tom Riddle ! Draco chán ghét, vừa nghe đã biết là máu bùn ! Phải tra ra bằng được tên máu bùn này ở nhà nào ! Người liên quan đến bạn ta phải rành mạch rõ ràng mới được !

Về phòng, Draco hỏi Blaise, hẳn cũng chưa từng nghe qua.

“Cậu không muốn phá Potter nữa sao? Đồi đổi tượng à?”

Blaise nằm không xa cười hỏi. Hẳn nằm nghiêng, duỗi thẳng người, bộ dáng thon dài sẵn chắc. Nằm ẩn nửa người trong bóng tối giống như con báo đen đầy nguy hiểm.

Draco dùng khăn tắm mạnh mẽ lau tóc, áo ngủ theo cử động như có như không để lộ ra xương quai xanh và vùng ngực đơn bạc. Mái tóc vàng kim bóng lên, có chút rối. Tuy vậy vẫn rất thân nhiên buông lời uy hiếp Blaise.

“Cẩn thận ngày mai mình mượn con mèo của Phoenix về đây, để nó quán cậu cả tối, khỏi cần ngủ!”

Blaise liền rùng mình, lập tức đầu hàng: “Đúng thật là chưa từng nghe qua. Nếu muốn để mai mình đi dò hỏi cho!”

Draco gật đầu, Blaise liền chuyển đề tài.

“Nói đến Phoenix, Dominica lúc lái nhái có nói Phoenix tối qua lại ngồi trên giường ngẩn ngơ cười một mình.”

“...Ngẩn ngơ cười một mình?!” Draco hoàn toàn không tưởng tượng được bộ dáng Phoenix ngây ngô cười...

Blaise cũng lộ vẻ mặt ‘không tài nào tưởng tượng được’, lại bồi thêm: “Sao đó nhắc đến lễ tình nhân.”

“Rồi hỏi có biết nam sinh nào họ Riddle không!”

Draco tư duy thần thánh khâu chuỗi các sự việc lại. Không hiểu vì sao hẳn muốn ngay lập tức quyết đấu thắng thua với người tên Riddle này nhỉ?

“Này Draco, không cần lo lắng. Cho dù Phoenix có bạn trai, cậu ta vẫn sẽ tìm cậu đầu võ mồm mà.” Blaise thêm dầu vào lửa. “Cậu ta sẽ không hung hăng với bạn trai như vậy! Phoenix dịu dàng, hừ... quả thực là rất tò mò.”

Draco hiếm khi ‘nghĩ nhiều’: Phoenix mặc đồ hầu gái, dịu dàng hiền thực bày nụ cười thân thiết rót cà phê cho một nam giới không rõ khuôn mặt.!!!

Ai đó tức giận đấm giường một cái!

Tranh giành với Potter cái gì! Hiện tại hẳn muốn đi khiêu chiến tên họ Riddle kia cơ!!!

Vài ngày sau, Phoenix tìm ra cách khác. Giáo sư Binns có ghi chép lại về từng học sinh tốt nghiệp ở Hogwarts và các giáo sư dạy ở học viện.

Tuy Binns giáo sư đã già, không nhớ rõ tên học sinh nhưng dù sao đối vs người đạt điểm tuyệt đối ở môn Lịch sử pháp thuật, giáo sư Binns vẫn nhớ được Phoenix.

Lúc này, học sinh đã ra hết, Phoenix lấy cớ có vấn đề muốn nhờ giáo sư Binns giải đáp.

“Học trò Longbottom, là vấn đề gì vậy?”

“Giáo sư, là thế này,... Em muốn tìm hiểu một chút, xem những thành tựu mà học sinh tốt nghiệp Hogwarts đã đạt được ... ”

Giáo sư bin sửa sang lại nơ, gật gật đầu : " Thật là một ý tưởng thú vị, ta còn nghĩ sẽ không có ai muốn tìm hiểu chuyện như này. "

Phoenix thấy chuyện này đã nắm chắc rồi, càng không ngừng cố gắng. " Chuyện là, em cần danh sách học sinh và giáo sinh đăng ký sách. Nghe nói giáo sư có ghi lại... "

" Danh sách đăng kí sách ư ? "

Giáo sư Binns như đang phiêu dạt trong biển hồi ức, mải theo Phoenix đi vào văn phòng. " Đúng vậy, rất nhiều năm trời qua, cũng chưa có ai nhắc lại tới nó, từng cũng có một đứa nhỏ rất giỏi, hẳn cũng tìm ta mượn cái này. "

" dạ... ?! " Phoenix không để ý lắm.

Giáo sư Binns đưa cho cô một cuốn da dê đã cũ, phủ không ít bụi.

" Ta còn nhớ rõ tên của hẳn, giỏi giống như em, lúc ấy mọi người đều rất thích hẳn. "

Phoenix nhận được cuốn da dê, cảm ơn rồi ra ngoài. Lúc ấy Giáo sư Binns lại nói chuyện tiếp.

" Ta còn nhớ rõ tên của hẳn, Tom, một cái tên rất bình thường, Tom Riddle. Học trò Riddle cũng rất giỏi, giống như em. "

Phoenix dừng lại, muốn hỏi kĩ hơn về người họ Riddle này nhưng giáo sư Binns nó đi nói lại chỉ có mấy từ ‘hắn rất giỏi’ rồi ‘học viên ưu tú nhất Hogwarts’ hay ‘nhân vật nổi tiếng trong trường’ ...

Còn có thể khiến giáo sư Binns nhớ rõ như vậy, nếu không phải người họ Riddle này để trước cô năm mười năm thì với độ nổi tiếng này đã đủ để bẹp chửa cứu thế rồi !

Phoenix vừa đi vừa nghĩ ngợi.

Người này giỏi như vậy sao lại không tìm thấy trong danh sách học giả phù thủy hay trong Bộ pháp thuật nhỉ ?

" Phoenix ! "

Draco đã ở chỗ này chờ cô rất lâu. Mấy ngày nay Phoenix rất lạ, cô bí mật thực hiện cái gì đó mà không muốn hẳn biết. Loại cảm giác vô lực vô dụng này làm hẳn không thoải mái, bọn họ không phải là bạn bè sao ? Vì sao Phoenix vẫn luôn hành động một mình ?

Phoenix giật mình, theo bản năng mà đem cuốn da dê nhét vào áo choàng.

Draco có chú ý nhưng làm như không có gì hỏi.

" Cậu còn chưa đi ăn tối sao ? "

Cô vung đưa phép lên, phát hiện đã qua giờ dùng bữa tối, hơn nữa lại lo nghĩ về vụ Riddle, dứt khoát lắt đầu.

" Mình còn có việc, không đói bụng. "

Draco bị lời Phoenix làm á khẩu. Hắn cố ý đứng đây chờ cô, kết quả cô nói có việc, không muốn ăn ?

" Là người họ Riddle kia sao ? " Draco cố gắng nín nhịn.

Chuyện về người họ Riddle không bình thường, cô phòng bị nói dối Malfô.

“Không phải!”

Đôi khi phủ nhận tuyệt đối lại làm cho người ta nghi ngờ. Draco cũng rất tinh tế, trực giác nói với hẳn, Phoenix nói dối.

Trên đường đi, hai người không nói gì thêm. Nếu Phoenix chú ý thì cô sẽ nhận ra Draco không bình thường, nhưng tâm trí của cô lại đặt trọn vẹn vào cuốn nhật ký da dê của Tom Riddle.

Phoenix rất nhanh đã tìm được chút thông tin từ cuốn da dê mượn từ chỗ giáo sư Binns.

Đồng thời cô cũng thấy rất nhiều dòng họ quen thuộc: Malfô, Parkinson, Goyle, Crabbe, cả Riddle cũng là học viên nhà Slytherin. Hẳn không phải thuần huyết, họ hẳn không thuộc gia tộc thuần huyết nào cả.

Quá hiểu kì đối với quá khứ, Phoenix không nhận được mở ra rương đồng, lấy ra quyển nhật ký.

Dominica hiện không có trong phòng, cô lấy bút, chấm mực, viết lên trang đầu tiên.

Xin chào, ngài Riddle.

p/s: full chương các nàng nhé :'))

chương kếp: lễ tình yêu~~

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: 35: Bị Kịch Ngày Lễ Tình Yêu!

editor: Chu Muội

Lối đi vào đại sảnh cho đến bốn bức tường đều trang trí đầy hoa hồng, trên trần nhà cũng đủ màu sắc hoa lá rực rỡ. Phoenix phản ứng lại, đã là ngày lễ tình yêu rồi.

“Phoenix, cậu có khỏe không?”

Dominica lo lắng nhìn cô. Gần đây Phoenix trở nên rất kì quái, cô bắt đầu đọc lại đọc văng, sắc mặt cũng càng ngày càng kém.

Draco cũng nhìn Phoenix, vài ngày nay cô luôn tránh bọn họ đi làm gì đó. Draco đã xác định hiện tại không có ai tên Tom Riddle trong Hogwarts. Hắn đang chờ Phoenix tự kể, cô ấy rốt cuộc đang tìm cái gì?

Phoenix cần nhất bây giờ chính là ngủ, hôm qua trong môn Lịch sử pháp thuật cô đã ngủ suốt cả tiết học.

Cô suy yếu cười, cực kì miệt cưỡng: “Minh còn khỏe lắm.”

Lúc này Lockhart lớn tiếng thu hút mọi người.

“Mọi người! Chúc lễ tình yêu vui vẻ! Ta trân trọng gửi lời cảm ơn tới bốn mươi sáu học trò đã tặng ta thiệp chúc mừng! Do đó, ta xin có món quà nho nhỏ kính tặng mọi người!”

Mười hai con tiểu yêu công đàn hạc bay vào. Parkinson thất thanh hét lên.

“Trời ạ! Đám sinh vật xấu xí!”

Rất nhiều người không đồng ý với quan điểm này của Parkinson.

Lockhart nói gì đó thiệp chúc mừng của thần tình yêu. Blaise rùng mình, đối với anh chàng đây có thể là một ngày khó mà quên được. Lockhart lại nói bọn họ có thể tìm Flitwick học thần chú mê hồn hay tìm giáo sư Snape điều chế mê tình được, thì như có hàng loạt tia chớp ào ào rơi xuống.

Mấy ngày này Blaise đã né tránh ‘công kích’ bao lần, hắn toàn phải trốn trong phòng tắm nam sinh không ra được vì có một đoàn nữ sinh truy đuổi khắp nơi, nào là ‘làn da bánh mật hoàn hảo’ rồi thì ‘cơ bắp săn chắc hấp dẫn’ hay có thể loại ‘khung xương chậu là khuyến rũ nhất’...

“Toàn bộ Hogwarts đều biết cậu có bao nhiêu khuyến rũ!” Draco trêu ghẹo Blaise.

Draco cũng nhận được không ít quà tặng nhưng hắn đều có cách ‘đặc biệt’ để mấy fan của hắn không quá lộ trước mặt hắn.

Phoenix cũng nhận được mấy lời ‘tò tình’ từ vài con yêu đang bay đến, nhưng cô dùng phương thức thô bạo: Stupefy (choáng), đem nhón thần tình ái đánh bất tỉnh ném ra ngoài.

Draco phát hiện bình thường Phoenix sử dụng mười phép Stupefy cũng chỉ tiêu mất một phần ba ma lực, thế mà hôm nay mới tung ra ba phép Stupefy sắc mặt liền tái nhợt, đứng một chỗ dựa vào tường mà thở. Xem chừng rất có thể ngất đi.

“Chết tiệt! Cậu rốt cuộc đang làm cái gì?” Draco dìu cô đến một góc tường, song không tìm được mà tra hỏi Phoenix.

Ánh mắt của hắn dừng trên khuôn mặt Phoenix quan sát. Khuôn mặt này, tái nhợt, không hồng hào đỏ ửng như bình thường, ngay cả môi cũng không chút huyết sắc. Người không biết còn tưởng cô bị Crucio ấy chứ!

Phoenix hô hấp khó khăn, cô tưởng đáp án đã có ngay ở trước mắt, nào ngờ chỉ kém có một chút thôi...

Cô lạnh nhạt, giọng điệu phù phiếm lại kiên định: “Mình không sao.”

Draco phần nộ đỏ mặt, hẳn rất muốn đánh cô bất tỉnh rồi đưa đến Bệnh thất nghỉ ngơi.

Nhưng hẳn lại để đùa phép sau lưng, cũng chưa kịp làm gì, sau lưng đã vang lên tiếng lấp bắp.

“Malfoy! Cậu làm gì em gái tôi!?”

Neville thấy tình hình không đúng lắm, chạy lại. Phoenix nói Malfoy không phải người thừa kế nhưng hẳn vẫn rất chú ý từng hoạt động của Malfoy. Bây giờ liền không nghỉ ngơi mà rút luôn đùa phép.

Neville run run, hẳn đến một cái phép công kích cơ bản cũng chưa chắc đã làm được.

Nhưng hẳn biết, dù có thất bại cũng phải bảo vệ em gái, xứng đáng làm người nhà Longbottom.

Ngoài tất cả dự đoán, Phoenix xoay người chạy đi. Cô không giúp anh trai, cũng không ngăn cản tranh chấp có thể sẽ xảy ra. Cô chạy đi...

Phoenix cảm thấy mình đã mơ một giấc mộng rất dài, lúc có ý thức thì giấc mơ đã trở nên quá mơ hồ.

Cuốn nhật kí đưa cô về năm mười năm trước, nói với cô người thừa kế là Hagrid, nói năm mười năm trước nữ sinh bị giết ở phòng vệ sinh tầng hai là Myrtle.

Tận sâu trong tiềm thức Phoenix tự nhủ, đối phương đang nói dối, cô lại không thể kháng cự mà bị nó hấp dẫn.

Giáo sư Binns nói không sai, Riddle quả nhiên là học sinh ưu tú nhất. Hắn đẹp trai, thân thiện, có tài ăn nói. Cô cùng hắn đối thoại, hẳn có thể giải thích cho cô về Lí thuyết pháp thuật rất rõ ràng.

Phoenix như trong mơ, mà hiện tại giấc mơ cũng đã kết thúc.

Cô nghe bên tai có rất nhiều tiếng thét chói tai, khó khăn mở mắt.

Phoenix nhận ra mình đang nằm trên nền đất, có rất nhiều người vây quanh, có người muốn đỡ mình dậy nhưng chung quy đều lùi lại về sau.

Gần đó, còn có Hermione Granger, bị hóa đá!

Cô vẫn còn duy trì tư thế chạy, tay cầm một chiếc gương.

Phoenix biết, chiếc gương đó là quà giáng sinh của cô tặng Hermione.

Đột nhiên ai đó cầm bả vai cô, mạnh mẽ xoay cô lại. Hơi thở bạc hà thanh lãnh dần dập theo nhịp thở phả lên trán, lên má, lên chóp mũi cô. Là Draco. Không hiểu sao nó ấm áp đến thế.

“Cậu thấy thế nào? Có bị thương chỗ nào không?”

Draco đang ăn tối, nghe tiếng hét, tìm hiểu mới biết là có học sinh nữ bị hóa đá.

Mà trên bàn ăn Slytherin chỉ thiếu duy nhất một người. Draco sợ hãi.

Hắn nhanh chóng chạy tới, không màng đám đông mà dùng lực chen chúc vào. Thật may là cô không sao!

Phoenix quan sát hiệu trưởng Dumbledore và giáo sư McGonagall đưa Hermione bị hóa đá đi khuất. Mọi người cũng giải tán, không khí nèn nổi bất an.

“Cậu có khỏe không? Vừa rồi mình thấy cậu bị dọa đến ngất đi!” Một nữ sinh tóc vàng quần hơi dài nói, ánh mắt cổ quái, trên tai còn treo hai cây cà rốt nhỏ.

“Bị dọa ngất!?” Draco cẩn thận đánh giá sắc mặt Phoenix.

Phoenix lẳng lặng lắc đầu.

Cô bé nhún vai, hát điệu nhạc dân gian kì quái rồi đi.

Cô biết Draco phải diu cô vào trong tòa thành, trong đầu Phoenix đang liên tục xâu chuỗi các sự việc.

Hermione chưa bao giờ mang gương chạy loạn, nhưng lúc cô nàng bị hóa đá thì lại lấy gương ra soi, ai lại làm thế lúc đang bị đe dọa chứ? Biểu cảm ấy

không có vẻ hoảng sợ chút nào!

Mà lại giống như là...

Giống như là, như là đã biết trước vậy. Là đang muốn nói tới cô sao ?

Suy nghĩ này dọa Phoenix rùng mình. Hermione có phải muốn ám chỉ lúc cô ấy bị hóa đá, là mình sao?

Nhưng cô căn bản không có ý thức gì về việc đi tới thư viện. Rất mơ hồ...

“Con nhện đã di chuyển rồi. Thật sự là kỳ quái.”

"Sắc mặt Ginny tái nhợt, Fred và George cũng không làm cô bé vui lên."

"Hagrid nói lại chết hai con gà trống rồi, cũng không biết mất thất có vấn đề gì?"

Sắc mặt Ginny tái nhợt ? Phoenix cũng tương tự, còn có quyển nhật ký lấy từ chỗ Ginny. Con nhện rời đi tức có thiên địch trong này, thiên địch của nhện ngoài gà trống ra thì chỉ còn nó!

Còn có Potter nghe hiểu tiếng rắn, nói được tiếng rắn.

Rồi tấm gương cô tặng cho Hermione.

Phoenix đột nhiên dừng lại, Draco cũng dừng lại, theo bản năng nhìn quanh, che chở Phoenix.

“Phoenix?” Hắn dọc đường đi đều chú ý đến sắc mặt Phoenix.

Phoenix rất muốn người trước mặt mình biết rõ hết thấy, quyết tâm hỏi.

“Cậu biết có chỗ nào yên tĩnh, không bị quấy rầy không?”

Tuy không biết cô hỏi cái này để làm gì nhưng Draco vẫn gật đầu.

“Về phòng nghỉ trước đã.” Phoenix gần như muốn chạy trở về ngay lập tức.

Cô một lần nữa khóa kỹ cuốn nhật ký trong rương đồng. Lấy ra bình thủy tinh đựng dung dịch trong suốt cô nhờ Donna gửi cho, cất kỹ trong người. Draco chờ cô ở cửa phòng sinh hoạt.

“Đây là, các cậu muốn đi lễ hội tình yêu ư?” Bọn họ bị Blaise thấy, Blaise trốn chui trốn lủi lại ăn diện áo mũ chỉnh tề, cực bảnh bao.

Nếu là bình thường Phoenix sẽ phản kích lại vài câu, nhưng hiện tại cả người cô đều hoảng hốt, từng nhịp tim đập cũng rất khẩn trương.

Draco đưa cô tới căn phòng lúc trước hắn đến khi thua trận Quidditch. Phoenix lấy ra bình thủy tinh kia, uống một hơi liền cạn.

“Cậu uống cái gì?” Draco lo lắng hỏi.

Cô giả vờ không nghe, lấy ra quyển nhật ký.

Phoenix lấy ra một lọ thủy tinh giống vừa nãy, mỗi tay cầm một thứ, hít một hơi thật sâu, hỏi Draco:

“Cậu muốn biết ai là Tom Riddle không?”

Phoenix thả tay cho quyển nhật ký rơi xuống.

"Hắn chính là Tom Riddle!"

p/s: chương kế: kỳ sĩ Draco

Draco của chúng ta ra trận, anh hùng cứu mỹ nhân~~

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: 36: Kỵ Sĩ Draco!

editor: Chu Muội

Draco nghĩ cả đời này hẳn sẽ không bao giờ quên được cảnh tượng trước mắt lúc này.

Một sức mạnh hắc ám khổng lồ từ bản nhật ký đang từ từ thẩm thấu ra khỏi phép bao bọc cao cấp. Cho dù Phoenix có thêm bao nhiêu lá chắn lên đó cũng không ăn thua.

Dung dịch trong lọ thủy tinh trong suốt kia thật lợi hại. Phoenix hắt cả lọ nước vào, chỉ cần dính một ít thôi là sẽ bị ăn mòn. Nhưng ma lực hắc ám lại đánh vắng mắt một nửa.

Draco cảm thấy may mắn vì cha mẹ đã chuẩn bị sẵn cho hắn một chiếc áo choàng phù thủy đặc biệt, có thể ngăn cản độc được.

Cho nên lúc dung dịch trong suốt đó bị bắn ra ngoài, Phoenix theo bản năng làm phép ‘Protego’ (khiên). Draco không nghĩ ngợi nhiều, ôm cả Phoenix vào lòng, cả hai được bảo vệ chặt chẽ dưới lớp áo choàng đặc biệt.

Bọn họ đều nhắm mắt lại, cảm giác trừ người bên cạnh ra thì bên ngoài đều đã mờ mịt. Tiếng ‘xèo xèo’ nghe rộn tai.

Sau đó một tiếng thét thê lương, phấn nộ, không cam tâm vọng vọng khắp căn phòng.

Bọn họ chưa bao giờ nghe thấy tiếng kêu nào tuyệt vọng như thế, trong khoảnh khắc dường như có thể mãi mãi cướp đi niềm vui của một con người, nhấn chìm họ trong đau đớn và bóng tối.

Phoenix trong khoảnh khắc kia, những kí ức đau khổ nhất, những suy nghĩ tiêu cực nhất một lần nữa từ sâu con tim trỗi dậy: Bức thư sấm của bà Longbottom, vợ chồng Longbottom điên điên khùng khùng không nhận ra người nhà, ánh mắt soi mói chòng chọc của Coco, còn có tự tay Phoenix đã mở ra căn phòng bí mật,...

“Phoenix? Phoenix!”

Tiếng hét của Phoenix đã đánh thức Draco, hắn cũng nhớ đến một số chuyện, nhưng rất nhanh có thể hồi phục lại. Sau đó phát hiện tình trạng Phoenix trong lòng không hề tốt chút nào.

Hắn ra sức gọi tên cô, nắm chặt bả vai cô. Sau đó Phoenix ngừng hét lại, cô ngất lịm đi.

Dưới đất, những mảnh thủy tinh rơi rải lung tung, cái bàn bị ăn mòn một góc và còn quyển nhật ký gần như nguyên vẹn kia đã nhắc nhở Draco tình hình hiện tại.

Âm thanh vừa rồi phát ra lớn như vậy, quản lí Filch tất nhiên sẽ đến, hắn khấp khiễng bước tới dùng gậy mở cửa.

“Ta biết luôn có một tên trốn trong phòng chuyên đi quấy rối!” Hắn âm ỉ làm lộ chiếc răng nanh ó vàng. “Nếu ta bắt được sẽ treo các người lên...”

Câu nói kia bị ngắt trong khoảnh khắc hắn nhìn thấy Malfoy.

Nhìn Phoenix ngất xỉu nằm yên trong lòng Draco, Filch tưởng lại có thêm người bị hóa đá.

Hắn vừa lắp bắp vừa bỏ chạy: “Ta, ta đi tìm giáo sư Snape!”

Thừa cơ hội lúc này, Draco đỡ Phoenix nằm xuống, đem áo choàng bao bọc kĩ cuốn nhật ký nguy hiểm. Bản năng nói cho hắn biết, cuốn nhật ký này cực kì quan trọng và nguy hiểm. Nhưng tất cả đều phải chờ Phoenix tỉnh lại giải thích.

Giáo sư Snape tới rất nhanh, hắn nhìn chòng chọc vào Draco đang đỡ Phoenix, xác nhận không ai bị hóa đá mới lại nhìn căn phòng. Cuối cùng âm trầm nói: “Ta mong chờ lời giải thích của cậu Malfoy và tiểu thư Longbottom.” Hắn làm một phép ‘Wingardium Leviosa’ (bay lên) hoàn hảo đem Phoenix nâng lên trước ánh mắt chăm chú của Draco. Quay người bước đi, song vẫn không chịu nổi ánh mắt của Draco, nhắc nhở con trai đỡ đầu: “Cậu Malfoy! Là đang nghi ngờ trình độ ma lực của tôi sao? Nghĩ rằng với thể trọng của tiểu thư Longbottom có thể làm khó ta sao?”

Lucius, con trai người chỉ kém nước giành làm hết mọi việc thôi! Snape trong lòng châm chọc.

May mắn hiện tại vừa vào đêm, bà Pomfrey vẫn chưa nghỉ, vô cùng tận tụy khám cho Phoenix.

“Tiểu thư longbottom là bị kinh hải quá độ, hơn nữa gần đây lại hay lao lực, mệt mỏi.”

Bà mỉm cười nhìn Draco, nụ cười khó mà đoán suy nghĩ: “Cậu Malfoy lại đưa tiểu thư Longbottom đến sao?”

Draco cảm giác lạnh toát sống lưng khi ánh mắt của Snape bắn tới, hắn sợ run người, trong đầu nhắm đi nhắm lại ‘gia quy nhà Malfoy’.

Snape dùng sở trường của mình, khéo đưa đẩy: “Như vậy, tiểu thư Longbottom bao giờ sẽ tỉnh lại?”

Bà Pomfrey trong lòng đồng cảm với Draco, bà lâu dần cũng đã quen với tính cách âm trầm, nói năng độc mồm độc miệng này rồi.

“Sẽ rất nhanh...”

“Giáo sư, em đã tỉnh.” Âm thanh Phoenix từ sau rèm phát ra.

Draco muốn đi đến nhưng bị Snape đề lại, hắn chỉ có thể ở yên đó, từ xa nhìn Phoenix.

“Mời giải thích, tiểu thư Longbottom.”

Snape nhìn xuống Longbottom Slytherin giới thiệu mọi mặt trong nhà của hắn. Một năm rưỡi kể từ khi nhập học cô chưa gây ra rắc rối gì cả. Người như vậy mà gặp tai nạn vào lúc nửa đêm thì không khỏi khiến người khác cảm thấy khó hiểu.

Theo Filch nói hắn nghe được tiếng hét chói tai, Snape cũng quan sát thấy thảm trạng của căn phòng.

Phoenix cơ bản đã tỉnh táo, tuy đầu có chút choáng váng nhưng cô đã đoán ra tám phần câu chuyện này rồi.

“Draco, cậu có đem cuốn nhật ký tới không?”

Draco gật đầu, môi mấp máy, muốn nói gì lại thôi. Hắn đưa cuốn nhật lý đã được bọc kĩ nhiều lớp áo choàng bên ngoài cho Phoenix.

“Giáo sư Snape, em muốn gặp hiệu trưởng Dumbledore.”

Phoenix xò xong đôi giày, chậm rãi đứng lên. Cô từ lúc vào Hogwarts đã cao thêm năm xăng-ti-mét nhưng cũng chỉ đứng tới ngực Snape. Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh lá cô không chần chờ nhìn thẳng Snape, ánh mắt nghiêm túc:

“Em biết trong mật thất là con quái vật gì, hơn nữa còn biết được ai là người điều khiển nó!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: 37: Kỵ Sĩ Draco! (2) Kỵ Sĩ Của Cậu!

editor: Chu Muội

Văn phòng hiệu trưởng ở lầu tám, Snape im lặng, bước đi không tiếng động dẫn bọn họ đi.

Nói mật mã cho bức tường, con quái thú trên tường hất xi một cái, xoay tròn đưa bọn họ tiến vào trong.

Draco và Phoenix lần đầu tới văn phòng hiệu trưởng, nơi này trong tưởng tượng cũng không quá mức cổ kính và nặng nề. Trên giá phủ đầy sách và các dụng cụ lấp lánh ánh bạc. Trên tường cũng phủ kín tranh, người trong tranh có lúc ngáy ngủ, có bức lại ti hí mắt lên nhìn.

“Cậu nhóc Malfoy!” Một bức tranh lâu bầu: “Tóc nhà ngươi cũng thật đặc biệt! Lucius có khỏe không?”

“Cha ta rất tốt, cảm ơn đã hỏi thăm!” Draco cúi người hoàn mĩ.

Lúc này Dumbledore từ lò sưởi đi ra, ông ấy còn mặc áo choàng.

“Severus, có chuyện khẩn cấp tìm ta sao?”

“Chính xác là tiểu thư Longbottom.” Snape khéo đưa đẩy để Dumbledore chú ý tới Phoenix.

“A! Chính là một đứa nhỏ thông minh! Thành tích của cô bé khiến ta rất bất ngờ. Hogwarts đã rất lâu rồi không có học sinh nào đạt được thành tích như vậy. Nhiều năm trước cũng có một người...”

Dumbledore bắt đầu lải nhải, giống như giáo sư Binns mỗi lần gặp Phoenix cũng nói về cái người Tom Riddle tài cán này.

“Là Tom Riddle đúng không, hiệu trưởng?”

Phoenix nhanh nhẩu chen vào lời Dumbledore, cô nhanh mắt bắt được một tia kinh ngạc xoẹt qua ánh mắt hiệu trưởng Dumbledore.

“Em muốn nói rằng những chuyện kỳ lạ phát sinh vừa qua có liên quan đến Tom Riddle.”

Cô còi bọc áo choàng, ma lực hắc ám trong nhật ký liền nhanh chóng chui ra ngoài. Tuy đã bị tiêu diệt rất nhiều nhưng cũng đủ làm về mặt Dumbledore và Snape trở nên nghiêm trọng.

Dumbledore ra hiệu Phoenix nói tiếp.

“Em nghĩ, quyển nhật ký này đã mở ra một thất rồi điều khiển quái vật tấn công học sinh. Chủ nhân quyển nhật ký này là Tom Riddle và quái vật trong thất là một con quái xà.”

Phoenix nói chậm lại, đưa ra suy đoán của mình.

“Con nhện trong tòa thành di chuyển, gà trống bị giết chết, điều này chứng minh thiên địch của bọn chúng xuất hiện. Mà cậu Creevey đã nhìn thấy con quái vật qua máy ảnh, Justin nhìn xuyên thấu qua con ma Nick và Hermione nhìn qua gương. Những người nhìn thấy con quái vật đều bị hóa đá, chứng minh nó rất cảnh giác và có tấn công đối phương rất nhanh.”

Lòng bàn tay Draco ẩm ướt, hần không biết, cũng chưa chắc đã có thể tìm hiểu và suy đoán ra những điều này.

“Em có biết một loại sinh vật, một loại quái vật từ thời viễn cổ có thể thỏa mãn đồng thời hai điều kiện này. Mấy ngày trước em còn cùng với Dominica dùng nó để trêu chọc các bạn...”

Phoenix nói hơi nhiều suýt lạc đề, cô háng giọng lấy lại tinh thần.

“Là quái xà.”

Snape nhú mày thành một đường thẳng, hần đã hiểu rồi, lại cảm thấy kinh ngạc, Longbottom từ bấy nhiêu thông tin có thể đoán ra hết thấy?

“Nói tiếp đi, con của ta.” Dumbledore mỉm cười, cổ vũ Phoenix nói tiếp.

“Thực ra kết luận này Hermione đã nghĩ ra trước em, chiếc gương cầm trên tay đã chứng minh điều đó. Có thể cô ấy nhìn thấy em ở thư viện, định nói với em chuyện này nhưng lại bị hóa đá, bởi vì... Bởi vì người cuối cùng thả quái xà ra chính là em.”

Phoenix xấu hổ, cô cảm thấy học pháp thuật hai năm qua đều không đủ, một quyển nhật ký thôi đã điều khiển được cô rồi.

Draco ngạc nhiên mắt chữ A mồm chữ O, Snape cũng ngạc nhiên không kém.

Phoenix không dám nhìn mọi người.

“Em đã bị nó dụ dỗ. Kí ức trong cuốn nhật kí cũng tương tự như người thật, hần có tài ăn nói rất thuyết phục.”

Dumbledore vỗ vai Phoenix, ánh nhìn từ ái.

“Rất nhiều người giống em đều phạm phải sai lầm này. Lần này em đã rất cố gắng rồi. Như vậy là rất tốt. Sau đó thì sao?”

“Sau đó em tỉnh lại, thì, à, dùng một loại dung dịch có tính ăn mòn của Muggle ném vào quyển nhật ký.”

Cô chỉ vào quyển nhật ký rách lỗ chỗ.

“Em không nhớ thất ở đâu, làm thế nào đi vào. Nhưng có lẽ tiểu thư nhà Weasley và cậu Potter có thể cung cấp một số thông tin hữu ích.”

“Weasley?!” Draco lên tiếng.

“Potter?!” Snape nhú mày.

“Vậy ta cho Fawkes đi mời Minerva, tiểu thư Weasley và Harry đến.”

Dumbledore dùng hành động trực tiếp chứng minh mình tin tưởng Phoenix.

Phoenix có chút nghĩ ngợi, cô tin lão phù thủy vĩ đại trước mặt mình đã biết mọi chuyện ngay từ đầu, nhưng là vì sao không làm gì?

Có lẽ điều duy nhất mà Dumbledore không biết chính là người không chế mọi chuyện lại là một quyển nhật ký.

Giáo sư McGonagall, Ginny Weasley và Potter đến rất nhanh, bọn họ đều mặc đồ ngủ, chứng tỏ đến rất gấp.

Ginny vẫn còn mơ màng dụi mắt đứng sau lưng Harry. Cô nhìn đến giáo sư Snape tỏ vẻ sợ hãi, nhìn thấy quyển nhật ký thì chuyển sang kinh hãi.

Phoenix quan sát Ginny, rất tự tin, mọi chuyện đến đây là kết thúc. “Tiểu thư Weasley, thất ở đâu vậy?”

Giáo sư McGonagall chưa biết gì, rất ngạc nhiên.

“Cậu là người đầu tiên bị điều khiển mà!”

Phoenix chỉ quỳn nhậ kớ, hùng hồn khắg đớnh. Ginny hai chân mềm nhũn, ngã ngổi dưới đấđ.

Ginny rất nhanh thừa nhận và kể hết mọi chuyện. Cô lúc đó cũng nghi ngờ bản thân, còn sợ hãi bị người khác phát hiện. Cô nói với Dumbledore, cô nhớ mình đã đi lên phòng vệ sinh nữ ở lầu hai, chỗ có con ma Myrtle, nói một ngôn ngữ khác để mở ra mật thất.

“Là tiếng rấn.” Dumbledore phản ứng rất nhanh, ông rất nhanh hiểu vì sao Phoenix lại nhắc đến Harry.

Mặt Snape vẫn trắng bệch. Nhiều năm như vậy, đã xuất hiện thêm một người nói được tiếng rấn, một là Chúa tể hắc ám, thêm một người nữa chính là Harry Potter.

Dumbledore hướng Snape gậđ đầu khắg đớnh. Snape hít sâu một hơi, quả nhiên, nơi nào đó chứa cứu thế, nơi đó có chuyện.

Các giáo sư đưa Potter đi đến nhà vệ sinh nữ lầu hai, Ginny bị giáo sư McGonagall đưa về, Phoenix cũng được yêu cầu đi nghỉ ngơi.

“Rất cảm ơn con đã nói cho ta biết, con gái.”

Dumbledore vuốt tóc Phoenix.

“Giờ nghỉ trưa ngày mai có thể dành chút thời gian đến văn phòng hiệu trưởng được không? Ta nghĩ sẽ thảo luận với các viện trưởng về một phần thưởng xứng đắg.”

Phoenix gậđ đầu, theo dõi đoàn người đến khi khuất bóng, mới cùng Draco đi về.

Về đẽm ở Hogwarts có chút lạnh lẽo âm u. Phoenix rùng mình run rẩy, chạy vài bước đi sóng vai Draco, trong lòng nhẹ nhõm, cô không phải lo bị tấn công nữa rồi.

Dọc đường đi, Draco đẽu giữ im lặg, bước chân càng nhanh. Khi đi vào hầm Slytherin, Phoenix lo lắng hỏi.

“Cậu giận sao?”

Draco rồi rắm. Hắnn rất nề phục Phoenix qua chuyện vừa rồi, lại có chút ghen tỵ, còn có bất mắnn vì Phoenix đã hành đợng một mình mà không nói cho hắnn biết. Một đợng cảm xúc hỗn tạp khiến Draco không biết nói gì.

“Cậu rất giỏi!”

Dù vậy Draco không thể không thừa nhận.

“Nhưng mình hy vọng khi cậu hành đợng, đừng quên người ký sĩ này của cậu.”

Draco nói xong liền im bắđ, mặt hắnn trong bóng tối không nhìn đợc rõ, đã hồng tóí mang tai rồi!

Ký sĩ?

Phoenix sùng sốt một chút. Cô chưa từng nghĩ sẽ có người tự nguyện bảo vệ cho mình.

Cô có lẽ hy vọng người đó là Neville, nhưng anh trai bản tính hiền lành, cô chỉ có thể cố gắng trở nên mạnh mẽ, bảo vệ lại hắnn.

Cô không ngờ, người đầu tiên nói ra lại là Draco...

Bạn đắg đợc truyện *Kiều Ngạo Và Đốnh Kiến* đợc tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: 38: Kết Thúc Và Bắt Đầu (1)

editor: Chu Muội

Giữa mùa Mandela, chuyện học sinh bị hóa đá đã đợc xử lý xong xuôi, cũng lắng xuống khá nhiều.

Cách kỳ thi cuối năm một tuần thì hiệu trưởng Dumbledore tuyên bố nhà trường năm nay sẽ không tổ chức kỳ thi. Không phải thi cuối năm, học sinh đợc giải tỏa áp lực, ai nắy đẽu thờ phầo, lấy lại tinh thần vui chơi mở tiệc.

Đối với việc này, có duy nhất hai người không vui. Một là cô nàng biết tuốt Granger, còn lại chính là Phoenix. Hermione không vui, cô nàng vượt mất một cơ hội so tài với Phoenix. Còn Phoenix lại chắc chắn, không thể lấy danh hiệu đệ nhất mang về cho bà, hè này sẽ gian nan lắm đây.

Cô mong chuyện mình giúp đỡ hiệu trưởng phá vụ án hóa đá có thể làm bà vui. Phoenix âm thầm cầu nguyện, cuối cùng giáo sư McGonagall và giáo sư Snape lại chỉ quy đổi ra ba mươi điểm cho Slytherin.

Nhưng cũng chỉ cần có thế, nhà Slytherin đã lấy lại thế cân bằng sau trận Quidditch thảm bại. Sau đó giáo sư Snape lại điên cuồng bắt lỗi Gryffindor, trừ đi rất nhiều điểm.

Draco có chút tiếc vì kỳ thi bị xóa bỏ, nhưng hắn đã thỏa mãn khi ngày sinh nhật tới. Draco thu được rất nhiều quà tặng, và tất nhiên, món quà làm hắn hài lòng nhất chính là tinh tượng đồ do Phoenix tặng. Nếu hắn biết chủ ý đó là của Neville thì chắc chắn sẽ không cao hứng như vậy đâu.

Hai năm đã qua, Phoenix ngồi trên tàu ngắm đồi núi xanh rì ở Scotland, trong đầu không tìm được mà nhớ Hogwarts, nhớ Slytherin và những người bạn.

Kỳ nghỉ hè của cô rất thoải mái, đặc biệt còn được Dominica và Donna mời đi đến thế giới Muggle, Luân Đôn. Khám phá ra ma thuật của phù thủy các cô chỉ là ảo tưởng ở đây, lại được thưởng thức thể nào là sự hấp dẫn của khu vui chơi giải trí.

Tàu lượn siêu tốc, trượt băng, leo núi,...Phoenix lần nữa thắc mắc: Tại sao Draco và Potter lại mê chơi Quidditch như vậy?

Donna trả lời phi thường khoa học: Bởi vì phù thủy không có nhiều trò chơi giải trí nên những thiếu niên thừa tình lực này phát tiết hết vào trong trò Quidditch.

Kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, lão phu nhân Longbottom mang theo bọn họ đi hẻm Xéo mua đồ dùng học tập. Neville qua một mùa hè cao lên không ít. Phoenix có chút không theo kịp Neville nhưng cơ thể cô, chỗ nào cần to thì to, chỗ nào nên nhỏ thì nhỏ. Điều ấy nhắc nhở bà Longbottom, cháu gái bà cần thay áo ngực mới.

Tại lúc sắp nhập học, một sự việc là rung động cả giới pháp thuật, Kẻ bán đứng gia đình Potter, thần tử trung thành nhất của Chúa tể hắc ám, Sirius Black, đã vượt ngục Azkaban.

“Hắn dám vượt ngục!”

Phoenix đánh đổ tách hồng trà, làm ướt một mảng ‘Nhật báo tiên tri’.

“Hơn nữa còn vượt ngục Azkaban!”

Bác Algie trực tiếp bộc lộ sự tức giận lên mặt bàn: “Cái tên phản bội ấy! Một sự sỉ nhục của Gryffindor!”

Algie không ngừng lặp lại câu nói này, Neville bị dọa sợ, lắp bắp:

“Như vậy... vậy, hắn đã...”

“Không có khả năng!”

Bà Longbottom đánh gãy lời Neville, cũng chặn luôn suy nghĩ của cậu.

“Azkaban là nhà ngục kiên cố nhất trên cái thế giới này! Việc này không phải chuyện của các con! Mau đi lên lầu!”

Phoenix và Neville chỉ có thể đứng lên và rời đi, bầu không khí đè nén, khản trương và hoang mang lo sợ.

Hai đứa trẻ vừa rời đi, phòng khách liền trở nên trống trải. Bà Longbottom vỗ vai Algie, dĩ Ainy một bên không lên tiếng, lặng lẽ thở dài. Bọn họ đều cho rằng mọi việc đã kết thúc, sự việc Sirius Black vượt ngục, một lần nữa nhắc nhở tất cả phù thủy, cuộc chiến vẫn đang tiếp diễn. Nhà Longbottom với nỗi mất mát không thể nào bù đắp được, nay lại càng đau đớn.

“Ta sẽ viết thư hỏi lại Allbus, các người biết đấy, tiên đoán... mà hắn lại là người điên...”

Bà Longbottom trong phút chốc bỗng già thêm rất nhiều, nói xong liền đi về phòng.

Trên lầu, hai anh em song sinh nhà Longbottom cũng lo lắng không kém.

Phoenix lấy ra một tờ giấy, cầm bút lông viết viết một hồi, Neville bên cạnh chăm chú theo dõi.

“Được rồi!” Phoenix nhanh chóng gờ ra cho Neville nhìn toàn bộ. “Anh xem đi!”

Phoenix vẽ một cái sơ đồ, thể hiện mối quan hệ của Sirius Black với những người có liên quan.

Vợ chồng Lestrage, Bellatrix Lestrage, gia tộc Malfoy.

“Draco Malfoy? Anh tưởng cậu ta là bạn em?!”

“Cậu ta đúng là bạn của em, đối với em cũng rất tốt, là một người có thể tin tưởng. Nhưng mà gia tộc của hắn có liên quan đến Black, điều này là không thể phủ nhận được.”

Phoenix nghiêm túc nói.

“Neville. Anh là anh trai em. Em sẽ không để anh chịu bất kì tổn thương nào.”

Neville rất cảm động, gấp tờ giấy cẩn thận cất đi.

“Phoenix. Anh sẽ cố gắng hơn!”

Cố gắng để em không lo lắng, cố gắng mạnh mẽ che chở cho em, không thể biến thành người cản trở em được.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: 39: Kết Thúc Và Bắt Đầu (2)

editor: Chu Muội

Dầu cho tình hình rất rối loạn bởi tin Black vượt ngục, Hogwarts cũng phải khai giảng. Cũng như khi không có chúa cứu thế thì Snape vẫn tích cực bắt lỗi từ điểm của nhà Gryffindor.

Đứng trước sân ga 9 $\frac{3}{4}$, Phoenix ngơ ngàng. Chỉ sau mấy tháng nghỉ hè không gặp, dường như ai cũng cao thêm một cái đầu, bọn họ đã bước sang thời kì thiếu niên.

Ví dụ như Draco trước mặt mình. Hắn đã cao hơn Phoenix nửa cái đầu.

Không có áo choàng đen kịt to thùng thình mà là trang phục thanh niên áo trắng quần âu. Chiếc áo sơ mi trắng được đặt may thủ công, ẩn hiện những họa tiết chìm như có như không, quần âu đen gọn gàng bó đôi chân dài miên man của hắn. Cổ áo cài đến cúc khuy trên cùng, tay áo xắn lên một nửa...

Phoenix bị tư tưởng Donna lây nhiễm, cảm thấy Draco ăn mặc như vậy làm cô liên tưởng đến hình tượng thiếu niên cấm dục...

Nhất định là nhìn nhầm rồi. Phoenix vội lắc đầu xua tan ý nghĩ vừa rồi, chậm chạp phát hiện Draco sao lại chạy đến khoang xe bình thường mới hoảng hốt đứng lên.

Về phần Draco, hắn luôn gọi Potter là ‘đầu sọc’ nên vẫn luôn xem thường Potter. Khi nhìn thấy Phoenix, hắn cũng giật mình, Phoenix ‘lớn’ rồi!

Phoenix bỗng dưng cảm thấy ngại ngùng, không sao bắt chuyện với hắn được, cái ý nghĩ ‘cấm dục’ này làm cô không thể ‘cấm dục’ mình được, đầu óc cứ tự giác liên tưởng đến những thứ...

Draco cũng... trong đầu hắn toàn ‘lớn’... ‘trưởng thành’...

Hai người chỉ ậm ừ chào nhau, đi vào cùng nhau và cứ im lặng thế đến khi ai vào toa người ấy...

Draco nghĩ sao hắn phải ngại nhỉ, ai rồi cũng lớn cả thôi. Hắn vừa rồi thật là mất mặt, rất bất lịch sự, không có phong phạm của một quý ông!

Vậy nên...

“Draco, cậu tới khoang này làm gì?” Phoenix thấy Draco hùng hổ đi vào, đến cô cũng tưởng có chuyện gì huống chi là Neville. Cô đề nghị Neville, anh trai cô đã cầm đầu phép lên rồi.

Draco khinh thường nhìn lướt qua Neville, làm mặt hách dịch.

“Phoenix, cậu không nên ngồi ở lô ghế này!”

?!!

Phoenix: Draco, còn chưa bước vào trường, cậu đã phân biệt người nhà mình và người nhà ta rồi sao!

Neville: Tên Malfoy này! Sao hắn ta cứ gây chuyện mãi vậy?

Phoenix sắp không giữ nổi Neville rồi, đúng lúc đó, cánh cửa “Rằm” một tiếng bị mở toang ra.

Hermione lo lắng xông vào, kinh ngạc nhìn Malfoy một lúc mới nhớ ra mục đích của mình.

“Phoenix, mình mượn tiểu thư Villa của cậu một chút nhé! Crookshanks đuổi bắt Scabbers của Ron, mình mất dấu bọn họ rồi! Ron cũng tức điên rồi!”

"Crookshanks?"

Phoenix không để ý Hermione khi nào thì nuôi một con vật, cô tốt bụng đánh thức Villa tiểu thư đang ngủ say.

Villa không vừa ý ‘meo’ một tiếng.

"Em biết con chuột tên Scabbers đó chứ? Tìm được nó, chị sẽ thưởng cho!" Hermione thì thầm.

Draco bị xem như vô hình, hấn lên tiếng tìm lại sự chú ý của ai đó.

“Mình đã nói cậu nên tìm một...” Draco chưa nói được cái gì thì Villa tiểu thư đã dễ dàng thoát ra khỏi Hermione, nhún chân nhảy tuyệt đẹp hạ cánh lên mái tóc vàng kim của Draco. Sau đó nó xoay một vòng, nhảy vào lòng Neville.

Phoenix bất ngờ trước hành động khác thường của Villa, cô mèo thực hiện xong hành động xấu xa của mình thì cô mới chú ý đến nạn nhân của vụ việc. Draco còn chưa hồi hồn.

Neville: "Anh đưa Villa đi ăn."

Hermione: "Mình cũng đi..."

Phoenix cầu Merlin Villa có thể sống sót qua ngày mai. Phoenix hiểu rất rõ tên trướng thối Draco kia yêu quý mái tóc lấp lánh ánh im của hấn như thế nào...

Blaise đã từng kể với Phoenix bọn họ ở cùng phòng, đều dùng tận 40 phút để chải chuốt mỗi sáng...

Phoenix: “Mấy người thật giống nhau!”

Blaise mặt không đổi sắc: “Không, Draco dùng 40 phút đó, chỉ là để chăm chuốt mái tóc của hấn thôi! Có mỗi cái đầu thôi!”

...

Phoenix nhìn lại lộ ghế, Draco đi lúc nào cô không hay, chỉ có thể ra ngoài hành lang tìm Neville, bảo anh trông chừng Villa chặt một chút.

Đột nhiên tàu dừng lại, Phoenix và Neville cùng dừng nói chuyện, nghi hoặc nhìn nhau.

“Có trục trặc gì sao?” Neville ngó ngó nghiêng nghiêng.

Cùng lúc ấy, toàn bộ toa xe tối đen, dường như cả toa tàu bị bịt kín. Phoenix lập tức lấy ra đũa phép.

“Lumos (Thắp sáng)!”

Cô soi ra cửa sổ, giữa tháng tám mùa hè thế nhưng cửa kính lại nổi một lớp băng sương!

Lạnh lẽo, băng giá, còn có nỗi tuyệt vọng quanh quẩn trong không khí ngột ngạt làm người ta hít thở không thông. Phoenix giữ lấy Neville nhưng hấn đã đi ra mở cửa. Từ ánh sáng từ đũa phép, cô thấy một bóng đen giống u linh, lướt đi nhanh chui vào toa xe.

Nó cao lớn, trên áo choàng là những vết bẩn màu đen kịt, trên đầu đội mũ to, nhưng dù nhìn thế nào cũng không thể thấy rõ mặt.

Giám ngục!

Phoenix nhanh chóng phát hiện ra nhưng cô bị chìm vào ảo giác. Ma lực bị gián đoạn, ánh sáng trên đũa phép tắt ngóm đi.

Giống như khi nghe thấy tiếng hét khi ấy, bi thương, tuyệt vọng, đau khổ,... Phoenix muốn hét lên, cô lại chẳng thể thốt lên một tiếng. Cả cơ thể như bị bóng tối đè nén, ép chặt, không thể giãy dụa cũng không thể thở được.

Đến khi ánh đèn sáng lên, mọi thứ vẫn y nguyên lúc đầu, chỉ khác có cô và Neville, khuôn mặt tái nhợt.

“Cái đó...” Giọng Neville run run, hấn thở cũng khó khăn, cả người cứng ngắc.

“Là Giám ngục, người trông coi Azkaban.” Phoenix cũng không tốt hơn là bao, đũa phép trên tay cô khó mà cầm thẳng.

Cửa lại một lần nữa bị kéo ra, Draco lại xuất hiện.

Hắn bắt được Villa rồi ư? Định phạt nó như thế nào đây? Phoenix bây giờ dù có tâm nhưng không có sức, cô còn chưa thể đứng dậy được nữa.

“Cậu có lẽ cần cái này.”

Draco lại gần, đưa cho Phoenix một gói Chocolate được đóng gói cẩn thận và đẹp mắt. Xong việc, hắn hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi thẳng ra ngoài. .

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: 40: Chọn Khóa Học

editor: Chu Muội.

Chuyện ngày đó trên tàu bị bàn tán rất xôn xao, rất nhiều học sinh bị kinh hãi. Mặc dù vậy họ vẫn phải đến trường. Như lần đầu, đi dò đến trường trong đêm.

Lần nay Phoenix tự giác đứng cạnh Draco, tranh thủ lôi kéo tay áo hắn.

“Vẫn còn giận à?”

Người nào đó vẫn còn giận dữ: “Sao không cùng cái tên Longbottom Gryffindor kia đi chung đi!”

Xem ra vẫn còn giận, cô ngấm lại mái tóc vàng kim đã được chải chuốt gọn gàng, bình tĩnh nói: “Mình đi dò này.”

Draco: "..."

Draco không nói gì, trên đồ còn có Dominica và Blaise. Hai người vẫn còn sợ hãi.

"Bọn họ cũng dám đi lên tàu Hogwarts!" Blaise phẫn nộ nói, cái loại sinh vật này không nên thả đi lung tung!

Draco đắc ý húng thú kể.

“Cha nói Bộ Pháp thuật sẽ cho Giám ngục đến canh giữ Hogwarts, tìm ra tên Sirius Black. Cái tên ‘đầu sọ’ nhát gan đó quả nhiên là ngất xiu!”

Phoenix không nói gì, cô cũng suýt ngất xiu đó. Trải qua một kì nghỉ hè, Draco vẫn đối nghịch Potter, cái thói quen này thật xấu. .

Thời gian bữa tối, Dumbledore giải thích chuyện Giám ngục trên tàu, rồi thông báo chúng sẽ ở hogwarts bảo vệ học sinh cho đến khi Black bị bắt lại. Cuối cùng là giới thiệu giáo sư R. J Lupin, giáo viên môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám mới. Và bất ngờ hơn chính là Hagrid trở thành giáo sư môn Chăm sóc sinh vật huyền bí.

“Lão Dumbledore hồ đồ rồi sao?!”

Cuộc tranh chức thủ tịch kết thúc, Draco như cũ làm thủ tịch năm ba bắt mẫn cầu nhau.

“Để một tên như quỷ và một tên khổng lồ lai làm giáo sư? Hắn coi Hogwarts làm nơi từ thiện chắc?!”

"Bình tĩnh, Draco."

Phoenix mắt nhìn thời khóa biểu, ta vỗ lên bả vai Draco an ủi, phát hiện ra vai hắn đã rắn chắc hơn năm ngoái.

“Cậu trước vẫn nên xem thời khóa biểu đã. Mai cậu học khóa gì? Mình chọn bói toán."

"Vậy cũng chọn bói toán đi."

Draco đi đến ngồi cạnh Phoenix, nhìn chung thời khóa biểu với cô.

"Còn tưởng cậu sẽ chọn Số học huyền bí hay mấy cái tương tự."

"Mình cũng định chọn như thế, Dominica không chịu chọn Số học huyền bí, còn mời mình tham gia bói toán cùng."

"Mình chọn Cổ ngữ Rune thay cho Sinh vật huyền bí, đúng là một sự lựa chọn đúng đắn. Hagrid cũng không tồi nhưng nhìn con chó hắn nuôi cũng biết

chương trình học sắp tới sẽ thế nào."

Draco chọn môn Chăm sóc sinh vật huyền bí, hẳn chỉ có nước vo tròn thời khóa biểu mà phát tiết.

"Đội đã Phoenix! Cậu chọn Nghiên cứu Muggle!"

Draco nhìn đến cái tên này thì tức giận. Hẳn đề thấp âm thanh, nếu có người nghe thấy thì không hay.

Phoenix lấy lại thời khóa biểu: "Còn chưa cho phép cậu xem lịch học của mình. Draco, phép lịch sự của cậu đâu rồi?"

"Cậu định trở thành Slytherin duy nhất tham Muggle học hay sao? Cậu có nghĩ hậu quả sẽ như thế nào không? "

Draco vội vàng đứng lên phân tích.

"Bởi vì mình là người duy nhất, chỉ cần cậu không nói, mình không nói, người khác sẽ không chú ý đâu."

Phoenix từ lâu đã tò mò về Muggle học, bây giờ có khóa học này cô rất muốn tham gia, không nghĩ ngại liên ghi danh.

--- -----lê quý đôn-----

Ngày hôm sau, tiết đầu tiên là bói toán. Giáo sư môn này là Trelawney, ấn tượng đầu tiên của Phoenix với vị này chính là người có bệnh về mắt. Mắt bà ấy luôn mở to ra, trừng thật lớn.

Giọng nói giáo sư Trelawney mềm nhẹ tưởng chừng có thể ru ngủ Snape được luôn. Goyle và Crabbe là những người đầu tiên ứng nghiệm, họ đã bỏ lỡ lời tiên đoán dành cho mình: "Cẩn thận củi lửa, mấy đứa nhỏ ngủ say phải cẩn thận kéo bắt lửa trong mơ."

Xem hết nội dung một khóa, Phoenix thất vọng tràn trề, đây chính là mấy loại thầy phép, thầy bói ảo tưởng xem bùa không một có chút căn cứ nào cả.

"Giáo sư nói rằng mình sẽ chết do ngã cầu thang!"

Phoenix ngồi trên bàn ăn thở dài, chọc chọc cái bánh khoai tây trong đĩa đã sắp biến dạng.

"Như vậy cậu liền có cơ hội thành huyền thoại, phù thủy đầu tiên chết vì ngã cầu thang! Còn Goyle và Crabbe là chết trong giấc mơ lửa sao?! Không chừng nước dãi của họ có thể dập tắt được lửa đấy!"

Người duy nhất thoát khỏi vụ này là Draco, hẳn cô vẽ rất vui sướng. Phoenix bĩu môi nhìn hắn không cam lòng.

Draco vội vàng an ủi Phoenix, không tham gia cùng đám Slytherin bên cạnh đang cười nhạo Potter vì đã ngất khi nhìn thấy Giám ngục Azkaban.

"Nếu mà cậu ngã cầu thang, mình chắc chắn sẽ ở đó mà đỡ được cậu!"

"Vậy thì đừng ăn nhiều khoai tây như thế, Longbottom. Miễn cho cậu đề gãy xương Draco!"

Parkinson ngồi một bên nói đầy gai góc, cô nàng thu dọn đĩa rồi đi.

Phoenix cũng không để ý, cô tiếp tục trò chuyện cùng Draco.

"Cũng không cần đến cậu đỡ, dùng một phép Wingardium Leviosa (bay lên) là được rồi."

Draco: "Pansy mà nghe được câu này, chắc chắn sẽ dùng Wingardium Leviosa (Bay lên) chôn cậu trong đồng khoai tây."

Phoenix trừng mắt: "Cậu nghĩ ai cũng nghịch ngợm giống cậu sao?!"

Bạn đang đọc truyện *Kiên Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: 41: Dominica Bị Thương!

Editor: Chu Muội

Buổi chiều, Phoenix có tiết học Cổ ngữ Rune. Môn học này có số lượng học sinh vô cùng ít ỏi, có vài người Slytherin nhưng Phoenix không thân với họ lắm.

Giáo sư Cổ ngữ Rune là một nhà nghiên cứu học thuật Ravenclaw, hẳn rất ít khi xuất hiện trong các sự kiện. Giáo sư giới thiệu mình bình thường sẽ cả ngày ngồi nghiên cứu, sách vở tài liệu sẽ xuất hiện khắp nơi trong phòng...

Từ xa xưa, những ma thuật cổ đại đã thất truyền đều được viết bằng Cổ ngữ Rune. Thông qua giáo sư Charity, Phoenix biết thêm được thời cổ xưa, các phù thủy không cần đến đũa phép cũng có thể làm phép. Thời đó thường xuyên sử dụng loại cao cấp pháp thuật cần đến một lượng ma lực khổng lồ. Ví dụ như Niven.

Nhưng Cổ ngữ Rune lại bị thất truyền, các phù thủy cổ đại đánh mất Niven cùng với thực lực. Không còn ai nghiên cứu loại pháp thuật cao cấp này nữa, mà phù thủy có thể hiểu thấu đáo nó lại càng hiếm gặp.

Giáo sư Charity gọi Phoenix ở lại, hẳn cũng rất thích Phoenix. Đây chính là học sinh đạt điểm tối đa môn lịch sử Pháp thuật, lại được giáo sư Binns khen ngợi hết lời. Hẳn vô cùng vui sướng khi môn học của mình có một học sinh xuất sắc như vậy. Lịch sử Pháp thuật và Cổ ngữ Rune là hai môn học hỗ trợ lẫn nhau, một đũa nhỏ thông minh như vậy hẳn thật lâu mới gặp được, lần cuối cùng đó lại trở thành kẻ mà ai cũng biết mất rồi!

Phoenix ở lại chỗ giáo sư Charity tận cả tiếng đồng hồ, được đặc cách phụ đạo riêng. Charity dạy cô rất nhiệt tình, giới thiệu cho cô rất nhiều loại sách, thậm chí cả sách cần đến chữ ký giáo viên.

"Có rất nhiều sách là cấm kỵ, nhưng đối với những ai thực lòng yêu thích nghiên cứu nó vì mục đích tốt đẹp, ta đều rất vui lòng."

Giáo sư Charity thoạt nhìn tưởng hung dữ nhưng kỳ thực lại là một người ham thích học thuật.

Phoenix thỏa mãn ôm một tá sách nặng trĩu trong lòng, cười vui sướng. Cô đăng ký học Cổ ngữ Rune đúng là một sự lựa chọn sáng suốt.

"Phoenix! Sao bây giờ cậu mới đi ra?"

Blaise đứng ở cửa với vẻ mặt lo lắng và vội vã.

"Làm sao vậy?"

Phát hiện thấy Blaise rất hoảng hốt, Phoenix cũng sốt sắng theo. Cô nghĩ ngay đến tiết học Chăm sóc sinh vật huyền bí của Neville chiều nay, chẳng lẽ...

"Là Neville à?!" Phoenix bị Blaise kéo đi, cô hỏi.

"Không, là Dominica và Draco!"

Blaise một đường kéo Phoenix đi đến Bệnh thất, vừa đi vừa giải thích.

"Giáo sư Snape đã đi mời người nhà của Dominica đến, tình hình cô ấy không được ổn lắm."

Sự việc là trong tiết Chăm sóc sinh vật huyền bí của Hagrid, Draco khiêu khích con Bàng Mã, chọc giận con thú kia. Nó dùng móng vuốt tấn công Draco, không biết như thế nào mà Dominica cũng bị nó cào một nhát.

"Draco chỉ bị trầy da tay, nhưng Dominica cả người đều bị rạch ra, nhìn thấy cả nội tạng bên trong cũng bị ảnh hưởng. Nếu không phải Gryffindor Granger phản ứng nhanh dùng phép chữa lành thì..."

Blaise ngừng lại, cúi đầu, mắt nhìn xuống đất. Chân Phoenix mềm oặt ra, cô sợ hãi, run rẩy...

Người bị rạch ra...

Nhìn thấy cả nội tạng...

Cô vùng ra khỏi Blaise, dùng hết sức của mình chạy đến Bệnh thất.

Draco với cánh tay phải cuốn băng trắng kín mít, ngồi cạnh là giáo sư Snape. Không khí khàn trương mà im ắng. Một gian kéo rèm trắng che kín, hẳn bên trong là Dominica và y tá Pomfrey.

"Dominica sao rồi..."

Phoenix như nấc nghẹn, cô khó khăn phát ra mấy chữ, dường như chỉ cần bọn họ có một cử chỉ không đúng thôi thì nước mắt sẽ lập tức tuôn ra.

Dominica là chị em tốt của cô, hai năm trời cùng nhau sinh hoạt, cùng nhau học tập, Phoenix từ lâu đã coi Dominica như người thân mà đối đãi.

Draco không biết làm thế nào trước câu hỏi của Phoenix, hẳn im lặng lắc đầu, lặng lẽ nhìn về phía rèm trắng.

Snape nhìn hai người trước mắt trao đổi mà nhíu mày. Draco không phải là một đứa nhỏ dễ dàng xúc động như vậy. Nhưng Phoenix này biểu hiện một chút thì Draco lại lâm vào trạng thái áy náy day dứt, không dám nhìn thẳng...

Lucius, người về sau một hồi...

"Tiểu thư Longbottom rất thân thiết với tiểu thư Ford?" Snape phá vỡ bầu không khí tang thương bằng câu nói lạnh lùng.

Phoenix gật đầu.

"Vậy cùng ta đi gặp người nhà tiểu thư Ford, ta nghĩ họ sẽ muốn gặp em."

Snape nói xong liền đứng lên đi.

"Tình trạng Dominica rất nguy hiểm sao?" Phoenix sốt ruột hỏi Snape, nhìn rèm cửa rồi lại nhìn Snape.

"Chúng ta nên tin tưởng khả năng của y tá Pomfrey."

Giọng Snape vẫn lạnh lạnh nhạt nhạt làm cho người khác không tiếp được lời. Snape rõ hơn ai hết, sự việc này là vô cùng nghiêm trọng, nếu không Dumbledore cũng không phải mời người nhà của học sinh đến.

Sau cùng vẫn là Phoenix theo Snape đến văn phòng hiệu trưởng.

Cửa vừa mở liền nghe được giọng nói của Donna, cô ấy ngẩng cao đầu chất vấn và một chút mất bình tĩnh

Donna mặc một bộ âu phục cho nữ, một bộ bá khí nữ hoàng, mái tóc xoăn lộn to rung rung theo nhịp hô hấp. Donna tức giận chất vấn Hiệu trưởng Dumbledore.

"Sao không thể đưa Dominica vào St.Mungo? Chẳng lẽ các người không có đồ bảo vệ thân thể sao? Chẳng lẽ các giáo sư Hogwarts đều nhát gan đến tình thần chịu trách nhiệm cũng không có? Còn con vật hung dữ kia nữa, mặc kệ nó là Bắn Mũi hay Phượng hoàng, cho dù nó là động vật nhưng các người định thả rông nó thế sao?"

Kể từ khi quen biết Donna, cô luôn mang đến cho Phoenix rất nhiều thứ thú vị của thế giới Muggle, ảnh hưởng rất lớn tới nhận thức của Phoenix.

(Donna chính là một ngự ty!)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: 42: Phoenix Giận Dỗi

editor: Chu Muội

Đối mặt với Donna siêu cường như vậy chắc cũng chỉ có Snape mặt lạnh mà thôi. . .

Lúc này, xà vương của Slytherin lên tiếng.

"Tiểu thư Ford, đầu tiên, xin hãy tin tưởng ta cũng như tin tưởng trình độ của giáo sư môn học Chăm sóc sinh vật huyền bí."

Snape dừng chút, đảo mắt qua Hagrid đang buồn rầu luống cuống một góc.

"Tiếp theo, xin tin tưởng năng lực xử lý cũng như khả năng chữa trị của Hogwarts. Nếu ngoài khả năng của chúng tôi, nhà trường sẽ lập tức di chuyển tiểu thư Ford đến bệnh viện thánh St.Mungo. Cuối cùng, ta thật khâm phục tình cảm mà tiểu thư dành cho em gái. Nhưng để diễn tả tâm trạng lo lắng có rất nhiều cách biểu đạt, cách này của Tiểu thư thật làm ta mở rộng tầm mắt!"

Lời nói của Snape không nhanh không chậm, bình thường nghe giống như an ủi, nhưng để ý kỹ lại thấy như ẩn hiện ý mỉa mai châm biếm không rõ ràng.

Donna sùng sục vài giây, ngay lập tức sau đó neho mắt lại khóa kỹ Snape, cô bước lại gần Snape, thái độ như thăm dò con mồi.

"Viện trưởng nhà Slytherin, giáo sư Snape?"

Snape không dấu vết lùi lại, kéo giãn khoảng cách giữ hai người. Mấy năm nay ngoài giáo sư McGonagall và y tá Pomfrey thì chưa có một người khác giới nào lại nhìn thẳng vào mắt hắn với địch ý thăm dò như vậy. Trực giác của hắn chưa bao giờ nhạy bén như lúc này, Muggle trước mắt chính là thiên địch.

Ai nói nam giới không có giác quan thứ sáu.

Donna tỉnh tã sao không phát hiện hành động nhờ của Snape, cô nâng khóe môi đồ gọi cảm, quay người lại tiếp tục cuộc nói chuyện với Dumbledore.

“Ngài hiệu trưởng, tôi nhớ phù thủy các người có một loại thần chú tên là thần chú không thể phá.”

Một người Muggle nhắc đến những chuyện này, giáo sư Snape và Dumbledore tất nhiên là rất để ý, hơn hết, ý định của Donna bọn họ rất rõ ràng.

Nhưng mà không phải chỉ có những phù thủy_ người có ma lực mới thực hiện được sao?

Dumbledore làm vẻ tiếc nuối.

“Thất đáng tiếc, tiểu thư Ford, người bình thường không thể thực hiện lời thề này. Nhưng chúng tôi sẽ nỗ lực hết sức đảm bảo học trò Ford sẽ hồi phục nhanh nhất có thể.”

Donna không để ý, treo trên môi một nụ cười tự tin.

Cha mẹ hai chị em cô đang đi du lịch ở rất xa, không thể xử lý chuyện này ngay lập tức, cho nên người chị là cô đây toàn quyền phụ trách, phải đảm bảo em gái an toàn khỏe mạnh. Cho dù trước mặt cô là vị phù thủy vĩ đại nhất thì cô cũng không tin một chữ nào từ miệng ông ta.

Donna nhìn Phoenix. Phoenix là bạn cùng phòng của Dominica, cũng là người bạn tốt nhất của con bé ở Hogwarts này. Dominica kể rất nhiều về cô bé và cô cũng cảm thấy Phoenix là một đứa nhỏ tốt. Donna chắc chắn, Phoenix có thể thì cô bé sẽ hết sức giúp đỡ.

Phoenix bắt được ánh mắt Donna, liền hiểu rồi.

Cho dù hiệu trưởng hay viện trưởng không hài lòng thì cô cũng phải vì bạn bè mà làm.

“Em có thể thay chị Donna thực hiện!”

“Vâng, chúng ta bắt đầu thôi!”

Dumbledore bắt lực thờ dài.

Donna chọn nhân chứng là Dumbledore, người chứng giám là Snape.

Phoenix ngồi mặt đối mặt với Snape, cô đương nhiên cảm nhận được ý muốn giết người của người đối diện.

“Em có nguyện ý bảo vệ tính mạng Dominica Ford trong lúc nguy hiểm, kể cả khi sức cùng lực kiệt?”

"Em đồng ý."

“Nguyện ý điều tra rõ ràng chân tướng sự việc Bằng Mã, sau đó làm nhân chứng tường thuật lại toàn bộ sự việc?”

"... Em đồng ý."

“Nguyện ý giữ bí mật chuyện ngày hôm nay với tất cả mọi người ngoại trừ những người có mặt trong căn phòng này, mãi mãi không để Dominica Ford phát hiện?”

"Em đồng ý."

Ba ngọn lửa màu đỏ bay vòng vòng cổ tay Phoenix và Snape biến mất.

Câu nói cuối cùng, Donna yêu cầu giữ kín bí mật này với Dominica, người chị này rất chu đáo, lo lắng chu toàn cho mối quan hệ của mọi người.

Donna là một người chị tốt.

Lại nói đến Neville, Phoenix cũng thật hy vọng nếu một ngày cô lâm vào nguy hiểm, Neville liệu có vì cô mà mạo hiểm như vậy không ?

"Đừng quên người kỵ sĩ này của cậu ... "

Tự nhiên câu nói này vang vọng trong đầu Phoenix, cô cảm thấy ảm áp hơn.

Kỵ sĩ Draco à !....

Ha!

Hãy nhắc lại vì sao cô đứng đây!

Draco áy náy, cô biết. Hắn ta tùy hứng cô chấp trâu chọc Potter, suýt nữa hại chết một mạng người, người này lại là chị em tốt của cô. Nói cô tha thứ cho hắn thế nào đây!

Phoenix quyết định phải là cho Draco tỉnh táo lại!

Donna sau đó ở lại Hogwarts, ở trong Bệnh thất ngày đêm chăm sóc cho Dominica.

Tuy y tá Pomfrey nói đến thương tích của Dominica một cách rất nhẹ nhàng, quả thực đối với phù thủy thì đúng là vết thương nhẹ. Nhưng đối với người Muggle mà nói thì ‘nội tạng nát bét, xương sườn gãy ba cái’ thì chính là vô phương chữa trị.

Phoenix rất yên tâm với được mà giáo sư Snape bào chế, sau nửa tháng thì Dominica có thể hồi phục rồi.

Donna dự định ở lại đến khi Dominica tỉnh lại. Dù sao cô cũng là người Muggle, tuy không có ai gây sự với cô nhưng địch ý trong mắt những Slytherin thì vẫn rất nhiều.

Rất cục bốn ngày sau, Dominica tỉnh lại.

Tuy rằng còn khá yếu nhưng vết thương hồi phục rất nhanh, Donna thở phào một hơi, buông xuống gánh nặng trong lòng. Cô nghĩ mình cần nói chuyện với Phoenix. Đôi khi một đứa bé càng thông minh lại càng khiến người ta lo lắng.

Phoenix mấy ngày nay quả thực bị xoay như chong chóng. Nào là bài vở năm ba rất nhiều, còn cần ghi chép lại những môn học của Dominica để cô nàng theo kịp mọi người. Rồi Hermione hờ tít là bám lấy cô, luôn miệng nói là Draco đầu sỏ khiêu khích con Bàng Mã trước, Hagrid vô tội, ... Buckbeak chính là con Bàng Mã tội đầy trời kia, nó đã sống khá lâu, rất tình quái. Còn Hagrid, bản thân có đủ năng lực thì sao lại để xảy ra chuyện nghiêm trọng đến vậy cơ chứ?

“Các cậu mới học khóa đầu tiên sao đã đi thực nghiệm với mấy con Bàng Mã nguy hiểm kia chứ? Trong sách có viết rõ ràng là học về con sâu lông là loại sinh vật thấp trước mà?”

Phoenix kiềm chế con giận dữ, cố gắng phân tích một lời cho Dominica hiểu rõ. Dominica suýt bị Bàng Mã giết mà Hermione không hỏi thăm lấy một câu, mở miệng ra là kêu Draco đầu têu, Hagrid vô tội!

Hermione biểu tình cứng ngắc vài giây, sau đó xấu hổ ngượng ngừng.

“Chương trình học tập của Hagrid cũng rất không hợp lý, không hề chú ý tới sự an toàn của học sinh và cũng không hề hướng dẫn tí mĩ cách ứng phó trong những trường hợp đột xuất. Vết thương của Dominica còn chưa lành da mà Hagrid chỉ lo lắng cho Buckbeak, trong mắt hần có phải sinh mệnh của một học sinh Hoagwarts còn không bằng một con sùng vật?!”

Phoenix đứng thẳng tắp, từng câu từng chữ mang khí thế sát phạt kẻ thù làm cho Hermione cái gì cũng không làm được.

Ron trốn một chỗ nghe len suốt cuộc nói chuyện, không nhịn được nhảy vọt ra.

“Hermione, cậu nghĩ sao mà đi xin xỏ một cái Slytherin độc ác này!”

Ron nói câu này quả thực đã xúc phạm Phoenix.

“Weasley, cậu phun ốc sên chưa thấy đủ sao?”

Nhưng Phoenix mới chỉ rút đũa phép ra hù dọa chút, chưa đến mức quá đáng làm phép rửa luôn. Hermione cũng cảnh giác biết điều mà giữ lấy Ron đằng sau mình.

Phoenix cũng bị người khác chắn trước mặt, chính là người mà mấy ngày nay cô không gặp, Draco. Hần vẫn mạng bộ mặt cao ngạo nhưng Phoenix cảm thấy có cái gì đó khang khác.

Draco chỉ đứng đó, không nói gì, lẳng lặng giờ lên đũa phép.

Draco co hơn Phoenix cả một cái đầu, tầm mắt cô vừa vật ngang tầm với lưng hần. Dường như đã gầy đi nhiều, bao nhiêu hơn dỗi cũng vì thế mà bay đi hơn nửa.

Cuộc chiến tranh lạnh cũng dần đi vào hồi kết.

Ron bị Hermione lôi xềnh xệch đi, chỉ còn lại hai người là Draco và Phoenix trầm mặc đứng đối diện nhau.

Draco có ưu thế chiều cao nhưng lại cúi đầu, né tránh ánh mắt của Phoenix. Mấy ngày nay hần đều suy nghĩ rất nhiều, cũng đã tưởng tượng gặp cô thì sẽ nói cái gì, giải thích câu gì nhưng sự thật là gặp cô r, đầu hần rỗng tuếch, điều gì muốn nói cũng không phát ra khỏi họng.

“Ford...tỉnh chưa?”

Draco rất cẩn thận thay từ ‘máu bần’ đã thành thói quen bằng ‘Ford’ để chỉ Dominica.

Phoenix cũng không biết phải làm như thế nào cho phải, cô lúng túng ậm ừ gật đầu. Từ cái sự kiện ‘ky sĩ’ kia, Phoenix chẳng thể nào nhìn Draco với ánh mắt lạnh lùng không quan tâm được nữa.

Tay phải Draco còn quán băng, lúc này hắn cầm đũa phép bằng tay trái à!? Cô còn không biết Draco có thể sử dụng đũa phép bằng tay trái, nhờ Hermione mà không kéo Ron đi thì hắn tính cứ thế mà chiến sao?!

Draco so với Phoenix còn lúng túng hơn, phép lịch sự và bản chất quý ông không cho phép hắn bắt lịch sự như vậy, đành phải lắp bắp từng từ.

“Vây... mình đi trước...”

Draco dạo này tự coi mình như một tên biến thái theo dõi, hắn luôn lén lút đi theo sau Phoenix, luôn suy nghĩ xem Phoenix đang nghĩ cái gì, cảm xúc của cô ra sao,... Chỉ là hắn không biết nên xin lỗi thế nào để làm Phoenix không giận mình nữa. Nếu không, bọn họ mãi mãi sẽ không làm hòa được.

Phoenix nhìn bờ vai dưới lớp áo choàng, thờ dài, cũng xoay người đi. Cô cần một chỗ giải tỏa tâm sự, chuyện của Dominica làm cô chẳng thể vui vẻ được, nay còn chuyện với Draco nữa, cô càng thêm sầu não.

Còn có hôm trước Parkinson gửi một bức thư nói hươu nói vượn lại phá lệ làm cô để ý mấy chuyện không đâu...

Phoenix theo thói quen đi đến hồ nước Đen ngồi xuống. Tinh thần không khá hơn là bao, lời mấy con mực ra khỏi làn nước, bắt đầu ‘nướng sống’... cho đến khi chúng nó phun hết mực đen, nhuộm màu cho nước theo đúng nghĩa đen của nó... thì dừng lại.

Donna cách đó không xa nhìn cảnh tượng như vậy, không khỏi nhân cơ hội lại gần tâm sự.

“Phoenix, không cần lo lắng nhiều nữa, bây giờ không phải Dominica đã tỉnh rồi sao?”

Donna ôm Phoenix vào lòng. Tuy không cùng quan hệ máu mủ gì cả, cô bé này lại dám cùng cô thiết kế lão Snape lập kỷ ước, chỉ riêng việc này cũng đủ để đối đãi cô bé như người một nhà.

Vì lẽ nghi, bà ngoại và dì Ainy rất ít khi có thể hiện hành động thân mật với Phoenix. Được cảm nhận sự ấm áp từ Donna, Phoenix nghẹn ngào. Cô tựa vào Donna thủ thủ.

“Snape còn tức em lắm! Trong tiết Độc dược của hắn ta, em giúp Neville là một xú chất dung môi mà hắn ta phạt em cấm túc cả tuần.”

Donna nhớ lại phong cách bảo thủ cùng lời nói bực kim châm, cười thánh tiếng.

“Chắc gì đâu?!”

“Chắc chắn mà!”

Phoenix dẫu môi tỏ cáo.

Donna vuốt mái tóc xoăn của Phoenix, chậm rãi kể.

“Phoenix, cậu Malfoy hôm qua đã đến gặp và nói xin lỗi với chị.”

Cô nhìn Phoenix ngạc nhiên không nói được gì, cười thần bí.

“Chính là cái cậu Malfoy thuần huyết luôn xem thường người Muggle đó. Hôm qua cậu ta đã cúi người xin lỗi người Muggle là chị.”

“Chị nghĩ cậu ta làm vậy là bởi vì em.”

Donna hết lần này tới lần khác làm Phoenix không ngừng kinh ngạc.

p/s: kẻ tiếp là sự việc ông kẹ...

Bạn đang đọc truyện *Kiên Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: 43: Ông Kẹ Của Phoenix

Editor: Chu Muội.

Cho đến tận buổi chiều, tại phòng học Nghệ thuật hắc ám, lời nói của Donna không ngừng vang vọng trong đầu Phoenix.

Draco xin lỗi Donna! Cái này giống như Potter và giáo sư Snape, thật không thể tin nổi mà!

Phoenix sao lại cảm thấy vui mừng giống như đông qua xuân đến, mưa tạnh nắng lên nhỉ?!

Không được! Cô còn chưa tha thứ cho Draco mà!

Hắn có lẽ còn chẳng ý thức được bản thân sai ở đâu mà, đúng không? Hắn chỉ là muốn cô vui nên đi xin lỗi Donna thôi!

Phoenix chưa nhận ra cô lại đang vì Draco mà biện minh ra vài cái có. Cô biết hắn chịu đi xin lỗi một Muggle và không gọi Dominica bằng cái tên đầy nữ thì đã là cực kỳ tiến bộ rồi. Không thể được voi đòi tiên được.

Dominica vẫn tĩnh dưỡng tại Bệnh thất nên trong một số môn học chung như Phòng chống nghệ thuật hắc ám lại Phoenix chỉ có thể ngồi một mình.

Parkinson không hiểu sao nói chuyện ăn tối với Draco rất lớn tiếng, như thể sợ cả lớp không ai nghe được. Xi ~ Không phải chỉ là một bữa cơm thôi sao? Chẳng lẽ bọn họ còn định dùng mũi mà hút thức ăn? Phoenix âm thầm bĩu môi khinh bỉ.

Giáo sư Lupin bước vào làm đầy lên một trận xôn xao. Nhiều Slytherin thấy hắn ăn mặc rách nát liền phát ra ánh mắt trào phúng xem thường.

“Buổi chiều tốt lành.” Lupin nói. Phoenix chú ý tới của hắn hai tán đã bắt đầu trở nên trắng.

“Các em hãy thu dọn sách vở, bút lông đi. Tiết này chúng ta thực hành, chỉ cần một chiếc đũa phép là đủ.”

Rất nhiều người liền nhớ đến tiết học duy nhất sử dụng đũa phép trong môn này năm ngoái, mấy con yêu... Phoenix theo bản năng vuốt vuốt lại tóc. Vừa hay Draco thấy hành động nho nhỏ này, hắn bắt giác quay đầu qua một bên cười vui vẻ.

Giáo sư Lupin mang bọn họ đi ra khỏi phòng, giữa đường gặp Peeves. Con quỷ nghịch ngợm này bắt đầu chọc phá, đối tượng là Lupin, vậy mà hắn đến một ánh mắt cũng không bỏ thí cho Peeves. Nó tức giận lao tới, Lupin liền cho nó một câu thần chú bắn mấy viên kẹo cao su vào nó, thế là nó tru tréo rồi bay biến. Phoenix tăng thêm một phần coi trọng vị giáo sư Lupin này, xem ra năm nay cô có thể học hỏi khá nhiều ở môn học này rồi.

Lupin dẫn bọn họ đi đến lầu hai, phòng nghỉ của giáo viên. Đây cửa ra, Neville và giáo sư Snape đang ngồi đối diện nhau.

Trời ơi Merlin!

Cô cũng thật sợ sệt, không phát hiện ra anh trai không xuất hiện. Chắc lại vì môn Độc dược nên mới bị Snape bắt bẻ rồi.

Lupin yêu cầu Neville trợ giúp hắn giảng bài, lấy cớ cứu Neville khỏi Snape. Neville mặt đỏ bừng đi cạnh Phoenix. Hắn để em gái nhìn thấy cảnh mình bị phê bình thật xấu hổ, với lại hắn sử dụng đũa phép không thành thạo, lát nữa mà không làm được thì sao đây?

Neville không muốn bị xấu mặt trước Slytherin, lại còn trước mặt Phoenix nữa cơ chứ, hắn không muốn em gái cũng cảm thấy xấu hổ.

Lupin cũng rất có ấn tượng với cô, Slytherin Longbottom, hắn liền đề nghị.

“Hay Phoenix có muốn làm trước không?” Hắn không ngại ngừng gọi thẳng tên Phoenix.

Bên dưới truyền đến tiếng cười nhạo, Neville càng đỏ mặt hơn, Phoenix hỏi.

“Giáo sư, hôm nay chúng ta sẽ học cái gì?”

Lupin xoay người, lấy ra một cái cùi cù nát, giống một tú đựng quần áo bị hỏng.

Mặt Neville mấy chốc đã tái nhợt, nhưng là hắn cố gắng đè nén nỗi sợ trong lòng.

Khá nhiều người lui về phía sau, Draco đứng yên, đoàn người rút đi như đẩy hắn lên trên, gần hơn với Phoenix. Cánh tay hắn còn chưa tháo băng, Ron đi qua lại quệt một cái, hai người trừng nhau mắt một lúc.

“Chẳng có gì đáng sợ cả, bên trong chỉ là một Ông Kẹ.”

Seamus Finnigan đứng cạnh Neville ra sức kéo hắn về phía sau, ý bảo mau đi lùi xuống.

Hóa ra là Ông Kẹ! Đáy lòng Phoenix nhộn nhạo, phức tạp. Rất nhiều phù thủy thông qua Ông Kẹ mà vượt qua nỗi sợ lớn nhất của bản thân.

"Ông Kẹ thích bóng tối, thích không gian kín chật hẹp. Như tú quần áo, gầm giường, chạn tủ dưới gầm rửa bát. Có lần tôi bắt gặp Ông kẹ ru rú ngay trong một chiếc đồng hồ đứng cổ lỗ sĩ. Ông Kẹ này vừa đến đây ngày hôm qua, tôi đã xin phép Hiệu trưởng yêu cầu các giáo viên để mặc đó ở đây để các học sinh năm ba có dịp thực tập."

Hắn nhìn thoáng qua lớp học yên tĩnh, hỏi : "Vậy ai có thể nói cho tôi biết. Ông Kẹ là gì ?"

Hermione gờ tay vẫy vẫy.

“Nó là một con ma thay đổi hình dạng, nó có thể biến thành bất cứ thứ gì mà nó cho rằng chúng ta sợ nhất.”

Giáo sư Lupin khen ngợi Hermione, tiết lộ thêm một nhược điểm của Ông Kẹ, vì có rất nhiều người nên nó sẽ không xác định được nên biến thành cái gì để hù dọa.

Khi nghe thấy Ông Kẹ có thể biến thành cái mà mình sợ nhất, Neville thoáng chút lảo đảo, Phoenix vỗ vai hắn.

"Đề em lên trước."

Neville không nói gì, hắn không muốn đề em gái bảo vệ, nhưng hắn lại rất sợ, sợ làm Phoenix xấu mặt, sợ mang rắc rối đến cho Phoenix.

Lupin cho mọi người luyện tập câu thần chú ‘Riddikulus’ (kỳ cạ kỳ cục) thành thạo mới nói với Phoenix.

"Nói cho ta, em sợ hãi thứ gì nhất?"

Phoenix nhìn cái tủ, tiếng lách cách không ngừng phát ra. Mọi người lại càng lùi xa hơn, Phoenix lắc đầu.

"Giáo sư, em không biết."

Cô cũng rất muốn biết Ông Kẹ sẽ biến thành cái gì.

"Suy nghĩ đến chuyện vui vẻ, sau đó đọc ra thần chú là được."

Lupin không quá lo lắng cho cô, tuy mới đến Hogwarts không lâu nhưng tài năng của cô đều khiến các vị giáo sư khen ngợi.

Phoenix gạt đầu.

Lupin đứng cạnh cái tủ, tiếng động to dần, tủ rung lắc như muốn đổ.

Cửa tủ mở ra, làm người ta giật mình là không hề có cái gì đáng sợ thường thấy như của các nữ sinh khác như chuột, nhện, rắn... À có một con rắn đang trườn xuống dưới đất, trên mình con rắn óng ánh hoa văn họa tiết trang trí màu xanh tím.

Con rắn cuộn lại ở dưới đất, một bó hoa xinh đẹp từ từ mọc ra từ con rắn. Lupin sững sốt, mọi người cũng bất ngờ nhìn Phoenix.

Sắc mặt cô trắng bệch như nó vốn không hề có máu. Draco thì hắn chưa từng nhìn thấy ai mặt tái nhợt thành màu này.

Ngay lập tức, đóa hoa lại biến hóa. Đóa hoa lung lay dữ dội như có một trận gió mạnh thổi qua. Bông hoa lung lay, kèm theo đó là những tiếng run rẩy, âm thanh gào thét chói tai vang lên ngập tràn toàn bộ căn phòng.

Tuyệt vọng, bi thương, như thể cả cuộc đời đều bị té bồng bằng nham thạch, không thể chết mà cũng không thể sống hẳn hoi. Mọi người đơ ngay tại chỗ.

Phoenix che miệng lại, âm thanh như đã vỡ tan, từng tiếng nước nổ theo kẽ hở bàn tay truyền ra ngoài.

Nước mắt cô tuôn ra không ngừng, ngày càng dữ dội.

Âm thanh đó... tiếng kêu đó... Phoenix chuyển thành hai tay che mặt. Thần chú đưa phép gì đó, bây giờ cô đều không làm được!

Lupin lần đầu tiên gặp tình huống này, đợi khi hắn hồi hồn vọt đến Ông Kẹ thì đã chậm.

Phoenix điên cuồng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: 44: Làm Hòa

Editor: Chu Muội.

"Đụng vào!" (hí hí, hơi củ chuối nhĩ ~)

Lupin thét một tiếng thu hồi Ông Kẹ.

Draco cũng chạy ra ngoài, hắn dùng tay phải cuốn băng cũng bả vai phải xô mạnh cánh cửa ra. Ron tỉnh ý lớn tiếng nói vài câu.

Neville không chạy theo, hẳn từ khi bắt đầu đều không rời mắt khỏi Ông Kẹ, bây giờ đã yên vị nằm trong cái cũi.

Buổi học không thể tiếp tục được nữa, Lupin cho học sinh nghỉ, để Neville ở lại.

"Em có biết vì sao Phoenix lại như vậy không?"

Hắn không hề nghĩ rằng có cô gái sợ nhất là hoa, lại còn có tiếng thét chói tai như vậy... Một đứa bé mười ba tuổi sao lại có nỗi sợ kỳ lạ mà thảm khốc như vậy?

Neville không nói gì, cũng không phản ứng gì, mãi cho đến khi Lupin cúi vào tay hắn một cốc nước ấm, hắn mới ngẩng đầu lên.

Cậu thiếu niên mang đôi mắt hổ phách nhàn nhạt, hốc mắt phỉm hồng, bị thương và phẫn nộ.

"Đó là hình vẽ trang trí ở trang viên Longbottom, ở đó có một bụi hoa xinh đẹp như vậy."

Dường như đây là lần đầu Neville không lấp bấp trước mặt người lạ, hắn nói ra như đã luyện tập cả ngàn lần.

"Hoa đó trồng lúc cha mẹ kết hôn. Bà nội nói đó là kỷ niệm cho tình yêu bất diệt của hai người."

Lupin nghĩ tới chuyện của hai vợ chồng Thần sáng Longbottom, tâm tình không khỏi trùng xuống.

"Vậy tiếng thét kia..." Lupin thử thăm dò.

Thiếu niên luôn có vẻ ngờ nghệch bây giờ lại trở nên sâu sắc.

"Cha mẹ, bọn họ là bị... là bị..."

Neville bị ngắt quãng ba lần mới nói được từ tiếp theo.

"Là bị Crucio tra tấn tới phát điên."

Lupin đã hiểu...

Dù đã nhận nhìn nhưng nước mắt vẫn chảy ra.

"Trong long Phoenix nghĩ, đó là âm thanh của cha mẹ..."

Phoenix như vỡ vụn. Khi cô được gặp cha mẹ lần đầu, đã không thể như Neville mãi mãi tin vào cái thứ gọi là tình yêu bất tử đó rồi.

Phoenix chạy mãi, chạy mãi, đến khi hết đường để chạy mới ngỡ ra mình đã leo đến tháp cú mèo.

Cô tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, hai tay ôm đầu gối ngồi đó rất đáng thương.

Thì ra mình sợ cái này sao?

Cô ở Slytherin, cái cách độc ác nhẫn tâm với kẻ thù đã học được. Tấm lòng kiên trinh của cha mẹ cô hiểu, nhưng cô sợ chính mình không đủ dũng cảm làm theo, sợ rằng bản thân không xứng đáng làm con gái của họ.

Cô không muốn đối đầu với thế lực hắc ám, không muốn bị kết cục giống như cha mẹ. Nên cô đã rất cẩn thận, cố gắng tránh đi mọi chuyện, cũng cố gắng kéo Neville tránh đi những rắc rối.

Ông Kẹ lại đem nỗi sợ đến chính cả cô cũng không biết bày ra trước mắt mọi người. Thật là mất mặt!

Kỳ nghỉ hè vừa qua, bà nội không quá lạnh lùng với cô nhưng cô rất rõ ràng, khi cô bước chân vào nhà Slytherin thì có nhiều thứ không thể trở về như cũ được.

Cô đã bị gia tộc vứt bỏ.

Không được phép vào thư phòng, gia đình luôn luôn phòng bị. Họ tiết hoa kia ám ảnh tinh thần Phoenix, ngày đêm dẫn vật tâm hồn cô.

Cô từng nghĩ, nếu mình vào Ravenclaw hoặc Hufflepuff thì bà nội có không thích cô như bây giờ không?

Đáng tiếc, trên đời không có 'nếu'!

Hiện tại ở Slytherin cũng tốt mà! Phoenix ngẩng đầu lên, lau khô nước mắt.

Draco ở cách đó không xa, lặng lẽ đứng đó quan sát Phoenix.

Hắn đang đợi cô bình tĩnh. Hắn vốn không thích chờ đợi. Nhưng đối với cô, hắn lại có thể chờ thật lâu, thật lâu...

Loại cảm giác xa lạ kỳ quái này, kỳ lạ thay, hắn lại rất thích...

Thấy Phoenix đã lau khô nước mắt, hắn mới đi tới.

Tay phải hắn cũng không quá nghiêm trọng, Flint nói dạo này thời tiết bất thường, khi luyện tập không cần cố quá sức, nếu không thì hắn đã mấy lần chèn ép đè bẹp được nhà Gryffindor rồi.

Draco ngồi xuống bên cạnh Phoenix, hắn muốn làm chuyện mà hắn không bao giờ nghĩ sẽ muốn làm, là muốn cho Longbottom mượn bả vai dựa vào.

“Nếu cậu cần... ý mình là... khi con gái khóc rất cần một chỗ dựa, mình có thể cho cậu mượn bả vai.”

Phoenix nhìn Draco, mắt cô hồng hồng ngấn nước. Bất kể lúc nào cô có chuyện gì đó, Draco đều ở bên cạnh, dùng hành động thực tế chứng minh: cô không có một mình.

Như là số phận vậy, khi cô bắt lực và yếu đuối, đều có hắn che chở động viên.

Tâm tình đã bình ổn một lần nữa dâng trào, cô bỏ nhào vào lòng Draco khóc tiếp. Từng tiếng nức nở phát ra, cô đơn, bất bình theo nước mắt nóng hổi chảy ra ngoài.

Draco ngồi đó phát ngốc, bị người lạ ôm như vậy làm hắn có chút xấu hổ. Hắn chỉ cho cô mượn bả vai, rõ ràng là khi con gái đau lòng đại khái là cả vị trí bả vai ở đâu cũng không xác định được...

Nhưng mà, cũng không có gì là không tốt. Draco đem cánh tay còn lại đặt lên lưng Phoenix, như ôm lấy cô an ủi.

Draco không hỏi bất cứ điều gì. Hắn có tự tin, tự tin từ sâu trong trực giác Malfoy rằng một ngày, cô sẽ tự mình kể hết cho hắn nghe.

Như sự việc cuốn nhật ký kia, cô nghĩ đến hắn, nói cho hắn thì tốt rồi.

“Chúng ta làm hòa nhé!” Draco bất ngờ nói ra một câu sát phong cảnh.

Phoenix trong lòng Draco nín khóc, hừ một tiếng rồi thuận tay, véo một cái lên tay bị thương của Draco.

Draco thét lớn một tiếng, lâu bầu nói: "Được rồi, được rồi. Mình để đi đồ dành cậu đã bỏ qua một thứ rất quan trọng đấy?!"

Phoenix "Hừm" một tiếng tỏ vẻ nghi vấn.

“Vi cậu mà mình đã bỏ một trận đấu với Potter đấy!”

Hắn giải thích tiền căn hậu quả, lại không nghĩ rằng sẽ đỡ Phoenix nín khóc mỉm cười.

Phoenix nghe xong càng âm áp hơn, tâm tình tốt lên nhanh chóng. Cô có lẽ sẽ không có biện pháp đánh bại Ông Kẹ, vậy thì sao chứ?

Luôn có cái tên Tiểu Malfoy ở đây đồ dành cô vui vẻ, vậy là đủ rồi.

đột phá, đột phá nhé ~~~ Draco nhà ta đã tiến thêm được một bước lớn rồi. hí hí

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: 45: Cùng Làm ba Ba Củ Nùng

editor: Chu Muội.

Phoenix đã cùng Draco làm hòa rồi?!?!

Blaise: Cái hôm học về Ông Kẹ đó, cả hai đều chạy ra ngoài, rồi lại cùng trở về. Có mùi JQ nồng nặc ở đây...

Đáng tiếc, Dominica vẫn trong Bệnh thất, hắn hiện không có ai để tám chuyện cùng...

Phoenix nhận thấy từ sau tiết học Ông Kẹ thì Neville bắt đầu tránh mặt mình. Hắn đương nhiên rất vụng về, từ việc không đến ăn ở đại sảnh cho đến cố

tình đi thật nhanh khi nhìn thấy Phoenix. Cô chưa kịp gọi hân một tiếng đã không thấy người nữa rồi.

Hermione vẫn canh cánh trong lòng chuyện con Buckbeak, hơn nữa lúc đó đến nay quan hệ giữa hai người vẫn chưa có chuyển biến tốt nên cô nàng tiết lộ cho Phoenix rằng Neville dạo này thường xuyên ở trong phòng, lại rất hay ngăn người suy nghĩ đầu đầu.

“Bạn giúp mình chuyển lời đến Neville là mình muốn cùng anh ấy nói chuyện, bảo anh ấy đến tìm mình.”

Phoenix không giải thích được nguyên nhân dẫn đến thái độ của Neville, may mà hân chỉ ở nguyên trong tòa thành, nếu hân chạy loạn thì cô thật lo lắng.

Hermione đồng ý nhưng Phoenix đợi mấy ngày liền cũng không thấy Neville tìm đến.

Một buổi sáng đẹp trời, Poenix vươn vai ngồi trên giường ngó sang giường Dominica. Cô bé vẫn còn ở Bệnh thất, đến thứ sáu mới được thả về. Phoenix hy vọng cô bé nhanh chóng khỏe lại, một mình một phòng thật không quen, cô nhớ ai đó thường xuyên lủi rủ chuyện không ngừng bên tai mình. Rất nhanh thôi, mọi thứ sẽ trở về đúng quỹ đạo của nó.

Thời khóa biểu hôm nay là: buổi sáng có Muggle học, buổi chiều là Lịch sử pháp thuật.

Phoenix chỉ muốn đồ người xuống giường nằm ngủ tiếp. Cô mấy hôm nay phải làm các khóa luận văn, rồi giúp Draco giả chữ hân viết bài. Từ sau chuyện của với chị Donna, giáo sư Snape đã biến cô thành người thứ hai để trừ giận, xếp hạng sau Potter.

Lại còn bị phạt lao động đến tận tháng mười hai, mỗi lần chịu phạt đều làm Phoenix mệt tới rên rĩ cũng không còn sức.

Bài một nhập môn là ‘mất sên’ và ‘dung dịch địa loăng’ đã được lược bỏ. Giáo sư Snape giao cho cô làm ‘thân ba ba củ nùng’, bài tập của học sinh năm bốn đó!

Cái mùi gay gay hăng hăng này thành công làm Phoenix tạm thời mất khứu giác, chẳng ngửi được mùi gì nữa.

Thật ra mỗi lần Draco đều len lén giúp đỡ cô một chút, một lần bị giáo sư Snape bắt gặp, hân đương nhiên là nổi trận lôi đình rồi. Từ Draco cô biết được Snape là cha đỡ đầu của hân.

“Mình nghĩ tiếp theo sẽ là một chậu ‘mét bồi mét bảo’, giáo sư Snape sẽ giao nhiệm vụ lấy đầy một xô nước của nó.” ‘Mét bồi mét bảo’ mà Phoenix nói tới là một loại thực vật quý hiếm có sức phòng thủ rất mạnh. Nó như một đám xương rồng, nếu bị ngoại vật chạm vào sẽ phun ra nước có mùi rất tanh thối.

Draco nhăn mặt, tựa hồ cũng rất ghét các loại cây này.

“Như vậy mình sẽ không đến gần chậu nổi mất.”

Phoenix lườm hân một cái.

“Bạn sao lại đắc tội giáo sư Snape vậy? Trong nhà đang đồn ầm lên vụ giáo sư với một nữ Muggle có gian tình.” Draco bát quái.

Donna đã bắt Snape phải thực hiện thần chú không gì phá nổi đấy! Phoenix thờ dài. Chuyện của Donna và Snape mà bọn họ cũng đồn thổi thành có gian tình được, cô thật bá phúc. Con mắt nào trông thấy có gian tình chứ!

“Chẳng lẽ đúng là vậy?” Draco quan sát Phoenix, nghi ngờ nói.

“Biết chết liền.” Phoenix không muốn nói chuyện này nữa, nghịch ngợm đem tay đẩy ‘ba ba củ nùng’ giờ lên mũi của Draco.

Không nghĩ tới Draco phản xạ nhanh như thế, lập tức cầm cổ tay cô lại. Người Phoenix suýt đổ ào về phía trước, ngón trỏ chạm vào môi Draco.

Cảm nhận hơi thở ấm áp, đầu dần phả lên đầu ngón tay khiến Phoenix như tê dại. Còn bên kia, bàn tay Draco ôm trọn cổ tay mảnh khảnh của Phoenix. Da cô đã rất trắng, bị lấm tấm hạt đen làm hân nổi lên ý muốn tự tay mình lau rửa những hạt đen đó đi, không nên bị bẩn như thế này. Ngón tay cô chạm vào môi hân, hân cảm nhận được ngón trỏ của cô rất đẹp, như búp măng. Tuy mùi ‘ba ba củ nùng’ gay mũi vẫn không ngăn được hương thơm ngọt nhẹ của cô bay vào mũi hân.

Bỗng

“Hắt..xì!”

Draco hân xì một cái, hân đã kịp thời xoay người ra chỗ khác. ‘Ba ba củ nùng’ chết tiệt!

Lúc này hai người đã tách ra, Phoenix hoảng hốt. Đúng là buổi sáng dễ bị động kinh, sao cô lại có thể tưởng tượng xa xôi hão huyền như vậy chứ. Phi phi, bay hết đi...

Draco thì đỏ mặt tận cổ, hân ra sức rửa tay, cũng tát nước lên rửa mặt cho bớt ‘nóng’. Phi phi nghĩ gì bay hết đi...

Lúc hai người tạm biệt về phòng, cực kỳ lúng túng...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Draco trưởng Thành

Editor: Chu Muội.

Về phòng rồi Draco quyết định đi tắm, phải tẩy hết ‘chúng’ đi. Blaise bực mình vì Draco độc chiếm phòng tắm quá lâu, nhắc nhở.

“Draco, cậu không ngủ sao?”

“Ngủ đây.”

Draco bước ra với mái tóc lộn xộn, tâm tình không tốt lắm ngã phịch xuống giường, trầm nghĩ: “Chết tiệt!” Từ ngày Phoenix khóc trong lòng hắn, liên tục ba ngày ba đêm tỉnh dậy chăn đệm đều ướt sũng.

Có một lần Draco tự an ủi chính mình, nói bóng nói gió hỏi Blaise mới biết hắn đã có thể ‘ra’ từ học kì trước. Nhưng chỉ mới cọ cọ một chút mà hắn đã như vậy rồi, cái này thật là, bất lực....

Draco không tự chủ được nhớ về người con gái mềm mại đó. Bình thường đều giấu dưới lớp áo choàng rộng rãi, chẳng ai có thể chú ý tới. Nhưng hôm đó cô nằm sấp trong lòng hắn, dán vào người hắn, cọ cọ hắn,... mùi thơm như lại thoang thoảng trên chóp mũi, Draco tìm đập nhanh, mặt đỏ hồng.

Hít... Ai đó hít sâu tìm lại bình tĩnh.

"Blaise!"

Draco thông báo: “Cậu đi ăn trước đi, tối nay mình ở trong phòng.”

Blaise sửa sang cổ áo, nhìn khuôn mặt đỏ trắng kỳ quặc của Draco qua gương, giọng điệu thiếu đôn.

“Thiếu gia Draco, không lẽ cậu gặp ác mộng mà ngại không dám nói?!”

Blaise tiến lại gần giường Draco, chưa đến gần đã bị Draco rút đũa phép.

“Zabini!”

Blaise bừng tỉnh, nhìn Draco, có chút ngạc nhiên, cũng có chút thấu hiểu. Cũng không nói thêm câu nào liền xoay người đi nhanh.

Draco không thể bình tĩnh. Hắn thề đã nhìn thấy Blaise cười lúc hắn vội xoay người đi. Tức chết mất.

Hừ, không phải hắn thích quần áo lấm sao? Để xem hắn còn có thể mặc được nó nữa không?

"Draco đâu?"

Phoenix ngồi đợi ở phòng nghỉ, cô đang chờ Draco ra rồi cùng đi ăn.

Blaise đánh giá Phoenix, nói úp mở.

“Cậu ta kêu chúng ta đi ăn trước. Có lẽ đêm gặp ác mộng, giờ ngủ bù.”

"Cậu ta gặp ác mộng?" Phoenix nghe xong phì cười. Draco thề mà lại gặp ác mộng.

Blaise cũng không bình luận gì thêm, di dời đề tài.

"Flinders nói cậu bị Snape phạt mà không có thời gian luyện tập. Nếu cậu có thời gian thì tìm anh ta tập luyện thần chú gọi Thần hộ mệnh."

“Các cậu đã bắt đầu học gọi Thần hộ mệnh rồi sao?”

Thần chú này thuộc loại cao cấp vừa. Rất nhiều phù thủy cả đời cũng không thể nhìn thấy thần hộ mệnh của mình là cái hình dạng gì.

“Không phải là vì bọn Giám ngục sao?” Cái tên này như làm người tự nhiên sinh ra cảm xúc bài xích, sợ hãi, căm ghét. Blaise mất hứng kể.

Hai người cùng đi ăn, sau đó không cùng môn học, Phoenix và Blaise tạm biệt nhau.

Hermione cũng đăng kí khóa Muggle học, tuy hai người không ngồi cùng nhau nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ trò chuyện.

Hermione hôm nay hình như rất bức bối.

“Cậu có chuyện gì sao?” Phoenix nghĩ Hermione đang cần tâm sự. Tuy hai người có chút tranh chấp, nhưng trong tiềm thức Hermione đã coi Phoenix như bạn tâm giao, có thể chia sẻ mọi bí mật tâm sự. Mặc kệ Ron nghĩ thế nào, Hermione vẫn thấy Phoenix rất tốt, không giống đám người Slytherin đáng ghét kia.

“Là Ron đó!”

Hermione nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cậu ta luôn nói Crookshanks muốn bắt Scabbers. Đó là vì Crookshanks là mèo, mèo muốn bắt chuột thì là rất bình thường mà!”

Phoenix khuyên Hermione trông vật nuôi của cô chặt chẽ, nếu cần thì đưa con chuột của Ron vào lồng sống.

"Crookshanks rất thích bám theo mình, nó chắc chắn không muốn ở trong lồng đâu!"

Đúng lúc này, giáo sư Burbage đi đến. Bà là một người phụ nữ trung niên tóc vàng thú vị. Phoenix cũng cảm thấy cô đối với Muggle ngày càng hứng thú. Hai người tự giác ngồi ngay ngắn chuẩn bị học.

Sự kiện Hogsmeade sắp tới, khắp nơi đều nói về việc chuẩn bị cho sự kiện lớn này. Mọi người nhao nhao bàn bạc nên chuẩn bị cái gì để cuối tuần đi Hogsmeade.

Môn Muggle học đều đa phần là học sinh nhà Gryffindor và Hufflepuff, người vì hứng thú với Muggle, còn lại chắc đa phần là chọn bừa rồi. Nhà Slytherin có một mình Phoenix, nhà Ravenclaw thì không có một ai, bọn họ muốn học những kiến thức thực dụng liên quan đến thế giới mà họ sống thế giới phù thủy.

Phoenix lúc này cũng nhớ ra, cô chưa chuẩn bị gì cho sự kiện này.

Cô đến hỏi qua Dominica. Trong thời gian cô nằm ở Bệnh xá xem chừng tinh thần còn tốt hơn khi ở cùng cô. Gần như lúc nào Dominica cũng có Brian Bagshot, bạn trai cô nàng, bên cạnh chăm sóc. Dominica tâm tình vui sướng nói Phoenix không phải lo, cô và Brian sẽ đi cùng nhau.

Draco nghe được tin này tỏ ra kinh ngạc.

“Nhà Bagshot lại chấp nhận một Máu lai sao?”

Brian Bagshot chính là con cháu của Chuyên gia Lịch sử Pháp thuật Bathilda Bagshot nổi tiếng.

Phoenix tới đại sảnh ăn trưa, tùy ý lấy món khoai tây nghiền đậu cùng chút bánh mỳ lấp bụng. Draco vừa ăn xong, hần ngồi lại đợi Phoenix cùng đi học môn Lịch sử pháp thuật.

Giáo sư Binns với chất giọng đều đều của ông, đã đánh gục một nửa lớp học, Blaise ngồi trước Phoenix đã triệt để ngã xuống. Draco ngồi ở chỗ Dominica, chống cằm nhìn ra cửa sổ, không biết nghĩ người nhìn cái gì.

Tiết này học về vua Arthur, Phoenix đã học thuộc từ lâu. Nhớ tới lời Blaise tối qua, bèn quay qua hỏi thăm Draco.

“Nghe Blaise nói tối qua cậu nằm mơ?” Phoenix thì thầm làm Draco đông cứng.

Thấy hần khản trương như vậy, Phoenix vừa cười vừa nói.

“Cậu lớn như vậy rồi mà còn mơ thấy ác mộng sao? Còn để cho Blaise biết được nữa chứ!”

Hai người quá mức gần gũi, Draco bắt gặp mỉm cười. Hần nhẹ nhàng xoa đầu Phoenix, cảm giác tốt lắm.

“Làm sao có chuyện như vậy được, cậu ngốc à!”

Draco không dấu vết gạt đi câu chuyện, đôi mắt xanh dương nhìn Blaise đang ngủ ngon lành, trong đầu nhanh chóng bày ra kế hoạch.

Blaise không hiểu sao rùng mình, lưng hần thật lạnh.

“Sự kiện Hogsmeade sắp tới, cậu đi cùng mình nhé!”

Hần mời rất tự nhiên, tựa như việc mời Phoenix đi cùng là điều đương nhiên, như thể bọn họ vẫn luôn như vậy.

Phoenix gật đầu: “Được a!”

Draco mắt nguyên, tâm tình rất tốt.

Buổi tối...

“Draco!!! Sao giường và tủ quần của mình lại thành một đồng tro bụi thế này!!!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Đêm Trước Hogsmeade.

Editor: Chu Muội

Dành tặng cho tất cả các bạn đọc giả đã luôn dõi theo và ủng hộ truyện "Kiêu ngạo và định kiến". Rất cảm ơn sự nhiệt tình của các bạn! Mong các bạn tiếp tục theo dõi truyện, bình luận truyện cũng như góp ý để tiếp thêm tinh thần cho edit. ^3^

Nháy mắt đã sắp tới sự kiện Hogsmeade. Tối hôm đó Blaise tỏ ra cực kỳ thích thú, thề thốt rằng phải rủ bằng được một cô nàng Patti nào đó rất nổi tiếng ở Ravenclaw đi hẹn hò ở quán trà của phu nhân Hạnh Phúc.

Draco hạ xuống một nước cờ phù thủy, Phoenix đã đi tìm Flinders luyện tập thần chú gọi Thần hộ mệnh nên cậu đành giết thời gian nói chuyện phiếm với Blaise, nghi hoặc hỏi:

“Cái quán trà của phu nhân Hạnh Phúc đó có gì đặc biệt sao?”

Blaise lấy một tờ giấy danh sách thảo dược, lười biếng nói:

“Đối với mấy người như cậu mà nói, cái cửa hàng kia chính là một nơi vô cùng nhàm chán, nhưng các cô gái lại rất thích nơi này_ nơi tràn ngập nơ con bướm và màu hồng phấn. Padma đã giới thiệu nơi đó cho mình đấy!”

Padma? Chính là con bé da đen người Ấn Độ đó sao? Draco ghét bỏ:

“Cô ta đứng cạnh cậu, đúng là rất hợp!”

Tuy Padma cùng Patti là cặp chị em xinh đẹp nhất nhì Ravenclaw thì thái độ của Draco đối với những người này vẫn như vậy.

Blaise cũng không có ý kiến, Padma chỉ là đối tượng lúc này của hắn, xong cô nàng này, đến lượt mục tiêu tiếp theo thì hắn vẫn sẽ lại khen cô ấy xinh đẹp nhất.

“À, mai cậu đi cùng với Phoenix hả?”

Blaise buông tờ giấy, cầm đĩa phép lên ngắm nhìn. Hắn là người thiên về hành động, chỉ thích các loại thần chú chiến đấu, mấy thứ thảo dược học, độc dược học này đối với hắn là cực kỳ nhàm chán.

Draco vui vẻ gật đầu:

“Tất nhiên là vậy.”

“Xem ra Goyle và Crabbe là hai người đáng thương nhất rồi. Họ chắc sẽ là hai thằng con trai đầu tiên sẽ đi vào tiệm Công tước Mật đỏ. Chúng nó còn định càn quét sạch sành sanh kệo trong tiệm cơ!”

Draco: Không đi cùng chúng nó đúng là sự lựa chọn đúng đắn.

Hai người câu được cậu không nói chuyện, lát sau, Phoenix uể oải đi vào.

Cô vắn vắn xoay xoay chiếc đĩa phép của mình như muốn xả con giận, thỉnh thoảng ngửa tay bắn ra vài tia phép vụn vặt khiến mọi thứ xung quanh lộn xộn cả lên.

Phoenix đập “Bộp” hai tay xuống bàn, mày cau có nhìn Blaise và Draco:

“Các cậu đều thành công gọi ra thần hộ mệnh sao?”

Blaise chỉ Draco, rất vô tội nói:

"Chỉ có cậu ta làm được thôi. Nhưng mà nghe mẹ cậu ta khoe rằng ‘cực cưng’ Draco suốt mùa hè đều lên lút luyện tập hàng ngày."

Blaise thành thực thú nhận hẳn chỉ gọi được ra đám sương trắng chứ chưa nhìn ra cái hình dạng gì.

Phoenix thật không cam tâm nhìn chằm chằm Draco đến nỗi cậu ta không chịu nổi ánh mắt uất ức của cô mà thờ dài quay mặt ra hướng khác. Cậu gõ gõ đũa phép vào tách trà, nháy mắt trong tách là hồng trà thơm nóng. Draco điềm nhiên đưa chén hồng trà cho Phoenix, cô nhìn hẳn thêm chút nữa, rồi mới dời đến chén trà, giờ tay tiếp nhận đồng thời ngồi xuống ghế. Cô vừa thờ dài vừa nhấp môi thưởng thức.

Lúc này luyện tập, cô đọc thần chú khô hết miệng lưỡi mà vẫn chưa thành công.

"Cậu cũng giống mình, lúc đầu đều là không có hiện tượng gì à?"

Draco không nói gì, cúi đầu vờ về quần cò.

Blaise vỗ vai Phoenix an ủi.

"Cái này là rất bình thường mà. Có nhiều phù thủy cả đời cũng không gọi ra Thần hộ mệnh được."

"Nhưng Flinders nói mình là người chậm nhất trong nhóm rồi. Đến cả sương mù cũng chẳng thấy!"

Phoenix đặt tách trà xuống, dựa lưng vào ghế, ngả đầu ra sau nhìn trần nhà một cách mệt mỏi.

Draco này giờ yên lặng bỗng nói một câu.

"Thả lỏng tinh thần hoặc ý niệm cực mạnh thì sẽ gọi ra Thần hộ mệnh, Phoenix, cậu chẳng lẽ lại muốn cái sau?"

Đây chính là hai phương pháp để gọi thần hộ mệnh, phần lớn mọi người đều chọn cách thứ nhất, thả lỏng tinh thần, nghĩ đến những điều vui vẻ, hạnh phúc, tự nhiên thần hộ mệnh sẽ xuất hiện. Còn cách sau kia thì rất ít người làm được. Chỉ một số người có niềm tin mạnh mẽ đến mức bất tử hoặc là trong giây phút sinh tử, sức mạnh bộc phát mới gọi được Thần hộ mệnh.

Biết được Blaise có thể gọi ra được đám sương mù, mà Phoenix vốn dĩ rất xuất sắc ở phương diện Bùa phép, Thần chú lại không thể, điều này làm cô càng uể oải hơn.

"Mình cũng không biết nữa..."

Mà thời gian này cô không gặp được Neville, tâm chẳng thể bình tĩnh.

Draco khéo léo xoay chuyển đề tài, cùng Blaise lôi kéo sự chú ý của Phoenix vào sự kiện Hogsmeade ngày mai. Phoenix hưng phấn hẳn lên, sôi nổi bàn tán lịch trình. Tiệm Công tước Mật là chắc chắn phải đi rồi, còn phải đi mua thêm bút lông và da dê nữa. Quán Ba cây chổi thì rất tiếc, bọn họ vẫn là trẻ vị thành niên, chưa được vào. Còn Quán đầu heo... Phoenix gạt bỏ, cô nghe theo giáo sư Flitwick nói rằng quán này hơi loạn, đi vào không khéo bị trêu đùa quá trớn, khá nguy hiểm với học sinh năm ba.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: 48: Chuyến Đi Hogsmeade

Editor: Chu Muội.

Ngày hôm sau, ai cũng đều dậy từ rất sớm, sự hào hứng và thích thú hiện rõ trong từng khuôn mặt. Những học sinh năm ba được phụ huynh ký tên cho phép đi đến làng Hogsmeade đi đến nơi tập trung. Thật ra thì ở cổng trường Hogwarts rõ phải là đã đến làng Hogsmeade rồi. Filch như rít từng cái tên từ trong cổ họng ra, hẳn như rất không tình nguyện làm việc này, như thể để bọn họ vượt ra ngoài tầm mắt của hắn là điều không thể chấp nhận được.

Trong đội ngũ Gryffindor chỉ thấy Hermione và Ron, Potter và Neville không thấy tám hơi.

Rõ ràng bà nội đã ký đơn cho cả hai người, chẳng lẽ Neville làm mất rồi?

Phoenix muốn xác nhận lại một lần nữa, quay lại hỏi Filch:

"Xin lỗi, Neville Longbottom có nộp đơn không?"

Filch dừng lại, đánh giá Phoenix vài lần, lật lật nhìn lướt qua mấy trang giấy.

"Có nộp, Gryffindor Neville Longbottom."

Hắn cười khẩy lộ cái răng vàng khiến người nhìn vào là muốn nôn.

"Có lẽ nhớ nhầm thời gian, chắc đang ngủ lì trong phòng chứ gì!"

Thái độ của Filch không tốt đẹp gì, Phoenix không muốn dây dưa thêm, "Cảm ơn." Rồi quay đi luôn.

Draco dừng lại đợi, thấy cô không đứng, bèn hỏi:

"Làm sao vậy?"

Phoenix quét mắt một vòng vẫn không thấy Neville, lắc đầu.

"Không có gì đâu, chúng ta đi thôi"

Muốn ra khỏi Hogwarts thì đương nhiên sẽ phải đi qua khu vực mà bọn Giám ngục trông coi. Cả một khu vực tối tăm và lạnh lẽo như có một màn sương đen dày bao phủ làm mờ mịt tầm mắt mọi người.

Một số học sinh năm ba xuất sắc triệu hồi thần hộ mệnh của họ, lác đác vài đốm sáng nổi lên. Goldstein của Ravenclaw có thần hộ mệnh hình một con diều hâu. Con diều hâu chao lượn được một vòng thì cũng biến mất tăm. Hành động này hiển nhiên đã chọc giận đám giám ngục Azkaban. Bọn chúng chồm chồm lại sà xuống gần một nhóm người dễ dọ dẫm. Các nữ sinh kinh hãi thì nhau hét ầm lên, cả lũ chạy rảo riết mong sao thoát khỏi khu vực này càng sớm càng tốt.

Ngược lại, nhóm người Phoenix Draco lại đi chậm, có mấy giám ngục đã chú ý đến nhóm của họ, một số người bắt đầu lại gần.

Draco bắt đầu đi đánh phải lấy đũa phép, đọc thần chú triệu hồi thần hộ mệnh. Phoenix lần đầu tiên được chứng kiến thần hộ mệnh của Draco, một con mãng xà trắng cực kì oai phong lẫm liệt. Con mãng xà bảo vệ nhóm người không cho Giám ngục tới gần.

Draco bắt lấy tay Phoenix, cô đã lạnh đến run rẩy, toàn thân đều lạnh như băng. Khí rét lạnh âm u của Giám ngục có ảnh hưởng rất lớn tới Phoenix, cô lại chưa thể gọi ra thần hộ mệnh, áp lực và suy yếu làm cô bất lực. Draco bảo vệ Phoenix gắt gao chặt chẽ, kéo cô vào lòng mình, hai người cùng ở chung dưới tấm áo choàng phép thuật.

Một đoạn đường ngắn ngủi, Draco chỉ ước nó dài hơn một chút, để hắn có thể ôm cô lâu hơn chút nữa. Cảm giác bảo vệ người con gái này quá gây nghiện, hắn thật không nỡ...

Thấy tấm biển "Chào mừng đến Hogsmeade", mọi người đều thở phào. Thời tiết hôm nay hơi nóng, vừa nãy lại phải chịu lạnh run người, Phoenix hô hấp loạn xạ, mặt đỏ ửng lên vì hưng phấn.

"Mãng xà đó là Thần hộ mệnh của cậu sao?"

Draco tươi cười tự hào:

"Đương nhiên, mình chính là một Slytherin chân chính!"

Phoenix nhìn bản mặt đắc ý của Draco, không nhịn được trêu chọc:

"Còn tưởng sẽ là một con chim công trắng chứ!"

Draco chịu thua, hắn sao lại triệu hồi thần hộ mệnh để bảo vệ cái cô gái tinh quái này chứ!

Hai người dựa theo lịch trình đã thỏa thuận sẵn, lần lượt đi thăm thú Hogsmeade. Đầu tiên là Tiệm công tước Mật, bất ngờ chạm mặt Goyle và Crabbe đang điên cuồng nhồi nhét bánh kẹo và môm. Draco lựa chọn quay đầu tỏ ra không quen biết. Sau đó ở Tiệm viết lông ngỗng Scrivenshaft lại đụng Ron và Hermione đang tranh luận kịch liệt mà vấn đề xoay quanh hai con thú cưng Crookshanks – Scabber... Phoenix cảm thấy, một người nuôi mèo, một người nuôi chuột thì... tốt hơn hết là không nên ở gần nhau.

Một tiếng hét thất thanh vang lên từ Lâu Hét, chuyện này là rất bình thường. Mọi người cũng chỉ nhìn một cái, và mọi thứ lại diễn ra như bình thường.

Trong cái không khí nhộn nhịp này, Phoenix thấy tiếc khi Neville không đi. Hai người đi lòng vòng rồi lại trở về tiệm Công tước mật. Phoenix đột nhiên muốn ăn kem bạc hà, cô đi vào mua một cây. Chút thỏa mãn với que kem đi về thì Draco bỗng đoạt lấy, một đường cong đẹp đẽ mà đích đến là cái thùng rác.

"Malfoy!"

Lúc mua kem cũng rất vất vả, mọi người đều muốn mua, cô nhanh tay mới mua được một cây vậy mà hắn lại dờ chúng ném đi là sao?

Draco chậm rì rì mới lên tiếng, có vẻ hờn giận, cũng có chút hối lỗi, quay đầu đi không để Phoenix thấy mặt rồi mới nói:

“Cậu phải mua Chocolate mới đúng chứ!”

Phoenix không muốn cảm nhận cảm giác chen lấn như vậy lần thứ hai, cô tức giận kéo tay Draco đối diện với mình, chất vấn:

“Kem với Chocolate khác nhau à!”

Draco để Phoenix kéo tay mình, nhìn Phoenix. Đúng lúc Pansy và Daphne đi qua, nhìn phải cảnh ‘thân mật’ này thì nhìn Phoenix ghen ghét. Draco chú ý đến hai người, thầm kêu không ổn. Hai tay đặt trên vai Phoenix đưa cô nằng đi, vừa đi vừa nói khẽ:

“Phoenix, cơ thể cậu bây giờ không thích hợp ăn kem,”

Cái ... cái gì?!

Phoenix nghĩ mình nghe nhầm rồi, sau đó nhìn Draco thấy hần biểu tình nghiêm túc, không giống như đang trêu đùa. Mặt cô nóng lên, sao hần biết được nhỉ?...

Dọc đường đi đều là Draco dắt đầu Phoenix đi đấy, tâm hồn đã bay đi đâu rồi. Loại chuyện này là vô cùng riêng tư, cô không nghĩ là mình có biểu hiện gì rõ ràng ra bên ngoài. Người khác đến kỳ kinh nguyệt thì đau bụng, đau lưng, nhưng cô không bị làm sao cả, rất bình thường!

Chẳng lẽ mùi máu quá rõ ràng sao?!

Vì thế, cuộc “đi chơi chung” của hai người kết thúc với những suy nghĩ rồi rấm khác nhau.

Phoenix lo lắng cô đã sợ ý cái gì mà để Draco phát hiện ra là cô đang ‘bị’, phải nói là cô rất ngượng ngùng. Mà Draco lại nghĩ Phoenix cứ yên lặng không nói là vì giận, giận hần nói đến chuyện riêng tư của cô. Dù sao thì nó cũng rất nhạy cảm, hần tùy tiện nói ra như vậy là không lịch sự rồi.

Lúc hai người về đến lễ đường Hogwarts, gặp Neville đã cố ý đứng đợi từ lâu. Lúc này không khí xấu hổ mới bị giải trừ.

Neville rất nghiêm túc, chủ động đề nghị Phoenix:

“Phoenix, anh với em có cần nói chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: 49: Phoenix Và Neville

editor: Chu Muội

Trong suốt hai tuần qua Neville tránh mặt cô, nay anh trai muốn nói chuyện với mình, Phoenix đương nhiên rất vui. Cô ra hiệu Draco đi trước, hai anh em đi đến cạnh hồ nước Đen, địa điểm nói chuyện quen thuộc. Trời tối dần, nhiệt độ đang hạ thấp, các học viên lũ lượt đi vào trong để tham gia bữa tiệc thành ra xung quanh đó không có ai.

Phát hiện có người đến, mấy con mực đen trong hồ nhanh chóng lặn hết đi. Phoenix muốn hỏi và kể cho Neville rất nhiều thứ nhưng cô biết, Neville có tâm sự, hơn nữa chuyện này có liên quan tới cô, tất nhiên, nó cũng chẳng phải là chuyện vui gì.

“Neville, dạo này anh làm sao vậy!”

Hai tuần nay Neville tránh mặt Phoenix là có lí do khó nói. Từ sau lần Ông Kẹ ấy, đầu óc hần như được khai thông, cẩn thận xen xét lại sự việc thật lâu. Những gì giáo sư Lupin nói hần cũng nhớ rất rõ.

Là anh trai sinh đôi với Phoenix, Neville tuy rằng nhát gan nhưng khi được vào nhà Gryffindor, hần cảm thấy vinh dự, cho hần, cho bà, và cho cả người cha người mẹ anh hùng... Hần tự hào vì chiến công của họ. Thế nhưng em gái Phoenix còn tài giỏi và dũng cảm hơn hần rất nhiều, lại sợ chính cha mẹ mình, nỗi sợ nhất lại là hình ảnh tượng trưng cho sự hiện diện của họ...

Tâm thức thiếu niên luôn sùng bái thứ này, phát hiện ra đây lại là thứ mà em gái sợ nhất... Đây căn bản là không thể nào!

Điều này như một sự sỉ nhục! Chẳng lẽ Phoenix không muốn trở thành anh hùng như cha mẹ sao? Phoenix không đồng ý cách làm của cha mẹ ư? Chẳng lẽ em ấy lại là một người dễ khuất phục, không muốn đứng về phe chính nghĩa sao?

Những câu hỏi này dày vò hần, dù trong mơ cũng không ngừng gặp ác mộng. Hần muốn quên cũng không quên được. Càng cố gắng thì nội tâm lại càng bất an, hần muốn Phoenix phải giải thích rõ ràng!

Bây giờ hai người đối mặt nhau, hẳn có thể dễ dàng hỏi, nhưng sao lời nói đến miệng rồi lại không thể phát ra tiếng.

Hắn biết mình không phải là một người anh thất bại, rất nhiều người nói như vậy... Nhưng cho dù thật vậy, hẳn cũng có quyền quản thúc em gái, uốn nắn suy nghĩ Phoenix trở nên bình thường!

Neville hít sâu mấy lần, cơ miệng cũng thả lỏng, nhưng những lời hắn nói ra lại không kiểm soát được a!

“Phoenix, anh thấy nỗi sợ của em là một điều nhục nhã.”

Phoenix không biết nghĩ gì lúc này, cô kinh ngạc, nét mặt buồn bã.

Cô cho rằng Neville sẽ không bao giờ nói những điều như vậy. Từng câu từng chữ như những lưỡi dao găm dài và sắc nhọn cứa vào lòng cô.

Neville nói xong cũng rất đau lòng, hẳn không hề muốn nói như vậy, lại không dám mở miệng thêm, hẳn thật sự không quản được cái miệng của mình!

Thấy Neville dấn vật như vậy, Phoenix biết rõ hẳn không cố ý, cô không trách hắn, nhưng câu nói kia, thực sự làm tổn thương cô rất nhiều.

Khi ở Slytherin Phoenix dùng chính năng lực xuất sắc của mình để chặn họng bọn người đó. Còn đối với Neville, cô căn bản không có cách nào. Người cô quan tâm nhất lại chính miệng nói ra câu làm cô tổn thương, dù là thể nào cô cũng rất đau lòng.

Phoenix không dám nhìn thẳng Neville nữa, cô cố gắng giữ những giọt nước mắt sắp rơi ra. Neville chột dạ đã sớm cúi đầu xuống đất.

“Vì sao?”

Cô thì thầm, tiếng gió đã sớm át đi giọng cô.

Neville hoảng hốt, Phoenix như một người khác vậy, hẳn vội vã nói:

“À à Phoenix, có phải em không muốn anh gần gũi với Harry là để tránh bị thương như cha mẹ phải không?”

Phoenix không đáp lại, ánh mắt cô rơi vào khoảng không, Neville càng lóng ngóng.

“Cha mẹ chúng ta là anh hùng, em quên bà nội đã nói như vậy sao? Hai người bị bọn tù thần thực tử tra tấn bằng Crucio đến nỗi thần trí bất minh, dù vậy cũng không tiết lộ nửa chữ! Có cha mẹ anh hùng đứng cảm như vậy em không cảm thấy tự hào sao? Em không hy vọng có thể trở thành người anh hùng như vậy sao?”

Neville càng nói càng hăng, rốt cục đã đem hết ruột gan suy nghĩ nói ra ngoài. Phoenix tuy biết rõ anh trai sùng bái cha mẹ nhưng không nghĩ rằng Neville cũng hy vọng cô trở thành anh hùng giống như vậy, trong lòng có chút xót xa.

Giờ Phoenix đã biết rõ, cô trả lời, đồng dạng từng chữ:

“Em rất tự hào vì cha mẹ, nhưng xin lỗi, em không muốn trở thành anh hùng theo cách như vậy!”

“Phoenix, em có biết mình đang nói cái gì không?”

Neville cảm thấy thất vọng.

Phoenix đứng thẳng lưng, như có nguồn sức mạnh cổ vũ cô, nhìn thẳng vào Neville.

“Em nói, em tự hào vì cha mẹ, họ chính là anh hùng. Nhưng em hy vọng họ chỉ là phù thủy bình thường như những phù thủy khác. Có thể vào ngày lễ mua tặng em chổi bay, vào lúc em gặp rắc rối sẽ giúp em giải quyết, có thể ôm em, có thể dỗ dành em bằng những chiếc kẹo hay những lời yêu thương.”

Phoenix kiên cường, cô như trưởng thành thêm một chút. Một cảm xúc xa lạ ập tới trong Neville.

“Neville, em muốn được cha mẹ yêu thương dỗ dành.”

Đây chính là khát khao lớn nhất của cô, điều cô đã chôn sâu trong lòng suốt bấy nhiêu năm. Cô rất ghen tỵ với Draco, mỗi lần thấy gói kẹo thơm nức được gói trong chiếc hộp xinh đẹp hay đựng trong chiếc giỏ nhỏ nhắn mà phu nhân Malfoy gửi đến, nỗi khát khao ấy lại âm thầm trỗi dậy. Ước mơ muốn có một gia đình bình thường ấm áp, không cần cái thứ danh vọng anh hùng hảo huyên kia.

Neville ngây như phỗng.

Phoenix cảm thấy ở vấn đề này là hai anh em họ rất khó để hiểu nhau, anh trai cô tránh cô nhiều ngày cũng là phải.

Phoenix thờ dãi, cảm thấy mất mát và bất lực khi lần đầu tiên hai anh em tỏ rõ lập trường trái chiều nhau.

“Neville, chúng ta không thể sống mãi với niềm tự hào này được. Ngay từ đầu chiếc mũ phân loại không hề sai, em chính là một Slytherin chân chính.”

Cô nói tới đây liền xoay người đi luôn. Hai người đã rõ suy nghĩ của nhau, bây giờ chính là lúc cần thiết để tự mình xem xét lại.

Nếu là bà nội hay bác Algie, cô có lẽ đã thuận theo họ, nhưng là Neville, cô muốn ít nhất có một người hiểu mình.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: 50: Ngủ Lại Đại Sảnh Đường

editor: Chu Muội.

Trời hoàn toàn tối, những ngọn đèn bí đỏ đung đưa trên không, những con dơi bị ếm phép bay một cách lộn xộn, những ngọn đuốc cắm bên đường thỉnh thoảng phun lửa lên bất ngờ, hết thảy đều để tạo không khí cho buổi tiệc.

Nhìn thức ăn trên bàn hôm nay được làm đặc biệt khéo léo, Phoenix mới để ý đến cái bụng xẹp lép của mình. Phoenix chú ý hành động sao cho bình thường, cô không muốn ai phát hiện ra tâm trạng không tốt lúc này. Draco và Blaise đang ngồi cùng nhau, bàn luận cái gì đó. Hôm nay có vẻ mọi người đều ăn rất ngon miệng.

Blaise đang cười nhạo Draco lần đầu ‘hò hẹn’ lại để anh trai người ta mang đi mất. Draco cũng chế nhạo lại Blaise khi hắn mãi mê để ý tới một cô nàng da đen Ấn Độ.

Khi phát hiện ra Phoenix, hai người mới ngừng lại, khôi phục bộ dáng quý tộc, thành thực cảm dao đĩa xử lý món bò bít tết.

Một lát sau, Dominica đi tới, gương mặt hồng hồng, tay cầm bó hoa bằng kẹo, tâm tình vui sướng vừa đi vừa nhảy chân sáo.

“Đi chơi vui lắm sao?” Phoenix một bên lấy miếng bánh khoai tây thịt, một bên hỏi.

Dominica chuẩn bị báo cáo một ngày với Brian cho Phoenix, để ý thấy Malfoy kiêu ngạo cũng dừng động tác, có vẻ đang lắng nghe mình nói, trong lòng giật mình.

Dominica cũng không quá quan tâm, ngoài mặt kể chuyện với Phoenix, trong lòng thầm sung sướng nghĩ: “Phoenix, cậu dạy dỗ tiểu hồn đàn này thành công rồi!”

Nếu Draco mà biết, hắn nhất định cầm ngay dao đĩa đĩa thịt trên bàn mà ném vào mặt. Rất tiếc, hắn không có biết.

Ở cuối bữa tiệc, tiết mục năm nào cũng có là tất cả các con ma cùng lao ra từ các bức tường, bay lượn và reu ghẹo mọi người bằng đủ mọi mảnh khõe.

Trở lại phòng sinh hoạt, Draco định hỏi Phoenix sao Neville lại muốn nói chuyện chuyện với cô, nhưng nghĩ lại chắc chỉ vì mấy thứ phiền phức vớ vẩn của tên óc heo đó nên lại mất hứng, trực tiếp đi về phòng.

Lần này cãi nhau với Neville, hóa ra cũng là lần đầu tiên hai anh em cãi nhau to như vậy. Tuy đau lòng vì anh trai nhưng không thể nói là không có chút nào sáng khoái, được nói ra tất cả suy nghĩ trong lòng bấy lâu nay quả thực cảm giác rất tuyệt.

Tắm xong xuôi, cô đang trò chuyện cùng Dominica đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào tuổi mới lớn, đang bàn đến việc ‘Nhà Ford và Malfoy cùng đàm đơn kiện Buckbeak và Hagrid ra tòa’ thì có tiếng gõ cửa.

Trước cửa là đại tỷ Hope, cô có vẻ khẩn trương, tóc còn ướt, bên trong áo choàng chỉ là một kiện áo ngủ.

“Mau lấy áo choàng mặc vào, có lệnh tập hợp khẩn cấp!”

Nói nhanh gọn thông tin lại vất vả đi đến phòng tiếp theo.

Phoenix và Dominica ngơ ngác nhìn nhau, hai người học đến năm ba nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải kiểu tập hợp giữa đêm như vậy. Các cô cũng giống như Hope, khoác nhanh chóng kiện áo choàng bên ngoài rồi đến phòng sinh hoạt.

Giáo sư Snape mặt lạnh đứng ở đó, tuy mặt hắn lúc nào cũng thâm trầm như nhau nhưng lần này mọi người đều phát hiện, nó khó coi hơn bình thường rất rõ ràng!

Hắn kiểm kê sĩ số rồi ra lệnh:

“Đi theo ta!”

Phoenix nhìn thấy Draco, hắn cũng vừa khéo tắm rửa xong, mái tóc bạch kim vừa được gội chưa khô, rủ xuống trán, nhìn trông bết đi đáng về hồng hách, lại nhiều thêm vài phần ngây ngô dễ thương. Trùng hợp là bọn họ cùng mặc áo ngủ tơ tằm màu bạc, hai kiện áo choàng kiểu cách giống nhau, sao lại có cảm giác như có đôi có cặp nhỉ...

Phoenix lắc nhẹ đầu xua ý nghĩ vớ vẩn, tập trung đi theo đoàn nhà Slytherin.

Lần lượt ba nhà còn lại cũng đến, chỉ mất vài phút thăm dò, Blaise nhanh chóng mang thông tin trở lại. Sắc mặt của hắn không dấu điểm sự ghét bỏ.

“Là Black!”

Lúc này nghe được còn có nhóm người Pansy đứng gần đó, mọi người đều lo lắng nhìn nhau.

“Một Gryffindor cho biết, bức họa bà béo canh cửa nhà Gryffindor bị hắn xé rách. Hắn chắc chắn là nhân lúc mọi người không để ý đi tìm Potter.” Blaise khẳng định.

Draco nghe xong, trầm mặc chốc lát, cuối cùng lẩm bẩm một câu:

“Đầu sọc cũng ghê gớm thật.”

Phoenix không nói gì, cô chỉ chăm chăm nhìn vào nhà gryffindor, Neville cũng ở đó, không biết có bị làm sao không?

Chuyện Black xâm nhập vào Hogwarts các học viên đã truyền tai nhau kể hết, tất cả nhốn nháo thành một đoàn, ồn ào ầm ĩ. Đến khi Dumbledore dùng “thanh âm vang dội” phóng to giọng nói để trấn an mọi người thì tình hình mới ổn định. Nhóm ba người Potter như được tách riêng ra, mọi người xung quanh vây lấy họ thành một vòng trong nhưng không ai qua nổi giới hạn đó.

“Ta và các giáo viên trong trường sẽ kiểm tra toàn bộ tòa thành một lần!”

Hiệu trưởng Dumbledore dẫn đầu đoàn giáo viên. Giáo sư McGonagall và Flitwick trước khi đóng cửa, Dumbledore còn nói:

“Chính vì sự an toàn của các em, mọi người đều phải ở trong này đêm nay. Các huynh trưởng hãy chú ý các lối ra vào, toàn bộ thành viên trong hội học sinh phụ trách quản lý. Có chuyện gì lập tức tìm ta báo cáo.” Hiệu trưởng nói với huynh trưởng nhà Gryffindor: “Tìm một con ma để nhấn tin cho ta.”

“Qua đêm ở đây sao?”

Blaise than thở vài giây, ngó nghiêng một hồi rồi nhanh nhẹn chạy ra sát bên Ravenclaw. Hắn liệu có cho rằng ngủ gần người thông minh thì chỉ số thông minh sẽ cao lên không nhỉ?

Dumbledore trước khi đi có biến ra cả trăm cái túi ngủ màu tím, tuy rằng phong cách của hiệu trưởng có hơi... nhưng thuật biến hình xuất sắc của người đã bù trừ khuyết điểm đó rồi.

Phoenix yên ổn nằm trong túi ngủ mới chú ý đến bên cạnh, trái là Draco, phải là Dominica. À, ngoại trừ Neville thì cô chưa bao giờ ngủ gần một đứa con trai nào cả, dưới khoảng cách gần như vậy, cô có chút ngượng ngùng. Cô rút đầu vào túi ngủ, Draco lại nghĩ khác.

“Sợ sao?” Draco sẵn sốc hỏi.

Draco nghiêng người sang, hắn cười dịu dàng, mùi hương bạc hà từ người, từ hơi thở, từ tóc hắn nhẹ nhàng phảng phất. Phoenix càng xấu hổ hơn, cô lắc đầu, hắn lại cho rằng cô đang cậy mạnh.

Đôi mắt xanh ngọc ánh lên ý cười, phản chiếu bộ dáng đáng yêu của Phoenix. Hắn đã quen với việc tranh luận với Phoenix miệng lưỡi sắc bén, nhưng thấy một mặt khác xấu hổ đến đáng yêu của cô hắn lại càng thêm thích hơn.

“Ngủ đi, Hogwarts là an toàn nhất!”

Giọng nói hắn sao thật dịu dàng, như thể đang vuốt ve dỗ dành một con mèo nhỏ.

Tất cả nền bị dập tắt, không gian yên tĩnh lại, Phoenix có thể nghe thấy tiếng tim đập rõ ràng.

Draco nằm dịch lại gần, nằm nghiêng quay mặt với Phoenix, nhẹ giọng dỗ.

"Minh ở ngay bên cạnh cậu đây."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: 51: Trận Tái Quidditch

editor: Chu Muội

Mấy ngày tiếp theo, ở đâu cũng nghe thấy được những câu chuyện nhảm nhí về Black, bè lũ tử thần thực tử rồi còn cả người-mà-chúng-ta-đều-biết-là-ai-rồi-đấy. Dĩ nhiên là gia tộc Malfoy cũng bị kéo vào trong cái câu chuyện xàm xí này, nào tào nào đó ở Hufflepuff còn nói chính Draco đã mang Black vào Hogwarts nữa. Làm Draco mấy ngày này luôn xù lông nhím, động một tý là chầm chọc.

“Quả nhiên, cậu đừng có hy vọng trong đầu bọn Hufflepuff có thêm thứ gì khác ngoài đồ ăn và mấy chuyện bát quái!”

Parkinson ngồi trong phòng sinh hoạt, tào nhả uống cốc cà phê.

Phoenix như có như không chú ý đến cốc cà phê trong tay Parkinson. . . Người ta nói giới quý tộc là rất nhạy cảm, rất biết thưởng thức cơ mà! Cà phê mà cô ta uống chính là phân của Villa nhà cô đấy, sao Parkinson có thể uống ngon lành như thế được nhì????!!

Draco cũng có cùng suy nghĩ, Parkinson có rót mời hân, tuy nhiên hân chỉ ngửi thôi đã biết rồi! Sao cô ta lại không nhận ra????!!

Parkinson tiều thur, người đứng đầu Draco club, lại chỉ chăm chú nghĩ:

“Bọn Hufflepuff chết tiệt, Draco mất hứng tới nỗi chẳng buồn uống cà phê mà ta rót!”

Draco buồn bực cũng chỉ trong chốc lát, hân đã bị phân tâm bởi công việc giúp đỡ Phoenix luyện tập thần chú gọi thần hộ mệnh.

Phoenix không chắc Draco sẽ giúp cô không, khi hân nhận lời, cô đương nhiên là rất vui vẻ. Tuy rằng có một suy nghĩ rất nhỏ là luôn muốn đánh bại tên Draco ngày càng tiến bộ này.

Vì thế, bất cứ khi nào không cần lên lớp, thì họ đều lén lút chạy tới phòng mật thất của hội chiến đấu luyện tập.

Hai nhân vật nổi tiếng đồng thời biến mất trong thời gian nhạy cảm như lúc này đương nhiên sẽ bị mọi người chú ý, và hàng loạt các phiên bản hư cấu ra đời. . .

Gryffindor: Malfoy luôn kim kẹp, giám sát Longbottom không rời nửa bước, nguyên nhân là vì một mình hân không thể mang Black vào Hogwarts được, cần thêm sức mạnh của Phoenix mới đủ để giúp hân.

Ravenclaw: Hai người đấu đá nhau tranh giành thứ hạng. Longbottom muốn giữ vững vị trí số một còn Malfoy thì muốn đả bại Longbottom, giành xếp hạng nhất, cho nên họ mới lén lút đi luyện tập như thế.

Hufflepuff: Romeo và Juliet phiên bản thực tế! Yêu nhau lắm cắn nhau đau hay thương nhau cùng tiến cùng lùi đấy? Họ vì tránh né dư luận cùng phụ huynh nên mới lén lút yêu đương vụng trộm dưới danh nghĩa luyện tập. . . -_-!!!

Slytherin? Ôi, các Slytherin còn đang bị Malfoy quản thúc, nào dám hé ra nửa lời. Những con rắn nhỏ đều lén lút viết thư báo cáo về nhà, hỏi rõ chuyện tình. . .

Những câu chuyện trên đều không đến tai hai nhân vật chính, họ rất bận bịu với các hình phạt của giáo sư Snape!

Thắng đến buổi chiều một ngày, hai người tranh thủ buổi trưa luyện tập thần chú nên đến trễ môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám tiết đầu tiên. Vốn cho rằng là giáo sư Lupin ôn hòa nên hai người còn rất điềm nhiên, những khi vào phòng, bầu không khí kì quái! Trên bục giảng là Snape! Thảo nào mà bọn học sinh im răm rắp, nhìn cái mặt âm trầm kia thì ai cười cho nổi.

Phoenix và Draco: Chạy trời không khỏi nắng!

“Xem nào, hai trò, đều đi trễ!”

Mọi người đều chăm chú nhìn diễn biến sự việc, mặc kệ là Gryffindor hay Slytherin, kịch hay bày ra trước mắt thì ai cũng như ai cả!

Hai người đều có chút xấu hổ, Snape ý tứ rõ ràng, lại còn có bao nhiêu là con mắt nhìn chăm chăm không thiện ý như vậy. . . Neville nữa, ánh mắt như muốn đâm thủng người Malfoy.

Tuy nhiên, cứu thế chủ quả đúng là cứu thế chủ, Potter đã cứu hai người thoát một kiếp nạn, hứng trọn lửa giận của Snape.

Gryffindor oan ức bị trừ tặn năm mươi điểm.

Tiết học bắt đầu, điểm của Gryffindor lại tiếp tục giảm xuống, bởi vì Hermione tranh cãi với Snape về nội dung bài giảng.

Hermione không tán thành việc học người sói, đây là bài gần sau cùng, hiện giờ chưa học tới.

Mặc kệ thế nào, Snape vẫn thắng, hân lại giảng cực kỳ chi tiết về Người sói, đây là nội dung bài thi cuối năm chẳng?

Phi phi phi, Snape là người lương thiện đến thế sao?

Ngày tái đấu Quidditch, thời tiết cực kỳ tệ, trời đen sầm sì, gió mạnh như muốn thổi bay mọi thứ.

Draco từ sáng sớm thức dậy liền rất quy củ, chậm rãi mà từ tốn ăn bữa sáng, trông không có vẻ gì là vội vàng hồi hộp cả. Hắn thay đồng phục Quidditch, vuốt lại những nếp áo rồi tự phù phép lên người một tá phép chống nước... vô dụng thôi, loại phép này đứng trước cái thời tiết điên cuồng kia thì chỉ để làm cảnh!

Phoenix và Dominica ăn xong cũng qua xem Draco, Phoenix mang chút bánh ngọt đến cho hắn, dù nhai kỹ nhưng căn bản là ăn quá chậm, quá ít. Nhìn hắn gầy như thế, Phoenix chỉ lo không phải hắn cười chổi bay mà là gió hất hắn bay đi mất.

Đồ Draco ăn được nửa cái bánh ngọt đã bị Flint kêu đi rồi.

“Nhớ xem mình thi đấu đấy!”

Nửa tháng nay Draco tập luyện rất nghiêm túc, cũng tiến bộ rất nhiều, tất cả đều chuẩn bị cho Potter.

Phoenix và Dominica khi đi ra ngoài phải đeo ủng, mặc áo mưa rồi cả che ô, đứng trên mặt đất mà cũng bị gió thổi cho lảo đảo. Mưa quá mức sắc và lạnh, đến mờ mắt còn khó chứ đừng nói là quan sát chung quanh.

“Chết tiệt, cái loại thời tiết gì đây! Lát nữa lên trên khán đài cao như vậy thì còn kinh khủng như thế nào nữa?”

Phoenix thật bức xúc với thời tiết, ngoài miệng cô nói vậy nhưng vẫn từng bước đi lên khán đài. Càng lên cao gió càng lớn, nhiệt độ càng thấp, càng giáic như khán đài lung lay sắp đổ, cực kỳ không an toàn. Cả một đám người đó run rẩy, ai cũng thủ sẵn đũa phép phòng ngừa bất trắc sẽ lập tức niệm chú bảo vệ mình.

Tiếng còi bắt đầu trận đấu hôm nay như lạc điệu, bị gió phiêu tán đi không còn vang dội như ban đầu. Tuy quan sát rất khó nhưng chút chuyện ấy là gì, làm một phép tình mắt là giải quyết xong.

Phoenix dễ dàng quan sát Draco, hắn rất nổi bật trong đám người Quidditch to lớn cơ bắp, cứ như hạc trong bầy gà...

“Malfoy sẽ không bị thổi bay chứ?” Dominica hỏi, cô nghĩ Potter rất có khả năng sẽ ngã trước, hắn trông gà như thư sinh. “Mình thấy Potter bay lảo đảo lắm, hắn không có nhiều kinh nghiệm trong loại thời tiết này, mong rằng mọi người đều an toàn.”

Tuy mắt nhìn được rõ ràng nhưng căn bản là không thể mờ mắt mà nhìn được, gió lạnh băng thổi qua làm mắt cay xè, chảy cả nước mắt.

Gryffindor hiện đã dẫn đầu với năm mươi điểm, Phoenix khần trương đứng lên, bàn tay nắm chặt. Cô biết Draco rất khát khao chiến thắng, cô biết rõ hơn ai hết!

“Mưa gió như tát vào mặt mình vậy!”

Parkinson ngồi đằng trước gào lên một tiếng, rất nhanh lại bị tiếng gió át đi.

Goyle và Crabbe bị Draco phất đến một phải một trái bên cạnh hai cô, như vậy rất tiện, vừa chắn đỡ mưa gió, vừa không phải lo bị gió thổi bay rồi.

Tuy nhiên Phoenix vẫn thấy rất lạnh, nhất là cái mặt lộ ra ngoài bị mưa ướt, lạnh đến tê cứng không còn cảm giác, cả người cơ hồ đều run lẩy bẩy.

“Sao hiệu trưởng không đổi ngày thi đấu đi?”

Học sinh không thể chịu được rét lạnh liên tục rì rào oán thán, dù thích xem Quidditch nhưng chẳng ai chịu nổi cái loại thời tiết và cảm giác lạnh tê tái cả.

Đột nhiên, bóng tối ập đến, cái khí lạnh rét băng như từ địa ngục ập vào cả không gian, cái cảm giác ngọt ngào và hắc ám mà không ai có thể quên được, đặc trưng dễ nhận biết nhất của những bảo vệ của nhà tù Azkaban!

“Giám ngục!”

Phoenix ngẩng đầu, Giám ngục xuất hiện khắp nơi, dưới đất, trong không trung, cả trên đầu bọn họ cũng có rất nhiều.

Mọi người kinh hoàng, có không ít học sinh bị dọa hoặc tổ chức cơ thể kém không chịu được đã ngất đi.

Khán đài bốn nhà là bốn mảnh hỗn loạn, Phoenix cũng khó mà bình tĩnh nổi.

Cô không nhìn thấy Draco đâu cả, khi thi đấu không được mang đũa phép, nếu như...

Hắn đang ở đâu, hắn có được an toàn, hắn không được phép bị thương ở đâu, hắn phải thật lành lặn.

Mọi sức mạnh như được tập trung lại, đưa vào đũa phép hóa thành luồng ánh sáng trắng ập ập mà mạnh mẽ.

"Thần Hộ Mệnh !!!"

Luồng sáng mạnh mẽ phi thẳng lên trời, dần hiện rõ hình một con bạch xà to lớn, toàn thân tỏa ra sức mạnh như muốn lấn áp bóng tối kia.

Cũng trong khoảnh khắc đó, các giáo sư cũng kêu gọi thần hộ mệnh của mình bảo vệ cho học sinh. Trong chốc lát, bóng tối đã bị đẩy lùi, các hình dáng thần hộ mệnh tỏa sáng : phượng hoàng, mèo Ai Cập, con dơi, báo đốm, trắng tròn,...

‘Nhất định phải thắng!’ , Draco mang theo ý niệm đó cạnh tranh với Potter đuổi theo trái Snitch. Hai người bay song song, thỉnh thoảng đụng nhau một cái, tự dưng không biết vì sao Potter và chổi của hắn lại rơi xuống. Cơ hội trước mắt, Draco mạo hiểm dùng cả hai tay bắt trái Snitch trước mặt.

Các thành viên khác đều tạm dừng việc thi đấu để tránh đụng chạm Giám ngục, nhưng hắn vẫn đuổi theo trái Snitch lên thật cao, cao đến nỗi không khí đã loãng đi, gió to như bão, Draco bị hất ra khỏi chổi bay.

Hắn rơi trong không trung, tưởng mình sẽ xong rồi. Nhưng một đạo ánh sáng trắng rực rỡ đỡ lấy hắn, đó là một con bạch xà bay từ phía khán đài nhà Slytherin.

Hơi thở quen thuộc, mang theo sự ấm áp và dịu dàng, Draco vuốt ve thân mình con rắn, cái lạnh giá bấy giờ không là gì cả bởi trong lòng hắn rất ấm áp.

Phoenix, đây chính là Thần hộ mệnh của Phoenix !

Hắn nắm chặt trái Snitch trong tay, hắn muốn dành tặng nó cho cô, chiến thắng này chính là dành cho cô.

Thi triển Hủ hồn Thần hộ mệnh có thể dùng hai loại phương pháp, một loại là khoái nhạc nhớ lại, mà một loại khác còn lại là kiên định tín niệm.

Để gọi ra thần hộ mệnh có hai phương pháp, một là thả lỏng tinh thần nhớ về những điều hạnh phúc, hai là dùng niềm tin, khát vọng mạnh mẽ chuyển thành sức mạnh. Phoenix, cậu tin tưởng, mong muốn điều gì vậy?

Draco cười con bạch xà trở lại trong tiếng reo hò của nhà Slytherin, trái Snitch trong tay giờ lên cao, trong mắt hắn hiện chỉ có một bóng hình nhỏ bé màu tóc xanh lá cây.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: 52: Ngại Ngùng

editor: Chu muội

Lần chiến thắng này đã lật lại tình thế thua trận của Slytherin, học sinh nhà Slytherin vui sướng, vứt bỏ bộ dáng quý tộc cao quý thường ngày mà thỏa sức hò hét. Nhà Gryffindor cũng chúc mừng, tất cả đều ồ lên vây lấy Draco, tung hắn lên cao.

Draco cứ như vậy bị mắc kẹt trong đám người, thật lâu sau mới chặt vật về tới phòng sinh hoạt. Huynh trưởng Flinders đã chuẩn bị tốt bữa tiệc chúc mừng, các thành viên đội Quidditch cả người ướt sũng cũng chỉ dùng thần chú hong khô rồi gia nhập ngay vào bữa tiệc, chẳng buồn để ý bản thân trông thế thảm thế nào.

Lại bị một đám người quần lấy chúc mừng, Draco khó khăn lắm mới thoát khỏi bọn họ, nhìn khắp nơi cũng không thấy Phoenix hau Dominica đâu.

Nhưng hắn trông thấy Blaise, Blaise cũng thấy hắn, nhưng Blaise chẳng có động tác gì...

Draco phải đi đến, mở miệng hỏi trước.

“Phoenix đâu rồi?”

Blaise vô cùng tự nhiên thay đổi thành bộ dáng lo âu, nói dối không chớp mắt.

"Ồi! Cậu Draco, mình đang tìm cậu khắp nơi đây!"

Draco: Chúng ta cách nhau có ba bước chân...

"Làm sao?"

Draco phá lệ nhường nhịn.

Blaise trầm mặc lắc đầu, bộ dạng ‘chuyện xấu xảy ra’.

"Draco, mình tìm cậu là có chuyện muốn nói: Phoenix này bị ngắt xiu."

Hắn nói với cái giọng tỉnh bơ, kết hợp với bộ mặt nghiêm túc kia, Draco chỉ muốn đâm vỡ nó.

"Sao lại ngắt xiu?"

Draco vội vàng lôi kéo Blaise ra ngoài cho hắn giải thích, xem ra còn có ý định kéo hắn đi đến Bệnh thất cùng.

Ôi trời, hắn bây giờ chưa đến đó được!

Blaise lôi kéo Draco lại.

"Cậu biết là gọi ra Thần hộ mệnh thì cần rất nhiều ma lực đi, Phoenix lần đầu gọi ra thành công, lại trong hoàn cảnh thời tiết khắc nghiệt cộng thêm cả chục Giám ngục vây quanh như vậy, mười phút sau đã cạn kiệt ma lực mà ngắt đi rồi... "

Draco bức bối, đương nhiên là hắn đoán sơ được nguyên nhân sẽ như vậy rồi, sao Blaise lăm lăm vậy. Vậy nên Draco vùng ra, hùng hổ đi đến bệnh thất.

Blaise ôm đầu bất lực, chậm rì rì đi về phòng ngủ. Cái tên Draco này, hắn nghe hết câu chuyện thì chết chắc, thật là không lịch sự! Đó chỉ là cái phụ, cái chính là Phoenix còn bị rơi từ trên khán đài xuống, cũng may chỉ bị trầy da ở lưng, phải cỡi áo để bôi thuốc. Hình như lúc hắn đi thì vừa khéo Dominica và bà Pomfrey đi ăn cơm thì phải, giường của Phoenix cũng chỉ kéo tấm rèm trắng che một vòng quanh chiếc giường..

Ahaha Draco, đây là mình tạo cơ hội cho cậu đó, ăn ngọt hay ăn đắng thì phải dựa vào năng lực của cậu rồi!

Blaise vui sướng đến nỗi nâng niu chiếc gối của Draco trên tay mà ‘tâm sự’. Hắn nằm xuống giường Draco, thân nhiên dạng chân chữ đại, ai bảo tên nào phá nát đồ của ta cơ! Mặt gối trắng tinh xóp xóp của Draco ăn trọn một nắm đấm, Blaise này có thù không báo thì sẽ không mang họ Zabini nữa!

Lại nói Draco, hắn rất vội đi tìm Phoenix, không chỉ muốn đơn thuần cảm ơn cô, hắn cảm thấy cần một cái gì nhiều hơn nữa. Tuy nhiên Draco dốc hết ma lực và thể lực để thi đấu, sau đó liền tiếp mấy đoàn người, ngẫm lại hắn chưa được nghỉ ngơi một phút nào.

Draco lê bước chạy, Phoenix thực hiện thành công lần đầu chủ ‘thần hộ mệnh’ và điều khiển nó lâu như vậy, quả thực vượt ra giới hạn ma lực của cô. Tuy rất nhỏ nhưng cũng không có khả năng sẽ trở thành Squib. Hắn không cho phép chuyện đó xảy ra!

Đến phòng y tế, tìm hắn đập rất nhanh, đứng một lúc mà vẫn không đập chậm lại. Draco nghĩ hắn đã vận động mạnh rồi, nên đứng thêm chút nữa rồi vào. Cả hành lang im ắng, bên trong bệnh thất cũng im ắng, dường như chỉ còn lại tiếng tim hắn đập vào tiếng người hít thở bên trong.

Draco đứng ở cửa nhìn vào, sao lại có tới hai cái giường kéo rèm vậy!

Chiếc giường bên phải có một đôi hài nữ ở đó, Draco nhận ra ngay đó là của Phoenix, bước ngay qua đó và vội vã kéo rèm.

"Phoen. ... "

Draco im bật, bị cảnh trước mắt làm cho đứng người. Bốn mắt nhìn nhau, Phoenix quay đầu ra bị dọa chết lặng.

Phoenix nằm nghiêng trên giường, lưng và cánh tay bóng loáng do tháo được trị thương. Mái tóc xoắn xanh màu lá cọ thả xòa xuống bả vai, phân tán ở sau lưng và trước ngực, vô tình che đi bộ phận mềm mại hấp dẫn. Chiếc chăn mỏng chỉ che đến bụng như tạo thêm hiệu ứng gợi nhiều liên tưởng...

Phoenix cũng chết lặng vài phút, đến khi mặt cô nóng đến nỗi rần trớn lên được thì mới khôi phục phân nửa ý thức. Phản ứng đầu tiên là kéo chăn che lại ngực. Những thực là khôn khéo, cô quá vội vàng mà đè ép chặt nó. Hãy tưởng tượng có một quả bóng bay, bạn làm lõm một chỗ thì những chỗ khác sẽ phồng to lên, trường hợp này cũng có thể coi như vậy. Vì thế mà chỗ nào cong nay lại càng thêm cong, chỉ hại người nào đó không thể dời mắt đi được...

"Draco Malfroy! Ngươi cút cho ta a a a a a!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: 53: Astoria Greengrass

editor: Chu Muội

Draco chiến thắng Potter, hẳn đã rất hài lòng về bản thân, nói trận đánh này đã trở thành một mốc son chói lọi trong đời học sinh của hắn cũng không quá. Sáng hôm sau Phoenix gặp Draco, mắt hắn thâm thâm, những tâm trạng hắn lại trái ngược hoàn toàn, dường như còn vui sướng hơn cả hôm trước. Chắc hẳn Draco đã nghe được tin tức cây chổi Nimbus 2000 của Potter gãy te tua rồi.

Thật đúng là như vậy, không chỉ đánh bại Potter, hắn còn làm tan tành ‘vũ khí yêu quý đặc lực’ của Potter nữa. Tâm tình Draco chỉ có xán lạn hơn cả mặt trời. Lúc bấy giờ mới nhớ tới Phoenix, người đã gọi thần hộ mệnh ra cứu hắn một mạng.

Draco ngồi tại phòng sinh hoạt, tay cầm ly hồng trà nhàn nhả thưởng thức, khoe môi thỉnh thoảng câu lên, trong đầu hắn bây giờ còn là những ‘kí ức đẹp đẽ’, Potter hay Giám ngục, chiến thắng gì gì đó đều bị ném sau đầu rồi.

“Chỉ khi nào cậu ta không còn nói mấy cái từ ‘đầu sọ’ ‘Potter’ nữa thì mình mới tin Draco thật sự không đi gây sự với Potter.” Phoenix bình luận.

Cô thấy Potter được gọi là cứu thế chủ chỉ vì cậu ta là người sống sót sau khi bị Voldemort tấn công, trong chuyện này chắc hẳn không hề đơn giản như mọi người vẫn nói. Cho tới bây giờ, ngoài một chút thực lực tiềm ẩn của Potter thì không thể công nhận rằng cậu ta cũng rất may mắn.

Ví dụ như ngã xuống từ độ cao 50 thước Anh mà không xảy ra việc gì.

Trong khoảng thời gian này, Blaise thành thạo hơn rất nhiều, từ sau lần ‘dụ dỗ’ Draco đi ‘thăm bệnh’ Phoenix thì liên tục một tháng sau đó hắn ở trong Hội chiến đấu đều bị Draco luyện tập nghiêm khắc. Lại còn là luyện tập thần chú nguyên rủa các loại, tự nhiên Blaise trở nên ‘ngoan ngoãn’ hơn rất nhiều.

Về phần ngày đó, một chốc ‘lỡ nhìn’ đối với Draco cũng có ảnh hưởng lớn.

Cuối tháng mười một, Slytherin đấu với Ravenclaw, không có gì bất ngờ, Sytherin theo đà chiến thắng. Thêm một trận đấu nữa với Hufflepuff là bọn họ có thể giành được cúp Quidditch năm nay.

“Tầm thù của Hufflepuff rất lợi hại, lần tổ hợp này chính là đội hình mạnh nhất trong lịch sử của Hufflepuff.” Flint đánh giá khách quan thực lực đội địch.

Draco này giờ vẫn cúi đầu lắng nghe bỗng nhiên ngừng đầu nhìn theo tầm mắt Phoenix, hắn nhận lại được một nụ cười ‘ghê tởm ngọt ngào’ của Astoria Greengrass, hừ một tiếng khinh thường quay mặt đi.

Thật ra dạo này Astoria rất hay xuất hiện trong phòng nghỉ, cô em nhà Greengrass nhìn Draco và Phoenix với ánh mắt phức tạp, cuối cùng cắn răng một cái, hướng Phoenix hỏi.

“Longbottom, chị rất thân với học trưởng Diggory sao? Em thấy hai người đi với nhau mấy lần trong thư viện!”

Lúc Astoria đi đến thì đã thu hút sự chú ý của không ít ánh mắt. Diggory chính là đội trưởng Quidditch của Hufflepuff, nghe đến tên nhân vật này thì không ít nữ sinh Slytherin không kìm được lộ ra vẻ bất quái.

Phoenix rất hào phóng, tươi cười tiết lộ.

“Nghỉ hè năm nhất có đến trang viên Diggory ở chung với gia đình Ced.”

Lời này của cô là hoàn toàn đúng sự thật, nói ra không thẹn với lương tâm. Cedric chỉ coi cô như em gái, lại còn toàn tâm toàn ý thích Cho Chang nhà Ravenclaw, nhưng cô lại không để ý chuyện này chỉ có cô và Dominica biết.

Ở những gia tộc thuần huyết, khi trưởng thành và được mời đến ở trong trang viên gia tộc, thường thường việc này sẽ ám chỉ một ý nghĩa nào đó.

Tay Draco siết chặt, sắc mặt u ám đi, hắn lo lắng đứng phắt dậy.

Đây đã không đơn giản là ghen tỵ!

Draco hiện tại phát hiện tâm tư và hành động của hắn đối với Phoenix đã quá rõ ràng, nhưng là Phoenix coi hắn là gì? Hắn biết rõ Phoenix sẽ đại diện cho nhà Longbottom, quả thật so với Malfoy thì Diggory là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa Phoenix còn gọi Cedric bằng biệt danh thân thiết như vậy!

Mọi người tò mò nhìn Draco, hắn ác liệt quét một lượt xung quanh, tất cả đều phải thu liễm trở về.

Hay hắn và Phoenix cũng nên dùng biệt danh?

Tâm tình Draco lại trùng xuống, hắn không muốn Phoenix cũng giống như mẹ hắn gọi ‘Tiểu hoàng tử vàng’, hắn thà đi chịu phạt còn hơn!

Astoria trầm mặc không nói, trong đầu lập đi lập lại một ý nghĩ như để bình ổn tâm tình: Minh hiện tại là Astoria, tương lai là vợ Draco, không cần quan tâm đến mấy đứa con gái râu ria này.

Tuy có rất nhiều chuyện vì vị Longbottom kia mà thay đổi nhưng cô sẽ rất nhanh chóng làm nó đi theo cốt truyện, vậy thì vận mệnh của Astoria và Draco

sẽ không có gì thay đổi. Nghĩ đến đây, ánh mắt Astoria trở nên rét lạnh, nếu có thể làm Phoenix biến mất thì tốt hơn. Cô đã biết sẵn các sự việc, mọi thứ cô đều nắm chắc trong tay.

Lúc này Draco và Phoenix đã đi dùng bữa trưa, Astoria ngồi trên bàn ăn mà còn đang chuyên chú suy nghĩ. Tay sát gái Blaise chứng kiến toàn bộ hành động của mọi người thì còn lại gì nữa, cô rần nhỏ này cũng khá lợi hại đó, âm thầm chăm ngò giữa hai người kia.

Đôi khi mâu thuẫn và tranh cãi có thể tác dụng ngược làm gia tăng tình cảm giữa đôi bên. Blaise âm thầm tiếc nuối cho bé Greengrass còn non tay. Hành động lộ liễu dạo này của cô đã bị Blaise nhìn thấu, Pansy và Draco cũng đoán được bảy tám phần.

Cô bé này lấy cái loại tự tin đó ở đâu ra vậy? Như thế cuối cùng Draco sẽ chọn nó không bằng! Pansy châm chọc trong lòng, lặng lẽ lưu ý Astoria.

Theo Blaise, Pansy còn có nhiều phần thắng hơn Astoria!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: 54: Con Chuột Scabbers

Ngày cứ như vậy qua đi, đảo mắt đã đến lễ Giáng sinh cuối học kì và một lần nữa đi đến làng Hogsmeade.

Phoenix vốn dự tính đi Hogsmeade mua quà tặng Giáng sinh cho mọi người, nhưng trừng phạt lao động của Snape đã đập tan toàn bộ kế hoạch.

Cô chỉ có thể giương mắt nhìn Draco, Dominica và Blaise đi xa...

Đồng bệnh tương liên với Phoenix còn có Potter, bọn họ ở đại sảnh nói qua đôi câu rồi cũng đi về. Potter đi tòa nhà hình tháp, Phoenix đến văn phòng Snape xử lí độc dược.

Văn phòng Snape cách không xa nhà Slytherin, hẳn bố trí nhiệm vụ cho cô xong liền rời đi.

Hôm nay đáng lẽ ra cô được đến làng Hogsmeade cùng mọi người, nhưng vì hình phạt này nên phải ở lại, có lẽ vì thế mà xà vương động lòng phạt nhẹ nhàng hoặc có lẽ là cô tự huỷ hoại an ủi mình như vậy. Hình phạt chính là sửa sang bố trí lại các lọ độc dược, phân biệt dán nhãn từng cái rồi điều chế ổ sung cho đủ số lượng là được.

Phòng đựng dược liệu to ngang bằng thư viện, những cái giá đựng toàn chai chai lọ lọ bày chật kín các ngăn tủ. Phoenix cầm bút lông vũ cùng một quyển sổ dày đi kiểm kê lại một lượt.

Lúc kiểm tra những lọ độc dược trên cao, Phoenix phải trèo lên một chiếc thang dài, do không có kinh nghiệm, chân thang không có vật gì chắn, trượt dài đến khi ị chặn bởi chiếc giá gỗ khác. Phoenix đang ở trên thang hoảng hốt, vội ám vào vách tủ, không khéo làm rơi một lọ độc dược trong suốt.

“Không!”

Phoenix theo bản năng đưa tay ra đỡ nhưng không kịp, lọ thuốc đã rơi xuống đất. May mắn giáo sư Snape rất cẩn thận, ở mỗi lọ thuốc đều có phép bảo vệ. Lọ thủy tinh rơi xuống không hề bị vỡ, chỉ có cái nắp bị bật ra, chất lỏng trong suốt nháy mắt trào ra sàn nhà.

Phoenix cầm chiếc lọ thủy tinh lên, hóa ra là thuốc ‘con chuột nước bọt’. Điều chế loại độc dược này khá dễ dàng, cô có thể vào phòng độc dược lên điều chế ra một lọ mới. Snape biến thái đã đánh phép lên mỗi lọ thuốc, không chỉ để bảo vệ mà khi thể tích trong lọ bị hao hụt, cả lọ thủy tinh sẽ phát sáng màu xanh dương.

Phoenix chui vào phòng điều chế, thuần thục nấu được thuốc ‘con chuột nước bọt’, chỉ là không chắc chắn được lực có hiệu quả hoàn toàn không. Cô liền nghĩ ra một cách.

Phoenix ra ngoài cửa, lắc chuông phép thuật treo trên vòm gọi tiểu thư Villa. Mười phút sau Scabbers bị ném một cách thô bạo lăn đến chân Phoenix. Cô chỉ muốn mượn thú nuôi của Weasley một chút thôi, thứ nhất là nó được nuôi trong nhà nên chắc sạch bệnh hơn so với những con bên ngoài, thứ hai là vì Villa của cô biết rõ Scabbers nên ‘mượn’ rất dễ dàng.

Nhìn con chuột xám ngắt lẫn lộn dưới chân, sao Weasley có thể nuôi một con vật như vậy nhỉ? Phoenix cho nó một phép Stupefy (Choáng) rồi đeo bao tay, đưa Scabbers vào phòng. Scabbers nằm trên bàn, Phoenix đặt nó nằm ngửa, nhỏ vài giọt thuốc vào miệng nó.

Đúng như dự kiến là có bọt trắng sủi ra từ miệng Scabbers, con chuột vẫn ngủ say như chết, không hề phản ứng gì. Phoenix yên tâm đổ dung dịch vào lọ thuốc trước đó. Bình thuốc ánh lên màu hồng, tức là nguyên liệu ban đầu không đúng.

Chẳng lẽ là lọ bị đặt sai tên sao? Phoenix chắc chắn mình thực hiện hoàn toàn đúng và thành công thuốc ‘con chuột nước bọt’.

Phoenix kiên nhẫn làm nấu lại một nồi khác, Scabbers cũng có phản ứng như lần đầu nhưng đưa thuốc vào bình vẫn phát ra màu hồng như vậy.

Phoenix bức bối đặt Scabbers sang một bên, dự định khi Snape về sẽ khai báo sự việc, ít ra còn được khoan hồng, không thì cùng lắm là chịu phạt thêm vài lần nữa.

Khi Snape trở lại, hắn quan sát chiếc bình không ngừng phát ra ánh sáng màu hồng, Phoenix rồi rầm đứng đó rồi lại ngó Scabbers ngủ như chết ở trên bàn. Đôi mắt Snape ánh lên tia thất vọng và lo lắng nhàn nhạt.

“Ngay cả tiểu thư Longbottom cũng không biết điều chế ‘con chuột nước bọt’ như thế nào.” Snape nói chậm rì rì, Phoenix nghe ra ông nói như đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Được rồi, là cô làm hỏng trước, Snape yêu độc được như mạng, châm chọc vài câu cũng được xem là nhẹ nhàng rồi.

Snape nấu một nồi thuốc ngay tại đó, hành động nước chảy mây trôi, Phoenix cảm khái quả nhiên mình vẫn còn rất nhiều thiếu sót. Scabbers được thử thuốc lần thứ ba, giống với hai lần trước không có sự khác biệt, lọ thuốc cũng không phát ra ánh sáng nào khác ngoài màu hồng. Giáo sư Snape mặt càng đen.

Nếu cả Snape cũng như vậy, thì chỉ có thể là con chuột này có vấn đề.

Hai người đều quan sát tỉ mỉ Scabbers. Snape lấy ra đũa phép, ra hiệu Phoenix lui về sau.

“Tốc tốc hiện hình!”

Chuyện xảy ra tiếp theo đều đã vượt quá khả năng tưởng tượng của Phoenix. Scabbers từ một con chuột biến to vù vù, trở thành một người đàn ông lồi thối rách rưới, khuôn mặt đáng khinh giống hệt con chuột nằm ngủ khò khò trên bàn.

Snape biến sắc, triệu hồi ra một con hươu cái màu bạch ngân, ra lệnh cho nó:

“Đi gọi Dumbledore! Lập tức!”

Phoenix tròn mắt nhìn toàn bộ quá trình, Snape cũng đánh giá cô thật lâu:

“Con chuột này là lấy ở đâu?”

“... Là thú nuôi Scabbers của Gryffindor Weasley. Hermione nói con chuột này đã ở trong gia tộc Weasley mười ba năm rồi.”

Phoenix bị một màn này dọa đến giờ vẫn chưa thể bình tĩnh.

“Em dùng con chuột này thử nghiệm ‘con chuột nước bọt’, nên mới bắt nó vào đây.”

“Mười ba năm...”

Như thể nhớ tới điều gì, Snape biểu cảm thực vi diệu, một tia khổ sở hiện lên nét mặt hắn.

"Giáo sư..."

Nghe tiếng Phoenix gọi Snape mới hoàn hồn, hắn chỉ ghé dựa gần đó.

“Trước ngồi xuống đi.”

Dumbledore nhanh chóng chạy đến, nhìn người đàn ông ngủ trên bàn, vẻ mặt liền nghiêm trọng. Tiếp tục làm thêm phép mê man cho người đàn ông lạ, sau đó lại thông dong nói với Snape và Phoenix như chưa hề có chuyện gì xảy ra:

“Hai người đến văn phòng hiệu trưởng thưởng thức một tách trà nóng chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Peter Pettigrew Và Sự Thật Mười Ba Năm Trước

editor: Chu Muội

Draco đi làng Hogsmeade về mua Phoenix một túi kẹo rất ngon, nhưng hắn tìm khắp nơi mà không thấy cô đâu. Ở trên tháp cú mèo không thấy, cô cũng

không có trong phòng, Draco bắt đầu sốt ruột.

Dominica và Blaise cũng đồng dạng thắc mắc, bọn họ ngồi xuống salon gần lò sưởi, vẻ mặt lo lắng.

“Phoenix không phải người hay chạy loạn lung tung, chắc hẳn là có việc gì đó.” Dominica từ lúc đi về chưa nghỉ ngơi chút nào, cả áo choàng cũng chưa từng cởi. “Mình đến thư viện tìm không thấy, ở Gryffindor, nhóm Granger đều nói không có nhìn thấy Phoenix.”

“A! Còn anh trai Phoenix thì sao?” Blaise phá lệ nhớ tới Neville.

Dominica uể oải lắc đầu

“Mình hỏi rồi, cậu ta cũng vừa trở về, cũng sốt ruột như bọn mình vậy.”

Draco chẳng nói gì, mặt hắn trắng bệch hơn bình thường. Hắn từng nói với Phoenix rằng Hogwarts là nơi an toàn nhất, nhưng bây giờ thì sao? Black còn chưa bị bắt, Potter là cái vận xui đi động, Hogwarts này xem ra chẳng an toàn như hắn đã nghĩ.

Lúc này Astoria ôm một xấp thư đi tới, nhìn thấy nhóm Draco bốn người nay thiếu một Phoenix, đây chính là một cơ hội rất tốt đi. Bởi vì cô học năm hai mà Astoria không có nhiều cơ hội tiếp cận Draco, dù có mấy lần gặp gỡ cũng không có nhiều tiến triển. Hiện giờ Longbottom không ở đây, Astoria liền tự tin lên hẳn, rất tự nhiên mà ngồi xuống chỗ trống của Phoenix.

“Mọi người đang nói gì vậy? Chuyến đi Hogsmeade có vui không?”

Astoria đang trong giai đoạn dậy thì nhưng với hình dáng hiện tại và những gì biểu hiện ra bên ngoài thì sau này khẳng định sẽ là một vị tiểu thư xinh đẹp xuất sắc. Bình thường nếu cô nháy đôi mắt long lanh kia hai lần thì mọi người không khỏi mềm lòng chiều chuộng, nhưng lúc này thì khác, thiên thời địa lợi nhưng không có nhân hòa, ba người Draco đều không cho Astoria sắc mặt tốt.

Draco ngẹn báy lâu nay đã có đối tượng chút tâm tình.

“Greengrass, không biết vị trí của mình ở đâu sao?”

Draco hướng mắt về đám học sinh năm hai đang đùa giỡn với nhau.

Biểu cảm trên mặt Astoria cứng lại. Tuy thân thể này là mười hai tuổi nhưng rõ ràng linh hồn già hơn rất nhiều, muốn cô như hành động đám trẻ con kia thì đúng là tự sỉ nhục chính mình.

Astoria thức thòi lui xuống, Blaise cười như không cười nhìn Draco, ba người rất rõ ràng mục đích của cái người vừa tới.

“Chỉ là một nữ Greengrass chi thứ mà thôi.”

Draco thể hiện rõ ràng suy nghĩ của mình, kể cả là Daphne đem ra để thực hiện một cuộc hôn nhân chính trị cũng chưa xứng được với gia tộc Malfoy.

Hiện tại đi tìm Phoenix mới là quan trọng, Draco dự định đi tìm Snape hỏi một chút, hôm nay Phoenix đi nhận hình phạt ở chỗ Snape, chắc hẳn ông ta phải biết chút gì đó.

"Merlin phù hộ cậu."

Blaise chân thành chúc phúc cho Draco.

Nhưng Draco cũng không thấy Snape ở văn phòng, hắn bắt gặp Granger đang chạy tới.

“Harry vừa trở về cũng vừa bị gọi đi rồi!” Hermione sốt sắng thông báo.

Draco suy nghĩ, Potter không được đi Hogsmeade, sao lại nói ‘vừa trở về’? Chẳng lẽ cậu ta có cách gì đó rời đi hay sao? Việc này thì có liên quan gì tới Phoenix?

Hermione cũng không quá thân thiện với Draco, chỉ là đều quen biết Phoenix, tuy dạo này Draco không gọi cô là ‘máu bùn’ nữa nhưng dù sao cũng không hợp nhau, giữa hai người không khí nhất thời im ắng.

“Có khả năng Phoenix cũng bị gọi đến văn phòng hay gì đó...” Hermione nói.

Hermione còn chưa nói hết, từ cầu thang có tiếng bước chân, hai người quay đầu lại liền thấy Phoenix.

Phoenix biểu cảm nghiêm trọng, cái gì cũng không chú ý, mắt rõ ràng có đảo qua Draco và Hermione nhưng không hề chú ý đến họ tựa như chưa từng nhìn thấy. Cứ như vậy thần hồn lạc thần phách đi lững thững về Slytherin.

Draco vội vàng đuổi theo.

Vào phòng nghỉ, Blaise và Dominica đều xông tới, Phoenix có vẻ đã chú ý đến xung quanh, vẻ mặt phức tạp. Cô nói với Draco.

“Chúng ta vào phòng cậu, mình có chuyện cần nói.”

Phoenix vỗ vai trấn áp Dominica.

"Mình về phòng rồi sẽ kể tỉ mỉ với cậu."

Lần đầu tiên Phoenix vào phòng của Draco và Blaise nhưng cô bây giờ không có thời gian thưởng thức không gian quý tộc theo phong cách baroque này.

Phoenix chọn ngồi xuống chiếc ghế nằm, hai tay nắm chặt, cô nhìn Draco.

"Mình đã gặp Black."

Draco cả kinh, nắm hai vai Phoenix lo lắng hỏi.

"Hắn có làm gì cậu không ?"

Blaise đang rót trà mời Phoenix, nghe xong cái thông báo sét đánh kia liền sẩy tay, trà đổ hết lên áo.

Phoenix lắc đầu, kể lại sự việc.

Khi Phoenix đến văn phòng hiệu trưởng, Dumbledore lập tức mời ngài Fudge, bộ trưởng bộ pháp thuật và giáo sư Lupin của bộ môn phòng chống phép thuật hắc ám đến. Từ cuộc nói chuyện của họ, Phoenix với biết được thì ra con chuột Scabbers chính là người mười ba năm trước được truy tặng huy chương Merlin hạng nhất, Peter Pettigrew ! Hắn không phải đã chết rồi sao ?

Hắn mười ba năm trước bị Black giết chết chỉ còn lại ngón tay út. Câu chuyện về hắn Phoenix và Neville đã được nghe bà Longbottom kể đi kể lại rất nhiều lần, mà bắt đầu là câu "đứa nhỏ yếu đuối kia... " và kết thúc bằng "nhưng hắn chính là một người anh hùng dũng cảm !".

Không ngờ là hắn lại còn sống !

Khi bộ trưởng bộ pháp thuật Fudge đến, nhìn thấy Peter ngủ như chết tại phòng, lặng lẽ dùng khăn tay lau một vòng mồ hôi trên trán.

Phoenix kể lại một lượt câu chuyện cho những vị cấp cao này, thần sắc Fudge ngưng trọng, cả căn phòng yên ắng cũng đủ biết mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Dumbledore lại nói Lupin đi tìm Black như thể ông chắc chắn là Lupin biết Black ở đâu. Sau đó giáo sư McGonagall cũng tới.

Dumbledore hiệu trưởng kể tiếp lại ý bảo Lupin giáo sư đi tìm Black —— thật giống như Lupin nhất định biết Black ở nơi nào giống nhau.

Tiếp theo McGonagall giáo sư cũng gấp trở về.

Và cuối cùng thì Lupin cũng về, đưa theo một người đàn ông quần áo tả tơi, tóc râu dài thườn thượt như thể mười năm rồi chưa được tắm, Sirius Black.

Tóc và râu hắn mọc dài che hết mặt. Răng của hắn biến thành màu đen. Cái áo sơ mi nguyên bản màu trắng hoàn toàn biến thành cái khăn lau màu đen. Phoenix vừa thấy hắn bước vào liền theo bản năng lui về phía sau. Tuy lúc đầu cô không biết đó là Black nhưng nhìn thấy bộ dạng như vậy cũng rất không muốn đến gần.

Black vào phòng nhìn thấy Peter, hắn phần nộ gầm một tiếng. Nếu không phải Lupin nhanh tay ngăn hắn lại thì chắc Black đã lao vào xé xác Peter ra rồi.

Qua Black, mọi người trong phòng mới biết được chân tướng sự thật. Mười ba năm trước, chính Peter Pettigrew đã phản bội nhà Potter, là kẻ hai mang thuần phục theo Chúa tể hắc ám. Black đã đuổi theo hắn để trả thù cho nhà Potter, Peter lúc đó đã đổ tội cho Black, đồng thời đã tạo ra vụ nổ làm chết mười hai Muggle vô tội và cắt ngón tay của mình để ngụy tạo cho cái chết. Trong ngục giam Azkaban, Black vô tình nhận ra Peter trong bức ảnh nhà Weasley đi du lịch ở Ai Cập, do đó ông trốn thoát và đi tìm Peter.

Black xúc động đến nỗi Snape và Lupin phải hợp lực lại mới đủ để ngăn cản ông.

“Ta cho rằng hắn đã chết! Làm sao hắn dám ! Là ta có lỗi với James, nhiều năm như vậy, ở lại Azkaban chỉ để chuộc lại lỗi lầm của mình !"

Tất cả đều bị bất ngờ trước nỗi oan khuất này.

Bộ trưởng Fudge lúc mới đến là tái nhợt, bây giờ đã đen toàn phần. Thần sắc tự nhiên nhanh chóng được gọi tới, Dumbledore và Fudge yêu cầu tòa án Wizengamot tái điều tra làm rõ vụ án này.

"Có lẽ, chúng ta có thể làm vài thứ." Dumbledore đột nhiên nói, ông nhìn Black. "Để cho Sirius gặp gỡ con trai đỡ đầu của hắn, Harry."

Black nghe xong bình tĩnh lại hẳn, giáo sư McGonagall theo ý Dumbledore đi gọi Potter.

Fudge vội xoắn xuýt.

"Không ! Hiệu trưởng Dumbledore, ý tôi là, hiện tại chúng ta vẫn chưa chứng minh được đó là sự thật hay là.. "

Dumbledore nói với vẻ nghịch ngợm

"Chẳng phải chúng ta đều ở đây sao ? Sirius bây giờ đâu có cầm đũa phép."

Nghe xong toàn bộ, cả ba người đều im lặng. Thật lâu sau, Draco mới mở miệng.

"Vây, lúc đó Granger nói là Potter vừa bị gọi đi, chính là..."

"Đúng vậy." Phoenix gật đầu. "Nếu lời Black nói là sự thật, chậm nhất là cuối học kì này, hẳn có thể khôi phục lại danh dự và thân phận."

Blaise ở phía trung lập không có nói cái gì. Gia tộc Zabini không giống Longbottom luôn là người nhà Gryffindor, cũng không như nhà Malfoy đòi đòi vào Slytherin.

Draco vẫn đang tiêu hóa thông tin, hẳn đi qua đi lại, một lúc sau vỗ bàn kêu.

"Cái này thật đúng là--"

"Đúng là không thể tin được !"

Năm nhất là Chúa tể Hắc ám dùng Hòn đá ma thuật, năm hai là chuyện con quái xà và cái mật thất, năm ba này còn khám phá sự thật của vụ án nổi tiếng. Cô cảm thấy đây giống như một con lốc lịch sử, bọn họ ở trong đó, không thể nào tránh đi được.

Chuyện tình của Black nhanh chóng được sáng tỏ, tờ Nhật báo tiên tri dừng hẳn hai trang báo để kể lại chi tiết chuyện này. Astoria Greengrass nhìn đến cái tiêu đề, tay run rẩy làm đổ nguyên một tách cà phê lên người.

Chuyện gì đã xảy ra ? Nội dung truyện rõ ràng không phải như thế. Chẳng lẽ Longbottom kia, cô ta cũng như mình, cũng xuyên không tới đây ?

Hôm nay, Phoenix vừa tan tiết Lịch sử pháp thuật, đang cùng Draco nói chuyện, thấy đằng xa có cô bé tóc vàng chen lấn đi ngược dòng người hướng về phía mình.

Chính là cô bé nhà Greengrass.

"Chị Longbottom" Astoria không yếu điệu nhẹ nhàng như ngày thường, cô chế trụ cổ tay Phoenix. "Chị có biết JK Rowling không ?"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngao Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Món Quà Giáng Sinh Và Kết Thúc Năm Thứ Ba.

Đã đến lễ Giáng Sinh, học sinh trong trường lục đục về nhà, năm nay Draco và Phoenix đều không ở lại trường.

Ngồi trên tàu, Neville và Phoenix có chút không quen, cứ thấy là lạ. Bọn họ rời khỏi học viện, thời gian trước đó còn cãi nhau, không cùng nhau lên lớp, càng lúc càng ít gặp, ít nói chuyện hơn, hai anh em xa cách cũng là hợp lý.

Hai người nói chuyện đều tránh không đề cập gì đến vấn đề lần trước, nhưng đều hiểu rõ là cả hai không cùng quan điểm, họ quyết tâm giữ vững suy nghĩ và nguyên tắc của riêng mình.

Trở lại trang viên Longbottom, Bà Longbottom từ chỗ Neville đã biết Phoenix là người đã rửa sạch oan khuất cho Black, lúc này đây bà lại ngập tràn hy vọng về đứa cháu gái này. Bà dự định sau khi Phoenix tốt nghiệp trường Hogwarts sẽ gả cho cho một gia đình thuần huyết đứng ở thế trung lập. Như vậy vừa không ảnh hưởng đến danh dự nhà Longbottom, vừa tốt cho cuộc sống sau này của cháu gái.

Vì thế bà Longbottom bắt đầu hỏi bóng hỏi gió quan hệ của cô với Cedric. Thiếu gia nhà Diggory là thích hợp nhất cho vị trí này. Phoenix từng đến trang viên Diggory ở nửa kỳ nghỉ hè, vợ chồng Diggory cũng rất quan tâm tới con bé, gia cảnh hai gia đình cũng ngang nhau, bà Longbottom cảm thấy điều này là vô cùng khả quan.

Trong lúc nói chuyện, Phoenix ‘vô tình’ nói qua Cedric đã thích một cô gái Châu Á ở nhà Ravenclaw, bà Longbottom nghe được liền thay đổi sắc mặt. Bà không có quyền gì mà chỉ trích chuyện này, nhưng thiếu gia tiểu thư ở các gia tộc thuần huyết ở độ tuổi Phoenix vốn không nhiều, người như vậy ở phe Trung lập lại càng ít ỏi.

Hơn nữa, những gia tộc thuần huyết đều có truyền thống đính hôn trong bảy năm học, sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn. Bà Longbottom cảm thấy hôn nhân đại sự của cháu gái thật khó thu xếp. Bà thậm chí còn nghĩ đến nhà Weasley, nhà Weasley có nhiều con trai, chỉ là có chút nghèo khó thôi, mà ... nghèo khó này không chỉ là một chút

Phoenix không biết những suy nghĩ của bà Longbottom, cô chỉ cảm nhận bà nội đối xử với cô tốt hơn trước, đây là một dấu hiệu tốt. Trong đêm Bình An, bà đã nhận lấy món quà gói giấy màu xanh lại chỉ hừ lạnh một cái, không nói gì cả.

Ở một nơi khác, trang viên Malfoy đèn đuốc sáng trưng, cả tòa phủ bùng sáng trong đêm tối. Ngày xưa, vua William đệ nhất khi chinh phục được Anh Quốc đã cấp cho Adlemund Malfoy một lô đất để thưởng công. Các thế hệ về sau đã mở rộng lô đất đó bằng cách cướp đất của các hộ dân Muggle lân cận. Tòa phủ Malfoy này chỉ có thành viên nhà Malfoy mới có thể đi vào, cho nên để tiện cho việc mở các bữa tiệc chiêu đãi, Malfoy đã xây thêm một trang viên Malfoy xa hoa lộng lẫy không kém bên cạnh.

Tối nay vẫn không có một tòa dinh thự nào có thể sánh ngang với phủ Malfoy, một dinh phủ bậc nhất với phong cách kiến trúc châu Âu trang nhã thanh lịch cùng những đồ vật trang trí trị giá liên thành được bày đặt khắp nơi từ cánh cổng cho đến mặt sàn đều âm thầm biểu hiện cho tài phú và thực lực nhà Malfoy.

Astoria nhớ tới một câu nói của cha, nhà Malfoy là gia tộc ở Anh quốc là một trong bảy đại gia tộc quyền lực nhất trong giới pháp thuật, nghĩ đến đây, cô thấy hài lòng vì mình đã trở thành Astoria Greengrass.

Cùng được mời đến còn có nhà Paskinson, Goyle, Crabbe, Nott, đợi chút, những Tử thần thực tử cũng tôn sùng dòng máu thuần huyết, cái này không cần phải nói mà đã trở thành quy tắc ngầm, đều phải tự hiểu.

Mở màn ca vũ, Draco mời Pansy lên biểu diễn, ở Hogwarts cô nàng luôn bị Phoenix chèn ép cả về mặt thành tích lẫn quan hệ với Draco, lần này được chính Draco ngỏ lời khiến Pansy thật vui sướng, cô cảm thấy tự tin hẳn. Tuy rằng khá đáng tiếc, cô nhiều lần ám chỉ hy vọng cùng ngài Lucius nhảy một điệu, nhưng vì thân phận và tuổi tác khác biệt và một ít nguyên nhân khác, đối phương đều không dấu vết mà lảng tránh lời mời.

Nhìn như để cân bằng, hoặc là để chèn ép màn ca múa mở đầu của Pansy, màn biểu diễn tiếp theo Draco chọn hai chị em nhà Greengrass là Daphne và Astoria. Điều này khiến gia tộc Greengrass đang đi xuống rất cao hứng, mặc kệ là ai, chỉ cần là con cháu mình có thể được nhà Malfoy nhìn trúng, cũng có thể giúp ích thật nhiều cho gia tộc Greengrass.

Vũ hội tiến hành được một nửa, Daphne cùng Astoria đi ra bãi cỏ, nơi này có những ngọn lửa được phù phép lơ lửng giữa không trung, kết hợp với những bông tuyết trắng, hòa quyện vào nhau âm áp xinh đẹp.

Daphne có một mái tóc màu lá cọ, dung mạo cô không quá giống với người mẹ đã qua đời, nhưng Astoria lại rất giống bà. Khuôn mặt Astoria xinh đẹp, tinh xảo, so sánh với mẹ như cùng đúc từ một khuôn, trong lòng Daphne ghen tị dữ dội. Chính vì cái gương mặt này, lão Greengrass luôn bênh vực nó, chăm sóc và lo lắng duy nhất cho nó.

“Chúng ta đều sẽ phải đính hôn vào năm học thứ bảy.”

Daphne nhìn Astoria, lại nhìn ra phu nhân Parkinson và phu nhân Malfoy đang nói về Pansy.

“Có lẽ gia tộc Malfoy cũng không nhất thiết phải tìm một gia tộc môn đăng hộ đối.”

Daphne cũng giống Astoria, đều nghĩ là chính mình.

Cuối cùng được chọn là gia tộc Greengrass, thì ra Daphne vẫn luôn ấp ủ giấc mộng này, Astoria nghĩ. Cô cười gật đầu, sợ dĩ gia tộc Greengrass được chọn là vì lúc hôn chiến đó đã bảo trì vị trí trung lập.

Hai người hai suy nghĩ, lần nữa đi vào yến hội, thẳng đến mười hai giờ đêm, sau khi tiếng chuông năm mới đã hết, một tiếng sau mọi người mới dần rút đi, tiệc đã hết.

Công tác thu dọn là việc của gia đình, Draco chúc cha mẹ ngủ ngon rồi đi về phòng.

Phòng của Draco ở trên tầng hai, nằm phía đông, Draco đi vào, lấy ra đũa thần niệm chú làm ngăn kéo bàn bay ra. Bên trong là một chiếc gương pha lê xanh hoa lệ đặt trên nền khăn nhung thượng phẩm.

Tám gương hai chiều này là quà giáng sinh Draco tặng cho Phoenix, tặng cùng lúc với Blaise. Hẳn biết sơ sơ quan hệ trong nhà Longbottom, cũng biết gia tộc mình và Phoenix nằm khác chiến tuyến, nếu hẳn một mình tặng quà cho cô thì chỉ khiến cô thêm bối rối.

Draco lại nhớ tới Phoenix, bộ dáng cô khi cười, đặt gương trên giường, hẳn phải đi tắm đã.

Lúc hắt tắm xong trời đã rạng sáng, Draco thử cầm gương hai mặt lên, ngỏ giọng kêu một câu:

“Phoenix?”

Phoenix vừa lau tóc xong, đang chuẩn bị ngủ, thấy chiếc gương sáng lên, ngồi dậy nói chuyện với Draco, nhân tiện lau tóc cho khô thêm.

“Draco, cảm ơn quà của cậu?”

Phoenix không mặc váy ngủ màu bạc như ở trường, cô mặc ở nhà mặc váy ngủ màu vàng, cổ chữ V. Phoenix giờ tay lau tóc, mái tóc lá cọ theo động tác rue xuống, đối lập màu với màu da cô, theo mái tóc đi xuống, có thể nhìn thấy độ cong bầu ngực như ẩn hiện.

Draco hơi khó chịu di dời tầm mắt, hần cười khổ một tiếng, đôi mắt màu lam như sáng lên ánh dịu dàng ôn nhu.

“Vây, Giáng sinh vui về.”

Phoenix dừng lại động tác, cô thất thần nhìn Draco trong gương, nhưng chỉ là vài giây ngắn ngủi, cô bỏ khăn xuống, giờ chiếc gương lên.

“Giáng sinh vui về, Draco. Mình rất thích món quà của cậu.”

“Mình cũng vậy.”

Draco đem gương soi ra chỗ treo khăn quàng.

“Đan rất đẹp.”

Hắn hoàn toàn không biết Phoenix bắt đầu đan khăn khi nào. Chiếc khăn màu xanh trắng giao nhau, từng mũi đều nhau, quả thực rất đẹp.

Cũng đã rất muộn, hai người chúc nhau ngủ ngon, sau mới chìm vào giấc ngủ.

Đèn trong phòng Draco vừa tắt, ánh đèn trong phòng vợ chồng Malfoy lại như trước vẫn sáng đều.

Narcissa ngồi trên chiếc ghế nằm phong cách Baroque, chỉnh sửa lại vạt áo ngủ, cảm khái nói:

“Tiểu hoàng tử đã trưởng thành rồi.”

Biểu hiện của hắn ở yến hội hôm nay rất xuất sắc, việc sắp xếp các tiết mục nhằm cân bằng các thể lực quả thật khiến bà phải thay đổi cái nhìn với con trai.

Lucius gật đầu, đi đến bên Narcissa, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho bà.

“Mệt lắm sao?” Người bình thường luôn bày ra bộ dáng huênh hoang ngang ngược, chặn họng người khác nay lại như ân cần săn sóc như mới đêm tân hôn.

Narcissa bắt lấy tay Lucius, mười ngón đan vào nhau, tùy ý hắn vuốt ve mái tóc.

“Như vậy, là nó sao?”

“nó” không chỉ cụ thể là ai nhưng làm vợ chồng đã có sự ăn ý.

“Em vẫn nên tự mình đi nhìn xem.”

Lucius thờ dãi.

“Tiểu hoàng tử một năm nay thay đổi rất nhiều.”

Narcissa bình tĩnh trần thuật một câu. Quá trình trưởng thành của Draco, bọn họ vẫn luôn dõi theo từng chút, kể cả giáng sinh này.

“Thằng bé vì nó, tặng cả lễ vật vốn định tặng nhà Zabini.”

Quả thực việc này là Draco làm chưa đủ cẩn trọng, có lẽ là đang ở trong trạng viên nhà Malfoy nên tính cảnh giác của hắn đã thấp xuống.

Lucius không đồng quan điểm với vợ, hắn ôn Narcissa lên giường, hôn một cái mới nói:

“Có lẽ là cố ý.”

Hắn cố ý để lộ liễu như vậy, là muốn để bọn họ nhìn thấy, muốn lảng tránh cũng không được.

Trang viên Malfoy lúc này đã tắt hết ánh đèn, tuyết rơi suốt một đêm Noel, ban cho mọi người những giấc mộng đẹp.

Kỳ nghỉ giáng sinh này rất nhanh kết thúc, có lẽ đây là thời kỳ phát triển của mấy người độ tuổi Phoenix, lúc gặp mặt nhau, ai cũng thay đổi rất nhiều. Những chàng trai cao vọt hần lên, còn các cô gái đã lộ ra đường cong rõ nét.

Có thể vì đã làm sáng tỏ vụ Black, toàn bộ Hogwarts vui mừng phấn khởi. Ron mất đi con chuột Scabbers cũng quên phải buồn bã, thay vào đó cậu đã kiếm được một tiểu thư cú mèo làm vật nuôi mới.

Tháng tư, vụ án của Buckbeak và Black đều đã được xử lý xong. Harry vui mừng cho cha đỡ đầu của hắn không những được giải oan mà còn được trao huy chương Merlin hạng nhất, hắn còn được Black mời đến nhà ở vào kỳ nghỉ hè tới. Được thoát khỏi nhà Dursley với cậu mà nói quả không còn gì tốt hơn. Những tin tức xấu là Buckbeak bị phán tử hình, hơn nữa Hagrid cũng bị cách chức, thay thế vị trí đó là giáo sư Grubbly Plank.

Tuy rất buồn và cảm thông cho Hagrid, ba người Harry phải thừa nhận rằng giáo sư Grubbly Plank giảng bài hay hơn hắn.

Rất nhanh đã kết thúc học kỳ, một lần nữa toàn bộ học sinh năm ba lại phải nghiêng răng nghiêng lợi khi nhìn vào bảng xếp hạng, Phoenix Longbottom vẫn trụ lại ở hạng nhất. Draco Malfoy xếp hạng hai dù khoảng cách giữa hai người chỉ là vài điểm.

“So với Malfoy, mình càng ủng hộ Phoenix đạt hạng nhất.”

Gryffindor vô tình nói câu này, lại được đồng đội mọi người tán thành, oán niệm với Phoenix liền biến thành may mắn và sùng bái, ít ra không phải là Malfoy.

Draco không nói gì thêm, trong ba năm qua, thuật biến hình của Phoenix vẫn là kém nhất trong các môn. Nếu hắn viết nhiều một chút ở phần bài luận thì hai người khó phân thắng bại. Nhưng hắn hiểu vì sao cô luôn nỗ lực học tập giành hạng nhất, cho nên mới ‘cố ý’ viết ít đi một chút.

Mà Hermione đứng thứ ba, là hoàn toàn bế tắc ở môn bói toán của giáo sư Trelawney, bà cho rằng Granger không hề có thiên phú ở phương diện này, cho nên thành tích bói toán của cô là vô cùng thê thảm, vì vậy mà tổng điểm mới kém một chút.

Một lần nữa lên chuyến tàu Hogwarts, Phoenix mới nhận ra bảy năm học giờ đã trôi qua một nửa, nhìn lại khung cảnh bến tàu nhộn nhạo, chính mình đã trải qua nhiều chuyện, cũng thay đổi ít nhiều.

Mọi chuyện đều đã tốt rồi, không phải sao?

Phoenix vẫy tay với Hermione, cùng Neville đi lên tàu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 57

Trong kỳ nghỉ hè, bà Longbottom đối xử với Phoenix tốt lạ thường. Bà mang cô đi mua thêm rất nhiều áo choàng đủ mọi phong cách, còn tặng cô một chiếc hộp trang điểm ma thuật.

Đồng thời, bà Longbottom cũng đưa Phoenix và Neville đến thăm vài gia tộc nhỏ phía trung lập, mỗi lần đều để cô có không gian riêng cùng một đối tượng nhất định, hơn nữa, tất cả đều là nam.

Thậm chí cô còn được ghé thăm trang viên nhà Bagshot, Brian không tình nguyện tỏ ra chán nản.

“Đây là để hai bên làm quen với nhau.” Brian và Phoenix ngồi trên bãi cỏ xanh, Neville đã bị bà Longbottom kéo đi nhằm tạo không gian riêng cho hai người.

“Làm quen?” Phoenix không nghĩ được tới lý do này, cô có chút không hiểu.

“Vì sao?”

Brian đen mặt ngửa người nằm xuống bãi cỏ, hai tay gối sau đầu.

“Mình không biết cậu là vì sao, nhưng ông nội đã biết chuyện của mình và Dominica.”

Hắn bật dậy phẫn nộ nói.

“Ông luôn ghét người Máu lai!”

Phoenix nhớ Draco cũng từng nói như thế, tuy nhà Bagshot không phải là một quý tộc hiển hách nhưng bọn họ vô cùng tôn sùng dòng máu thuần chủng.

“Mình chưa từng gặp qua ai đặc biệt đáng yêu như Dominica!” Brian nói.

“Dominica nghe được sẽ rất vui đó.” Phoenix an ủi. “Cô ấy có biết mọi người phản đối không?”

Brian lắc đầu: “Cái này không có gì đáng lo, cùng lắm thì...” hắn nhìn Phoenix, tỏ vẻ đồng tình: “Mình sẽ rời khỏi gia tộc để đến với Dominica, chúng mình đều có khả năng kiếm tiền tự lo cho bản thân. Trong nhà còn có em trai nên vấn đề người thừa kế cũng đã được giải quyết.”

Dominica quả thực không nhìn nhầm Brian, nhưng tại sao hắn lại có vẻ đồng tình với cô nhỉ? Đồng tình cái gì?

Brian nói tiếp: “Thế, cậu với Malfoy...?”

Phoenix như con mèo bị giẫm phải đuôi, khẩn trương lấp bấp: “Mình, mình với Draco làm sao?”

Brian nhìn cô với ánh mắt khó hiểu:

“Tưởng các cậu là một cặp, bà nội cậu hẳn không đồng ý chuyện này nên mới cho hai bọn mình ‘xem mắt’ nhau.”

Một cặp? Phoenix cắn môi, Draco chưa bao giờ có những hành động hay lời nói giống như vậy cả. A! Cô cảm thấy thất vọng vì cái gì chứ? Phoenix bị lời nói của Brian làm tâm thần không yên, lắc đầu:

“Không, mình với Draco không phải như vậy. Ý là nếu bà nội biết hai bọn mình có quan hệ đó thì sẽ...”

Nửa câu kia không cần nói cũng đoán được. Chính là mấy hôm trước, cô vô tình biết được bà nội có viết thư cho Viện hàn lâm Beauxbatons, hỏi thăm về việc chuyển trường.

Có lẽ bà nội muốn cô chuyển đến Beauxbatons, giống như Draco từng nói, nếu hắn không vào Hogwarts thì sẽ vào Học viện Durmstrang.

Buổi tối hôm đó, hai người lại nói chuyện với nhau qua gương hai chiều. Hắn có vẻ vừa đi ra ngoài về, trên người mặc nguyên áo sơ mi trắng cài cúc cẩn thận.

Hắn nhìn ra Phoenix đang có tâm sự.

“Làm sao vậy?”

Đôi mắt hắn vẫn chăm chú dõi theo người trong gương, tao nhã cởi cúc, xắn tay áo lên từng nấc, lộ ra cánh tay dài mà trắng, rắn chắc.

Phoenix lắc đầu:

“Không, không có, chỉ là dạo này đi nhiều nơi, hơi mệt.”

Draco cười cười, Phoenix không thích vận động, những lúc tổ chức đại hội thể thao đều khiến cô mệt mỏi rồi nhưng nó có thể làm thể lực cô tốt hơn một chút.

“Dạo này bà nội đưa mình đi đến mấy trang viên.” Phoenix chống cằm, giọng điệu oán thán. “Hôm nay đến gia tộc Bagshot, gặp Brian, hóa ra là bà muốn chọn cho mình một vị hôn phu.”

Draco dừng lại động tác, miễn cưỡng cười: “Có lẽ cậu hiểu sai ý bà rồi, bình thường thì năm học thứ năm mới...”

"Là Brian nói cho mình biết."

Phoenix cảm giác Draco không được tự nhiên, nhưng cô không biểu hiện ra mặt, lại oán giận nói:

"Ngài Bagshot có vẻ rất thích mình, chắc là vì nhìn trúng thành tích học tập. Nhưng Brian và Dominica mới là một đôi, cái chuyện này thật là kỳ quái."

Draco càng nghe càng đen mặt, hắn chưa từng nghĩ đến các gia tộc sẽ chú ý đến thành tích xuất sắc của cô. Lúc này có tiếng gõ cửa, là gia tinh mời hắn dùng bữa tối, Draco nói một tiếng cho Phoenix rồi đi xuống tầng.

Hắn cần nhanh chóng quyết định một chuyện. Đôi mắt lóe lên tia tính toán, đi tới ghế của mình, lịch sự ngồi xuống.

"Tiểu hoàng tử của ta, con làm sao vậy?"

Narcissa hiểu rõ Draco, bà nhíu mày hỏi.

Draco khôi phục lại trạng thái, lắc đầu: "Mẹ, không có chuyện gì."

Lucius cùng Narcissa liếc nhau, không nói gì nữa.

Con trai họ có vẻ như đang giấu diếm chuyện gì, nhưng Draco không cần sự giúp đỡ từ họ thì Lucius và Narcissa cũng sẽ không nhúng tay vào.

Kết quả đến ngày hôm sau, Lucius kinh ngạc khi Draco yêu cầu gia tăng cường độ huấn luyện đối, hắn muốn đấu với người sói.

(nhà Malfoy ở đây có chương trình huấn luyện người thừa kế, Draco là muốn tăng cường độ, đẩy nhanh tiến trình.)

Draco muốn luyện tập chương trình năm bốn, hẳn tuy sử dụng được khá nhiều thần chú nhưng Lucius thấy việc này rất miễn cưỡng.

"Draco, con phải hiểu được năng lực của mình ở mức độ nào."

Lucius nóng giận, Draco sao lại vội vã như vậy?

"Xin hãy để con thử một lần."

Draco kiên trì, một tối suy nghĩ, hẳn đã thông suốt. Lúc đầu hẳn chỉ nghĩ đơn giản là khi Phoenix học năm thứ sáu mà chưa có đối tượng thì gia tộc Longbottom mới tìm hôn ước cho cô. Nhưng nghĩ lại thì bà Longbottom tư tưởng cô hủ sẽ không có khả năng nhận hẳn làm rể. Cho dù thế nào thì Phoenix cũng chỉ có một con đường, làm Malfoy phu nhân.

Draco quyết định, nếu bà Longbottom có ý chọn cho cô một vị hôn phu, hẳn sẽ khiêu chiến với tên kia, người thắng sẽ được ở bên Phoenix, tránh cho cô phải khó xử.

Những trận quyết đấu phù thủy luôn phải công bằng, cho nên Draco chỉ có thể dùng thực lực buộc đối thủ nhận thua.

Vì vậy phải đề cao thực lực, chỉ như vậy mới có thể thắng.

Draco đã bắt đầu khóa huấn luyện tàn khốc, còn Phoenix lại trải qua những ngày tháng dễ chịu.

Sau khi bà nội dẫn cô dạo một vòng các gia tộc, tạm thời cô sẽ có một khoảng thời gian rảnh rỗi, vừa lúc danh sách đồ dùng vật dụng của Hogwarts được gửi tới, có nói cần chuẩn bị lễ phục dạ hội, cô liền hẹn Dominica đi dạo phố.

Gặp Dominica, Phoenix kể lại chuyến đi đến gia tộc Bagshot, lại không nói những vấn đề kia. Dominica rất hứng thú hỏi tính cách của ngài Bagshot ra làm sao, cô ấy cũng biết rằng ông của Brian chính là trở ngại lớn nhất trong mối quan hệ của hai người.

"Nếu môn Lịch sử Pháp thuật của cậu được O thì ngài Bagshot nhất định sẽ đồng ý."

Phoenix an ủi, sau đề chuyển chủ đề, cô hỏi tới Donna.

Dominica bĩu môi :

"Dạo này Donna rất thần bí, có khi lại lục trộm thư của mình. Nghỉ hè rồi mà hôm nào cũng đi đến nửa đêm mới về, cha mẹ còn tưởng chị ấy ở lại phòng thí nghiệm nghiên cứu chứ."

"Chẳng lẽ chị ấy có... " Phoenix nháy mắt với Dominica, hai cô đang ở một cửa tiệm phố Oxford lựa chọn lễ phục.

Dominica chọn lấy một chiếc váy đuôi cá màu đỏ, cực kỳ hợp với làn da của cô.

"Mình cũng nghi ngờ như vậy !" Dominica đồng ý. "Hay Donna thích là kiểu người già dặn đến mức chưa lấy được vợ, chị ấy giấu kỹ lắm, một chút thông tin cũng không tiết lộ ."

Chuyện này em rằng là chuyện riêng của nhà Ford, cô chọn một chiếc váy dài màu bạc, cũng Dominica đến phòng thử đồ.

Hai bộ lễ phục này không tệ. Bộ váy đuôi cá đỏ rực làm tôn lên dáng người thon thả của Dominica, ở phần ngực xẻ chữ V, hùm, Dominica chắc chắn vài tiếng... có lẽ là cần thêm...

Phoenix mặc chiếc váy lụa bạc tơ tằm cảm giác rất tốt, phần eo có thiết kế đai lưng thủy tinh làm dáng người hoàn mỹ của cô phô bày hết cả.

Hai người rất vừa ý, thanh toán xong càng thích thú đi đến Trung Quốc dạo chơi.

Phoenix từ trước tới nay rất tò mò về văn hóa phương đông, Dominica cũng chưa bao giờ đi đến, hai người ăn nhậu đầy nhanh tốc độ.

Trong tòa thành ở Trung Quốc có rất nhiều người, cũng giống như Cho Chang da vàng tóc đen. Các cô cũng thấy rất nhiều người xinh đẹp như Cho Chang, ở cửa vào các cửa tiệm Trung Quốc đều có một con mèo vàng với cánh tay chuyển động lên xuống, đây hình như là một loại truyền thống đi ?

Bởi vì có rất nhiều người, hai cô bị chen chúc, cuối cùng lọt vào một tiệm ngọc, chủ tiệm nhìn hơi đáng sợ, Phoenix và Dominica run cả người.

Đứng ở quầy là một lão bà, đeo cái kính giống với giáo sư Trelawney, thấy hai người đi vào, nở một nụ cười hiền lành : "Cô bé, thông thả chọn lựa."

Đối mặt với bà lão hiền lành như vậy, hai người cứ thế mà đi thì rất ngại, Phoenix nhỏ giọng đề nghị : "Hay... mua chút đồ làm quà đi ?"

Dominica gật đầu: "Cũng được."

Những viên ngọc ở phương đông luôn tràn ngập sự thần bí, Phoenix chọn năm miếng ngọc bội, dự tính tặng cho Neville, Draco, Cedric và Blaise. Dominica cũng mua vài món.

"Cái này có lẽ Draco sẽ không đeo." Phoenix sau khi đã trả tiền, lẩm bẩm nói.

Hai người từ Trung Quốc đi đến thư viện Luân Đôn, Phoenix muốn mượn vài cuốn sách về Phương đông tìm hiểu, chỉ vài tiếng ở Trung Quốc mà cô đột nhiên hứng thú với lịch sử Phương Đông.

Những kế hoạch bất ngờ bị phá hỏng, hai người tròn to mắt thấy hai dáng người một trước một sau đi ra từ cửa thư viện, đó là Snape và Donna.

"Chị, chị, chị... Donna..." Dominica cà lăm.

"Người đàn ông già dẫn đến mức chưa lấy được vợ..." Phoenix lặp lại lời nói trước đó của Dominica, rùng mình.

"Chẳng lẽ sau này mình phải gọi viện trưởng là ‘anh rể’ ư?" Dominica thoáng u buồn.

"Donna và viện trưởng thật sự có quan hệ như vậy sao?" Phoenix rất hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngao Và Định Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Quidditch World Cup (1)

editor: Chu Muội

Donna và Snape rốt cuộc có phải là loại quan hệ ‘thân thiết’ đó không thì Phoenix và Dominica cũng không rõ. Rất nhanh sau đó, mọi người đều bị Quidditch World Cup tổ chức lần đầu ở Anh hấp dẫn sự chú ý.

Tờ ‘Nhật báo tiên tri’ đưa tin trận đấu của đội Bulgaria đấu với Ireland, Neville hưng phấn đến đỏ mặt, hần cảm tờ báo chạy đến chỗ Phoenix đang ngồi trên xích đu mà hứng khởi thông báo:

“Victor Krum cũng xuất hiện, anh ta chính là tầm thủ giỏi nhất thế giới đó!”

Trên mặt báo, Victor Krum phi hành trên chiếc chổi Tia chớp né một trái Quaffle. Phoenix biết rõ đây chính là thiên tài tầm thủ Victor Krum, lần trước cô có xem anh ta lúc trước, nhưng hiện tại vai anh ta to hơn, cảm giác ‘lưng hùm vai gấu’, ngồi trên chiếc chổi bay thấy có chút không tương xứng.

“Anh rất hâm mộ anh ta?” Phoenix chỉ và ảnh chụp Krum hỏi Neville.

Neville gãi đầu, cố gắng lảng tránh quên đi khoảng thời gian dài họ giận nhau, họ bây giờ có thể bình thường trở lại rồi:

“Tất nhiên rồi! Anh ấy rất lợi hại! Ron khi ngủ còn đặt ảnh anh ta dưới gối đó!”

Phoenix rùng mình, thương thay cho tấm ảnh Krum ở dưới gối Weasley.

“Anh nghĩ bà nội sẽ cho phép chúng ta đi xem sao?”

Neville mấy ngày nay cũng âm ỉ chuyện này, lúc nào anh ấy cũng hỏi bà nội nhưng bà chưa lần nào chính thức trả lời.

Phoenix biết bà Longbottom chỉ mua một vé, dự định để cho cô đi cùng nhà Diggory. Mà người thừa kế Neville do kết quả học tập không tốt lắm nên nghĩ hè phải gia tăng bài tập huấn luyện.

Phoenix không nỡ đập tan hy vọng mong manh của Neville, cô chỉ nói mập mờ:

“Bà nội chắc đã lên kế hoạch rồi!”

Vài ngày sau, sáng sớm, Phoenix thấy Neville chán nản cầm dao nĩa dùng bữa sáng, lại nhìn sang bà nội, bà mỉm môi, tựa hồ không hài lòng. Vậy là bà đã nói chuyện Quidditch World Cup mà Neville vẫn một mực muốn đi xem, rồi tạo thành không khí như bây giờ.

Quả nhiên là vậy, lúc dùng điểm tâm, bà Longbottom cho Coco đi chuẩn bị quần áo mấy ngày cho Phoenix. Bà cùng Phoenix ngồi chờ ngài Diggory và Cedric đến đón cô.

“Cedric là một chàng trai tốt.”

Bà Longbottom ý vị thâm tường nói.

Phoenix mà không được Brian nhắc nhở trước thì sẽ tiếp tục im lặng nghe bà nội nói tiếp, h giờ đã hiểu rồi thì nghe tiếp thấy rất chướng tai. Cô tỏ vẻ hăm mộ gắt đầu:

“Đúng vậy, Cedric và Cho Chang, hai người rất xứng đôi, khiến người khác phải hăm mộ.”

Bà Longbottom như ăn phải cả thùng sên, không bỏ cuộc, bà nhớ Phoenix và Brian của nhà Bagshot đã nói chuyện với nhau rất vui vẻ ở bãi cỏ:

“Thằng nhóc Brian cũng không tệ, nói chuyện có vẻ rất hợp cớ con.”

Phoenix càng cười tươi hơn:

“Đúng rồi, bà còn nhớ Dominica chứ? Cô ấy là bạn tốt của con, hiện là bạn gái của Brian đó bà!”

Đến đây, mặt bà Longbottom triệt để đen lại, hoàn hảo lúc đó có tiếng gõ cửa, bà chỉ kịp nói một câu:

“Phoenix, con cũng lớn rồi, ta không để ý mấy bí mật nhỏ của con.”

Bà đang ám chỉ cô có thể yêu đương được rồi.

Phoenix hưởng ứng:

“Vâng, bà nội.”

Nói đến bí mật, Phoenix nhớ đến chiếc gương hai chiều cất trong túi, cô đã sớm có vài cái bí mật nhỏ, chẳng qua bà mà biết thì sẽ thất vọng đi?!

Ngài Diggory thực hiện tron tru phép Wingardium Leviosa (Bay lên) cùng Reducio (Thu nhỏ) cất gọn hành lí của Phoenix rồi ba người dùng phép ‘ảo ảnh di hình’.

‘Ảo ảnh di hình’ không dễ chịu gì, cảm giác như bị nhét vào dòng người đông nghịt ở Luân Đôn hay nói rộng một cái ống thoát nước nhỏ tí, lúc đầu bị đè ép ngạt thở, sau đó dần dễ chịu. Đến nơi, Cedric nhanh tay đỡ Phoenix đang lao đảo sắp ngã, nhìn cô không được thoải mái, có chút oán trách ngài Diggory:

“Cha, con đã nói dùng ‘ảo ảnh di hình’ không lịch sự rồi mà.”

Bọn họ hiện đang ở trên một đỉnh núi cao hoang vắng

Ngài Diggory cười hai tiếng, có chút mặt dày nói:

“Không cần một Hufflepuff lắm yêu cầu như thế đâu.”

Ông luôn muốn sống tự do, tự tại, độn thổ là cách di chuyển mà ông thích nhất.

Cedric nhún vai:

“Bọn họ đâu rồi? Hy vọng chúng ta đến cuộc thi sớm một chút.”

Bọn họ? Phoenix định hỏi còn ai khác nữa sao, lập tức nhìn một đám người tóc đỏ chậm rãi đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: World Cup Quidditch (2)

editor: Chu Muội

Bọn họ? Phoenix định hỏi còn ai khác nữa sao, lập tức nhìn một đám người tóc đỏ chậm rãi đi tới.

Được rồi, không cần hỏi nữa, cô biết rồi.

Ngài Weasley rất thân quen với ngài Diggory, hai người chào hỏi thân mật, nhìn đến Cedric và Phoenix đứng cạnh nhau liền hỏi:

“Cô bé, Neville đâu? Hai đứa không đi cùng nhau sao?”

Phoenix lắc đầu:

“Bà nội nói Neville cần tập luyện thêm.”

Cô thấy Hermione và Potter cũng tới, Hermione lén lút vẫy tay với cô, Phoenix cười cười gật đầu. Ngày Diggory lúc này lấy ra một chiếc ủng da cũ kỹ:

“Quy định cũ, mấy đứa biết chưa?”

“À, chắc phải nói lại một chút, dùng một đầu ngón tay đặt ở trên là được rồi.”

Ngài Weasley nói qua. Mười người quây quanh một chỗ, ‘Khóa cảng lơ lửng’ cũng không tốt hơn ‘ảo ảnh di hình’ là bao. Phoenix cảm giác rón mình bị cái gì đó chọc vào, mà chân cô cũng không tự điều khiển được giờ lên trước mặt Potter. Cậu đương nhiên cũng cảm giác được. Cả cơ thể như bay trong không trung, Potter giật giật cơ mặt.

Rồi tất cả như bị một lực hấp dẫn nào đó hút vào, cũng đồng nghĩa mọi người bị hút vào trong một chiếc giày.

Lúc chân chạm mặt đất, Phoenix lần này đã có kinh nghiệm hơn, đứng vững vàng. Kết quả người bên cạnh là Ron lại đụng vào lưng cô, hai người đều ngã xuống.

"Chuyến năm giờ bảy phút đến từ đôi Stoatshead." Một thanh âm vang lên.

Lúc đứng dậy, Ron đỏ mặt nói: “Rất xin lỗi, Phoenix!”

Bọn họ xuất hiện ở một đỉnh núi khác hoang vắng hơn, xung quanh bao phủ toàn sương trắng. Hai lão phù thủy gương mặt mệt mỏi cau có xuất hiện tiếp đón ngài Weasley và Diggory.

Hai lão phù thủy ăn mặc như dân Muggle, luộm thuộm hết chỗ nói, trông rất buồn cười.

“Các anh nên tránh lối ra thì hơn, sắp có một nhóm người rất đông đến từ Rừng Đen vào lúc năm giờ mười năm. ...” Một người nhìn danh sách trong tấm giấy da đề nghị.

Vì thế, ngài Weasley dẫn trước đi đầu, nói là muốn thành thuyền trưởng Muggle, vì mọi người mở đường.

Bọn họ đi qua một đồng hoang trống trải, ước chừng hai mươi phút sau, một cái chòi bằng đá nhỏ xíu nằm kế bên cánh cổng hiện ra. Phoenix có thể nhìn thấy hàng nghìn chiếc lều như ẩn như hiện trên sườn núi.

Ngài Diggory đưa Cedric và Phoenix lại chào tạm biệt nhà Weasley cùng Potter và Hermione.

“Lát nữa mình có thể tìm gặp cậu không, Phoenix?” Hermione ở phía sau hỏi nhỏ.

“Đương nhiên có thể, vị trí của chúng ta cũng khá gần nhau đấy!” Ngài Diggory và Weasley vừa nói đến chuyện này, chỗ của hai nhóm không quá xa nhau.

Bên trong lều nhà Diggory đồng nhất về phong cách, màu đỏ sẫm kết hợp vàng nghệ, trên cửa chính ra vào treo tộc huy gia tộc Diggory.

Không gian bên trong rất rộng rãi, đây là pháp thuật không gian cao cấp. Thảm lông thú trải kín toàn bộ mặt sàn, ngài Diggory mang theo Phoenix đến phòng dành cho cô, cười nói:

“Nhóc Phoenixie, thú vị không!”

“Ngài bố trí vô cùng tinh mỹ.” Phoenix cúi người lịch sự.

Ngài Diggory phát tay:

“Chúng ta chẳng tính là gì cả! Nhà Malfoy còn định làm một cái lều riêng cho chim công trắng nhà họ, nghe nói làm vậy là trái quy định đất đai sử dụng lâm thời nên mới ngăn được nhà Malfoy đấy.”

Phoenix và Cedric nghe xong đều cười rộ lên, không thể không nói, một cái lều trắng bên ngoài cho con chim công trắng quả thực đúng là phong cách nhà Malfoy mà.

Khi đem hành lý sắp xếp xong xuôi, Cedric đến gõ cửa phòng Phoenix.

“Muốn ra ngoài đi dạo không?” Theo bọn họ nghe thấy thì bên ngoài đã náo nhiệt lắm rồi.

Phoenix vui vẻ đáp ứng, cô hy vọng ở chỗ này có thể gặp được Draco, từ tối hôm qua đến giờ bọn họ vẫn chưa liên hệ với nhau. ...a, cũng không biết là cảm giác gì, nhưng bây giờ nghĩ tới thì đúng là lâu thật.

Bởi vì loại tâm lý kỳ quái này, Phoenix hơi đỏ mặt, đi càng nhanh hơn. Cedric cho rằng cô đang rất hưng phấn.

Cedric ăn mặc rất Muggle, hắn mặc áo phong đơn sắc màu lam sẫm, phối cùng quần thun rộng màu kem, cả người tràn đầy sức sống tuổi trẻ.

Phoenix ngày đó trên đường Oxford cũng mua một bộ quần áo Muggle, theo lời của nhân viên bán hàng thì đây là phong cách được thiếu nữ Anh quốc ưa chuộng nhất hiện nay. Áo dáng rộng, tay áo cánh dơi. Phoenix có vẻ hơi ngại khi mặc chiếc quần, đây là kiểu quần leggings ngắn, nhìn lướt qua là thấy được bắp đùi vừa nhỏ vừa trắng của cô. Từ trước đến nay phù thủy không ai ăn mặc thế này cả!

Cedric sững sờ nhìn Phoenix từ lúc cô bước chân ra cửa.

“A, em nghĩ đội Ireland sẽ thắng, họ đã đánh bại đội Pê-ru mà!”

Phoenix một bên cố gắng kéo chiếc quần xuống, làm nó dài hơn một chút, miệng lại nói để xua tan cảm giác ngại ngùng.

Cedric tiện tay mua hai lá cờ cổ vũ loại nhỏ, có ba màu trắng, xanh, hồng xen kẽ nhau, đưa cho Phoenix một chiếc:

“Tuy em nghiêng về Ireland, nhưng không thể không nói Bulgaria cũng rất tuyệt, bọn họ có đệ nhất tầm thủ Krum mà!”

Nhắc đến thần tượng của mình, Cedric hưng phấn hẳn lên, hắn cũng là một tầm thủ.

Phoenix cầm chiếc cờ phát lên, nó sẽ tự động kêu “Bulgaria thắng lợi!”

Lúc này Phoenix nhớ đến Neville:

“Cái này Neville cũng rất thích đó, có lẽ cái này nên dành cho Neville, anh biết mà, em không biết nhiều về Quidditch.”

Cedric cười rộ lên, tiếng cười trong trẻo lại hào sảng, kết hợp với vẻ ngoài đẹp trai, nhiều nữ phù thủy lén lút nhìn hắn mà cười trộm: “Thật là đáng tiếc, người ta đã có bạn rồi.”

Bọn họ đi tiếp về phía trước, rất nhanh Phoenix đã gặp lại một người.

Cách bọn họ không xa là chiếc lầu to lớn xa hoa của nhà Malfoy. Cha con Malfoy đang nói chuyện cùng một đám người phù thủy mặc áo choàng màu đen, có lẽ là người Pháp. bởi vì Malfoy tiên sinh cùng Draco đều phân biệt cùng với trung một vị nữ sĩ được rồi kìa mặt lố.

“Là Malfoy.” Cedric đánh giá chiếc lầu to lớn: “Bọn họ thật biết hưởng thụ.”

Phoenix chỉ cười, không nói.

Draco cũng phát hiện ra Phoenix, hắn lập tức xoay người đi đến, lại bị Lucius dừng cây gậy đầu rắn giờ lên ngăn lại.

“Lễ nghi của con đâu? Draco.”

Lucius tiếp tục duy trì nụ cười giả tạo truyền thống của nhà Malfoy, đưa tiễn một vị phù thủy ở Bộ pháp thuật nước Pháp đi. Hắn có chút không hài lòng đối với Draco, vì một đứa con gái mà thể hiện bất lịch sự.

“Con xin lỗi, cha.”

Draco nhanh chóng nhận sai, nhưng ánh mắt hắn vẫn dõi theo Phoenix.

Lucius thở dài trong lòng, cô gái này ảnh hưởng tới Draco lớn hơn hắn nghĩ nhiều. Vì vậy, Lucius mang dẫn Draco đi qua đó.

“Xin chào ngài Malfoy.” Phoenix và Cedric cúi chào theo phép lịch sự.

Phoenix gật đầu: “Draco.” Xem như chào hỏi.

Lucius và Draco đều chú ý đôi chân của Phoenix, hơi sững sờ, Lucius rất nhanh trở lại bình thường:

“Xin chào, tiểu thư Longbottom, và...” Hắn nhìn Cedric.

"Cedric Diggory." Cedric vội vàng giới thiệu.

Nụ cười giả tạo của Lucius nhạt đi, một tiểu quý tộc hạng tam:

“Hân hạnh gặp mặt, cậu Diggory.”

Hắn lại nói với Draco: “Cha sẽ chờ ở bên kia, Draco.”

Lucius dùng cây gậy đầu rắn chỉ vào đoàn người cách đó không xa, họ là một đám phù thủy quý tộc ăn mặc chỉnh chu và đầy lễ nghi phiền phức.

Draco vội vàng gạt đầu, đợi Lucius đi xa, hắn ngay lập tức muốn nói chuyện với Phoenix. Lại nhìn thấy Phoenix và Cedric đứng cùng nhau, ăn mặc quái dị như nhau, cùng cầm cờ của đội Bulgaria, nên lại cảm giác khó chịu, Draco chọn lực chủ đề vừa an toàn, vừa trọng tâm:

“Mình nghĩ đội Ireland có khả năng thắng cao hơn.”

“Phoenixie cũng nói như vậy.” Cedric không hề phát hiện địch ý của Draco, hồn nhiên trò chuyện: “Nhưng bọn mình vẫn mua cờ đội Bulgaria.”

‘bọn mình’ Draco thấy cái từ này nghe thật chói tai. Chú ý thấy Cedric lại gọi ‘Phoenixie’ thật thân mật, Draco càng tỏ ra lạnh nhạt hơn. Phoenix và Cedric ăn mặc cùng phong cách, nhìn lại Draco một thân âu phục đen trắng nghiêm túc lại khác biệt hoàn toàn. Hai người họ đứng cạnh nhau không tìm đâu ra chỗ nào không thích hợp, điều này càng làm Draco thêm khó chịu, như có một quả cầu gai đâm vào lòng mình, môi Draco mím lại, lạnh lùng nói:

“Vây, hẹn gặp lại.”

Hắn gờ tay, lần lượt bắt tay Cedric và Phoenix xem như chào tạm biệt.

Phoenix có chút thất vọng, vừa gặp mặt một chút mà Draco đã phải đi. Nhưng lúc Draco bắt tay cô, ngón tay thon dài, có chút lạnh nắm chặt tay cô, còn bí mật gài vào lòng bàn tay vài lần. Phoenix không ngờ Draco sẽ có hành động như vậy, tai tự giác đỏ lên.

Draco hài lòng nhìn đôi tai của ai đó dần dần đỏ ửng, nụ cười thỏa mãn:

“Vây nhé, hẹn gặp lại.”

Nhìn theo bóng dáng Draco đi xa, Phoenix hồi phục tinh thần, bàn tay vừa bắt tay với Draco nắm lại, đưa tay vào trong túi.

“Chúng ta đi dạo tiếp đi, Cedric.” Phoenix đề nghị.

Người ngoài không thể nào nhìn ra, vừa rồi khi bắt tay, Draco có đưa cho Phoenix một mảnh giấy.

tìm người edit tiếp truyện.

tình hình là mình không thể làm tiếp được nữa nên cần tìm người edit tiếp bộ này. chính truyện thì tới đây là hết chương 43. ai làm tiếp thì làm 44.

chân thành xin lỗi và cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Worldcup Quidditch (3)

Chu Muội

Rất nhanh sau đó, trong các lều trại đều lên đèn, mọi người ở bên ngoài đốt mấy thanh củi đã được chồng lên nhau, người Muggle gọi là lửa trại. Không khí trở nên náo nhiệt, Phoenix hào hứng đứng xem một nhóm phù thủy châu Phi vừa khiêu vũ quanh đống lửa, vừa nói lảm bảm gì đó.

“Bọn họ đang làm gì vậy?”

Cedric thấy đây giống như một loại truyền thống.

Phoenix nhớ mình đã đọc qua ở đâu đó, giải thích với Cedric:

“Ở Châu Phi có một loại tục lệ, cái này giống như người dân Muggle theo đạo Cơ Đốc giáo luôn cầu nguyện trước khi ăn, thì phù thủy ở Châu Phi thể hiện lòng biết ơn với Merlin bằng phương thức nhảy múa xung quanh nơi ăn uống.”

Cedric không tỏ ra quá đối ngạc nhiên đối với vốn hiểu biết của Phoenix, như nhớ tới điều gì đó, bèn hỏi:

“Em nghiên cứu Muggle học thật sao?”

Phoenix ngượng ngùng gạt đầu, có rất ít phù thủy thuần huyết đăng ký học môn này. Lúc này, có mấy cô gái đùa giỡn nhau chạy đến chỗ hai người, trong đó có một cô gái cao cao, vung đũa phép biến ra một bó hoa ném cho Cedric.

Cedric cười lịch sự, gật đầu với đối phương.

Phoenix nháy mắt mấy cái trêu đùa, anh đành bắt đầu nói:

“Những phù thủy ở nước Mỹ, cha anh luôn nói rằng ở đó đã không còn phù thủy thuần huyết, cùng người thường không khác là bao.”

Phoenix liên tưởng tới phụ nữ Muggle bình thường hay trang điểm đậm, cảm thấy Ngài Diggory vì đó mới nói như vậy, hoặc là họ thật sự đã đánh mất huyết thống phù thủy.

Nói đến ngài Diggory, thấy ông đang đứng trước cửa lều, nói chuyện cùng một người đàn ông tóc vàng, hai người cười nói vui vẻ, còn vỗ vai nhau, có vẻ rất thân thiết.

“Ced, Phoenix, lại đây! Gặp người bạn già lâu năm của ta, Ludo Bagman.”

Amos Diggory vẫy tay gọi hai người. Phoenix mấy lần thấy ông ta diễn thuyết trên Nhật báo tiên tri, Ludo Bagman là Bộ trưởng Bộ Thể dục Thể thao phù thủy.

Bagman đã biết Cedric, ánh mắt tìm tòi nhìn Phoenix, Amos lập tức giới thiệu:

“Phoenix Longbottom, cô gái nhỏ sinh đôi nhà Longbottom đó!”

“A, ta quen cha mẹ cháu!”

Ludo Bagman như khám phá thêm một chủ đề mới, xoa xoa hai bàn tay, búng búng hứng trí:

“Họ chính là rất giỏi a, chúng ta quen nhau chính là mười mấy năm trước...”

Nhận ra điều mình sắp nói có vẻ nhạy cảm, lão lập tức đổi đề tài.

“Ồi, càng đông càng vui mà! Tôi đã thuyết phục Roddy Pontner đánh cá với tôi rằng Bungary sẽ ghi điểm trước. Tôi chấp ông ta, bởi vì ba cầu thủ Ireland là những người mạnh nhất mà tôi gặp trong nhiều năm nay. Arthur cũng tham gia nhưng không đặt cược nhiều, tuy nhiên hai đứa sinh đôi nhà lão thì rất có mắt nhìn...”

Ludo Bagman tựa hồ rất thích cá độ, lão thao thao bất tuyệt một hồi lâu.

Amos cười nói:

“Mười galleon.”

Quay ra nói với Phoenix: “Cháu tốt nhất đừng nên chơi!”

Rồi quàng vai Cedric: “Lần này con đặt cược.”

Cedric xem chừng đã chuẩn bị sẵn nói: “Con cá Ireland thắng, nhưng Krum sẽ bắt được trái Snitch vàng.”

“Cũng giống với hai đứa sinh đôi nhà Weasley, nếu thắng mấy đứa cũng kiếm được kha khá đấy. Được rồi, tôi phải đi kiểm ông Barty Crouch đây. Đối tác Bungary của tôi đang gây ra nhiều khó khăn mà tôi chẳng hiểu họ nói cái gì. Barty chắc giúp được tôi, ông ta nói được một trăm sáu chục loại thứ tiếng thì phải.”

Ludo lăm nhăm, chào tạm biệt ba người, xóc xóc túi tiền trong tay mà rời đi.

“Một trăm sáu mươi loại ngôn ngữ...” Phoenix còn chưa hết kinh ngạc. “Hiệu trưởng Dumbledore có thể nói được nhiều như vậy không nhỉ?”

“Bác cũng không biết rõ, lão Crouch là một tay phù thủy lợi hại nếu không con hẳn...” Nói đến đây Amos đột nhiên dừng lại. “À hai đứa nhanh đi ăn chút gì đi, buổi tối còn có sức cổ vũ.”

Amos không nói tiếp chuyện kia, Phoenix cũng không tò mò, cô vào phòng, lấy tờ giấy nhỏ trong tay ra. Bị nắm trong tay hồi lâu, tờ giấy hơi nhăn, ẩm ẩm. Lưng cô dựa vào cửa, hai tay giờ tờ giấy lên cao ngắm nghía. Một dòng chữ ngay ngắn xinh đẹp hiện ra:

Sau trận đấu, đợi cậu ở rừng cây nhỏ. D. M

Phoenix dần cảm thấy da mặt mình trở nên nóng bỏng, khoảnh khắc bàn tay Draco nắm bàn tay cô như được tua chậm lại trong đầu. Cô nắm lấy bàn tay đặt lên ngực, trái tim đập mạnh và rõ từng nhịp một, cả mu bàn tay lẫn lòng bàn tay như bị tê đi. Phoenix không biết làm sao với cảm giác thẹn thùng xấu hổ thất thường của mình.

Cố gắng một lúc để trở lại trạng thái bình thường, tiếng gõ cửa vừa hay vang lên, Cedric nói đến lúc đi rồi. Phoenix nghĩ buổi tối nhiệt độ có thể sẽ hạ thấp, thay một bộ quần áo dài, mang theo gương hai chiều rồi mới xuất phát.

Đọc đường đi, bọn họ mua rất nhiều thứ linh tinh. Cedric mua một chiếc mũ Bungary Clever, Phoenix cũng mua vài đồ lưu niệm, mỗi người đều mua một hình nộm Krum tỷ hơn, Phoenix định mang về cho Neville, anh trai hắn sẽ rất thích.

Ba người tiếp tục đi đến cánh rừng, khoảng chừng hai mươi phút đi trên con đường mòn nhỏ, một sân vận động vĩ đại xuất hiện trước tầm mắt. Phoenix và Cedric ngạc nhiên mà há to miệng, sân vận động này phải chứa được ít nhất hai mươi cái Đại sảnh đường của Hogwarts.

Amos Diggory tự hào giới thiệu: “Năm trăm phù thủy công tác ở Bộ pháp thuật đã làm ròng rã một năm trời để xây dựng sân vận động này, khắp nơi đều được êm bùa trực xuất Muggle đó.”

Mấy người nhìn ngắm khung cảnh hùng vĩ này một lúc rồi mới đi vào. Lối vào có rất nhiều người, vô cùng ồn ào. Amos che chở cho Cedric và Phoenix đi qua, đưa về cho một phù thủy kiểm tra.

“Ghé đầu tiên! Khán đài danh dự! Đi thẳng lên lô ghế cao nhất!”

Phù thủy nọ xem xong, nói vừa nhanh vừa lớn, xong lại tiếp tục kiểm tra người khác.

Ba người hòa theo dòng người từ từ đi lên, những người khá lần lượt tản ra hai phía trái phải, bọn họ vẫn tiếp tục lên cao. Bước đi trên tấm thảm màu tím đến lô ghế trên cùng, phía bên trái là mấy người tóc vàng, bên phải là một nhóm người tóc đỏ.

“Nhà Malfoy với Nhà Weasley!” Amos Diggory âm thầm nói.

Phoenix lo lắng nhìn đám người, sợ rằng sự tình trong hiệu sách lại xảy ra lần nữa.

Hermione thấy ba người, như chút được gánh nặng mà nhẹ thở một hơi. Nhà Malfoy ai cũng mang cái thần thái quý tộc nhìn người bằng nửa con mắt, làm người ta cảm thấy thật khó chịu. Cho nên cô vội vã vẫy tay cao, hét to:

“Phoenix!”

Vì tiếng kêu này mà những người xung quanh Hermione đều quay lại nhìn cô, Phoenix ngại ngần đáp lại một tiếng rồi ngồi xuống.

“Bạn học của con sao?”

Lucius mang về mặt cao ngạo nhìn đám người nhà Weasley đang khần trương và lộn xộn, tao nhã ngồi xuống, tiếp đó là Narcissa và Draco.

“Đúng vậy.”

Draco nhìn Phoenix, cô đang nói chuyện cùng Cedric, hai cái đầu như sắp chạm vào nhau luôn. Draco nhăn mày, cắn môi. Biểu cảm này bị Narcissa nhìn thấy, bà thở than một tiếng, sợ là đứa bé nhà Longbottom rất có sức ảnh hưởng đến Draco.

Rất nhanh, một chùm sáng rực rỡ được bắn lên không trung, ngay lúc đó giọng nói của Ludo Bagman cũng vang lên khắp sân vận động.

“Thưa quý bà và quý ông... Xin được chào mừng! Trận chung kết Cúp Quidditch Thế giới lần thứ bốn trăm hai mươi hai!”

Phoenix cũng vỗ tay cùng một trăm ngàn cổ động viên khác, cô thật sự tiếc nuối vì Neville không ở đây.

“Và bây giờ, không cần vòng vo nữa, tôi xin giới thiệu các phước thần linh vật của đội tuyển quốc gia Bungary.”

Ludo Bagman giới thiệu xong, đông đảo cổ động viên đứng lên, nhào người về phía sân bóng nhìn xuống.

“Bọn họ chuẩn bị làm gì vậy... Tiên Nữ!!”

Phoenix đã đọc rất nhiều tư liệu về Tiên nữ, nhưng lần đầu nhìn thấy cả trăm tiên nữ đi tới chỗ mình thì thật xúc động không thể nói lên lời. Tiên nữ không phải là người, nhưng là sinh vật giống cái xinh đẹp nhất mà nàng từng gặp. Làn da của chúng như được ánh trắng chiếu sáng mượt mà, hay mái tóc bạch kim bay phất phơ đằng sau khi không hề có chút gió nào. Còn có khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, cô nhìn thấy cũng phải xấu hổ thay cho bản thân mình.

“Ced, ngồi ngay ngắn!” Amos lớn tiếng quát.

Cedric sắc mặt đỏ bừng, nhưng hắn vẫn chưa làm cái hành động khiêm nhã nào. Cách mấy chiếc ghế, Potter và Weasley đã đem một chân đặt lên thành chắn của khán đài, Phoenix lập tức nhìn đến chỗ nhà Malfoy.

Như cảm nhận được Phoenix đang nhìn mình, Draco thu lại biểu cảm châm biếm hành động ngu ngốc của Potter và Weasley, nghiêng đầu bắt lấy ánh mắt của cô. Thấy cô liếc mắt nhìn mình hoài nghi, hắn tức giận trừng lại một cái. Hắn giống người sẽ bị mê hoặc làm ra mấy hành động ngu ngốc như thế sao?

Phoenix nhún vai bày tỏ lời xin lỗi, xem ra Draco để ý Potter còn hơn cả Tiên nữ.

m nhạc ngừng, Tiên nữ dần rời đi, rất nhiều người tức giận kêu la nhưng họ rất nhanh ngừng lại trước linh vật của đội tuyển Ireland.

Đó là hàng ngàn con quỷ râu rậm mặc vét đỏ và cầm một ngọn đèn tí hon, chúng bay lượn trên không trung và hợp thành hình sao chổi màu vàng kim và xanh lá quét qua sân vận động. Nó bay một vòng quanh sân vận động rồi chệch thành hai sao chổi nhỏ hơn quét mạnh về hai phía cột gôn rồi bất thành hình nổi vào nhau tạo thành một chiếc cầu vòng bắc ngang sân đấu, và cuối cùng là vòm ba lá bay khắp sân vận động rải đồng tiền vàng.

Lần đầu tiên Phoenix xem một trận đấu Quidditch mà cảm thấy phấn khích như vậy. Đúng như Cedric dự đoán, đội Ireland chiến thắng Bungary với điểm số 170:160 kể cả khi Krum bắt được trái Snitch vàng.

“Anh ấy quả nhiên là tuyệt nhất!” Trên đường về Cedric không ngừng nói về Krum. “Lúc anh ấy lách người nghiêng đầu tránh trái Bludger thật là quá xuất rồi!”

Phoenix không chú ý phụ họa, cô đang nghĩ lý do đi tìm Hermione để đi gặp Draco thì có ổn không? Như vậy thì rất dễ bị phát hiện, cuối cùng cô đành nói:

“Ced, em đánh rơi buộc tóc ở đoạn kia, em ra tìm chút.”

Cedric đương nhiên muốn đi cùng, bọn họ đã gần về tới lều rồi.

“Không cần đâu.” Phoenix chỉ lều nhà Diggory: “Anh báo bác Amos một tiếng hộ em, em sẽ quay lại ngay.”

Thấy cô kiên trì như vậy, Cedric đành thỏa hiệp.

Phoenix bước đi thật nhanh, cô tự hỏi Draco muốn gặp cô làm gì? Cái kiểu hẹn gặp riêng tư thế này khiến cô thật hồi hộp. Đến nơi, cô lấy gương hai chiều ra liên lạc, bên kia không hề có phản ứng.

Bỗng có tiếng ồn ào từ bên trái truyền tới, cô nhìn thấy ánh lửa, hình như có lều bị cháy. Tiếng thét chói tai cùng với tiếng cười man rợ đồng thời truyền tới. Phoenix lấy ra đũa phép, cầm chặt trong tay, cô một tay cầm đũa phép, một tay cầm gương hai chiều cố gắng liên lạc với Draco.

Đó là một đám phù thủy mặc áo khoác đen kín trùm toàn thân. Qua ánh lửa, Phoenix cho rằng họ đang sử dụng gây phép làm mấy người Muggle bay lên không trung, sau đó đùa nghịch họ. Đèn ở sân vận động đã tắt, Phoenix cảm nhận đám người đang đến gần mình, có tiếng thét gào, có tiếng nước nổ, từng trận âm thanh làm người ta hoảng hốt.

Phoenix vội vàng lui về sau, cô lo lắng Draco có bị họ bắt không? Cô liên tục gọi Draco, gương vẫn không hề phản ứng.

Tốc độ đám người đó rất nhanh, bọn họ cản trở cười lớn. Một đứa trẻ Muggle bị bọn họ dầy vò trên không trung, Phoenix không đánh lòng bỏ mặc.

Những phù thủy đó toàn thân đen kịt, mang mặt nạ dữ tợn. Thừa dịp chúng đang quay lưng về phía cô, Phoenix vung đũa phép, nhắm ngay phù thủy đang hành hạ đứa trẻ mà niệm chú:

“Mơ màng ngã xuống đất.”

Cô đã cố gắng giúp đỡ nhiều nhất có thể, cô không kịp nhìn xem đã bắn trúng hay chưa mà phải chạy ngay đi bởi khi cô vừa đọc thần chú đã có người phát hiện ra và đuổi theo.

Ánh lửa càng lúc càng lớn, Phoenix nhận ra bọn chúng là ai, phù thủy mặc áo choàng đen, mặt nạ bạc, còn làm những việc độc ác như vậy... là tử thần thực tử sao!

Phoenix mãi suy nghĩ, chân mắc phải một rễ cây khô, cô ngã ập xuống đất, gò má truyền tới cảm giác đau rát như bị rách da.

Đột nhiên, một bàn tay nắm lấy tay trái của cô, Phoenix lập tức dí đũa phép vào ngực tên đó.

“Phoenix, là anh!” Là tiếng Cedric. “Em có sao không?”

Cảm giác thất vọng khi nãy cùng với cơn khủng hoảng khi phát hiện ra tử thần thực tử, Phoenix cảm thấy trong lòng rối bời, âm thanh cô có chút nước nổ:

“Chúng ta chạy mau.”

Cedric nâng cô dậy, kéo tay cô chạy đi.

“Em sao lại đến chỗ này?” Cedric vừa chạy vừa hỏi.

Thì ra từ đầu Cedric đã biết Phoenix đi tìm buộc tóc chỉ là cái cớ, Phoenix nghĩ đến lý do thực sự, nhẹ giọng nói:

“Em chờ một người nhưng cậu ta không tới.”

p/s: lại quay lại làm tiếp thôi, bởi không có người làm mà =)))

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngao Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Dấu Hiệu Đen

editor: Chu Muội

Lúc Draco tỉnh dậy, hắn phát hiện bản thân đã ở trong phòng. Xoa nhẹ thái dương, lưng hắn bị trúng mấy phép vẫn cảm thấy đau. Khoan đã, Draco nhớ lại toàn bộ sự việc xảy ra trước khi hắn hôn mê.

Gương hai mặt đặt trong túi được lấy ra nhanh chóng, hắn gọi Phoenix mấy lần, đều không có ai đáp lại.

Nhất định đã xảy ra chuyện. Draco đứng phắt dậy, cả người còn hơi choáng váng. Hắn theo bản năng cầm đũa phép, nhưng ngay cả đũa phép cũng không thấy.

Là cha!

Cửa bị khóa chặt bên ngoài, không có đũa phép hắn không thể thực hiện “Alobomora (Mở khóa)”. Thực hiện phép mà không cần đũa, hắn vẫn chưa đạt đến trình độ này.

Quay lại hai tiếng trước.

Quidditch World Cup kết thúc, một nhà ba người Malfoy theo đường cũ về trại của mình. Trên đường đi gặp Goyle và Crabbe, hai tên gốc đó dựa theo kế hoạch trước đó, mời hắn đi ăn mừng chiến thắng của đội Ireland.

Bình thường mà nói, Lucius tất nhiên sẽ không cự tuyệt, vậy mà lần này hắn lại phản đối, như thế nào cũng không cho phép Draco rời đi.

Draco vào trong lều trại, cẩn thận dõi theo Lucius và Narcissa vào phòng ngủ, hắn mới về phòng thay đồ thật nhanh rồi lặng lẽ chuẩn ra ngoài. Hắn không muốn trễ hẹn với Phoenix, đặc biệt sau khi đã thấy cô và Cedric ở cùng nhau.

Thay đồ chỉnh chu, hắn cầm chắc đũa phép, chưa kịp bước ra khỏi cửa thì đã bị một đạo thần chú không lời đánh trúng sau lưng.

Draco tức giận chính mình, nắm tay thành quyền nện vào tường một đấm. Là cha hắn, ông có lẽ sớm biết hắn sẽ chuẩn đi, nên mới dùng phép Mê man với hắn.

Bên ngoài lều trại là một mảnh hỗn độn, có tiếng la hét, tiếng bước chân chạy loạn. Draco ý thức bên ngoài đã xảy ra chuyện. Xung quanh lều trại nhà Malfoy đều bố trí Silencio (Yên lặng), phải náo loạn đến mức nào mà Silencio cũng không cản hết âm thanh?

Hắn rất lo lắng cho Phoenix, dấm liên tục vào cửa:

“Có ai không?”

Cửa được mở ra, một gia tinh ở đó, mắt nó to như cái bóng đèn, nhìn Draco khẩn cầu:

“Có thưa cậu chủ, có tôi ở đây! Mời cậu chủ Draco đi cùng tôi.”

Nếu là bình thường, Draco sẽ khinh thường việc mở miệng với loài sinh vật này, nhưng hiện tại cậu chỉ mong biết rõ tình hình hiện nay.

“Không! Điều đó là sai trái! A không hẳn là như vậy! Ngài Lucius đã lệnh cho tôi là đem cậu chủ rời đi! Phu nhân Narcissa đang ở trong trang viên chờ ngài!”

Gia tinh bị Draco hung hăng hỏi, sợ hãi thút thít. Không đợi Draco phản ứng lại, nó đã quỳ sụp xuống, nắm ống quần Draco.

“Cậu chủ Draco thứ cho tôi tội vô lễ!”

Giây tiếp theo, Draco và gia tinh biến mất trong lều trại. “Bụp” một tiếng, Draco đã đứng trong phòng ngủ quen thuộc của mình. Còn gia tinh lớn mặt kia đã biến mất.

Cố nén tâm trạng bất an cùng tức giận, hắn gọi Phoenix lần nữa, vẫn không ai trả lời. Draco cất gương vào túi áo, đi xuống lầu tìm mẹ hắn.

Khi Narcissa rời khỏi lều trại, Lucius dự đoán Draco có mặt ngay sau đó. Khi nghe được tiếng bước chân, so với dự đoán của bà chậm hai tiếng đồng hồ. Uống một ngụm hồng trà đã bớt nóng, Narcissa ngóng trông con trai xuống cầu thang.

Draco có chút kích động mà chạy lại, Narcissa đoán phương pháp Lucius sử dụng có phần bạo lực, làm đứa con trai cưng của bà tóc vàng lộn xộn, sắc

mặt thật không hòa nhã. Nhìn Draco ngồi đối diện đang cố tỏ ra bình tĩnh, bà có chút đau lòng.

“Mẹ, cha đâu?”

Draco có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng hắn nhanh chóng kiềm chế được.

Marcissa nhìn mấy ngọn đèn bên ngoài, nhàn nhạt nói:

“Cha con sẽ về nhanh thôi.”

Draco trầm mặc một lát, mới hỏi:

“VẬY, ĐÃ XẢY RA CHUYỆN GÌ?”

Narcissa ngắm nghía Draco, bắt tri bắt giác hắn đã trưởng thành. Lần hành động này Lucius vốn không định tham gia nhưng thấy quan hệ không bình thường giữa con trai và đứa bé kia, bọn họ quyết định nhúng tay vào.

Có lẽ cô bé Longbottom kia thực sự tài giỏi, Narcissa một tay chống đầu, thấy con trai đứng ngồi không yên mà lặng lẽ thờ dài. Hai người ở hai phái khác nhau, vốn dĩ ngay từ đầu đã không có khả năng ở bên nhau.

Bà và Lucius đều không muốn Draco bị một chút thương tổn nào. Kỳ nghỉ hè này gia tăng huấn luyện vì cái gì, là cha mẹ sao không rõ chứ? Hai người ngầm đồng ý Draco trở nên mạnh mẽ hơn, đồng thời cũng lo lắng hắn chìm sâu vào mối tình cảm không có kết quả.

Narcissa thấy Draco sắp không bình tĩnh được nữa, đi đến bên hắn, ôm hắn vào lòng như hồi nhỏ, nhẹ giọng vỗ về:

“Ngày mai con sẽ biết, Draco, rồi mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Bà và Lucius hy vọng Draco sẽ tỉnh táo mà từ bỏ tình cảm này. Gia tộc cổ hủ Longbottom sẽ không thỏa hiệp với gia tộc Malfoy, mà nhà Malfoy cũng không chấp nhận một gia tộc luôn hướng vào Gryffindor như vậy.

Cô bé kia có lẽ Slytherin cũng không được, Narcissa âm thầm nghĩ, không có gia tộc cường đại hậu thuẫn phía sau, khi Draco gặp khó khăn không những không giúp được mà còn kéo nó trượt về phía sau.

Bởi vì Narcissa không nói tí mả, Draco đợi đến tờ mờ sáng cũng không thấy Lucius, lúc này mới tạm ngủ một chút.

Cũng cùng thời gian này, Amos Diggory đã đưa Phoenix về đến trang viên Longbottom.

“Vừa nãy, những người vừa nãy...”

Phoenixi khẩn trương hỏi Amos, cô không muốn tin sự việc xảy ra đêm qua.

Cái đầu lâu ghê rợn, còn có đầu lâu treo trên thanh xà treo, mỗi cái đều có một hình vẽ giống nhau, hình dáng nó đã khắc sâu trong tâm trí Phoenix.

“Đến nơi rồi, Augusta, nhanh chút! Phoenix đang rất hoảng sợ!”

Amos đánh gãy lời Phoenix, lớn giọng kêu lên, sắc mặt của hắn rất tệ. Dấu hiệu của Chúa tể hắc ám, đã trở lại sau mười một năm!

Bà Longbottom mang theo gia tinh Coco đi tới, bà còn mặc áo ngủ, bên ngoài mặc một chiếc áo măng tô.

“Ồi! Amos, đã có chuyện xảy ra sao? Sao hai người quay lại vào giờ này?”

Bà tiếp lấy Phoenix, toàn thân cháu gái bà đang run rẩy, cả người lạnh toát.

“Có người đốt lều trại, là mấy phần tử cực đoan...bọn họ đã giết một gia đình Muggle!”

Amos vội nói, tay đưa lên làm phép Áo ảnh di hình, Augusta ngăn hắn, muốn hắn vào trong nói rõ. Nhưng Amos không có tâm trạng, cũng không có thời gian.

“Không, không không, bây giờ không được đâu. Mai hãy đợi đọc tin báo, chỉ mong Bộ Pháp thuật đưa ra một lời giải thích hợp lý, dấu hiệu kia, chỉ hy vọng là ngoài ý muốn.”

Hai cha con Diggory “Bụp” biến mất, bà Augusta lạnh cả người, cái dấu hiệu kia, chẳng lẽ là bọn chúng...

“Đúng là bọn chúng.”

Phoenix trả lời cho câu hỏi trong lòng bà.

“Dấu hiệu Chúa tể hắc ám, đã trở lại.”

Phoenix trở lại phòng, ngâm mình trong bồn nước nóng. Cô để gương hai chiều trong ngăn tủ, khóa lại.

Những người đó là Tử thần thực tử sao?

Lucius Malfoy có liên quan gì đến họ không?

Cô vì ý nghĩ này mà lo lắng. Draco có biết gì không? Sao hắn lại hẹn cô ở đó? Cô không tin Draco sẽ làm hại cô! Khoảnh khắc nhìn thấy dấu hiệu kia, Phoenix cảm thấy có chuyện không thể trốn tránh, có tránh cũng không được. Cô chìm cả người xuống nước, chỉ muốn làm chính mình bình tĩnh lại.

Cô không làm được, bởi vậy lại càng muốn làm.

Những sự việc chồng chéo lên nhau, Phoenix vuốt nước trên gương mặt, nhìn thẳng vào gương, mặc kệ thế nào, Draco nợ cô một lời giải thích.

Ngày hôm sau, trong giới pháp thuật, những ai đã xem qua Nhật báo tiên tri đều tâm trạng nặng nề, lòng đầy lo lắng.

Trang viên Malfoy, sắc mặt Lucius tái đi, Draco ngồi một bên, xem chút đánh đố tách hồng trà. Nhật báo tiên tri đặt dòng tiêu đề vô cùng bắt mắt: “Hình ảnh khủng bố nhất trong Quidditch World Cup: Dấu hiệu Chúa tể hắc ám phát sáng trên bầu trời.”

Draco thất tán kêu: “cha..”

Hắn lập tức tưởng tượng ra tối qua Phoenix có thể đã gặp chuyện không may, tối qua liệu có phải là Tử thần thực tử xuất hiện? Lucius không lộ chút biểu cảm nào, nhưng mắt hắn nhìn chăm chăm vào tờ báo, Draco không nói lên lời.

“Lên lầu đi Draco.”

Lucius cứng ngắt nói.

Draco về phòng, lần nữa liên lạc qua gương hai chiều, chỉ là vẫn không có ai trả lời.

Narcissa ngồi bên cạnh Lucius, bà lo lắng chỉ vào hình dấu hiệu:

“Ngày hôm qua, mấy người...”

“Không phải!” Lucius phủ nhận.

“Kế hoạch ban đầu không phải như vậy, chỉ cần treo cột vài Muggle thôi, dấu hiệu kia...” hắn tháo mấy chiếc cúc, nhiều năm trước nó đã biến mất, nay lại xuất hiện trên tầng đá, rõ ràng là “Có người sử dụng ‘Morsmordre (triệu hồi dấu hiệu đen)’”.

“Người kia, Peter...”

Trước đó vài ngày, Nhật báo tiên tri chỉ đưa một tin rất ngắn nói về sự kiện Peter đã vượt ngục. Bọn họ cũng không biết rằng Peter lại là thuộc hạ của Chúa tể hắc ám.

“Hắn chỉ là một tên nhu nhược thôi!”

Lucius cười lạnh, Bộ Pháp thuật nói ra chuyện này đã dọa đến rất nhiều người, nghe nói Dumbledore đã nổi giận mà viết một bức thư sấm cho lão Fudge.

Kế hoạch có nhiều việc xảy ra ngoài ý muốn, nhưng là, Lucius mê mẩn dấu hiệu Chúa tể hắc ám, cùng Narcissa nhìn lên trên lầu, Draco, hãy thật tỉnh táo.

Trang viên Longbottom cũng cùng một không khí ngưng trệ như vậy, dấu hiệu Chúa tể hắc ám xuất hiện, đối với những người ngày đó là chủ chốt của hội Phượng Hoàng mà nói, đây không phải là một tin tốt.

Liên tục vài ngày u ám, bà Longbottom mang hai anh em đi thăm cha mẹ họ.

“Nếu bây giờ vẫn còn...” bà Longbottom tiếc nuối, đau đớn nhìn Frank và Alice điên điên khùng khùng ăn kẹo que đỏ. “Đáng tiếc, hai đứa không thể chiến đấu thêm nữa.”

Phoenix nhìn bà nội, mang một tâm trạng khác, cô có chút vui vì cha mẹ không cần phải chiến đấu nữa.

“Còn có chúng ta mà!” Neville không nhịn được nói, hắn nhìn Phoenix: “Cháu và Phoenix sẽ chiến đấu giống như cha mẹ.”

Bà Longbottom vui mừng, thấy hắn trưởng thành lên rất nhiều:

“Đúng vậy, còn có Neville..” bà nhìn Phoenix: “Còn Phoenix?”

Phoenix chỉ thoáng dừng, lập tức cười rộ lên: “Tất nhiên rồi, bà nội.”

Nếu thực sự ngày đó xảy ra, cô cũng sẽ cảm thấy phép, mặc kệ phải đối mặt với thứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chính Thức Yêu

editor: Chu Muội

Thời gian trôi qua rất nhanh, một lần nữa lễ khai giảng lại được tổ chức.

Neville và Phoenix được tân tay bà Longbottom tiễn lên tàu, từ chuyến đầu hiệu đó, Augusta đặc biệt cẩn thận hành sự.

“Peter vượt ngục, bộ Pháp thuật toàn một lũ thùng com!”

Bởi vì Phoenix bắt được Peter nên Augusta lo lắng hẳn sẽ tìm đến trả thù. Peter Animagus lại giỏi về che giấu, ẩn nấp, bà và hai anh em đặt rất nhiều cảm chế ở trong và ngoài trang viên.

Những ngày hè còn lại của Phoenix đều không được thoải mái. Cô rất muốn mới chuyện với Draco, nhưng trong tâm lại e sợ. Draco liệu có muốn nói gì với cô không? Là nói giữa hai người hết thấy đã xong, lập trường bất đồng, hay là tình cảm nhất thời?

Nếu hẳn nói ra những lời kia, cô thật không biết phải làm sao...

Hiếm khi Phoenix có cảm giác bất lực.

Neville không hiểu chuyện, thắc mắc vì sao tâm trạng Phoenix sa sút từ đợt Quidditch World Cup, hẳn lí giải Phoenix đã bị dọa sợ. Phoenix dù lớn nhanh nhưng tâm tình vẫn non nớt bé bỏng, qua một kỳ nghỉ hè tập luyện có chút thành quả, hẳn an ủi Phoenix:

“Phoenix, mặc kệ có chuyện gì, anh sẽ đều đứng trước bảo vệ em!”

Phoenix nhìn ra cửa sổ, nghe được câu nói này của Neville, miễn cưỡng cười nhẹ.

Nếu là lúc trước, cô sẽ rất cảm động, tin tưởng không chút nghi ngờ. Từ lúc Neville bày rõ lập trường của hẳn, nói lời tổn thương cô, cô hiểu được quan điểm trái ngược khiến bọn họ không thể quay về như lúc trước.

Thấy Phoenix không mấy hứng thú, Neville ngượng ngừng, quay ra trêu đùa Villa tiểu thư. Màng mề được nướng chiều rất nhanh tức tối, kêu “meo” một tiếng cào vào tay Neville.

“Anh ăn com xong rồi nhớ đến bệnh xá lấy thuốc bôi vào.”

Nếu là bình thường cô sẽ an ủi Neville một phen, hoặc là cảnh cáo Villa một chút, nhưng bởi vì tâm tình không yên, cứ nghĩ sắp phải gặp Draco là Phoenix thấy khó chịu.

“Rầm” một tiếng, cánh cửa bị kéo ra. Phoenix và Neville đồng thời quay đầu lại, vừa vặn chính là cái người cô vừa nghĩ đến.

Trải qua kỳ nghỉ hè, Draco lại cao thêm một ít. Hẳn như biến về tiểu hổn đàn ngày xưa, hách dịch mà lười biếng nói:

“Lại đây, chúng ta cần nói chuyện.”

Ngay cả tên Phoenix hẳn cũng không gọi được một tiếng!

Phoenix vẫn còn ngạc nhiên, mặt trắng nhợt. Neville phẫn nộ đứng lên, hẳn tự tin hơn nhiều, cảm lấy đùa phép cao giọng nói: “Stupefy (choáng)!”

Hành động bất ngờ này đánh thức Phoenix, cô muốn ngăn lại cũng không kịp, chỉ nhìn thấy một tia sáng từ đỉnh đùa phép bắn thẳng vào Draco.

Draco không chậm hơn, nhẹ nhàng bằng quơ vung vẩy đùa phép, ngay cả Protego (Khiên) cũng lùi dưng, mà hóa giải luôn Stupefy. Hẳn hách dịch đùa cợt Neville:

“Dùng thần chú năm hai đối phó ta, Longbottom, tưởng trình độ ai cũng như cậu sao?”

Neville tức đến đỏ mặt, Phoenix cầu nguyện hai tên Goyle và Crabbe đừng có tới, bằng không tắc loạn, Neville tuyệt mất hết mặt mũi.

Cô xen vào giữa hai người:

“Có chuyện gì?”

Draco hiện tại mới được nhìn Phoenix kỹ càng. Hắn nhìn thẳng Phoenix, trong mắt cô hiện lên gì đó, nhưng lại rất nhanh nén nó xuống, bày ra bộ mặt lạnh lùng. Draco bày ra thói quen, giọng điệu ra lệnh:

“Đi ra ngoài nói.”

Phoenix chuẩn bị bước đi, bị Neville giữ chặt.

"Malfoy khẳng định có ý đồ!"

Draco cười “ha” một tiếng, đưa phép chi bàn tay Neville trên cánh tay Phoenix: “Gryffindor đừng xen vào chuyện của người khác!” Ý tứ uy hiếp trắng trợn.

Phoenix tránh thoát Neville, ra ngoài còn đóng cửa lại, trầm mặc đi theo Draco.

Không nghĩ tới Draco đưa cô đến một khoang khác, là hắn đã chuẩn bị trước rồi, rất yên tĩnh.

Draco thuần thục thực hiện một tá phép cách âm, để phòng có người vào còn đặt thêm phép ảo giác. Phoenix ngồi xuống, có chút rầu rĩ:

“Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

Phoenix cảm thấy không hiểu được, là Draco không ngồi chỗ đối diện, mà lại ngồi ngay sát bên cạnh cô. Hắn cao lên không ít, bả vai cũng dài và rộng hơn, ngồi sát như vậy hai người như có như không đụng chạm lẫn nhau. Phoenix ngồi xích vào bên trong, Draco cũng nhích lại gần.

Draco chăm chú nhìn Phoenix:

“Hôm đó, là mình lỡ hẹn.”

Nhắc đến cái lần hẹn đó, Phoenix cảm thấy cả người không thoải mái, cô nhớ đến đá người Tử thần thực tử, nhớ đến dấu hiệu Chúa tể hắc ám, còn có... cảm giác khi tay Draco bao lấy tay cô...

Trong lúc nhất thời, Phoenix không biết nên phản ứng ra sao, chỉ có thể quay đầu tránh ánh mắt của hắn, khẽ ừ.

Như đã sớm dự đoán cô sẽ trốn tránh như vậy, Draco dựa vào càng gần, khoảng cách rút ngắn, hắn có thể thấy lông mi cô rung nhẹ.

“Bởi vì có chuyện, nên mới không đến được.”

Draco tiếp tục nói. Theo nhịp hô hấp, hơi thở nóng ấm lướt qua vành tai khiến khuôn mặt nhạy cảm của Phoenix ửng hồng.

Draco làm sao vậy, hắn chưa từng như thế này...

Phoenix cảm thấy cứ như vậy, cô sẽ không thể thờ được, cả người sẽ choáng váng mà quên luôn điều muốn nói. Vì vậy quyết tâm lấy thể chủ động, cô quay đầu lại để nói chuyện với hắn. Hai người khoảng cách quá gần, chỉ cần một chút nữa thôi, hai cái đầu sẽ chạm vào nhau.

“Tôi gọi cậu rất nhiều lần.”

“Xin lỗi! Sẽ không có lần sau!” Draco thờ dãi.

“...Cái gì lần sau.”

Phoenix dâng lên một tia chờ mong, như bị ai nắm chặt cổ họng, miệng lưỡi khô cứng.

Draco cười rộ lên, hắn ít khi cười như vậy. Giống như cười Phoenix xấu hổ trốn tránh, hắn nhìn Phoenix như yêu chiều ‘cô ngọc của tôi’, bàn tay luôn qua mái tóc lá cọ, ngả đầu cô nhìn hắn.

“Phoenix, em còn không hiểu sao?”

Hắn cúi đầu nói, trán đã gần như chạm vào trán Phoenix, hai người đều cảm giác được hơi thở của nhau. Draco cảm thấy cả người cứng ngắc, hắn không hề thả lỏng như biểu hiện bên ngoài. Nếu Phoenix có chút cự tuyệt, nếu cô ấy cự tuyệt,... được rồi, lần đầu tiên trong lịch sử có người từ chối Malfoy, hắn từ nay về sau chỉ sợ xú danh lan xa.

Hiểu được —— hiểu được cái gì? Phoenix nhìn Draco ở khoảng cách gần, được rồi, da hắn thật hoàn hảo, tuy cô biết từ lâu rồi, đến bây giờ vẫn còn chút ghen tị. Hiện tại không phải thời điểm để thất thần, cô hiểu đúng rồi sao? Đúng vậy, cô nghĩ đã hiểu được đôi chút, Draco cũng nghĩ như vậy sao?

Nếu đúng là vậy, họ có thể phải trả một cái giá thật lớn, đến chính họ cũng không chịu nổi.

Nghĩ vậy, Phoenix hơi rụt ra sau một chút, lưng eo cô lại bị bàn tay hấn chặn lại.

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

Draco không dấu vết nhích sát lại một ít, thấy ánh vẽ chân chừ trong mắt cô, hai cánh môi mân mân lẫn nhau như đang chọn lựa, Draco không chờ nổi nữa.

"Tôi thích em"

Giây tiếp theo, xúc cảm mềm mại ở môi, Phoenix thực bất ngờ, mà cô cũng đã thông suốt.

Draco này mới là chân thật.

Draco thông báo, Draco hôn, còn có độ ấm từ cơ thể Draco xuyên thấu qua quần áo, làm cô không nghĩ thêm được gì nữa.

Nụ hôn này tuy nhanh chóng nhưng không thể coi là chưa xảy ra, tuy đơn giản nhưng thể hiện hết tình cảm đôi bên khiến hai người không thể lảng tránh.

Người chủ động là Draco, hai má đỏ đỏ, hấn lấy lại giọng, cố gắng làm như thuần thục. Phoenix chấp nhận hấn, hấn tin tưởng.

"Cậu cũng thích tôi." Draco nói.

Draco lần đầu phát hiện tài ăn nói ngoại trừ đấu võ mồm cùng Potter thì còn có thể sử dụng theo cách này.

"Cho nên bọn mình là người yêu, không phải sao?"

"Nhưng..."

Phoenix cảm thấy má nóng bừng bừng, ôi chao! Nếu Neville biết Draco và cô làm ra loại chuyện này, có thể hay không đổi "Stupefy (Choáng)" thành "Avada Kedavra"?

Hai người giống như ôm sát lấy nhau vậy. Phoenix giữ khuỷu tay Draco:

"Bọn mình... ý mình là..."

Hai người đều băn khoăn chung một vấn đề, Draco đánh gãy lời Phoenix:

"Anh sẽ trở nên mạnh mẽ hơn."

(khi hai người ở chung thì xưng anh-em nha)

Âm thanh không lớn, nhưng cực kỳ kiên định, hấn sẽ cường đại hơn, chỉ có như vậy mới khiến mọi người không thể phản đối. Một ngày nào đó, hấn muốn mọi người phải nhớ kỹ tên mình, Draco Malfoy.

Mạnh mẽ rồi, mặc kệ là nhà Malfoy hay Longbottom, đều không thể ngăn cản bọn họ đến với nhau.

Cô là phù hợp với hấn nhất, hấn cũng thích cô nhất, cho nên vì Phoenix, trở thành kỹ sĩ vượt mọi chông gai có cái gì là không thể?

Draco nhận lời, như một loại lời thề, tuy rằng bọn họ còn trẻ, bởi vì nguyên nhân gia tộc nên hiểu được tầm quan trọng của lời thề

Phoenix cảm thấy tảng đá lớn trong lòng như được phá tan, thuận thế tựa đầu vào vai Draco, hai người chính thức ôm nhau ngồi một chỗ.

"Được, Draco." Cô nhẹ giọng nói: "Chúng ta cùng nhau mạnh mẽ."

Draco và Phoenix thân nhau đã lâu, tuy đã xác nhận tình cảm, đi từ tình bạn tới tình yêu, cách thức ở chung của hai người không có quá nhiều thay đổi.

Chuyện Quidditch World Cup Phoenix không hỏi nhiều nữa, hai người tôn trọng lẫn nhau. Draco từng cho cô thời gian, đợi cô chủ động nói ra bí mật trong lòng, giờ phút này cô cũng làm điều tương tự.

Hai người ngồi cạnh nhau vô cùng hòa hợp, mới bắt đầu còn có chút thẹn thùng, sau đó không khí giữa hai người càng trở nên ấm áp hòa hợp.

"Lúc này..." Phoenix bây giờ mới nhớ có chuyện phải tính sổ: "Thái độ khi này của anh rất kém đấy!"

Draco nghịch ngợm lộn tóc quăn của cô, chỉ hận rèn sắt không thành thép:

"Nếu lúc này không tỏ thái độ một chút, Longbottom còn để em đi sao? Chẳng lẽ còn phải cùng hấn hàn huyên, luận đàm chút pháp thuật?"

Neville tình nguyện hàn huyên pháp thuật với Malfoy, còn hơn là để em gái mình trở thành bạn gái Draco.

Quả thực là vậy, Phoenix không thừa nhận cũng không được. Không ngờ qua một kỳ nghỉ hè, hán không những cao mà còn thông minh lên nhiều. Bằng không lấy cái tính tình cũ kia tuyệt sẽ một sống một chết với đối phương.

Nghĩ đến quan hệ giữa Draco và Snape, Phoenix băn khoăn hán có biết chuyện Snape với Donna không? Dù sao cũng là đời sống riêng tư của người khác, cô nên ít tò mò chút.

Đến lúc Phoenix trở lại khoang của mình, chỉ có mỗi Hermione ở đó, Neville không biết đã đi đâu.

Hermione nói hán và đám Finnigan ở chỗ Potter, bàn tán chuyện Quidditch World Cup.

Bên ngoài trời đổ mưa to, Neville tức giận đi về, đóng cánh cửa rầm một tiếng to.

“Lại là tên Malfoy đấy!” hán ngồi xuống lại nói tiếp: “Cứ như hán tiên đoán được năm nay có chuyện khủng bố gì đó vậy...”

"Năm nay có cái gì?" Hermione cùng Phoenix đều tò mò mà hỏi.

Neville cũng biết mình lỡ miệng, Malfoy chỉ cười nhạo Harry và Ron một trận, nói năm nay có sự kiện lớn, nhưng cụ thể là gì thì hán không có nói.

“Ai~ Còn có chuyện gì được chứ!” Hán thở phò nhẹ mũi “Đương nhiên là tên đó hy vọng có mấy chuyện xui xẻo tìm đến Harry rồi!”

Khi xuống tàu, Phoenix lôi kéo Draco hỏi chuyện vừa nãy. Ai ngờ hán làm ra vẻ thần bí với cô:

“Một lát nữa Dumbledore sẽ tự khắc nói.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Chương 64

Học sinh xuống tàu, lần lượt ngồi lên những chiếc xe ngựa chạy xuyên qua cánh rừng rộng lớn. Xe dừng trước một cánh cổng gỗ khổng lồ, Blaise và Draco xuống trước mở cửa xe mời hai quý cô Slytherin Phoenix và Dominica bước xuống.

Lúc bọn họ đi vào trong đại sảnh, không khí ẩm áp bỗng chốc lạnh toát đi, ai cũng rung mình một cái.

“Này thật là...”

Phoenix chưa cảm thán xong, đằng sau vang đến một tiếng rống tức giận, hóa ra là Ron đã hứng trọn một quả bóng nước của Peeves, ướt từ đầu đến chân.

“Cậu ta thật tội nghiệp.”

Blaise bình luận. Rất nhanh sau đó giáo sư McGonagall xuất hiện, Phoenix nhìn Neville đi theo sau Potter, rũ mắt xuống nhìn đất, đi theo đám Draco vào đại sảnh đường.

Nơi đây so với năm ngoái còn muốn hoa lệ hơn, hơn một nghìn ngọn nến cháy rực rỡ trên không trung. Dù bên ngoài là phong ba bão tố thì cũng bị cản hết bên ngoài do ma pháp cao cấp trên trần nhà, bên trong phòng là không khí vui vầy ẩm áp. Bốn dãy bàn trải dọc căn phòng, hàng trăm bộ chén đĩa vàng trên khăn ăn màu trắng tỏa sáng lung linh dưới ánh nến. Trên đường đi Phoenix chưa ăn thứ gì, cô nhìn một bàn dài, lát nữa sẽ có rất nhiều món ăn phong phú hiện ra, lúc này mới thấy đói.

Bloody Baron lượn lơ trên không trung rồi bay lại chỗ bọn họ, hán ngồi xuống, như có như không ngắm soi đám nữ sinh hâm mộ của Blaise. Sau hán lại nhìn Phoenix và Draco, vẻ mặt vui sướng khi có người gặp họa.

“Thật muốn buổi lễ kết thúc thật nhanh, ta có thể nhanh chút ngủ một giấc.”

Phoenix vừa có cảm giác thèm ăn, vừa nhìn thấy con ma kia thì đói khát gì cũng bay hết rồi. Cô nhìn đến ghế ngồi của giáo viên môn Phòng chống Nghệ thuật hắc ám, nơi đó vẫn còn trống, huych tay Dominica hỏi:

"Cậu đoán xem, năm nay giáo sư Lupin vẫn dạy chúng ta chứ?"

“Chắc là có đi?!” Dominica mơ hồ đáp.

Lúc này giáo sư McGonagall dẫn đám tân sinh đi đến, bọn họ đều ngỡ ngàng, non nớt, và run run rẩy rẩy.

“May mắn lúc chúng mình nhập học không gặp phải giông bão như thế này.” Ai đó lẩm bẩm một câu.

Chiếc mũ phân loại vẫn như trước, âm thanh của nó vẫn khó nghe như vậy. Lễ phân loại kết thúc, Dumbledore ở trên đài cao vung đũa phép:

“Ăn thôi!”

Trước mặt là bữa tối phong phú, phía trên có một con ma mang vết chém kinh dị vẫn đang chảy máu bay qua bay lại thì ai còn khẩu vị nữa đây?

Phoenix nhàm chán lấy một miếng khoai tây nghiền nát xong, Dumbledore lại nói chuyện:

“Tốt lắm, bây giờ mọi người đều đã ăn no!”

Dominica và Blaise giật mình kêu khẽ một tiếng.

Flick nhận chỉ định của Dumbledore thông báo các quy định, sau cùng mới đến chuyện mà mọi người đều quan tâm, đó là năm nay không tổ chức đấu Quidditch!

Draco buông ly rượu trong tay, nhìn chăm chăm Dumbledore như thể bị trúng Imperio.

Những thành viên Quidditch ở bốn nhà cũng ngạc nhiên cực độ. Marcus còn giáng một quả đấm lên mặt bàn. Phoenix thấy bát đĩa trên bàn đều bị xô lệch mấy xăng-ti-mét.

Dumbledore cười như không cười, hần tiếp tục nói:

“Đây là vì một hoạt động lớn sẽ bắt đầu từ tháng mười và sẽ tổ chức trong suốt năm học, cần rất nhiều thời gian và công sức để chuẩn bị và tham gia, nhưng ta tin tưởng các em đều sẽ rất hào hứng với nó. Ta trân trọng tuyên bố, năm nay ở Hogwarts...”

“Đừng vào” một tiếng, cửa đại sảnh đường bị bật mở ra, một người đàn ông cao gầy, mặc áo choàng lam thẫm đi vào.

Parkinson kinh ngạc mà thốt lên:

“Black!”

Đúng vậy, người tới là Sirius Black, sắc mặt hần so với lúc ở phòng hiệu trưởng tốt hơn nhiều.

Black thực ra rất dễ nhìn, dáng người thon gầy cao ngất nổi bật trong đám đông, chỉ với vài điểm này thôi đã có không ít nữ sinh hâm mộ.

Lúc hần đi qua bàn ăn nhà Gryffindor, hàng loạt tiếng kêu mê muội của nữ sinh vang lên. Black đi thẳng đến chỗ con trai đỡ đầu, vuốt tóc hỏi thăm Potter.

Một Ravenclaw mặt tàn nhang, đôi mắt hình trái tim, miệng bắt đầu sáng tác một truyền thuyết: “Ồ! Nhìn đi, một người anh hùng Gryffindore chịu đựng cảnh tù ngục.....”

Dumbledore không tức giận vì gì gián đoạn, lắng nghe Black giải thích lý do đến muộn, lão luôn là người khoan dung độ lượng. Dumbledore cười hài lòng, chỉ ta vị trí bên cạnh Snape:

“Các em đã nhận ra chưa? Chủ nhiệm môn Phòng chống Nghệ thuật hắc ám mới của Hogwarts _ giáo sư Sirius Black. Giáo sư Lupin vì lý do sức khỏe, không thể tiếp tục giảng dạy.”

Dumbledore thông báo xong, tiếng reo chúc mừng vang lên, đặc biệt vang dội ở nhà Gryffindor. Potter cao giọng kinh ngạc:

“Sirius nói muốn cho mình một điều bất ngờ! Còn nghĩ là ở trận Quidditch, thật không ngờ....”

“Không bao giờ có thể trông cậy vào một Potter không biết kiềm chế!”

Draco khinh bỉ nhìn Potter, nhìn cả nhà Gryffindor với ánh mắt xem thường.

Phoenix thấy vậy liền kéo nhẹ tay áo hần, ý bảo hần thu liễm lại, bàn tay lại bị ai đó nắm gọn.

“Này!”

Phoenix bị bất ngờ, cô theo bản năng nhìn bốn phía chung quanh, không có ai để ý.

“Chẳng lẽ không được sao?”

Draco háo sắc hỏi. Dù Phoenix cố gắng dẩy dụa đòi thoát ra, tay hần to hơn tay cô nhiều, khổng chế tốt sức lực không làm đau Phoenix, lại tranh thủ

vuốt vuốt mấy cái.

"Đương nhiên ——" Phoenix nghiêng răng nghiêng lợi.

Dominica là người đầu tiên chú ý tới dáng ngồi cứng ngắc của Phoenix, còn có hai má đỏ dần lên, cô nhướn mày:

“Phoenix nóng lắm sao?”

Sau đó Dumbledore tiếp tục nói, thu hút sự chú ý của Dominica và mọi người, giải cứu Phoenix một phen.

Tam pháp thuật tổ chức ở Hogwarts!

Tin tức này làm đại bộ phận học sinh kinh ngạc, hai anh em sinh đôi nhà Weasley còn chất vấn lại “không đùa chứ ạ?”. Ngược lại, hầu hết Slutherin rất bình tĩnh, giống như đã biết trước tin tức này rồi.

Phoenix lúc này mới biết đây là điều Draco muốn ám chỉ. Cô trách cứ nhìn hắn, rút mạnh tay về không cho nắm nữa, quay ra cung cấp tri thức cho Dominica về đại hội Tam pháp thuật.

Nhưng mà khi nghe đến quy tắc quy định độ tuổi trên mười bảy mới được tham gia, Draco nháy mắt u ám, hắn bây giờ mới có chút kích động:

“Cái này sao có thể! Lúc trước Tam pháp thuật không hề có cái quy định này!”

Phoenix tùm tùm nhích lại gần, khoác tay lên vai Draco:

“Draco yêu quý, phải là ‘cha mình không nói có quy định này!’ chứ? Nhưng mà, Tam pháp thuật hắn là rất khó, không ngờ...”

Draco bị trào phúng nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, búng mu tay Phoenix, cười đến nước chảy mây trôi, như thể người kinh ngạc vừa rồi không phải hắn:

“Phoenix yêu quý, cậu phải nói ‘mình chờ cậu mang cúp về, kỵ sĩ của mình’ chứ!”

Phoenix trêu chọc người lại bị người trêu chọc lại, cô không để ý Draco, xoay người nói chuyện học viên Beauxbatons và Dumstrang với Dominica.

Về đến phòng nghỉ, Draco rầu rĩ không vui vì cái quy định độ tuổi. Blaise tỉnh quái đưa ra ý tưởng dùng tăng linh tề, Draco hai mắt phát sáng.

Phoenix không nhận được đá kích bọn họ:

“Các cậu cảm thấy Dumbledore sẽ không có phương pháp phòng bị nào sao?”

Draco im lặng, hắn cười tà nhìn Blaise:

“Ai nghĩ được cách, người đó tự mình kiểm chứng.”

Blaise đồng dạng cười cáo già:

“Mình chỉ giúp cậu nghĩ cách thôi.”

Dominica sờ sờ cằm:

“Mình cảm thấy bên Gryffindore nhất định sẽ có người đi kiểm chứng.”

Ngày thứ hai sau khi trở lại trường, việc đầu tiên chính là sự lễ ba Cù thân nước mủ. Công việc này Phoenix đã làm suốt nửa học kỳ, động tác nước chảy mây bay, kiểm thêm năm điểm cho Slytherin. Sau đó là tiết Muggle học với giáo sư Burbage.

Trong kỳ nghỉ hè, do thân thiết với Dominica nên hiểu biết của cô đối với thế giới Muggle tăng lên đáng kể. Ví dụ như Muggle phát minh một loại dụng cụ tên là Máy tính. Cô thỉnh giáo giáo sư Burbage về dụng cụ này, giáo sư Hufflepuff thông thái có chút không đỡ nổi. Phoenix nhờ đó mới nhận ra chương trình học không đến nỗi cao thâm như vậy, kiến thức trong sách vở cô học hiện tại khá cũ so với tình hình thế giới Muggle bên ngoài.

Phoenix đọc qua rất nhiều bài luận của các phù thủy vĩ đại, dù là thuần huyết hay Máu lai, một điều không đổi chính là Muggle là kẻ yếu, họ cần được bảo vệ. Nhưng Muggle hiện tại đã có thể phá hủy một thành thị, hủy diệt một hòn đảo bằng vũ khí hiện đại. Muggle vẫn là kẻ yếu sao?

Đương nhiên, mấy vấn đề này giáo sư Burbage đều không cách nào trả lời. Phoenix hỏi mấy điều này như rời kinh phản đạo, đã động đến địa vị của phù thủy là luôn nghĩ mình cao hơn Muggle. Muốn thừa nhận điểm này chỉ sợ cần không ít dũng khí.

Sau tiết Muggle học, cô đi đến đại sảnh đường liền chạm mặt Draco, hắn đang nổi giận đùng đùng. Draco nhìn thấy Phoenix, cũng không bớt tức giận:

“Cậu biết không? Hagrid đã trở lại! Cái người kia...”

“Giáo sư Grubbly Plank đâu?”

Phoenix ngồi xuống, lấy một miếng bánh bỏ vào miệng, cô bây giờ rất đói, có thể chén hết một con gà tây luôn.

“Sinh bệnh.”

Blaise mỉm cười đáp, tâm tình hân đường như rất tốt.

“Draco thân ái có lẽ rất nhớ nhưng Bảng Mã mình ngựa đầu đại bàng đấy!”

Xem ra, Blaise đã đã thấy ra, biết bọn họ không thể đối Hagrid yêu cầu lại hơn.

Đến bữa tối, Draco cầm tờ ‘Nhật báo tiên tri’ mà tâm tình sung sướng. Phoenix bắt đầu nhìn hân cười lớn vào mặt nhà Weasley, đọc to đoạn văn viết về Arthur Weasley. Điểm nhấn chính là người viết bài báo này đã viết sai tên ‘Arthur’ thành ‘Arnold’

“Không thể không nói, cái người Rita Skeeter thật đúng là sơ ý, ngay cả tên của ngài Weasley cũng viết sai!”

Phoenix cũng có một đoạn quá khứ không mấy vui vẻ với cái tên này, ngồi xuống cạnh Blaise.

“Moody mắt điên là Thần sáng đến từ Bộ pháp thuật? Bà nội mình đáng giá lão ta rất cao.”

Blaise uống một ngụm nước, lắc đầu:

“Mình chỉ biết lão mắc bệnh nghề nghiệp rất nghiêm trọng. Nghe nói lão từng dùng Stupefy (choáng) tấn công đồng nghiệp có ý định hân cốc nước, sau đó hân về hưu luôn.”

“Đụng vào” một tiếng to truyền đến. Phoenix và Blaise quay qua nhìn Draco.

Sắc mặt hân khó coi, đũa phép bị văng ra xa, người cũng va vào một cái cột đá. Trước mặt Draco chính là Giáo viên mới nhậm chức, Sirius Black.

Phoenix "Cọ" đứng lên, cầm lấy đũa phép rồi đi qua, rất nhiều người đã vây kín hai người trung tâm.

Black thân thiết khoác vai Potter, dùng đũa phép chỉ trỏ vào Draco:

“Với loại người này, từ trước đến tôi và cha cậu luôn trực tiếp động thủ...”

“Xin lỗi!”

Phoenix thấy Draco đã được Goyle và Blaise đỡ đứng lên, cô lạnh lùng nhìn Black, nén tức giận:

“Giáo sư Black, dùng ma chú để trừng phạt hoặc công kích học sinh không thuộc phạm vi quyền hạn của một giáo sư.”

Black nhận ra Phoenix, hân biết cô trong lúc vô tình đã giúp hân, là cô gái nhỏ nhà Longbottom, vì thế hân cười rộ lên:

“Hắc! Là em! Tôi còn chưa nói lời...”

“Cảm ơn?”

Hân vừa làm tổn thương Draco xong lại làm thân thiết với mình, Phoenix không thể nhận ý tốt này.

“Không, không cần, chỉ hy vọng giáo sư có thể đối xử công bằng với mỗi học sinh. Lúc này là Weasley và Draco khiêu khích lẫn nhau, ngay cả việc này mà Weasley cũng không nói lại được...”

Cô khiêu khích nhìn Ron mặt đỏ bừng khi bị gọi đến, giọng trầm xuống, càng không thêm nề mặt:

“Như vậy, rất đáng lo lắng nếu sau này tên cậu ta khi xuất hiện trên báo có bị viết sai không đó?”

Lời tác giả: Draco phiên bản thành thực ~~

Cửu cảm cúm thích áp bức: Vì sao người lại thích mặc quần áo Muggle?

Draco (khinh bỉ): Đây là tình thú! Vợ chồng tình thú!

Cửu cảm cúm thích áp bức: Nói cách khác, người chỉ mặc trong phòng ngủ phải không? (ta rớt cuộc đang hỏi cái gì...)

Draco (bộ dạng chính trực): Không, ở phòng ngủ ta thích không mặc gì.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 65

Ngày hôm sau, Blaise đau khổ ôm lấy cái cổ đáng thương của hắn, kể rằng chiếc giường chẳng hiểu sao bị sập tan tành, hắn phải ghé qua bệnh xá để khám xem sao.

Phoenix và Dominica chẳng hiểu gì sất, Draco nói bằng quơ:

“Đừng có bịa chuyện như vậy, tối qua cậu có về phòng đâu.”

Quả nhiên, một câu này khiến nhiều người nghĩ khác. Pansy định ninh Blaise đã bị trúng bùa mộng du của ai đó, còn Daphne lại cho rằng ký ức tối qua của hắn có vấn đề. Dominica rót cuộc cũng lên tiếng, giọng điệu không thể tin nổi:

“Minh nghe nói, trong giới quý tộc, sáng tác ra rất nhiều tư thế...ừm, quái dị. Blaise, cậu thử rồi à?”

Dứt lời, tất cả mọi người trên bàn ăn đều nhìn Blaise đầy ý vị.

Blaise mặt vẫn nhon nhon, bàn tay ôm cổ hạ xuống, nắm chặt dưới gằm bàn. Draco Malfoy, coi như cậu lợi hại!

Draco thật không biết chuyện sẽ diễn biến theo chiều hướng này.

Dùng xong điểm tâm, em gái Greengrass như vô tình đi ngang qua, cô rung rung đôi mắt to nhìn Draco:

“Tối qua Blaise là có ở trong phòng ngủ, đúng không?” Đôi mắt to chớp chớp hồn nhiên.

Draco cảm thấy một ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình, hắn vô cảm nhìn em gái Greengrass đang tỏ ra mình rất đáng yêu:

“Blaise sẽ rất hy vọng được xưng hô bằng tên họ với cô. Còn nữa, tiểu thư Astoria, tôi nói rồi, đối tượng nói chuyện của cô là ở bên kia, đừng để Malfoy lặp lại lần hai.”

‘Bên kia’ của Draco chỉ là một đám Hufflepuff năm ba đang đùa giỡn lẫn nhau, Astoria mặt đỏ bừng vì nhục nhã: Hắn rõ ràng là vị hôn phu của mình mà!

Chẳng buồn xem sắc mặt đặc sắc của em gái Greengrass, Draco quay sang Phoenix.

“Có người tán tỉnh bạn trai của mình sao?”

Phoenix một bụng ghen nhìn Draco, cô biết hắn là hàng đắt giá chất lượng cao có một không hai trên thị trường mai mối. Nhưng sự thật khi nhìn hắn được người khác ‘đề ý’ như vậy, cô suýt chút nữa là nhin không nổi rồi.

Draco ôm nhẹ Phoenix vào lòng, xoa đầu cô:

“Bạn trai của cậu rất kiên định, xứng đáng được thưởng phải không nào?”

Kèm theo một cái nháy mắt vô cùng rõ ràng, biểu hiện rất muốn được ‘thưởng’ hậu hĩnh.

Phoenix cắn môi, bấy giờ đang là giờ lên lớp, trên hành lang cũng không có ai. Cô nhón chân, hướng tới cầm Draco thom nhanh một cái.

“Này!” Người nào đó bắt mắt.

“Đi thôi!” Phoenix ôm lấy sách, cúi đầu xuống đất mà đi rất nhanh.

Cách đó không xa, trên cầu thang..

“Hermione? Bỏ có nghe tôi nói gì không?”

Ron khó chịu khi lại phải gọi hồn Hermione về, cô ấy hôm nay làm sao vậy, cứ đơ đơ như bị hóa đá.

“A.. có, có nghe.” Hermione lấy lại tiêu cực, nhìn Ron: “Ron, bỏ nghĩ Malfoy và Phoenix thế nào?”

Ron như tìm được tri kỷ, háo hức hẳn lên:

“Chúng ta quả là hiểu nhau! Bỏ cũng thấy vậy sao, Hermione?”

Hermione trợn mắt ngạc nhiên: “Bò sớm biết rồi sao?!”

“Đúng vậy!” Ron một bên chỉnh chu đồng bài tập giáo sư Trelawney vừa phát, một bên rảo bước cùng Hermione đi xuống cầu thang:

“Mình cảm thấy Malfoy làm thân với Phoenix nhất định là vì vị trí thứ nhất toàn khóa, không tiếc thất bại mà vươn lên. Tội nghiệp Phoenix, bị Malfoy giả hoạt lừa gạt mà không biết...”

Hermione: “Cho nên cậu ta đã dùng chiêu mĩ nhân kế, phải không?” càng nói, giọng cô càng nhỏ lại.

"Cái gì?" Ron không nghe rõ.

"Không có gì."

Hermione cảm thấy Ron không cần đề ý chuyện này thêm làm gì, cô lập tức dời chủ đề:

“Vết sẹo của Harry dạo này còn đau không?”

Ron: “...Này, Harry thì liên quan gì ở đây? Chẳng lẽ Malfoy lại...”

“Ron đi nhanh lên, sắp trễ rồi!”

Ở trong phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin phát thông báo, Học viện Durmstrang và học viện Beauxbatons sẽ đến Hogwarts vào thứ sáu ngày ba mươi tháng mười. Biết được tin này, mọi người đều rất cao hứng.

Parkinson khoe khi cô cùng cha đi đến Đức, gặp gỡ những vị phù thủy Đức rất ga lăng và lịch sự, đến đây lại thờ dài, nếu cô không phải đã có người trong lòng, nhất định muốn lấy một người chồng là phù thủy thuần huyết Đức, cùng nhau tạo ra câu chuyện tình yêu lãng mạn....Nghe qua câu chuyện của Parkinson, Draco vẫn điềm nhiên thờ thờ tách trà nóng hổi. Ở dưới gầm bàn, gót giày Phoenix cực kỳ ‘ôn nhu’ ma sát mũi giày Draco....

“Ôi chào, tha cho cái lỗ tai của tôi đi!” Dominica lầm bầm nói.

Trọng tâm đề tài cuối cùng cũng bay trở lại cuộc thi Tam pháp thuật. Dominica hôm qua đi gặp Brian, có thấy mấy cô nhà Hufflepuff riu rít vây quanh Diggory, tất cả là vì bộ dạng hấn đẹp trai, còn có địa vị huynh trưởng Hufflepuff và đội trưởng đội Quidditch.

"Diggory cũng báo danh sao?" Dominica hỏi, Cedric đủ tuổi rồi.

Phoenix gật đầu, mấy ngày hôm trước cô gặp Cedric, anh ta đang bị một đám Hufflepuff nhốn nháo đi theo đến chỗ Chiếc Cốc Lửa.

“Ừm, Ced ở Hufflepuff rất được yêu thích.” Phoenix vô tình nói một câu.

Malfoy tự nhiên nhếch mép đầy bí ẩn.

Tối hôm đó, khi Phoenix về phòng, hai cánh môi như chạm phải hạt tiêu Mexico, sưng phồng một cách bất thường.

“Này! Các cậu rốt cuộc đã làm gì hả?!” Dominica kịch liệt lên án, cô thực ghen tỵ với hai người đó!!

Phoenix cũng buồn bực trừng mắt, chỉ kềm lấy ngay đũa phép ra:

“Lần sau cậu đừng có nhắc đến Cedric trước mặt cái tên... Không, dù là họ Duggory cũng đừng có nhắc đến nữa!”

“Oh, xem ra...”

Dominica bắt chước giọng điệu hách dịch của Draco, kéo dài giọng trầm bổng khiến người ta tức chết:

“Cách thức xã giao của Malfoy đúng là vô cùng... Malfoy.”

Đào mất đã đến tháng mười, ở Scotland nhiệt độ đã là rất thấp, toàn bộ học sinh Hogwarts khoác lên mình chiếc áo choàng phù thủy tối màu bao kín cơ thể.

Tại phòng sinh hoạt chung, tụ tập rất nhiều người, phần lớn trong số đó đều hy vọng mình có thể được nhanh chóng về phòng, chui vào trong chiếc chăn ấm áp.

Cũng tương tự cái lạnh lẽo của thời tiết, ánh mắt giáo sư Snape nhìn chằm chằm vào cái đầu lơ đãng của Parvati Patil như thể muốn lột nó ra ngay vậy. Phoenix càng lúc càng hưng phấn theo dòng người đi tới đánh sảnh.

Buổi chiều tối, trời trong lành lạnh, sương xuống và mặt trăng trong veo đã tỏa sáng khắp khu Rừng Cấm.

Cạnh đoàn người Phoenix là một đám người tới chậm của nhà Hufflepuff, vì vậy mà bọn họ phải đứng cạnh nhau, cùng đi đến đạo sảnh.

Trên đường đi, Hufflepuff bắt quái luôn ồn ào thảo luận làm sao trường Durmstrang và Beauxbatons đến Hogwarts?

Một ý kiến cho rằng họ phi chổi bay, một người khác phản bác họ dùng Khóa Cảng hoặc Độn thổ.

Phoenix thật sự không chịu đựng nổi nữa, trang bị lại kiến thức sơ đẳng cho bọn họ:

“Các cậu, Hogwarts không cho phép dùng Độn thổ, nó được viết trong “Hogwarts một lịch sử” chương 3: Bí mật của tòa thành.”

Kết quả đám người đó im bật, rồi kéo nhau nhanh chóng rời đi.

Xong lại tiếp tục bắt quái:

“Chính là chị học bá đó đó..”

“.. Chị ấy ám chỉ rằng chuyện hẹn hò với Malfoy là thật sao?”

“Khăn quàng của hai người đó có màu giống hết nhau đó!”

“...Toàn bộ Slytherin đều có khăn quàng giống nhau bỏ ạ, hâm quá!”

Draco: "..."

Phoenix: "..."

Hufflepuff trong mắt hần mãi mãi chỉ là một đám sinh vật chỉ số IQ thấp, tuy nhiên thỉnh thoảng bọn họ cũng nói được vài thứ đúng đúng đấy nhỉ.

Phoenix nhìn khăn quàng của mình, rồi nhìn sang của Draco, đó là món quà cô tặng hần năm ngoái.

Trong mắt Draco hiện lên ý cười, thừa dịp đám đông chen chúc, luồn vào trong tay áo Phoenix nắm lấy bàn tay mềm mại.

Dominica hắt xì tới ba lần, mới có những tiếng hô hào vang lên. Phoenix vừa ngẩng đầu liền thấy một đoàn ánh sáng hiện lên trong trời đêm, rẽ mây đập gió phi tới.

“Là một căn nhà bay!” Ai đó hét lên.

Mười hai con ngựa màu vàng to ngang bằng loài voi kéo một cỗ khổng lồ màu lam, cứ thế, một căn nhà to lớn hạ xuống bên cạnh khu Rừng Cấm. Lập tức bốn phía học sinh lui lại chực bước. Phoenix nghe được tiếng kêu đầu đó, Neville đã hứng trọn một cước của chú ngựa vàng.

Sau đó, một cậu bé mặc áo khoác màu xanh da trời nhát nhảy xuống, lần tìm cái gì đó dưới sàn xe ở ra một lối bậc thang bằng vàng, rồi cậu lùi ra sau một cách kính cẩn. Cánh cửa mở ra, một dáng người cao đến nửa con ngựa voi bước xuống. Điều này giải thích vì sao căn nhà khổng lồ như vậy. Nhìn bà cao ngang giữa lão Hagrid, mặt hơi vênh lên, thể hiện khí chất ngạo nghễ nghệ thuật của người Pháp.

Dumbledore đi ra tiếp đãi bà khổng lồ, theo sau đó là mấy chục người đồng dạng áo choàng xanh nhạt, có nam có nữ đi theo sau. Trong đó có rất nhiều cô gái Pháp xinh đẹp, đôi mắt Blaise mở lớn, miệng cười tận mang tai.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Ngạo Và Định Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.